

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORIAR.

T. V. P. II.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. III. ET IV.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

CAP. I. Lin. 11. ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ) Servo Aldinum, in cuius codice supra βουλῆς hinc calami errore natum testantur Arch. Vind. et Theo. Solet scriptor hanc in consiliis vocem frequentare. Loca notavit Portus. Συμβουλῇ sicubi conspiciatur, dubiae fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi mssti damnant mutantque, quemadmodum Medic. Pass. Ask. VII. 15. VIII. 101. et 102. Non nescio, in Platone, Xenophonte, Demosthene, Dinarcho, multisque aliis συμβουλῇ sese legentibus obferre, sed eos nunc moror nihil. WESS. — Commode l. 5. ἐκ βουλῆς, consilio hominis; nunc, variandi caussa, τῇ συμβουλῇ, suasu eiusdem. Structura orationis sic intelligenda, ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ Καμβύσια, κελεύων αὐτὸν αἰτεῖν etc. Caeterum I. 157, 12. apud Nostrum in συμβουλῆς consentiunt omnes. S.

12. ἵνα ἢ δούς ἀνιῶτο, ἢ μὴ δούς) Ista scribens et vicina, [l. 15.] οὐκ εἶχε οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνήσασθαι, meminerat forsane Euripidis in Iphig. Aul. 56. Tyndarei sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimi filiam ambirent proci: Δοῦναί τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως "Αψαντ" ἄθραυστα: ista vulgatae vocis ἄριστα correctio, a nullis Codicibus, ut equidem arbitror, expectanda, debetur ingenio Ti. Hemsterhusii, locum explanantis ad Hesych. in "Αθραυστα. Euripides illic suum imitabatur Aeschylum Suppl. vs. 385. ἀμνηχανῶ --- Δράσαι τε, μὴ δράσαι τε, καὶ τύχην ἐλεῖν. VALCK.

19. μεγάλη τε καὶ εὐειδής) Glossator S. Germani: Εὐειδής [Εὐειδής] οὕτως φασὶν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ καλὸς Ξενοφῶν Ἀπομνημ. Γ. (p. 783. B.) Ἡρόδοτος Α'. δις καὶ τρίς, καὶ Herodot. T. V. P. II.

ἀπειράκις οἱ Κωμικοί. Qui inprobabant, litem de differente usu τοῦ καλοῦ, εὐμόρφου et εὐειδοῦς in Ammonio et Thoma M. spectarunt. Τίνα εὐεΐδία τι καὶ μεγάλα habet cap. 3. Ego vero speciosam Niteli formam non nego, miror tamen. Erat unica Apriae filia, quem ante hos XLIV. annos Amasis extinxerat; fato functus, sicuti cap. 10. perscribitur, in auspiciis huius Persicae expeditionis. Consequens est, ut plures annis XL. quum in Cambysis amplexus veniret, numerarit. WESS. — Difficultatem levatum ivit Larcher, monens minime certum esse, ante XLIV. annos extinctum fuisse Apriem ab Amaside: initium regni Amasidis numerari ab eo tempore, quo galea ei imposita est, (II. 162.) praeterea regnante etiam Amaside, complures adhuc annos vixisse videri Apriem. S.

24. διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμ. οὐ μανθάνεις) Ab Amasi deceptus esse nescis, pro te deceptum. Quam lib. I. c. 5. recte converterat Valla, hic formam loquendi minus apte interpretabatur, Poëtis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit Io. Davies ad Ciceron. Tusc. IV. 15. rectius omisset ad mentem Bentleii. Optimi quique veterum, Tragici praesertim, amant verbis γνωριστικοῖς in istum sensum rectos adiungere casus participiorum. Pro οὐ μανθάνεις hic quoque scribi potuerat οὐ γινώσκεις vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant Herodoteis: Soph. Antig. 538. οὐδ' ἐμάνθανον Τρέφων δὴ ἄτα. Aiac. 818. ἔγνωκα μὲν δὴ Φωτὸς ἡπατημένη etc. Pausan. II. p. 157. ὡς ἔγνωσαν ἀπατάμενοι. VII. pag. 557. ἐπεὶ ἀπατάμενοι συνῆκαν. Eurip. Med. 26. ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἤσθης ἡδίκημένη. Xenophon Ἑλλ. VII. pag. 359, 41. οὐκ αἰσθάνεσθε ἐξαπατάμενοι. Thucyd. II. 51. ὁπότε τις αἰσθεῖτο κάμων: vertit Lucretius VI. 1329. ubi se quisque videbat Implicitum morbo. Graecismus fuisset, ubi quis sentiebat morbo implicitus. Virgilius: Sensit medios delapsus in hostes. VALCK.

CAP. II. 1. οἰκισθῆναι Καμβύσια) Dinon in Persicis, et Lynceas Naucratis in Aegyptiacis, τὴν Νειτῆτιν Κύρῳ πεμφθῆναι φασι ὑπὸ Ἀμάσιδος, ἐξ ἧς γινηθῆναι τὸν Καμβύσια, apud Athen. XIII. p. 560. r. ubi quae narrata fuerant e Ctesia, de Neitetide, ad Cambysen missa, pleraque concinunt Herodoteis. In Νειτῆτις, Νίτωρις, aliisque nominibus Aegyptiacum latere Minervae Naïr vel Νηῖθ, vidit Jablonskius, monuitque plus semel. VALCK.

Ibid. Αἰγύπτιοι δὲ οἰκηεῦνται Καμβύσια) Herodoti haec manus: vide I. 4. et 94. Aegyptiorum de Cambysis matre Niteti opinionem, sicuti Athenaeus ostendit XIII. pag. 560., Dino in Persicis et Lynceas Naucratices Aegyptiacorum lib. III. amplexi fuerunt, quos Polyaeus Strateg. VIII. 29. sequitur. Nostri disputatio an valida sit, nunc quaerere omitto: adprobavit suo eam calculo Ctesias. WESS.

CAP. III. 12. Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω, κάτω θῆσω, etc.) Non dissimiles minae, neque fugit Berglerum, Carthaginiensium, alio tamen gestu declaratae, in Plutarchi Timol. p. 240. B. Cambysis dictum, et haud paullo significantius, convenit Platonico in Phaedon. p. 90. C. ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀτεχνῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπω, ἄνω καὶ κάτω στρίφεται: et Demosthen. adv. Aristogit. I. p. 492. ὅταν τὸ δίκαιον -- ἡττᾶται τοῦ θρόνου, τότε ἄνω καὶ κάτω πάντα χρὴ νομίζειν ἐστράφειν. Rursus περί Στεφ. p. 156. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκλῶν ἔλεγε. Quo ille de genere saepe plura, atque eius exemplo Dio uterque, Aristides, Libanius etc. Neque id mirum, populare enim. WESS.

16. τὴν ἐκ' Αἰγύπτου στρατὴν) Apud Athen. XIII. pag. 560. F. tradidisse dicuntur Dinon, et Lynceas, Καμβύσιον ἐκδικεῖν τῇ μητρὶ, [τὴν] ἐκ' Αἰγύπτου ποιήσασθαι στρατίαν. Suum hic atque alibi recuperabit Herodotus, στρατὴν: cui exercitus dicitur στρατὴ, expeditionem suscipere, στρατὴν ποιεῖσθαι, III. 39. V. 77. Ut Herodotus, στρατίαν et στρατίαν tanquam diversa semper distinxerunt Thucydides, Xenophon, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequeretur iudicium H. Stephani, Sylburgii, Hemsterhusii, Taylori, Marklandi, Ruhnkenii. VALCK. — στρατὴν reposui, ut I. 206. WESS.

CAP. IV. 4. καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος) Possunt τὰ πολέμια apud alios valere, saepe citra ius inculcata. Herodotus non admittet, nisi vi coactus, qui οὐδαμῶν ἴσαν τὰ πολέμια ἀμείνους V. 78. et τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος eodem libro cap. 111. sive, uti ibi scriptus codex, τὰ πολέμια: tum ἄριστοι τὰ πολέμια VII. 9, 3. ἀγαθοὶ τὰ πολέμια VII. 238. πρῶτοι τὰ πολέμια IX. 57. sed manum conprimo. Confer ad Diodor. I. 54. et Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 196. WESS.

11. ἀποστείλας τρεῖς ἡρεῖ) Bene Arch.; Τρεῖς Med. et alio-

rum turbat orationem, et Scriptoris morem, quo VI. 19. ἐπὶ Κερσωνίου ἀποστέλλουσι τριήρεϊ οἱ Πεισιστρατίδαι: et V. 85. μετὰ τὴν ἀπαιτήσιν ἀποτταλῆναι τριήρεϊ μὴ: tum III. 44. ἀπέπεμπε τίσσεράκοντα τριήρεσι. Accedat, quod Reiskius, V. Cl. admovit, στείλας πλοῖω ἐς Κέρκυραν III. 52. ex Med. in πλοῖον conversum. WESS.

13. καταμεθύσας γὰρ τοὺς Φυλάκους) Mactatis custodibus Laurentius ex Cod. sui θύσας, consentiente Arch. Non arbitror ex vero. Commodius multo est vulgatum. Quod de Cambyse sequitur [l. 15.] καὶ ἀπορέοντι τὴν ἔλασιν, exercuit doctissimum virum Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 87., exercuit alios. Defit κατὰ, quod orationem fulcire, etsi tacitum, debet, ut saepe numero. Simile in Vindob. II. 121, 3. WESS. — Conf. IV. 179, 9. S.

CAP. V. 2 seq. μέχρι οὐρανῶν τῶν Καδύτιος πόλιος, ἣ ἐστὶ Σύρων τῶν Παλαιστίνων) Articulum ἦ ante ἐστὶ Iac. Perizonius Orig. Aegypt. cap. 23. p. 475. nullo iure sustulit. Pingi debet aut ἦ ἐστὶ, sublato tono, aut γῆ ἐστὶ, quae Iac. Gronovii plausibilis diviniatio. In Phoenice Sidon et Tyrus fere ultimae erant, II. 44. et 116. Phoenicem excipiebat Syria Palaestina, iuxta mediterranei maris litus ad Aegyptum usque protensa. Τῆς Συρίας τοῦτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἰγύπτου πᾶν, Παλαιστίνη καλεῖται, scribit VII. 89. Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a Phoenice porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τε Συρίαν τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἴγυπτον, ἐς τὴν τελευτᾷ, IV. 39. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. A Phoenice ad finem s. urbis Cadytis, (male μέχρι οὐρανῶν ad montes vertunt, quod H. Stephan. et Gronovius pulcre viderunt) Palaestinarum censebatur: hinc emporia ad mare, nam ἐπὶ ἱustum est, Ienysum usque, regis Arabis, τοῦ Ἀραβίου recte Arch. et Vind.; inde vero, ad Serbonidem lacum, omnia iterum Syrorum Palaestinarum. Haec, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut Cadytis et Hierosolyma longe discrepent. Illa erat regionis maritimae, ac Philistaeae; haec a mari remotior, et mediterraneis montibus inposita, Iudaeae. Et quis Hierosolyma Καδύτιν adpellavit? Sanctam aiunt קדושה sive קדושה fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et קדושה Καδύτιν, formatam. Fac vero, Iudaeos San-

etiam religionis suae metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiam-ne Philistaei et vicinorum alii, gentis Iudaicae oseres maximi? Qua porro dialecto **Καδυτ** *Caduta*, quum **Κ** apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Impulit ea res V. Cl. Thom. Hyde, ut **Καδυτ** superiore libro [II. 159, 7.] atque hic **Καδυτ** corrigeret, ad *Itiner. Mundi Abr. Peritzol* pag. 19., callide quidem, sed contra tabulas. Atque haec de *Cadytis* situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes *Perizonium*, *Relandum*, et doctum iuvenem (dignum, si fata sivissent, vita prolixiore) *Isac. Toussaint*, Dissert. ante hos xxii. annos Franequerae scripta, de *Cadyti Herodotea*, habui. Anceps nunc et difficilis restat ex urbibus electio eius tractus, quibus *Scaligeri* et *Perizonii*, quippe in Arabiae mediterranea atque a mari retractor, *Cades Barnea* inseri non potest. *Gaza* Dissertationis *Toussaint* foret opportuna, modo nomen congrueret. *H. Relandi* Philistaeorum *Gath*, unde **Καθ** et **Καδυτ** nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in vetere formula, *N. L. De Ienyo* nihil quoque habeo constitutum, nisi ex trium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri prope *Rhaphiam* fuisse. De *Serbonide palude* et *Typhone demerso in eam* videndus *Apollon. Rhod.* II. 1215. cum Criticis veteribus. WESS.

CAP. VII. 3. **σάξαντες ὕδατι**) Divinus hic *Arch. Her* est. **ἔλξαντες ὕδατι** quis intelligit? nec melius erit **ἔλσαντες ὕδατι**, quod *Pavii* extudit ingenium; namque **κατὰ δὴ τὰ εἰρημένα**, secundum ea, quae dicta sunt, spem istam, ut ne de *Codd.* dicam, excludunt. *Vasa* innuuntur *vinaria*, quae aquā stipabantur, ut sitientibus potum in Arabiae illis arenis praeberent: hoc **σάξαντες ὕδατι**, sive, ut proxime, [cap. 6, 11.] **πλήσαντες ὕδατος**. Cl. *Reiskius*, cui idem in opinionem incidit, ut verbo liquidis in rebus usum adpareret, ex *Clementis Alex. Paedag.* II. p. 219. **ἀποσεισαγμένους τροφαῖς**, et *Athen.* VII. pag. 322. **τυρῶ τε σάξας**: tum *Polybii Excerpt.* pag. 1489. **σάττουσιν εἰς ἀγγεῖα** adposuit, [Polyb. XII. 2, 5. nostrae ed.] neque oblitus, prorsus obportunum, **ἀγγεῖον ὕδατι σείσαγμένον** *Luciani Deae Syr.* c. 48. Adcedit *Cercidae* versus in *Stobaei Serm.* IV. p. 54. **ἀνὴρ, ὃν τὸ κίαρ Παλῶ σείσακται καὶ δυσενήπτω τρυγῇ**. Quibus omne *Herodot. T. V. P. II.*

luto, seu vino, uti opinor, Cor' sordet atque faete non purgabili, ex versione summi Grotii. Nam αἵματι τε καὶ σαρκὶ διασάρτων Galeni Protrept. pag. 5. praetereo. Neque enim in dubio res manet. Latina in fraudem alios ne induere pergant, correctione gaudebunt. WESS.

CAP. VIII. 7. κροκύδα) Corrighenti docto viro κροκύδα favent Arch. et Vindob., non certior usus. Κροκὺς est in Polluce, quin ipsa haec Herodotea ex Falckenburgii Codice. Κροκύδας reliquisse Hesychium vocum series monstrat. Κροκιδίζειν in floccis legendis posuit Aretaeus: habet Aëtius lib. III. c. 161. περὶ κροκιδῶν. In Theophrasti Charact. c. 2. vetustissimi msssti ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκύδα. Hippocratis et Galeni libri variant, sicuti Foësius in Oeconomia docuit. Quae si satis non faciunt, observata Salmasio in Solin. p. 283. adcedere poterunt. WESS.

[8. λίθους ἱππῶν. Norunt orientalium linguarum studiosi, ex hoc Herodoti loco cum aliis collato rationem reddidisse doctos viros, unde factum sit, ut in Hebraeorum sermone iusiurandum eo vocabulo insigniatur quod a septenario numero derivatum est. S.]

15. ὑποτρόχαλα, περιξυρῶντες) Περιτρόχαλα recipiet e codicibus Herodotus. vid. Diss. Herod. p. 100. Praebet illud Plutarch. T. II. p. 261. F. Περιτρόχαλα κείρεσθαι Athenis, quod ex Hesych. constat, σκαφίον dicebatur: ad Harpocr. in Σκαφίον notat H. Valesius. Plura dedit H. Iunius, de Coma c. 6. Potuerunt autem ista, κείρονται περιτρόχαλα τοὺς κροτάφους, commode reddi περιξυρῶνται. Sed pro περιξυρῶντες, quae forma certe non est Ionica, fortasse cui scripsisse suo more videbitur Herodotus περίξ ξυρῶντες τοὺς κροτάφους: mihi tamen vulgatum potius ex interpretamento videretur natum. VALCK.

Ibid. κείρονται δὲ περιτρόχαλα) Verum hoc praestant veteres schedae et sermonis consuetudo. Pollux de tonsurae generibus, II. 29. κουρᾶς δὲ εἶδη, κῆπος, -- περιτρόχαλα, ex Salmasii in Tertulliani Pall. p. 266. certa emendatione. Consentit Hesychius in Σκαφίον. Hinc Aristodemus tyrannus in Plutarchi T. II. p. 261. F. τὰς δὲ θηλείας (bene ita Salmas.) ἠνάγκαζε περιτρόχαλα κείρεσθαι, in orbem tonderi. Talis εὐείμων ille καὶ ἀποκαιράμενος τὴν κεφαλὴν περιτρόχαλα, in Prisci Excerpt. Legat. p. 45. Tales Franci περιτροχον κειρέ-

μνοι, *Agathiae* lib. I. p. 11. c. Arabum olim idem tonsurae modulus, proptereaque *Ieremiae* c. ix, 25. קְצוּצֵי פֶתַח circumcisi capitis angulos, seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura *Salmasii* Epist. de Coma p. 50. et *Vitringae* Commentarius in *Esaiae* c. xv. p. 463. WESS.

17. Οὐροτάλ) Dedi *S. Bocharto* Phal. II. 19. p. 110. et *Reiskio* Miscell. Lips. T. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi Οὐροτάλ quis maluerit) scripturam: nam Οὐροτάλr ultimam ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius Orientis praecipua numina, *Sol* et *Luna*. In Οὐροτάλ princeps syllaba manifesto Hebraeorum et Arabum ווא, *solem lumenque* indicans, se prodit: defit enim praegnans caussa, ut Ολοτάλ cum *Pocockio* Specim. Hist. Arab. p. 107. formetur. Pars vocis extima in ambiguo haeret. *Reiskius* אורוּטל Urotal, [vel Orvetal] h. e. lux et umbra. Qua quidem ratione sonus et litterae voci constant; [Arabum enim littera و respondet Hebraeorum י.] haud scio an et Arabum atque Orientis Theologia. Lux, illorum in disciplina, boni origo; umbra et tenebrae, mali; ex bono et malo eidem numini cognomen impingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen coniecturae. Aliam dabit *Io. Clericus* ad *Iobi* c. xxxi, 26. Mihi quoque suborta alia fuit, cuius in re ancipiti fidem prodigere nolo. *Luna*, sive *Coelestis Venus* Arabum, I. 131. 'Αλίστα perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. 'Αλλὰτ, quod ill. *Scaliger* ad *Fragment. Graec.* p. 27. iam pridem docuit, Arabum est אלהל Halala, *Alila*, sive *Luna* μηννοειδής et crescens. *Bochartus* plura. WESS.

CAP. IX. 12. ῥαψάμενον τῶν ὁμοβοίων etc.) Aldi et aliorum, etiam *Arch.* (e quo ἀψάμενον *Galeus*, longe errans, produxit,) potior lectio. Consui profecto prius coria ista bubula, ut canalem scorteum darent, debuerunt, quam variis ex partibus aptari inter se nectique. Non nego ῥάπτειν in Musis iterari, nec adspernantur tamen ἐς τὸν μηρὸν ἐνερῆς ἀψατο II. 146. Amnis *Corys* Arabum *Geographo* וואקרא, *torrens Core*. WESS.

15. τὸ ὕδωρ σώζει) Nihil in his quod offendant: parantur cisternae, ut aquam servant. Nonne quoque, ut potum sitientibus dent? Hoc postulant *Valla* et schedae, quae

ἵνα δεχόμεναι τὸ ὕδωρ ποτίζωσι, ut aquam recipientes potum praebeant. Lubens fateor, me Laurentio adsentiri, siquidem plenior ita surgit sententia. Nolui tamen orationi, ne videar modum excedere, inserere; [bene factum; videtur enim ποτίζωσι e scholio natum, quod ab homine profectum, qui σώζωσι τοὺς Πέρσας intellexerat.] qua formidine praepeditus non sum in revocata τριῶν voce [l. 17.] et ἐστρατοπεδεύετο. [CAP. X. l. 2.] Levissima admodum sunt, quibus contra utramque pugnatur. Nam de locis tam arctis et difficilibus quod obponitur, ipse Vir Celeb. V. 116. profligavit. Ἐν Πηλουσίῳ στόματι, [Cap. 10, 1.] ad Pelusium ostium bene Valla. Στρατινεύσθαι praeterea et στρατοπεδεύσθαι permiscetur V. 14. Sed quid multa? στρατοπεδεύσθαι ἐν Πηλουσίῳ habetur II. 141. WESS.

CAP. X. 14. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψεκᾶδι) Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato ψεκᾶσι. Veteris erant Atticismi, Moeridi adnotatae formae: Ψεκᾶς, Ψεκᾶς, "Ψεκᾶς, Ψεκᾶς: eundem sonum in nonnullis alteri praetulerunt Iones. Numerum adfirmabit Aristides T. III. p. 567. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς (λαμπρῶ forte scribendum:) [immo bene habet λαμπρῶς] πολλάκις ἔσται, ψεκᾶδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω: quod multo verius Herodoteis proximis, οὐ γὰρ δὴ ἔσται τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παράπαν: vid. Wesseling. ad Diodori I. p. 84. [P] Pluviā irrigari vel humectari est ἔσθαι. Recte restituit e msto Gronov. lib. II. c. 14. εἰ μήτε γε ἔσται σφοδρὴ ἢ χύρη. Assyria ἔσται ὁλόγῃ, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. ἔσται ταῦτα τῆς Λιβύης, IV. 198. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. οὐχ ἔσται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ποτίζεται ἡ Ἰνδική: contra scribit Philostr. Indiam θαμὰ ἔσθαι. Aelianus N. A. XV. c. 6. ἔσται Ἰνδῶν γῆ διὰ τοῦ ἥρος μέλειτι ὑγρῶ. VALCK.

Ibid. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψεκᾶδι) Sequor Med. etsi patroni ψεκᾶδι non desint; at scribi demiror, augeri sic magnitudinem miraculi, quod ubique observata eodem tempore fuerit lapsa ex aëre una gutta, et mox cessaverit, non geminando lapsu: eoque magis, quod venerint ex calamo viri eruditi. Vide hoc Aristidis in Aegypt. p. 339. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ἔσται ψεκᾶδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις ὥς ἐν χρόνοις: ubi si posterius πολλάκις tollatur, uti aequum est, nihil utique indicatur aliud, quam minutam subin-

de [at hac ipsa notione, subinde haud raro graecum πολλὰ-
ως usurpatur,] in superiore Aegypto pluviā cadere, sive,
uti *Aelian.* de Anim. VI. 41. βανίσι δένειν λεπταῖς τὸν θιόν.
Mitto νεφετὸν ψεκάδι λεπτῇ μεμιγμένον *Plutarchi* *Socr.* Gen.
p. 596. c. et κατὰ νεφῶν ψεκάδας ἕσθαι *Heracliti Allegor.*
p. 466. WESS.

CAP. XI. 15. πεινόντων ἐξ ἀμφοτέρων) Male praepo-
sitionem ab *Arch.* et *Vind.* exilio tradi, supra I. 76. signi-
ficatum est. Inmani autem barbariei, qua sanguinem hu-
manum, vino mixtum, in pateris circumtulērunt, per
ea est similis *Apollodori* *Cassandrensis* *Tyrant̃i* in *Dio-*
dori T. II. [Excerpt. ex lib. XXII.] p. 563. ubi olim plura.
WESS.

CAP. XII. 4. χωρὶς μὲν γὰρ τῶν Περσίων etc.) Omnia
ista, uncinis incincta, ex Grammatici scholio derivat *Cl.*
Abreschius. Non audeo accedere. Abeunt minime ab ab-
undantiore *Nostri* in scribendo more, habuitque suo *Syne-*
sius in libro, tantum in regis *Psammeniti* nomine lapsus.
Cur autem Aegyptiorum capita fuerint duriora, fragi-
liora Persarum, disputavit praeter alios *Mercurialis* *Var.*
Lect. I. 21. WESS.

17. ἀσθενείας φορέουσι τὰς κεφαλὰς) Persae, quia σκεπτροφόου-
σι, πέλους τιάρας τε φορέοντες. Horum recordabatur forte *Pla-*
to, quando de *Leg.* XII. p. 942. D. τὴν τῆς κεφαλῆς, inquitie-
bat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθεῖρειν, τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμά-
των περικαλυφῇ τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πέλων τε καὶ ὑποδημά-
των γένεσιν καὶ φύσιν. Hoc in loco πῆλοι capitis sunt tegumen-
ta: pedum involucre πῆλοι eidem *Platoni* dicuntur in *Sym-*
pos. p. 220. B. quod *Pollux* adnotavit VII. 172. *Platonis*
locum respicit *Musonius Io. Stobaei* p. 17, 53. Non protrita
Graevius dedit ad *Hesiodi* *Ἔργ. κ. Ἥμ.* vs. 542. VALCK.

18. πέλους τιάρας φορέοντες) *Synesius* πέλους duntaxat, sed
multa alia suo sermone mutans. Ego cum *Gronov.* sentio,
cui *Strabo* ex parte adstipulatur, τιάρας περικείμενοι πηλωτάς,
de *Persis* XV. p. 1066. [p. 733. B. ed. Cas.] *Iornandes* *Getic.*
cap. XI. de *Diceno*, nomen illis *Pileatorum* contradens, ut
reor, qui opertis capitibus tiaris, quos pileos alio nomine
appellamus, litabant: quasi omnes pilei scissant tiaræ,
quod secus habet. Mox ἰόντα εἶδον [I. 19.] ex schedis resti-
tui, inhaerens vestigiis Auctoris, IX. 54. VI. 109. etc.

Confer Gronov. IV. 23. [ubi nihil quidem, quod huc faciat, reperitur.] WESS.

CAP. XIII. 3. ἀνὰ ποταμόν) *Cambyzes navem Memphin versus misit*. Hic non requiritur articulus, recte etiam omissus IV. c. 14. ἔπλεον κατὰ ποταμόν - - ἐς θάλασσαν: hoc est secundo flumine navigare; illud, *adverso*. κατὰ ῥέον et ἀνὰ ῥέον similiter adhibentur. In iisdem formulis saepe requiritur articulus adiectus: de Euphrate, lib. I. c. 194. ἀνὰ τὸν ποταμόν, *adverso flumine navigari nequit prae rapiditate*. II. 96. in Nilo baris ἀνα μὲν τὸν ποταμόν οὐ δύναται πλέειν - - κατὰ ῥέον δὲ κομίζεται. Lib. IV. c. 18. πλὸν ἀνὰ τὸν Βορυσθενέα. *Secundo flumine vehi, κατὰ τὸν ποταμόν καταπλεῦσαι*, Thucyd. IV. c. 107. et Aeschini de Fals. Leg. p. 44, 30. et 38. Contra *adverso Eridano navigare Luciano est ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἡριδανόν*, T. II. p. 88. *adverso Nilo, ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Νεῖλον*, T. III. p. 536. In his similibusque verbo praefixa praepositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Aethiopiam, nisi fallor, *Diodoro Siculo* I. p. 200, 59. non κατὰ, sed ἀνὰ τὸν Νεῖλον πλέοντες dici debuerunt; prouti legitur p. 272, 55. et 300, 90. VALCK.

7. καὶ τοὺς ἀνδρας κρουεργηδὸν διατπάσαντες) *Opinor in his aliquid esse commissum. Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylenaea navi vectos. Sed bene si Herodotum novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiose adscribit c. 14. Aegyptiorum ad his mille supplicio fuisse destinatos ultimo de regiorum iudicum sententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylenaea ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. Lege nunc καὶ δημοσίους ἀνδρας etc. et ratio et oratio constabit. In τοὺς latent numerales ΗΗΨ notae δημοσίων. Si [aliud exemplum vocis] κρουεργηδὸν desideretur, Eunapius in Aedes. p. 45. dabit. WESS. — Immerito τοὺς ἀνδρας sollicitasse videtur Vir doctissimus. Fuerint in navi ducenti homines: non nego. τοὺς ἀνδρας adiecto articulo scribens Herodotus, indicat, dilaniatos fuisse quotquot homines in ea fuerant. S.*

9. χρόνῳ παρέρησαν) *Laurentii Latina, obsessi aliquamdiu restiterunt, correxerat bene H. Stephanus, inconsulto spreus. Viam muniverat Scriptor VI. 99. ἐνθαῦτα τούτους ἐπα-*

λιόρκειον - - - ἐς δὲ καὶ οἱ Καρύστιοι παρέστησαν, *donec etiam Carystii in deditionem venerunt*. Porro cap. ult. lib. VI. ἐπολορεύοντο, ἐς δὲ καὶ οὗτοι παρέστησαν: tum V. 56. παρέστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι. Non addo aliunde plura. Lege notas Cl. Io. Taylora ad Demosthenis Androt. p. 244. et Abreschii Diluc. Thucyd. p. 328. WESS. — Quo magis mireris, nuper etiam virum doctum contendisse (in Actis philol. Lips.) haud dubie hic *παρεστήσαντο* legendum, provocantem ad illud III. 155, 12. οἱ πολέμοι παραστήσονται. Non meminerat vir optimus, secundum aoristum huius verbi non minus, quam futurum medii, reciprocum vel passivum habere significatum. S.

CAP. XIV. 10. παρὰ τοὺς πατέρας) Servanda fuerat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατέρας: *quum puellae plorantes illac praeteribant, ubi parentes erant collocati*. Κατὰ significat in talibus *ex adverso, contra*. Herod. p. 134, 7. [II. 121, 68.] ὡς δὴ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν. Rursus p. 195, 28. p. 364, 11. [III. 86, 3. VI. 101, 2. Conf. supra ad II. 158, 11.] Thucyd. VIII. 86. ἐπειδὴ ἐγένοντο πλείοντες κατ' Ἄργος. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 5. κατὰ Λακιδαιμονίους ἐγένοντο. Demosth. contr. Conon. p. 689, 12. παρέρχεται Κησίας κατὰ τὸ Λεωκόριον: *mox iterum, ἡμῖν συμβαίνει - πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ Λεωκόριον εἶναι*. VALCK. — Sic de his qui in acie stant *ex adverso aliorum*, Herod. IX. 27, 36. c. 46, 6 seq. et deinde saepius. S.

Ibid. παρήσαν αἱ παρθένοι) Pingi potuerat παρῆσαν aut παρήσαν, de quo II. 163. At placuit scriptorum fidem sequi. Offerrent sese ἤσαν δρόμῳ III. 77. ἤσαν ἐπὶ τὴν οἰκίην IX. 5. ubi ἤσαν tamen scripti. *Etymologus* p. 121, 42. καὶ ἐν συνθέσει ἀπῆεν καὶ παρῆεν καὶ ἐξῆεν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν - - - ἀπῆσαν. [Vide Var. Lect.] Rediit praeterea [l. 11.] οἱ μὲν ἄλλοι πατέρες, quod ex scriptionis compendio vitium series postulat. Denique *παρεξελθούτων*, [l. 13.] cui rarior usus, quo minus in sede illibatum haereret, nocuit. Τὸ δὲ φάσμα τοῦτο ἰωντὸν μὲν παρεξελθεῖν, VI. 117. Sophocles Antig. 933. ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην. WESS. 22. τὸν παῖδα ἡγεόμενον ἐπὶ θάνατον) Tametsi bonae fidei Codd. sic velint, vereor, ut recte valeat. Vetus ἡγεόμενον rarum videtur, minime tamen genio sermonis pugnans: convenit συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας VI. 63.; usus respondet:

mox certe τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχοντα [l. 37.] de eodem regio iuvene posuit: adcedit, lapsus leviter, *Aristoteles Rhetor.* II. 8. p. 78. διὸ καὶ Ἀμασις, ἐπὶ μὲν τῷ υἱεὶ ἀγομένῳ ἐπὶ τὸ ἀποθανεῖν, οὐκ ἰδάκρυτον, ὥς φασι, ad haec adludens. Quod si tamen ἡγεόμενον defendi debeat, refingi ἡγεόμενον τὴν ἐπὶ θάνατον poterit, ut dux eorum fuerit, qui fatale illud iter ingrediebantur. Τὴν ὁδὸν ἡγόντο IX. 15. τὴν ἐπὶ θανάτῳ supra. [nescio an I. 109, 3. respiciat: sed vide ibi notata.] WESS. — Potuerat, si opus fuisset, ad VII. 223, 8. provocare, coll. l. 24. huius cap. S.

38. οὔτε ἀπέκλαυσας) Praecessit ἀνακλαύσας μέγα et sequetur. Nunc schedae aliud probant, idque commodum aeque: τὸν ἄν ἴδωνται ἀποκλαύσαντα, II. 121, 3. *Aeschylus Prometh.* 638. Ὡς ἀποκλαῦσαι κἀποδύρεσθαι τύχας. *Sophocles Oed. Tyr.* 1466. *Philoct.* 709. et frequentissime *Procopius*, sollers priscorum aemulator. WESS.

41. ἢν μίջω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν) Saepius omisum non requirerem, si codicibus abesset, ὥστε: a Codicibus affirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem saepe soleat exprimere structura *Xenophon*, sicuti Ἀπομν. III. p. 448, 30. μίջον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακόν: idem paucis dixit *Eurip.* *Hec.* 1114. κρείσσειν ἢ φέρειν κακὰ: μίջον ἢ φέρειν, *Soph.* *Oed. Tyr.* 1302. In *Eumenid.* *Aeschyli* forte restitui poterit vs. 473. τὸ πρᾶγμα μίջον ἢ τιν' οἰεσθαι τόδε βροτὸν δικάζειν. Quae primum occultaverat amorem, *Stratonicae* τὸ κακὸν μίջον ἡσυχίης ἐγένετο, in libello de *Dea Syria* p. 469. Censebat *Herodoti* *Psammenitus*, eam cladis esse domesticae gravitatem, quae fletu levare recusaret; quique adeo flenda pateretur leviora perpassum: τὰ οἰκηῖα ἢν μίջω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Ista *Ios. Wasseus* commodum admovit *Thucydideis*, VIII. 75. μίջω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότας. In *Stobaei Flor.* Tit. 121. p. 612. exstat illud *Bacchylidis*, μίջον ἢ πενθεῖν κακόν. Quae verbis exprimi nequeunt prae magnitudine, κρείσσειν ἢ λέξει λόγῳ *Τολμήμας* *Eurip.* dixit *Supplic.* vs. 844. Illud Eiusdem apud *Strabon.* VIII. p. 563. b. [p. 366. ed. Cas.] Ἀρετὴν ἐχρύσης μίջον ἢ λόγῳ φράσαι, et vicina suspicor equidem, ob historiam *Messenicam*, e *Cresphonte* petita. *Herodoteum* ὥστε vel ὡς in talibus occurrit in dicto *Simonidis* *Plutarch.* II. p. 15. c. apud *Philon.* *Iud.* p. 884. e. *Pausan.* I. p. 48. IV. p. 325. VALCK.

42. πένθος) πάθος melius. Eiusdem originis voces, (quales βάθος et βένθος,) atque a Grammaticis saepe permutatae, veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur [l. 44.] Homereum ἐπὶ γήραος οὐδῶ, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Io. Taylor V. Cl. in Or. Lycurgi p. 328. quem tamen oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspiceris, ἐπὶ γήραος οὐδῶ, prouti Lysiam dedisse liquet ex Harpocr. in Ὀδός. Aeneum limen, χάλαρος οὐδός in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Oed. Col. vs. 57. χαλκίπους οὐδός: neque enim οὐδός vulgari debuerat: vide vs. 1586. et Schol. Ὀδόν adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK.

45. καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθίνα etc.) Procopius. Bell. Vand. I. 6. ταῦτα ἐπὶ ἀπενειχθίνα ὁ Φάρας ἔγνω, et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas εὐ δοκέειν σφί εἰρησθαι prae se ferre: quae mihi spectasse regum videntur consilium; nam Cambysi plures adfuisse procerum, rerum cohaerentia patefacit. Sic, ipsis videri recte illa dicta, haud utique sine colore et specie veri. Certum praestant ἐπιστόμους Καμβύση scripti libri, sicuti I. 91. indicatum. WESS. — In istis, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθίνα ὑπὸ τούτου, εὐ δοκέειν οἱ (sive σφί malis) εἰρησθαι ὡς δὲ λέγεται ὑπ' Αἰγυπτίων, δακρύειν μὲν Κροῖσον, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt nonnulla, quae turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineris. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula ὡς δὲ λέγεται, δακρύειν μὲν (nempe λέγεται, vel λέγουσι) Κροῖσον, abunde dixi ad I. 58, 7. Tum vero in his quae procedunt, satis patet, ad infinitivum δοκέειν idem verbum λέγεται e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθῆ, Et haec postquam relata sunt, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione ἐπὶ et huiusmodi particulae frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 35, 10. et II. 32, 24. ubi conf. quae Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula ὡς, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut ταῦτα ὡς ἀπενειχθίνα idem valeat ac ταῦτα ὡς ἀπενειχθῆ. Similiter VI. 31, 5. ὡς ἐκάστην (νῆσον) αἰρέοντες οἱ βάρβαροι, ἰσαγγιστοὺς τοὺς ἀνθρώπους: et VI. 79, 7. ὡς ἐκάστους ἐκκαλεόμενος

ὁ Κλεομένης, ἔκτεινε: ubi αἰρέοντες et ἐκκαλούμενος idem valent ac ἔβριον et ἐξεκαλίετο. S.

CAP. XV. 5. ἣν δὲ καὶ ἡπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῖν) Nolui ἡπιστήθη movere, quantumvis Arch. ἐπιστήθη concinnius tinniat. Quaerunt, possit-ne ἡπιστήθη ex ἐπίσταμαι formari: negavit H. Stephanus: satis acerbe, etsi tectius, a Porto propterea in Lex. Ion. perstrictus. Accipe haec ex litteris Cl. Abreschii: H. Steph. in *Collectione Verbor.*, quorum Themata sunt *Anomala*, audiendos esse negat, qui ab ἐπίσταμαι repetant ἡπιστήθη, quod tempus tantum sit τοῦ ἀπιστίω. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Saepe eo utitur Plato: in *Convivio* p. 321. A. ἐπιστηθεῖς: *Phaedr.* p. 357. D. ἐπιστηθεῖ: III. *Legg.* p. 589. B. ἡπιστήθη: et *ibid.* C. [ubi ἡπιστήθησαν. Citantur autem paginae edit. Lugd. 1590.] Hactenus Vir amicissimus. Ego vero mallem ἡπιστήθη aut ἐπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῖν, ex more supra I. 77. firmato. WESS. — De partic. ἣν in ed. *Wess.* temere pro ei posita dixi in *Var. Lect.* Iam verbum ἡπιστήθη idem *Wesseling.* cum Porto ab ἐπίσταμαι derivans, passiva notione accepit; quod vel inde adparet, quod πολυπρηγμονεῖν in participio, quam πολυπρηγμονεῖν maluerit. conf. ad C. 1, 24. Eadem notione *Valla* acceperat, cuius versionem h. l. etiam *Wess.* cum aliis editoribus tenuit: Qui si compertus etiam fuisset non affectasse res novas. *Portus* vero, pariter quidem passive accipiens, impersonaliter dictum ἡπιστήθη existimavit: Si compertum fuisset, si constitisset, nihil cum novi curiose moliturum. At in omnibus quidem exemplis ab *Abreschio* e *Platone* productis ἡπιστήθη, ἐπιστηθεῖς etc. haud dubie activa notione ponuntur. Unde profectus *Werferus* (in *Act. Philol. Monac. T. I. p. 106.*) sic vertenda *Herodoti* verba monuit: Si autem scivisset non moliri res novas; opportune conferens ista ex VII. 29, 15. ἐπίστατο εἶναι αἰὶ τοιοῦτος, scito semper talis esse vir, scito te semper talem praestare. Et haec quidem utique commodissima ratio est expediendi hunc locum, si modo ad thema ἐπίσταμαι referendum sit istud ἡπιστήθη. At mihi, hoc verbum cum H. Steph. (cuius vide *Thes. T. III. p. 140. b. et d.*) ad thema ἀπιστίω referenti, persuasum est, obtinere hic illum graecae linguae idiomum, passim a Grammaticis notatum, quem supra in *Adn.* ad I. 68, 11. attigi: nempe ex duabus negationibus

alteram abundare. Scilicet *εἰ ἠπιστήθη μὴ πολυπρημονεῖν*, idem est ac si dixisset, *εἰ ἐπιστεύθη μὴ πολυπρηγμ.* aut *εἰ μὴ ἐπιστεύθη πολυπρ.*, si de illo creditum esset, non eum res novas moliri, aut, nisi creditum esset novas eum res moliri. Similima certe ratione apud Thucyd. I. 10. *ἀπιστοῖν μὴ γενέσθαι τὸν στόλον* idem valet ac *πιστεύει μὴ γενέσθαι*, aut *μὴ πιστεύει γενέσθαι*: et apud eundem, II. 101. *ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἤξειν* idem valet ac *πιστεύοντες μὴ ἤξειν*, aut *μὴ πιστεύοντες ἤξειν*. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrum I. 68, 11. *ὕπὸ ἀπιστίας μὴ γενέσθαι μηδαμῶ etc.* S.

10. *ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε τῷ Λίβυος etc.*) Revocavi sollemnem formulam *ἐν δὲ δὴ*, quemadmodum II. 43.: tum *Inaro*, iuventibus schedis, non negavi ex patria nomen, quo c. 12. VII. 7. et in Thucydidis I. 103. insignitur, ubi *Λίβυς βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ*. In Ctesiae Excerpt. [c. 32.] p. 644. *Ἰνάρου Λυδίου ἀνδρὸς* nunc ex prava, at dudum ab egregiis viris correcta, scriptura legi, Celeb. Dukerus tacitum non habuit. Veram Liban. T. I. p. 420. c. servavit etiam. Iustum itaque τῷ Λίβυος *Ἰνάρῳ παιδί*. Quod autem Persarum in more fuisse docetur, *rebellantium regulorum liberis principatum non auferre*, eius contrarium recentiores Persae, victis gentibus parcentes, nunquam regiae familiae, observarunt apud Agathiam lib. IV. p. 94. ed. Venet. WESS.

12. τῷ Ἀμυρταίου Πανσίμῃ) De Amyrtaeo II. 140. Confi-ciunt his ex verbis viri eruditi, praeterque ceteros Ampl. Bouherius, Diss. Herod. c. 1. Herodotum vitam in tempora Darii Nothi, Persarum regis, prorogasse: descivisse enim Amyrtaeum anno eius secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex Syncelli fide, Chronograph. p. 205. ed. Venet. At ea, quum opinionis ducem non testatus sit, fallax est. Ex Thucydidē I. 110. Diodoro XI. 71. et Ctesiae Excerptis liquere videtur, circa Olymp. LXXIX. Inarum et Amyrtaeum Persarum excussisse iugum, certe utriusque defectionem bello Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutatus fortasse se, cum in paludibus Aegypti latitans Amyrtaeus ad deditionem adigi difficulter posset, in id usque bellum fuit; Syncelli tamen auctoritas validius fulcrum desiderat. Stat meis a partibus H. Dodwellus, V. Cl. Annal. Thucyd. p. 99. WESS.

CAP. XVI. 5. ὡς δὲ ταῦτά οἱ ἐπιτελεῖα ἐγένετο) Ita

praestat augeri. Inferius c. 141: ταῦτά οἱ ποιεῖν ἐπιτελέα: et ad I. 117. Sustuli quoque τὸν νέκυν, ex praecedentibus inconsulto repetitum. Dio Chrysostomus Corinth. p. 466. hinc orationem distinxit: quod Amasin autem ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ὑπολαβεῖν oratio ostendat, id manifesto claudicans, ὑποθαλεῖν doctissimus Berglerus recte instauravit. WESS.

10. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ) Ioannes Chrysost. iisdem paene verbis T. II. p. 54. B. θεὸς παρὰ Πέρσαις νομίζεται τὸ πῦρ. Alia plura Brisson. Regn. Pers. II. 14. et Sam. Tenullius Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quae Persis ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: ἱερὸν illis πῦρ erat, quem sacrum ignem mortuo regē et summo in luctu studiosissime exstinguebant apud Dio-dorum XVII. 114. quod citra impietatem et religionis contemptum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc Th. Hyde, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1. et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultum plus quam civilem fuisse, ex edicto regis Saporis in Assemani Orient. Biblioth. T. I. p. 191. liquet apertissime. At hoc nunc non agitur. Recte Cl. Gronovius in sequentibus οὐ δίκαιον εἶναι λέγοντις ex Med. admisit: postulant id ipsum alii; neque nocet hilum Stobaeus, orationem Herodoti inmutans. Adsunt praeter ea, quae vir Celeb. advocavit, similis structurae plura VI. 13. VII. 144. etc. WESS.

14. πῦρ θερίον εἶναι) Qui requiritur articulus, vel e Stobaeo p. 614, 48. potuisset interseri: τὸ πῦρ θερίον εἶναι ἔμψυχον: ut paulo ante, Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ, atque alibi passim articulo [qui tamen non citra exceptionem necessarius est] subiectum insignitur orationis. Paulo post tolerari nequit invectum a Gronovio φησὶν, pro σφί, vel σφιν, ut est apud Stobaeum. Verum in istis: οὐκῶν θερίοις νόμος οὐδαμῶς σφί ἐστι τὸν νέκυν διδόναι: pro τὸν v. suspicor olim fuisse scriptum, ἀνθ' (sive ἀνθρώπου) νέκυν, hominis cadaver: τιν νέκυν venerat olim in mentem; nunc placet alterum. Superius paulo scripsit νεκρὸν ἀνθρώπου, et II. 90. muliebre cadaver dixit νεκρὸν γυναικός, II. 89. pueri, παιδίου νέκυν, I. 113. Saepius alibi loquitur ad eandem rationem, non secedens ab usu, quem alii quoque receperunt. Uxor is cadaver δάμαρτος νέκυν Eurip. dixit, Or. 1623. ἀνδρός νε-

κρὸν, Soph. Electr. 1488. τὸν Ἑκτορος νεκρὸν, Athenaeus XV. p. 688. D. Vid. Platonis Gorgias p. 524. c. Eustath. ad Ἰλ. 6. p. 682, 49. In Herodoto magis etiam adfirmabunt ἀνθρώπων νέκυν ista Antonini VI. 13. νεκρὸς οὗτος ἰχθύος, οὗτος δὲ νεκρὸς ὀρνίθως, ἢ χοίρου. VALCK. — At per se facile intelligebatur, de hominis hic agi cadavere. S.

17. οὐδαμῶς σφί ἴσσι) Miror οὐδαμῶς φησὶν ἴσσι amplecti ex Mediceo Cl. Virum: nihil enim eius errore ineptius. Σφίσιν ille voluit, quorsum Ask. si praecedentis ultima admoveatur, ducit. Aegyptios autem vulgarem ignem θηρίων ἔμφυχον censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter eorum numina ΦΘΑΣ sive *Vulcanus*, ignis et plerarumque artium inventor, apud Diodorum I. 12. et 13. Iunge Nicandri Alexiph. vs. 175. et Plut. Sympos. VII. 4. p. 703. WESS.

21. οὐκ Ἀμασις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν) Cambysis insaniam, et popularem Aegyptiorum in hac tegenda contumelia sollicitudinem iure merito ridet Sinopensis Diogenis admirator, Dion Chrysost. Or. 37. p. 466 seq. et praeter cetera, οἱ Αἰγύπτιοί τε, αἰτ, καὶ Καμβύσης, εἴτε ἄλλος τις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν, εἴτε αὐτὸς Ἀμασις ἦν, τύπος ἦν ἀνχιμης, ἀσαρκος, αἰψυχος. Hoc quoque stultissimum Regis facinus in libro Historiarum perditio narraverat Diodorus, quod liquet ex Eclog. de Virt. et Vitiis p. 556. VALCK.

CAP. XVIII. 2 seq. ἐπίπλεες - - πάντων τῶν τετραπόδων) Sic Acta Ap. x, 12. De Mensa hac Solis, Pausan. VI. 26. et ibi Kühnius: at uberius multo Aldus in docta Praefatione, Philostrati Latinae interpretationi praefixa, Hieronymi μνημονικὸν ἀμάρτημα in ea mensa erudite et modeste castigans. Addo, Libanium Orationi Antioch. T. II. p. 385. hinc colorem dedisse. WESS. — Expendi meretur ratio qua in hunc Herodoti locum de Solis mensa commentatus est Heeren, in Ideen über die Politik etc. T. II. p. 378 et seqq. ubi alia nonnulla Herodoto memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. S.

CAP. XIX. 4. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετήσαν) Usque dum isti veniunt: Valla. Herodoteo more (ἦσαν et ἀπῆσαν alibi leguntur Ionice scripta:) scribendum μετήϊσαν, vertendumque: dum ad istos arcessendos proficiscebantur. Infra c. 28. quem adduci iusserat Apia, μετήσαν ἄγοντες. Atticum est

μετῆσαν: μετῆσαν Ionicum. *Ire quid petitur*, ἔλθειν ἐπὶ τι, Poëtis et in veteri lingua dicebatur μετὰ τι: hinc ista vis significandi haesit in μετελθεῖν, μετεῖναι, μεθήκειν, similibusque. Eurip. Andr. 561. Οὐ γάρ μιν σε κληδόνος προθυμία Μετῆλθον, ἀλλὰ μυρίων ὑπ' ἀγγέλων. Soph. Phil. 343. Ἥλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα. Huius generis quaedam prostant ad Eurip. Phoen. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. μετῆσαν στρώματα, ibant petitur stragula, prout optime cepit L. Kiisterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 530. „Μετῆλθε: Id est, accersitum venit: sic enim scribendum est pro μεθήκει.“ Vulgatum verbum iure tueretur Steph. Bergler. in Notis, quas unius P. Burmanni Sec. debemus munificentiae, ad literas elegantiores amplificandas atque in Belgio tutandas nati. VALCK.

Ibid. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετῆσαν) Negligi haec non debuerant. Similia c. 28. οἱ μὲν δὲ μετῆσαν ἄγοντες. At utrobique oportuerat μετῆσαν, refinxique adeo. Refer huc c. 15. τὸν μὲν δὲ παῖδα εὗρον οἱ μετιόντες, ubi arcessendi potestas potior. Strabo XIV. p. 950. A. [p. 641. B. ed. Cas. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 155.] καὶ ἄλλαχόθεν μετιόντες αἰεὶ τινὰς ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, et semper aliunde arcessentes etc. tum XV. p. 1501. B. [?] ἀναστρέφαι πάλιν ἀπ' οἴκου, μετιόντος τε αὐτὸν, κλειῦσαι ἤκειν: arcessente eum, iussisse venire. Vulgo isthic aliter. WESS.

7. οὐκ ἂν ποιεῖν ὅσα ἐπὶ τοὺς παῖδας etc.) Themistocles ad Iones οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, IX. 22. ex simili ratione. Iones Atheniensium erant coloni, Phoenicibus originem acceptam ferebant Poeni, filii ergo illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob causam Tyrus צִידֹן, filia Sidonis, Esaiæ xxiii, 12. Maior patria colonias pro liberis putabat: unde apud Locros in Graecia tabulae foederis cum Italicis hoc exordio, ὡς γονεῦσι πρὸς τέκνα in Polybio; ad cuius Excerpt. p. 49. [lib. XII. cap. 10. nostrae edit.] egregie Henr. Vallesius, et Fronto Ducaeus ad Io. Chrysost. T. II. p. 832. Statim ἰδεώμεσαν [l. 12.] ob schedas et sequentia non recusavi. WESS.

CAP. XX. 3. τὰ τε λέγειν χρῆν) Medic. consentaneique non sibi constant. Vide inferius c. 65. et VII. 39. [et conf. Var. Lect. h. l.] χρῆναι Arch. et Vind. ex χρῆν καὶ natales

αεcepit. Recepi et ψίλια [L. 5.] sicuti c. 22. IV. 168. IX. 79. quia mssti iubent et Grammatici. Habet praeterea τὸ μῦρον ἀλάσαστρον *Eustath.* in *Homer.* p. 946, 53. [*Iliad.* p. 923, 10. ed. Bas.] *Herodotum* nominatim non excitans: sed *Suidas* in *Δήκνθος* illi τὸν ἀλάσαστρον tribuit. [Sic et *Photius*, in *Lexico* haud ita pridem edito.] Haud scio an recte: quamquam si *Codd.* offerrent, pro legitimo procederet facile. Hoc addere iustum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in *Xenophontis Κυρ. Π. VIII.* p. 209. *WESS.* — At ne ferendus h. l. ullo pacto videtur articulus, quem ad ἀλάσαστρον adiectum volunt grammatici, nec absente articulo cognosci potest utrum in masc. an in foem. genere vocabulum illud *Herodotus* usurparit. Quare suspicor, *Suidam* et *Photium*, non inspecto *Herodoto*, perperam interpretatos esse superioris alicuius Grammatici observationem, qui monuerat, non ἀλάσαστρον, ut Attici solent, sed ἀλάσαστρον scripsisse *Nostrum*. De duplici illa vocabuli forma vide *Brunck* ad *Aristoph. Acharn.* 1053. cuius monitum de Atticorum usu firmant ea quae a nobis ad *Athen.* V. 206. c. et VI. 268. a. adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculino genere, quod huic vocabulo *Herodotus* tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut *Aristoph.* l. c. et *Cratinus* apud *Athen.* VI. 268. a. S.

8. κάλλιστοι ἀνθρώπων πάντων) Ita-ne omnium, quotquot sunt, hominum? Displicet ista exaggeratio *Cl. Corn. de Pauw*, suspicanti Αἰθίοπων πάντων: de *Macrobiis* sermonem continuari, atque eos cunctos inter *Aethiops* proceritate et elegantia formae eminuisse. At respuunt id auxilium membranae, quibuscum *Eustath.* facit: aversatur scriptor ipse, de *Aethiopibus* οὐλότατον τριχῶμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, VII. 70. Differt id nonnihil; sed eum toties repetita, scribere se τὰ ἤκουσε, excusabit professio. *WESS.*

8 et seq. νόμοις δὲ καὶ ἄλλοις χρᾶσθαι etc.) His proxima si iungerentur in codicibus, κεχωρισμένοις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, voculas intermedias, αὐτοὺς καὶ, hanc certe, natam e syllaba sequenti, non desiderarem. *Aethiopes* isti *Μακρόβιοι*, *Solensi Bioni* in *Aethiopis* Ἀθάναιος dicti ap. *Athen.* XIII. p. 566. c. secundum *Herodotum* constituisse Regem nap-

rantur, cuius corporis proceritāti fortitudo responderet, quo patre natus esset parum curantes. Huc pertinere suspicor fragmentum ex eiusdem Bionis Aethiop. lib. I. Αἰθίο-
 πες τοὺς βασιλῶν πατέρας οὐκ ἐκθαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱοὺς
 Ἑλίου παραδιδόασιν. Ista vulgavit e Cod. msto Celeberr. Io.
 Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. Aethiopum
 τὰς μὲν βασιλείας ἐγχειρίζουσιν οἱ μὲν εὐπρεπιστάτοις, τύχης ἡγά-
 μνοι δῶρα ἀμφοτέρω, τὴν τε μοναρχίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, Dio-
 dor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat P. Wess. VALCK.

10 et seqq. τὸν ἂν τῶν ἀστῶν etc.) Nolo dissimulare, ele-
 gantiora mihi, quae Arch. et Vindob. subministrarunt,
 adparere. Loca κρίνωσι, hinc ablatum, post τὴν ἰσχὺν et τοῦ-
 τον βασιλεύειν tantum admitte; ecquid ad cultam et perfe-
 ctam desiderabitur sententiam? Sed qui me passim, ne
 quid audacius moveatur, et hic incessit timor. Adsumant
 ergo, quibus volupe est. Regum autem istam ex magnitu-
 dine et virium robore in Aethiopibus electionem, hinc
 Aristoteles, Bio, Nic. Damascenus et Strabo derivarunt, de
 quibus ad Diodori III. 9. WESS.

CAP. XXII. 5. δολερούς μὲν τοὺς ἀνθρώπους etc.) Plu-
 tarchus de Malign. p. 863. D. ex Nostro Aethiopum regem
 dixisse, ὡς δολερά μὲν τὰ χρώματα, (immo vero αἰσίσματα ex
 Cl. Reiskii correctione,) δολερά δὲ τὰ εἴματα τῶν Περσῶν ἰστί,
 perhibet. Iterum Sympos. II. p. 646. B. ὡς δολερά εἴματα καὶ
 χρίσματα, κατὰ τὴν βαρβαρίου φωνήν. Quorum posterius non
 sine excusatione erit, prius, Herodotum cum adpellavit,
 nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fal-
 lax. Convenit Aethiopico ex parte quadam dictum; in-
 tegrum Lacedaemoniis, de purpura et unguentis talia pro-
 fessis, debetur: cuius rei testem fero Clementem Alex.
 Strom. I. p. 344. Post pauca [l. 11.] τρίτα δὲ, quod in Cod.
 Bodleiano, recepi ex Cl. Wasse et Gronovii II. 22. iudicio.
 WESS. — Cf. II. 22, 14. 137, 14. I. 204, 10. etc. S.

[20. οὐδὲν θωνμάζειν etc. Spectavit hunc locum Iulianus,
 citatus a Suida, voce Ἡρόδ. S.]

22. εἰ μὴ τῷ πόματι τῷδε ἀνέφυρον) Adcessit penulti-
 mum vocabulum ex schedis. [Adiecto nil opus fuisse, in
 Var. Lect. monui.] Legisse Laurentium ἀνέφισρον, dudum
 P. Leopardus Emend. VII. 14. et H. Stephanus animadverte-
 runt. Utrum praestet, in ambiguo latet. Si vulgatum pro-

betur, plenum exhibit εἰ μὴ τὸν ἄφρον, sive, ut Aethiops, τὸν κόπρον, τῷ πόμῃτι τῷδε ἀνέφρον, nisi panem, seu stercus ex Aethiopsis contectū, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia [claudicante quidem pede] procedere. Cultior-ne tamen et praestantior, si ἀνέφρον valeat, evadet? Absurdum in Aethiopsis ore non erit sane, εἰ μὴ τῷ -- ἀνέφρον, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderabuntur; et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. ὥστε μὴδὲνα ἔτι τρόπον ἀντιγεμῖν δύνησθαι: ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Aeliani Hist. Animal. XIII. 12. ἀναφρόντες ἑαυτοὺς ἀντιβίσκοντο. [Saepe sic Appianus, cuius testimonia in indice Graec. olim collegimus.] Non adiungo in re frequente plura. Quae quidem commentari, ut arbitrandi ius integrum omnibus maneret, cum maxime libuit. Mox τοῦτ' ἔστι γὰρ -- ἐσοῦσθαι [l. 23.] pro vero posset censepi. Vide tamen c. 106. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἔτι μὲν ἐς εἴκοσι τε καὶ ἑκατὸν etc.) Sequor veteres editos et scriptos codices, adposita duntaxat ex his enclitica. In Medic. et similibus εἴκοσι, quod alias damnant, praepositionem, fortasse male pictam, absorbit: certe ad Medic. tutamen producta a Cl. Viro non admodum urgent. [Provocat ille ad II. 36, 4.] Meliora Portus subpeditabit abunde. Ecce Valer. Maximum VIII. 13. Ext. 5. Huius regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Aethiopes, quos Herodotus scribit centesimum et vigesimum annum transgredi. Scribit sane Herodotus, sed non tam laxe. WESS.

8. et seq. ἀρτεμὶς δὲ τὸ ὕδωρ -- -- χωρεῖν ἐς θυττόν.) His superioribusque descriptis Cel. Boerhavius Element. Chem. T. I. 550. subdit: Ubinam talis aqua hodie? nusquam sane, et si semel haberi posset, daretur comparandae aquae cognitio. Sed neque natura talem hic nobis praebet, neque ars ulla parare potest, ne sollicitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quae pro verissimis habeo, quod ligna in Aethiopiae illa parte quam ponderosissima habeantur, aquae simul nostrarum respectu levissimae sint. Tum, positis in medio Asiae, Africae et Americae gravissimi ponderis lignis, non dubitabimus, addit, amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quae Hero-

Herodot. T. V. P. II.

C

dotus narravit. Enimvero hodiernae observationes probant fere omnia MAGNI VIRI dicta etc. Prorsus pro Herodoto benignè et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, μήτε τῶν ὅσα ξύλον ἐστὶ ἑλαφρότερα. Herodotus, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitasse videtur. WESS. in *Addendis*.

16. ἐν πίδασι χρυσῆσι δίδεσθαι) Hinc sua desumpsit Dion Chrys. Or. 79. p. 664. v. Postquam dixisset, apud Aethiops τοὺς ἄνω aurum rem censi vilissimam, subdit ista: καὶ φασιν αὐτόθι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δίδεσθαι πίδασι: addendum omnino χρυσαῖς: [aut παχείαις in χρυσαῖς mutandum:] quod cur monere neglexerit Theod. Canter. Var. Lect. I. c. 5. caussae nihil erat. Auro sic abutebantur isti, quibus ὁ χαλκός, ut ait Herod. σπανιώτατον καὶ τιμιώτατον. Notum Platonis illud in Euthydemo p. 304. v. Τὸ σπάνιον, ὃ Εὐθύδημος, τίμιον· τὸ δὲ ὕδωρ ἐυνώτατον, ἄριστον ἐν, ὡς ἔφη Πίνδαρος. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμια, alia sapientiae verae cultoribus. VALCK.

Ibid. ἐν πίδασι χρυσῆσι etc.) Tetigerunt haec Aethiopum ex auro vincula plures veterum, a Theod. Cantero Var. Lect. I. 5. ad testimonium excitati. In Dione Chrysost., haec Herodotea aemulante, Or. LXXIX. pag. 664. v. καὶ φασιν αὐτόθι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δίδεσθαι πίδασι, scribi ἐν χρυσαῖς aut παχείαις χρυσοῦ omnino decuit, quod Steph. Berglerum, V. Cl., non fugit. Opportune Heliodor. Aethiop. IX. pag. 40. καὶ τὰ τε δέσμια ἀμείβειν καὶ χρυσᾷ ἐπιβάλλειν ὅσα γὰρ σίδηρος παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρεῖας, ταῦτα παρ' Αἰθίοφιν ὁ χρυσὸς νεόμισται. WESS.

CAP. XXIV. 2. αἱ λέγονται σκευάζεσθαι ἐκ ὕαλου) Ionum et Atticorum veterum adsuetudo ὕαλον praetulit. Docte T. Hemsterhusius ad Thom. Mag. voc. ὕαλος. [ὕαλος Atticorum esse, ait Thomas, ὕελος aliorum Graecorum. Ionum nulla ibi mentio, quos novimus plurimorum in vocabulorum usu ab usu Atticorum abhorruisse. Idem Thomas recte monuit, ἀλάβαστρον absque ῥ Atticos dicere, ἀλάβαστρον alios Graecos: atqui, ἀλάβαστρον usurpasse Herodotum, supra c. 20, 5. vidimus.] Rem ipsam ad Diodorū II. 15. examinavi, non praeterita Ctesiae iniqua et loliginis plena in Herodotum criminatione. Electrum sive succinum Th. Gatakerus fuisse, non ὕαλον vitrum, divinavit

ad Antonini Imp. IV. pag. 133., quam opinionem erudite ruper Celeb. Io. Matth. Gesnerus illuminavit, Commentar. Soc. Reg. Gotting. T. III. p. 92. De vitro utrique non refragor. Cum tamen Herodotus electrum, ex ultima adventum Europa, quod c. 115. huius libri manifestat, benenoverit, ad credendum erit difficile, ὑάλου vocabulo hic succinum indicasse. At fac intellexisse; unde in Aethiopibus tam uber electri copia, ut cippis ingentibus, intracavum recepturis integra mortuorum cadavera, suffecerit; neque uni, sed generatim omnibus totius nationis? Veri ea fidem superiaciunt. Diodorum, Strabonem, Lucianum; narrationem memini, quamquam discordes, amplecti; quorum auctoritas, in Herodotum aut Ctesiam reditura, nullatenus iuvat. Mihi, si quid iusti fabulae inest, salis fossilis et εὐεργού indoles et copia, ex Iobi Ludolfi Aethiopis ad Diodorum exposita, hac ὑάλῳ innui probabile manet. WESS. — Crystallum dici, addubitans quidem, suspicatur Heeren, in Ideen etc. T. II. p. 373. S.

6. περίστῃσι στήλην ἔξ ὑάλου) Parum caute duci suo nimum fidit Diodorus, non inspecto volumine Herodoti, sententiam, prout illam Ctesias retulerat, enarrans lib. II. c. 15. ταριχεύσαντες τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὑέλιν, ἱστᾶσιν ἐπὶ στήλης, ὥστε τοῖς παριούσι φαίνεσθαι διὰ τῆς ὑέλιν τὸ τοῦ τετελευτηκότος σῶμα, καθάπερ Ἡρόδοτος ἔρηκε. Tuitus est contra Ctesiam Historicum suum Wess. Suam forsitan ille χρυσὴν εἰκόνα, in quam primum incluserint cadaver, continxit ex Aegyptiacis Herodoti, in quibus legerat lib. II. cap. 86. πεινῶντα ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα, ποιησάμενοι δὲ ἐστεργνῦσι τὸν νεκρόν. VALCK.

10: καὶ ἔχει πάντα Φανερά etc.) Haec τὴν στήλην sive cippum signant: nam si cum Laurentii Latinis ad mortui cadaver referas, absurdum erit ὁ νέκυς --- ὁμοίως αὐτῷ τῷ νέκυϊ: quibus etiam offensus Cl. de Pauw, ἔχει --- ὁμοίως αὐτῷ ὁ νέκυς coniecit, nimis confidenter. Quid si αὐτῷ τῷ νέκυϊ alienum nunc occupent locum, olim, uti in Cod. Remigii, αἱ μάλιστα αὐτῷ τῷ νέκυϊ προσήκοντες scripta? Loquendi formulam scriptor non renuet, quippe οἴχεσθαι ἀγγέλλοντα τοῖσι προσήκουσι τῷ νεκρῷ, IV. 14. At nihil decerno. WESS. — Hoc dicit Scriptor: columna omnia manifesta (s. conspicua) habet, sicut ipsum cadaver. Scilicet

mumiae Aegyptiacae nonnisi a parte anteriore conspici poterant, dorsum erat arculà tectum: cadaver Aethiopicum omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quae illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in postica parte parietem habebat. S.

CAP. XXV. 3. ὄργην ποιησάμενος, ἐστρατεύετο) Quandoquidem ὤρμητο στρατεύεσθαι, et similia frequenter occurrunt, non miror ὄρμην viro cuidam docto venisse in mentem: verum ὄργην ποιησάμενος idem est ac ὀργισθείς, iratus. Herodoti Xerxes, VII. 105. οὐκ ἐποίησατο ὄργην οὐδεμίην, ἀλλ' ἡπίως αὐτὸν ἀπεπέμψατο. Thucydidi dicuntur Athenienses, IV. 124. ὄργην ποιούμενοι, (cap. 123. ὀργισθέντες:) εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις ἦδη ὄντες ἀξιούσι σφῶν ἀφίστασθαι. Huius simillimae Herodoto formae sunt loquendi; θάῤῥμα ποιούμενοι, mirati; λήθην ποιούμενος, oblitus; καταστροφὴν ἐποίησατο, debellavit; VIII. 74. I. 127. VI. 28. Ab his distant istae, Herodoto aliisque frequentatae, δεινὸν ποιῆσθαι, μέγα, et συμφορὴν ποιῆσθαι: in quibus ἡγείσθαι, τίθεσθαι, et ποιῆσθαι eadem usui inserviunt. VALCK.

6. ἐμμανὴς τε ἐὼν καὶ οὐ Φρενήρης) Sophocli praesertim admatum hoc quoque genus παραλληλισμῶν frequentat Herodotus, cuius attigere quaedam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. ἢν οὐ Φρενήρης, ἀκρομανὴς τε. Iungit et III. 34. παραφρονεῖν καὶ οὐκ εἶναι νοήμονα. IX. 54. μαίνεται καὶ οὐ Φρενῆρα. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis coniectura. De re eadem Soph. Antig. 498. Ἀντιστῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπήβολον Φρενῶν. Conf. Electr. 474. Antiphon Or. III. pag. 117, 5. ἐσωφρόνουν, καὶ οὐκ ἐμκίνοντο, τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρδους προτιμῶντες. In talibus, ad exemplum Aeschyli, Sophocle multo parciore fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum eiusdem, sub alio nomine repetitiones, quam apud Thucyd. et Xenoph.; invenientur tamen apud quosvis veteres; apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: Φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, Demosth. p. 196, 6. ἐρῶ καὶ οὐ σιωπήσομαι, eidem restituenda p. 632, 116. VALCK.

8. τοὺς παρόντας αὐτοῦ ταύτη etc.) Optime Arch.; aliorum αὐτοῦ, si tacuisset is, fuisset probum: sed est istud Herodoteum, ut I. 214. ostensum, et a Gronovio IV. 135. Haud quoque scio, repudiari-ne debeat, [l. 9.] π-

γευόμενος ἐγένετο ἐν Θήβῃσι, ut toties repetitum στρατώσθαι vitetur. Nihil certe urget; cur mox ἐξανδραποδισαμένοις cum docto viro pingatur: adhaeret sequenti verbo, et recurrit aliās. WESS.

21. ἵως μὲν τι εἶχον ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν etc.) Vertebat Seneca liberius III. de Ira c. 20. Sustinebant famem primo tenerima frondium et cacumina arborum, tum coria igne mollita et quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radices quoque et herbae defecerant, apparuitque talium solitudo, decimum quemque sortiti, alimentum habuerant fame saevius. Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et probante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. Tom. I. pag. 507. de Potidaeatis, semet ipsos, dum obsiderentur, depastis: οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσοῦτον ἢ κακύνον· ἐξ Αἰθίοπων ἐπανήγαγεν ἀρχόμενον τούτων τῶν κακῶν. Suspisor fuisse εἰς τοσοῦτον ἢ κακύνειν ἑμάνη· ἐξ Αἰθ. ἑπαν. ἀρχομένων etc. Neque adeo Cambyses, atque illi, insaniit: abduxit ex Aethiopum finibus copias, cum malorum eiusmodi, h. e. ἀλληλοφασίας, initium esset. WESS.

30. οὕτω ἔπρηξε) Adeo cessit infelicitur adversus Aethiopus suscepta expeditio. Nonnunquam utuntur in designanda calamitate verbo πρᾶξαι simpliciter posito, mali ominis voce κακῶς omitta. Postquam triste fatum narrasset Anacharsidis Herodotus, IV. 77. οὗτος μὲν, inquit, οὕτω δὴ ἔπρηξε. De Syracusanis navali praelio superatis Thucyd. VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίην οὕτως ἐπιπράγισαν. Demosth. pro Cor. pag. 172. εἰ μετὰ τῶν Θηβαίων ἡμῖν ἀγωνιζομένοις οὕτως εἴμαρτο πρᾶξαι: ubi Schol. πρᾶξαι recte reddidit δυστυχῆσαι. VALCK.

CAP. XXVI. [4. εἰς Ὀάσιν πόλιν) Ὀάσις (sive Αὔασις, ut recte hodie apud Strab. lib. II. p. 130. D. et XVII. 791. A. pro vitioso olim Ἀνασις editur) docente eodem Strabone generale nomen est, quo in Africae partibus ab occidente Aegypti sitis insigniuntur loca habitata, vastis undique arenis latisque tractibus aqua carentibus circumdata. Confer quae de eodem vocabulo ex lingua Coptica, et generatim de Oasibus Langlès Vir clar. commentatus est in Adpendice II. ad Voyage de Hornemann, T. II. p. 343. seqq. S.]

5. Σάμμοι τῆς Αἰσχυριωνίης φυλῆς) Narrat apud Etymologum

pag. 160; 22. *Themistagoras*, cum colonis Samum profectus Proclum et Tembriona, facta cum Caribus societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine Σχησίαν dixerint, alteram de nomine urbis Ἀστυπαλαίαν. Hoc unico loco *A. Berkelius* inductus, evidentissimum esse scribit ad *Steph. Byz.* in Ἀῤῥασις, in *Herodoto* reponi debere, Σάμιοι τῆς Σχησίης Φυλῆς λεγόμενοι εἶναι, aut τῆς Σχησιονίης. Neutra coniectura probabilis videbitur. Codex *Etymologici* mstus Χήσιον et Χησίαν exhibet; quam sinceram esse scriptionem contendit, *Etymologi* locum docte pertractans, *Henr. Vales.* in *Exc. ex Dionys. Halic.* p. 75. Una de duabus tribubus, ut a flumine Χησία, sic ab altero coloniae duce Tembrione Τιμβριωνία denominari potuit: sed hoc, litteras vulgatas propius accedens, aequae est incertum. Tribus, in quas populi quidam fuere descripti, si Atticas excipias, raro memorantur veteribus. VALCK. Ibid. τῆς Αἰσχυριονίης Φυλῆς) *Berkelius* (in *Steph. Byz.* Ἀῤῥασις) scribi iubet τῆς Σχησίης, aut si forma vocabuli possit pati, Σχησιονίης, cuius emendationis auctorem fideiussoremque obtrudit *Themistagoram*, profitentem apud *Etymol.* pag. 160. duas Samiorum tribus Schesiam et *Astypalaeam* fuisse tantum. Verum *Themistagoras* non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initiis, cum Graecorum coloni Caribus, insulam possidentibus, miscerentur, memoravit. Qua re *Aeschrioniae* tribui, etsi alibi vix proditae, nihil officit. Confer *Nicandri Alexiph.* vs. 151. et Scholia, et infra c. 39. Θηβίων cur redierit [l. 3. et 6.] non eget indicio. WESS.

7. κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν) Forsan articulum Codices agnoscant interiectum. κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν scribi solet ab *Herodoto*: p. 99, 16. 239, 5. [II. 30. et IV. 52.] sed κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν pag. 256, 34. p. 365, 25. [IV. 110. et VI. 98.] Vulgatur in *Aeliani* Var. Hist. IX. c. 16. αὐτὸ τοῦνομα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασίν, ἰππομηνίης δύναται. Ex *Scaligeri* Castig. in *Propert.* pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν. *Scaligerana* semper digna sunt, quae consideratius exigantur a literatoribus. VALCK.

8. In Μακάρων νῆσοι, ob *Olympiodorum* et *Eustath.*, nominatim *Herodotum* adpellantes, non hacsitavi: solent

ita de his insulis Graeci, in quibus *Plato Menex.* pag. 235. atque alii. Μακάρων tamen νῆσος *Steph. Byz.* sed convertuntur apud *Suidam* et *Hesychium* voces istae. *WESS.* — Equidem non dubitandum arbitror, νῆσος singulari numero scriptum reliquisse *Herodotum*. Vide *Var. Lect. S.*

13. λέγεται δὲ τὰδε ὑπ' αὐτῶν Ἀμμωνίων) *Delevi* [καὶ] copulam [ante τὰδε]: nihil praecedat, quod eam aut requirit aut tueri potest. Displicuit et *Cl. Parw.* [mihi visa est locum suum posse tueri.] Eleganter *Seneca Quaest. Nat. II. 32.* Aliquando *Cambyses* ad *Ammonem* misit exercitum; quem arena Austro mota et more nivis incidens texit, deinde obruit. *WESS.*

CAP. XXVII. [2. ὁ Ἄπις, τὸν Ἑλλήσις Ἐπαφὸν καλεῖται. iam dixerat lib. II. c. 153. conf. II. 38, 2. *S.*]

CAP. XXVIII. 2. οὐ λήσειν ἔφη αὐτὸν) Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad *Aegyptios* *Deus*. Χειροῦνης, mansuetus, (τὰς χεῖρας προσφέροντα ὑπομίνων, *Xenophonti* p. 438, 29.) movit mihi olim suspicionem, scriptum fuisse primum; ψαύειν ἔφη αὐτοῦ contrectaturum se *Deum* manu tractabilem: ista quum dixisset, ἐπάγειν λέγει τὸν Ἄπιν. Deinceps [l. 5 seqq.] tradit *Herod.* e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitrali lumine de coelo in vaccam delapso: Αἰγύπτιοι λέγουσι, σέλας ἐπὶ τὴν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατέσχειν, καὶ μὴν ἐκ τούτου τίττειν τὸν Ἄπιν. Ob rariorem usum τοῦ Κατέσχειν excitat *Herodoti* verba *Eustath.* ad *Iliad.* ε. pag. 100, 40. et *Cl. Abresch. Dil. Thuc.* p. 460. Signa, quibus *Apis* a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, [l. 10 seqq.] variis disserendi praebuere materiem: videndus inprimis *Iablonskius Panthei* lib. IV. 2. quocum; ὑπὸ δὲ γλώττῃ κἀνθαρον, corrigit et *Wesseling. Diss. Herod.* p. 175. merito laudans illustris *Galli* coniecturam, pro λακὸν τίττει ἀγωνον, corrigen- tis λακὸν τι τρίγωνον. *Apin* Nili fuisse atque *Aegypti* foecunditatis symbolum *Iablonski* docuit: utrumque τρίγωνον illud expinxit. *Aegypti* figura traditur esse τρίγωνον et δελτωδόν, *Eratostheni Catast.* cap. xx. *Theoni* ad *Arati Phaen.* vs. 235. De foecunditatis imagine *Porphyrus Eusebii Praep.* III. p. 98. D. σκορᾷ καὶ γένισσι (ἀπίνιμαν) Φάλητα, καὶ τὸ τρίγωνον σχῆμα, διὰ τὸ μέρος τῆς θηλείας. *VALCK.*

7. ἐς γαστέρα ἄλλον βάλλεσθαι γόνον) Hoc probare se *Pai-
oio* non potuit: λαβέσθαι divinavit, forte animo volvens
Lucae Eu. c. 1, 31. καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, quod ibi iu-
stissimum, neque istud hic damnable. Adsolet alias
ἀναιρέσθαι illa in re usurpare: cum tamen βάλλεσθαι ἐς θυ-
μὸν probaverit, et *Codices* conspirent, dictioque absurdi
habeat nihil, cur mutanti obsequemur? WESS.

11. ἐὼν μέλας) Summo iure *Gronov.* ex *Med.*, cui plures
adsentiuntur, recepit; locumque, expulso inutili verbo,
instauravit. *Aelianum* de Anim. XI. 10. *Strabonem* et alios
adiungere dedignatus est. Restat λευκὸν τετράγωνον, quod
τὸ τρίγωνον sive triquetrum esse debet, si *Apidis* ex aere
figuræ, quarum frontibus triangulus inscriptus, non fal-
lunt. Vidi ipse tales, et conplures Comes *Caylus*, τρίγωνον
refingens, in *Recueil d'Antiquit.* T. I. p. 43. Porro de notis
sacri huius bovis *Plinius* VIII. Hist. Nat. cap. 46. Nodus
sub lingua, quem cantharum adpellant. Etiam *Porphyrus*
apud *Euseb.* Pr. Euang. III. 13. Ἡλίου δὲ σημεῖον, τὸ μέλαν
τοῦ σώματος, καὶ ὑπὸ τῇ γλώττῃ κἀνθάρως. Qui *Herodotum*
studiose cum versaverint. utique hic ὑπὸ δὲ τῇ γλώττῃ κἀν-
θάρων invenisse censendi sunt: atque haec plausibilis con-
iectura *Iablonskii*, *Panth.* IV. 2. p. 183. WESS.

CAP. XXIX. 4. παῖς τὸν μηρόν) E vulnere con-
tabuit et mortuus est tandem; ut *Apin* *Cambyses* occi-
disse dicitur *Plutarcho* de Is. et Os. §. 44. *Aeliano* Var.
Hist. VI. 8. Postea temporis insaniam *Cambysis* supera-
vit, sacro vitulo mactato, *Artaxerxes* *Ochus*; quem con-
tentum quum asinum dicaces vocarent *Aegyptii*, ὁ μέντοι
ὄνος αὐτός, inquiebat, ὑμῶν κατενωχέσται τὸν βοῦν, atque ita
ἔθηκε τὸν βοῦν, narrante *Plutarcho* §. 31. e *Persicis* *Dionis*,
e quibus, sicut alia plurima quae nobis aliunde non in-
notuissent, sua hausit *Aelianus* Var. IV. 8. conf. Idem de
Nat. An. X. 28. et *Maximus* Tyr. XXXV. §. 1. *Cambysis*
insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior,
Darius *Hystaspis*, populari superstitione scienter usus,
Aegyptiorum sic sibi favorem conciliavit, ut illum unum
omnium Regum maxime coluerint et vivum et fato fun-
ctum, teste *Diodoro* Sic. I. 95. vid. *Polyaen.* VII. cap. x, 7.
VALCK.

5. τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται etc.) Multo hoc significantius

quam *Medic.* οὔτοι vi. Addunt auctoritatem schedae veteres. Insequentibus [l. 7.] secutus *Arch.* et *Vind.* sum [scil. delens γι ante Αἰγυπτ.] non oblitus γι in Poëtis bis saepe uno in versu collocari, quibus arguens adesse causa solet metri. Confer Cl. *Valckenarium* ad *Tragici Phoeniss.* vs. 557. pag. 209. WESS.

CAP. XXX. 5. τὸ τόξον μόνος --- ἐπὶ δύο δακτύλους εἴρσει) Damnat haec, futilia arbitratus, Cl. *de Pauw*; neque enim arcui tam inflexibile robur, ut Persarum nemo intendere valuerit, adfuisse; aliud, modo verba, ut oportet, scribantur, indicari: *Herodoti* manum esse ὅσον τε ἐπὶ δύο δακτύλοις εἴρσει, h. e. ἐπίρσει, praepositione interpositis aliis a verbo distracta, *duobus fere digitis*, indice nempe et maximo, *arcum tenderet*. Quod ego commentum exagitare nolo. De ingente arcus rigore testatur rex Aethiops c. 22., vires eum tendendi haud obscure negans Persis: inest praeterea emendationi tale loquendi genus, cui par desidero. WESS.

12. τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ φαίνεσθαι) Induit hoc, iterum iterumque hac in narratione repetitum, proverbii speciem. *Aristaenetos* lib. I. Ep. xi. καὶ τὸ λεγόμενον δὲ [f. δὲ] τοῦτο, ἰδοὺ τῇ κεφαλῇ φαίνειν τοῦ οὐρανοῦ. *Aelianus* Var. XII. 41. ὁ πόντος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ φαίνεσθαι, recte sic *Faber* et *Perizonius*. Parum discrepat *Eunapii* Vit. *Aedesii* p. 48. καὶ ἡ δόξα τῶν ἄστρον ἔχειν: *Libanii* quoque, Tom. II. p. 115. B. καὶ πατέρων ἀρεταὶ φαίνουσθαι τῆς οὐρανιας ἀψίδος. Cultum utrumque, atque hoc de fonte manans, sicuti *Horatianum*, *sublimi feriam sidera vertice*. Vide *Barth.* in *Statii* Theb. III. 155. Mox [l. 14.] ἄρχη, cui schedae decus et auctoritatem conciliant, recuperavit locum, quem duobus istis ἐς Πέρσας cum *Arch.* et *Vind.* si recusaveris, non obluctabor. WESS. — Eodem hoc capite ter ista ἐς Πέρσας leguntur, lin. 5. 9. et 14. Si semel deleta velles, commodissime eis l. 9. carebimus. Sed nec ibi, nec ad l. 14. in *Var. Lect.* ex *Arch.* et *Vind.* quidpiam adnotatum est. Solummodo ad l. 5. notavit *Wess.* exulare ibi ab *Arch.* duas istas voces. S.

17. ἐπ' ἄγρην ἐξαγαγόντα) Redit ad Σμύρδιν, exeuntem, ἐξελκύνοντα. Malim tamen ἐξαγαγών, ut ad *Prexaspem* redeat. Quid sibi velit προσαγαγόντα, non video. Forte πρὸς ἀλιάνην ἀγαγόντα, ad piscationem. Haec vir doctissimus in *Miscell.*

Lipsiens. Verum enim vero προσκαγόντα καταποντῶσαι cum Prexaspem signent; alium-ne praecedentia postulabunt? Adduxit infelicem Smerdin ad Rubrum mare, sive Persicum sinum, (nam is innuitur, uti I. 189. VI. 20.) Prexaspes, sed quo obtentu proditum non est. WESS.

CAP. XXXI. 9. εἶπε τοὺς βασιλῆους δικαστὰς) In Scholiis ad Lucian. de Sacrif. T. I. p. 530. responsum exhibetur iudicum ad Regis quaestionem. De Regiis his iudicibus agens *Brissonius* de Regn. Pers. I. pag. 119. eosdem fuisse censuit apud Persas τοὺς περχώρους δικαστὰς et τοὺς βασιλικούς, quos diversis his appellationibus distinguit *Aelian.* Var. lib. I. cap. 34. isthoc capite tribusque praecedentibus Persica tradens haud certe protrita: sed iudices περχώρους siue *Dinon*, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes ius dicendo leviores forte controversias in pagis dirimebant; quales olim in Attica κατὰ δήμους δικασταὶ dicti, οἱ περιόντες κατὰ δήμους τὰ μέχρι δραχμῶν δέκα ἰδίκασον, teste *Aristotele* ap. *Harpocr.* et *Poll.* VIII. 100. In *Demosthenis* Or. contr. Timocratem lectum olim κατὰ δήμους δικαστής, non inventum *Valesio*, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur κατὰ νόμους δικ. VALCK. — Ex mssis verum ibi restituit *Reiske*, p. 735. S.

Ibid. βασιλῆους δικαστὰς) Interponi καλεομένους ex *Valla* et *Codd.* poterit, ubi necessitas, quam nullam video, urserit. Supra c. 14. et VII. 194. βασιλῆος δικασταὶ tantum. Multa de illis *Barn. Brissonius*, Regn. Pers. I. 132. pag. 187. et docti interpretes ad *Aeliani* Var. Hist. I. cap. ult. et in *Hesychium*; quibus ex *Heliodori* Aethiop. VIII. p. 482. [c. 9. pag. 326. ed. *Coray.*] adstrui possunt: τοὺς τε δυνάστας Περσῶν, οἱ τὸ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν κοινῶν, καὶ δικάζειν καὶ τιμωρίας ἐρέειν ἰσχὺν εἶχον. Adferunt enim illis amplius ornamentum. WESS.

12. ἡ σφι παρενέβη τι ἄδικον) *Cl. Gronov.* iure ita. Firmatur casu *Sandocis*, quem regium iudicem *Darius*, ὅτι ἐπὶ χρήμασι ἄδικον δίκην ἰδίκασε, in crucem tolli iussit, VII. 194. Scripsi μέχρι τούτου, sicuti cap. 21. Nam quae *Valla* et *Arch.* mox liberaliter offerunt, illis non utor. Cum *Aldino* ἀνακίταται [l. 15.] secus habet: male *Stephanus* mutavit, quippe ἱακὸν et genuinum, uti I. 14. et alias. WESS.

23. ἔγχευε τὴν ἐρωμένην) Nihil demuto. Atossam intelligit, indice Schol. Luciani, idque liquet ex cap. 88. huius Musae. Sororum Cambysis alteram, comitem in Aegyptum et deinceps uxorem, Libanius Antioch. pag. 343. et Or. XXXII. p. 668. v. Meroën indigetat, haud scio unde edotus. WESS.

CAP. XXXII. 2. λέγεται λόγος) Placuit hoc ex membranais. Τῆς περὶ λέγεται ἔδε ὁ λόγος, II. 135. et cap. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ λεγόμενος, etc. WESS. — Vide Var. Lect. et miraberis solum cod. Med. cum Aldo ἐκφέρεται exhibentem: nisi hic, ut saepe alias, diligentiam Gronovii effugit codicis scriptura. S.

15. θριδάκα τὴν γυναῖκα περιτεῖλαι) Remittimur ad explosum ἀπετείλας Musae Primae c. 123., ut περιτεῖλαι Med. stabiliatur. Error est scribarum, simplicem vocalem et diphthongum, ut saepissime in msstis, confundentium. Iam, quod [l. 17.] est in Arch. et Vind. ἡ δασεῖα ἢ θριδάξ ἰούσα, Herodoteum quodammodo redolet genium; prorsus autem, ubi δασεῖα foret. Verum multorum in similibus grassata licentia est. Θριδάξ ex Grammaticorum decreto Ionum tantum est, θριδακίνη Atticorum; cui docti viri non adsurgunt. Lege eorum Animadversiones ad Thom. Mag. θριδακίνη. WESS.

17. ἡ δασεῖα εἶη καλλίων) Interpretamentum videtur, quod in Codd. inventum a Galeo et Gronov. καλλίων: ab Herodoto scriptum, κότερα περιτετιμένη ἢ θριδάξ, ἡ δασεῖα ἰούσα (hoc e Codd. reciperem), εἶη ἀμείνων καὶ τὸν Φόιναι, δασεῖαν. Hoc in loco Ἀμείνων reddi potuit καλλίων, ut Ἀμεινον, κάλλιον Hesychio, non vice versa. Quam περιτετιμένην Herod. θριδακα ἀπολελεμμένην dixit Epicharmus Athen. II. p. 68. v. VALCK. — Cur vero ἀμείνων hic alteri praesferremus, equidem non exputo. Epicharmus de lactuca loquitur cuius cauli detractus cortex. S.

CAP. XXXIII. [3. ἐώθεε. Vide Adn. ad II. 68, 23. S.]

5. τὴν ἰρὴν ὀνομάζουσι τινες) Vulgus nimirum et superstitiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit Cōus Senex in elegante commentario περὶ τῆς ἱερῆς νοῦσου, cuius ex pag. 308., disciplina certe, fluxit verissima sequens Scriptoris observatio. WESS.

CAP. XXXIV. 7. περὶ ἐμέο ποιεῦνται) Rarior pro-

nominis flexio in Musis, obvia libro I. 126. VI. 86, 1. etc. uti σίο cap. 9. etc. Contra ea σεί et εμεῦ, quod hic in *Aesch.* et *Vind.*, creberrima. Vir Cl. Corn. de Pauw in Praefatione galeata, Phrynicho praefixa, non dubitat, amanuenses errasse, et pro σίο et μέο scripsisse σεί et μεῦ: haec enim Dorica esse, non Ionica. *Etymologum* auctorem in 'Εμεῖο et Phavorinum in voce 'Εγών advocat hanc ad rem, non malos quidem, at non locupletes. Gravior multo *Apollonius Dyscolus* in Excerptis est et apud *Salmas.* in *Solin.* pag. 591., ubi 'Εμεῦ, κοινή 'Ιωνῶν καὶ Δωριέων. εμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ἄρκον, ex *Homero*: cui *Pherecyden* et *Democritum* addit, quos omnes una cum *Herodoto* a scribis in his depravatos, etsi *Pavius* confidenter adserit, haud facile obtinebitur. Equidem non inprobo εμέο, sicubi *Codicum* adest auctoritas, nec εμεῦ. WESS.

9. Φιλοινίη - - προκείμεναι) Optime restituit *Gronovius*. *Herod.* I. 134. de Persis, οἶνον κάρτα προσκίεται. *Athen.* X. p. 433. B. Φιλονίης ἔστιν ὁ πρὸς οἶνον ἔτοιμος - - - Νέστωρ προσέειπε τῶν ἄλλων μᾶλλον τῷ οἴνῳ. Eandem respiciens historiam, sua tamen aliunde repetiit, *Seneca* de *Ira* III. 14. *Cambysen* regem nimis deditum vino (Φιλοινίη προσκείμενον) *Prexaspes* unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet; turpem esse dicens ebrietatem in Rege, quem oculi omnium auresque sequerentur. Ex *Herodoto* historiam sumsisse *Seneca* videbatur *Io. Hartungo* *Locor. Memorab.* Decur. II. c. 2, 20. VALCK.

11. Νῦν ἄρα με πατὴρ Πέρσαι) Hoc mssti repositum volunt, [scil. Πέρσαι cum *Ald.* et *Steph.* omiserat *Gronov.* codice suo non satis diligenter (puto) h. l. inspecto.] estque opportunum. Post pauca [l. 16.] πρὸς τὸν πατέρα Κύρον *Fragm.* *Paris.* ex Graecorum more. *Lucianus* *Tim.* cap. 42. αὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα. *Plutarch.* *Solert.* *Anim.* p. 963. B. καὶ τοὶ τὸ μὴδὲν ἐν τούτοις πρὸς ἐλέφαντα καὶ κάμηλον ὄντες. In quibus similibusque aliis πρὸς comparationi servit. Sed codex ille [verbum omittens] solitarius incedit, πρὸς τὸν πατ. τελέσαι Κύρον *Reisk.* et *Abresch.* pro ὥστε τελέσαι accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive eum aequiparet. Namque ad patrem consummandum, quod pro *Laurentiano* adaequandum Latina [a *Gronovio*] acceperunt, obscurum et alienum est. WESS.

23. ἦσθη τε ταῦτα) ἀκούσας addendum omnino; quod perperam eiecerat e contextu Gronovius: istis auditis laetatus est. Verbis ἦδισθαι, τίρπισθαι, χαίρειν, quaeque his significatum habent contrarium, ἀχθίσθαι, λυπείσθαι, χαλεπῶς φέρειν, sic solent adiungi participia. Soph. Philoct. 879. ἦδομαι μὲν σ' εἰσιδών. vs. 673. οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον. Diphilus Athen. II. p. 47. B. τίρπομαι γυμνοὺς ὄρων τοὺς ὀξυκείνους. Lysias p. 153, 6. ἀκούων ἠχθόμεν. Aeschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phoenice, Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἦδεται κακοῖς ἀνὴρ. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone p. 531, 34. τοὺς ξένους δυνατωτέρους τῶν πολιτῶν ποιοῦντες ἦδονται. VALCK.

Ibid. ἦσθη τε ταῦτα ἀκούσας) Occupavit veterem sedem ἀκούσας. In Musis ἦσθη (neque Gronov. latuit, et Georg. Arnaldus Animadv. cap. 29. ursit vehementer) tertium sibi sociat casum, alibi quartum, imprudenter erudito iuvene negante. Menander in Legation. Excerpt. p. 135. ὡς ἦδεται καὶ αὐτὸς τὴν εἰρήνην: ubi τῇ εἰρήνῃ vir doctus. Sed Menandrum tuetur Aristophanes, Acharnensium principio ter ita locutus, et Scholia in 'Il. l. 77. WESS.

CAP. XXXV. 9. ἀνασχίζιν αὐτὸν κελύειν) Apud Senecam de Ira III. 14. Cambyzes intendit arcum, et ipsum cor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, rescissoque (rectius scribetur, et respondebit aptius ad verbum Graecum, rescissoque) pectore haerens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, satis-ne certam haberet manum? At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere. Dixisse patrem refert Herod. Δέσποτα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἔγωγε δεξιῶ τὸν δετὸν οὕτω ἂν καλῶς βαλῶ. Subdit istis Philosophus: Dii illum male perdant, animo magis quam conditione mancipium: κακός κακῶς ὅλοιτο, τῇ ψυχῇ μᾶλλον δοῦλος ἢ τῇ τύχῃ. VALCK.

11. ἐνεόντα τὸν ὀϊστον) Nulla τὸν ἰδὲ controversia turbasset, ni eam scripti movissent Codices. Τὸ βλῆμα, cui supra locus, [l. 10.] H. Stephanus apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur, Thes. T. I. p. 666., deposuit et Euripides in Suppl. vs. 330. et Philo Iud. de Exsecerat. pag. 932. E. Ceterum multis tragicam et furentem hanc Cambydis crudelitatem et turpem servilemque Prexaspis adulationem luminibus ornavit Seneca III. de Ira

c. 14. Ἐπίσκοπα, quod sequitur, [l. 15.] Hesychius Glossis inseruit, explicuitque Clar. Io. Alberti et Cl. Salmasius ad Achillem Tatium Amor. Clitoph. p. 578. WESS.

20. ὁμοίαι τοῖσι πρώτοις) In tanta scribarum discordia, promptus ad Aldum, haud iuste ab H. Stephano desertum, reditus fuit: causam ad superioris libri cap. 57. produxi. Par sententia Bergleri. Fuit autem Persis in variis suppliciorum generibus recepta et sollemnis viventium crudelissima defossio, Nostro indice VII. 114., quam quidem ex Abrahami, filium divino iussu inmolaturi, exemplo derivans Th. Hyde Reliq. Pers. cap. 2. p. 30., a vero longe deflectit. Quantum enim distant inmolare et humi supplicii caussa defodere? Quin si aris mactatos inposuissent Persae, nihil ad Abrahamum, quippe Isacum non inmolantem, quod variis nationibus impia olim suasit religio. WESS.

CAP. XXXVI. 3. καταλαμβάνει σιωπῶν.) Bene σιγὴν pingunt Pauw, Reiske, Abresch, et ante eos Valla. ἀγαθόν τοι ex Reiskii correctione, aut ἀγαθόν τι, ut masti, praestat. Notum est Latini poëtae Triste lupus stabulis. Noster διαβολή γάρ ἐστι δεινότερον VII. 10, 7. et plenius III. 53. Φιλοτιμία κτῆμα (aut χεῖμα, variant enim codices) σκαῖον. Porro προμηθεῖη [l. 5.] dialecto debetur, uti II, 18. Scrip- tor ipse I. 88. καὶ κάρτα ἐν πολλῇ προμηθεῖᾳ εἶχε. Euripides Hecub. 795., Sophocles Philoct. vs. 558. ubi προμηθείας contra Atticorum poëtarum morem, de quo copiose et docte Valcken. ad Phoeniss. p. 496. WESS.

12. ὡς χρηστῶς μὲν τὴν etc.) Ironia in ὅς χρηστῶς frigatebat admodum: melius est in bonae fidei codicibus; qui quoque [l. 14.] Ἀράξεις, uti I. 205. 210. 211. Male vero de iussu κελύων accipiunt; suasorem monitoreque requirit, sicuti supra πολλὰ κελύων et passim alia. WESS. — Mihi nec aliena a Cambysis persona videbatur ironia, et commode sibi mutuo respondere ista, ὅς χρηστῶς μὲν τὴν σιωπῶν -- et, εἰ δὲ τῷ πατρὶ etc. denique καὶ ἀπὸ μὲν σιωπῶν ὠλεσας etc. S.

18 seq. ἀλλ' οὐ τι χαίρων) Ex diversis ista lectionibus est genuina. Eadem verba legerat, e praecedentibus explenda, Herodotus in Euripidis Oreste vs. 1595. Supra I. 128. ἀλλ' οὐδ' ὡς ὁ Κῦρός γε χαιρήσει. T. Hemsterh. in Miscell. Obs. VI. p. 343. Formula, inquit, loquendi, quamquam in

speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem. Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quoque [coll. l. 12.] dici potuerat: 'Ἄλλ' οὐ τι χαίρων ταῦτα τολμήσεις λέγειν, sive συμβουλεύειν. In Messenicis Pausan. pag. 332. egregius ille patriae defensor Theoclus: 'Ἄλλ' οὕτω τὸν πάντα γε χερόνι χαίροντις καρπώσισθε τὰ Μεσσηνίων. Vera vatem praedixisse demonstravit Spartanis Epaminondas. VALCK. — Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct. 1293. ἄλλ' οὕτι χαίρων, ἦν τὸδ' ὀρθωθῇ βέλος. Oedip. Tyr. 372. ἄλλ' οὕτι χαίρων, δὲς γε πημονάς ἐρεῖς. Euripid. Orest. 1593. etc. WESS.

20. *ἰδιόμην ἐπιλαβέσθαι.* Ταῦτα δὲ εἶπας etc.) Trium vocum in *Med.* et aliis defectus, absentiaque a *Vallae* libro vocabulorum ταῦτα δὲ εἶπας, esse quidpiam hic superflui manifestat. Si cum Gronovio adsentiri *Medic.* libebit, orationis habitus Cambysem, ira praecipitem, exprimet haud male. Eum adi. WESS. — Tenuerat quidem Gronovius in contextu tria illa verba: sed in *Notis* haud incommode monuit, nervosiores esse istam brevitem, *ἐπι τοι καὶ πάλα* — *ἰδεόμην.* Εἶπας ἐλάμβανι etc. S.

33. οὐ καταπροιξέσθαι) Pro οὐκ ἀνατῆι vel οὐκ ἀτιμωρητῆι, non impune, veteres etiam dixerunt οὐ προῖκα, Iones οὐ προῖκα, id est οὐκ ἀμισθί, vel οὐκ ἀζημίως: poena, τιμὴ, merces erat flagitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, οὐ καταπροιξέσθαι, non impune laturum. Miror cur in *notis* ad *Equites Arist.* sub *Casauboni* nomine vulgatis, dicatur illud *Atticis* scriptoribus familiare verbum; quod apud nullum, quantum recorder, invenitur nisi *Aristophanem*. Quin imo plebs Attica duntaxat transsumsisse videtur in quotidianas iurandi formulas illud Οὔτοι καταπροιξέει. Non nisi a iurantibus adhibitum invenietur, ut tu istud, ita me Iupiter amet, non impune feceris, vel dixeris, οὔτοι καταπροιξέει τοῦτο δρῶν, aut λέγουσα ταυτί. vid. *Arist. Vesp.* 1357. *Thesm.* 573. *Eq.* 433. In eundem sensum apud *Herodot.* semper verbum iungitur participiis: lib. III. cap. 156. οὐ δὴ ἐμέ γε ὥδε λωβησάμενος καταπροιξέται: non sanequam impune feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participii loco, nominis pronominis-ve secundus casus accedens verbo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam despiciatui habendi. Mulier indignabunda in *Vespis Aristoph.*

vs. 1387. οὗτοι, μὰ τὰ θεῶ, καταπρόξιν Μυρτιάς. *Berglerus* interpretatur: Ita me divae ament, ut tu non impune illuseris *Myrtiae*, et in *Nub.* vs. 1242. *Scholiastes* ad *Eq.* 433. optime cepit, οὐ καταγέλασις μου χωρίς ζημίας: adferens in eam rem *Herodotea* quaedam, et iambum *Archilochi*, restituendum ex *Etymologo* p. 689, 3. Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπρόξεται: non ille me sic impune spreverit, infidus forte *Lycambes*. **VALCK.**

CAP. XXXVII. 4. ἐς δὲ δὴ καὶ τοῦ ἩΦ. τὸ ἱρὸν) Longe hoc suavius ambitioso *Medic.* ὡς δὲ δὴ καὶ ἐς etc. Cui enim bono dictionis illud principium? *Geminum* vulgato est ἐσῆλθε δὲ καὶ ἐς τῶν *Καβ.* τὸ ἱρὸν, quod consequitur. De *Pataicis Phoeniciis* [l. 6.] egregie, post *Scaligerum* et *Bochartum*, *Stanleius* ad *Aeschyli* VII. contr. *Theb.* vs. 214. In *triremium* proris locatos *Noster* adseverat; ἐν ταῖς πρύμναις sive *puppibus* *Scholiastes*, nescio unde. An ἐν τῇσι πρύμνῃσι suo in Codice vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura eaque absona, uti alias patefiet, adscripsisset saepe. *Scholiasten Suidas* solito more excerpsit, fortasse et *Hesychius*. Uterque *Pataicos* in puppe navium ponit, acriter correptus a *Io. Swintono*, *Dissert. de Num. Samaritan. et Phoenic.* p. 60., ubi *Sidoniorum* in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive *Pataicos*, ostentat. **WESS.**

8. ἐγὼ δὲ οἱ σημανίω) Mutari *Aldinum* haud debuerat. Ex *Medicei* scriptura [ὡς δὲ σημ.] τῶδε σημανίω, illi declarabo, formavit *Abreschius*. Vide hoc I. 75. τὴν ἐγὼ --- σημανίω: et IV. 99. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipo. Id adiungere alienum non erit, *πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησιν* *Tob. Gutherlethum* de *Myst. Deor. Cabir.* cap. VI. p. 43. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex comparatione cum *Vulcano*, fabro, et propterea robusto admodum, sumta, tum quod *πυγμαίου* in *Graecis Ezechiel.* xxvii, 11. sint viri membris torosis. Verum *Vulcani* statuæ fuerint-ne ea, quam fingit, *Herodoti* aevo forma, quis docebit? nam *πυγμαῖος* ex *Ezechiele* nihil ad istos homunciones. *Aquila*, doctus interpret, sed verbum verbo reddere suetus, גַּמְדִּים *Gammadim* *Prophetæ*, quia גַּמָּא cubitus, *πυγμαίους* fecit, secutique Latini sunt, præbita multis errandi ac cavillandi ansa. **WESS.** — Qui primus ὡς pro ἐγὼ δὲ hîc scri-

psit, eum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis membro ex priore repetita; quae quidem hominem in Herodoti aliorumque graecorum scriptorum lectione paululum versatum morari non debebat. S.

CAP. XXXVIII. 3. εἰ γὰρ τις προθεῖη) Haec et seqq. suum in Florileg. recepit Stobaeus Tit. περὶ Φιλαυρίας, pag. 190. Respicit, ut Herodoti plura, Sophista in Diss. περὶ Καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, in Fragm. Pythagor. p. 715. docens, non eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia maiorum institutis iudicari, sicuti loquitur Corn. Nepos. Quibus ad-sueviimus usu diuturno, natale solum, patriae leges, atque instituta maiorum, prae aliis pulchra videntur hominibus, ut naturae, sic receptarum consuetudinum tenacissimis. Vel hoc solum, Herodoto iudice, Cambysen argueret dementiae, quod Aegyptiorum sacris violatis religiosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

Ibid. εἰ γὰρ τις προθεῖη) Hoc locum merito tuetur, rei et sententiae unice congruens. Solent amanuenses utrumque modo litera auctius, brevius modo pingere, sed damno orationis. Exempla dabunt Diodorus I. 2., Lysias Orat. de Caed. Erastosth. p. 12. cum nota Cl. Taylor, et Dionysius Halicarn. Ant. X. p. 662. A. et quae ibi Sylburgius. Si quem tamen Origenes, Stobaeus et msssti aliorum trahant, utatur observatis Gronovii. Hoc addo, [l. 7.] ἄλ-λον γε δὴ ex Origene et Arch. pristinam in sedem rediisse. WESS. — Gronovius, quum προθεῖη lin. 3. cum superioribus editis recte tenuisset, in Notis mendosum προθεῖη absurdus homo absurda ratione defendit. ἀνθρώποις, quod ead. lin. pro ἀνθρώποις in nostrum irrepsisse exemplum perinvitus video, ne quis forte ex dialecto ita positum putet; typhothetae erratum est, quod, ut passim alia nonnulla, et plura quidem quam par erat, non meos solum caligantes fefellerat oculos, sed etiam iunioris in corrigendis speciminibus typographicis socii animadversionem effugerat, gravioribus rebus intentam. S.

16. τοὺς καλεομένους Καλατίαις) Hecataeus nationis huius Indicae nomen eodem scribit modo apud Steph. Byz. in voce. At infra cap. 97. Καλαυτίαι, sive ex mssstis Καλλι-στῖαι. Gentes, parentes suos vorantes, produntur plures.

Herodot. T. V. P. II.

D

Conf. *Sextum Empiric.* Hypotyp. III. 24. p. 184. cum *Fabricii* observatis. WESS.

22. Νόμον πάντων βασιλέα φήσας) *Pindari* petittum e carmine perditto dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post *Herodotum* *Plato* *Gorgia* pag. 484. B. atque hinc etiam criminandi *Platonis* arripuit occasionem *Aristides* in altera orationum, quas opposuit *Gorgiae* T. III. pag. 89. Meminisse debuerat *Sophista*, saepius in Politicis de *Lege* graviter disputantem *Platonem* ista tamen *Pindari* nuspiam alibi laudasse, praeterquam in *Gorgia*; hic autem non e sua vel *Socratis* sententia loquentem Philosophum, adversarium, quem refutat, *Calliclem* ista facere dicentem; ut et alia, a quibus *Machiavellus* et *Hobbesius* non valde dissentirent. *Pindari* locus, e Scholiis aliquando supplendus ab Editore, in *Platone* sic mea poterit opinione partim ex *Aristide* restitui: Νόμος ὁ πάντων βασιλεύς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαίων τὸ βιωτάτων ὑπερτάτα χεῖρ. Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἑρακλῆος, ἐπὶ ἀπριάτας (nempe *Γηρύονος* βῆας ἀπῆλθαι.) Quae dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspisor illā *Calliclem* atque alios etiam abusos, omissis, quae *Poëta*, laudator aequi bonique, his adiecerat vicina. Priora *Pindari* verba, Νόμος πάντων βασιλεύς, aut his paulo plura, forsā e *Platone* petita, adhibuerunt *Chrysippus*, *Plutarchus*, *Dion Chrys.*, *Clemens Alex.* et *Iamblichus*, quorum mihi loca haec scribenti versantur ob oculos. Verius *Pythagoreis* *Lex aeterna naturae*, sive *recta ratio*, dicebatur πατὴρ καὶ ἡγεμὼν τῶν γεγραμμένων νόμων: atque amplissimi nominis honore dignus *Βασιλεύς*, νόμος iisdem vocabatur ἔμφυχος. Talem humanis Legibus superiorem in sua civitate desiderabat *Plato*, qui hinc in *Politico* p. 294. A. ἄριστον, αὐτ, οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν, qualem isthoc dialogo, e fonte *Pythagorae* petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus optimum universi Regem Deum, τὰπεικῇ πρόσθεν ἡγεῖσθαι δίκης, ut loquitur *Euripides* in *Eclogis* *Stob.* *Grot.* p. 125. sive τῷ ἑπιμετῇ λεγομένῳ δικαίῳ τὴν αὐστηράν τῶν νόμων φωνὴν παραμυθεῖσθαι: ut inquit *Sopater* in aureis illis de Magistratu bene administrando praeceptis, *Stob.* *Flor.* pag. 314. VALCK.

Ibid. Νόμον πάντων βασιλέα) *Poëtae* hoc scito nihil cele-

brius. *Plutarchus*, *Aristides*, *Clemens Alex.*, *Iamblichus*, et hoc de genere alii laudarunt frequenter. Eorum exscribere verba supersedeo: habent docti viri ad *Clement.* Strom. I. p. 427., *Io. Iac. Wetsten.* in *S. Iacobi Epist.* c. 2, 8. et *Io. Alberti* ad *Hesych.* Νόμος. Non omnium tamen, qui utuntur, idem sensus, idemque institutum. *Herodotus* intelligit mores longa adsuetudine valentes et dominantes, quantumvis pravos et inhumanos. *Pindarus*, si *Platonem* in *Gorg.* pag. 484. audimus, isto ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων voluit aliud, et quidem, aeterna lege immortales mortalesque constringi, cedereque adeo debiliores robustioribus, superioribus inferiores oportere. Refer huc elegantem *Abbatis Fragnerii* dissertationem, *Histor. Acad. Inscript.* T. III. pag. 165. *WESS.* — Consule *Heynii Pindarum*, Vol. III. P. 1. p. 76. et seqq. S.

CAP. XXXIX. 8. ξεινήην Ἀμάσι - - συνεθήκατο) Sit-ne ξεινήη Ionici sermonis, haereo. Πρωχίης, cum hac voce a viro *Celeb.* I. 80. compositae, ratio est diversior, sicuti εὐσεβήης, ἀληθής, στρατηής et similibus. Unquamne Φιλίη Ionum ore Φιλίη sonuit? Ξεινήην *Herodoti* Musae norunt duntaxat. Sed hoc, quum πολεμήϊα et ξυνήϊα (de quibus *Eustath.* in *Hom.* p. 233, 29.) [p. 177, 1 seq. ed. Bas.] poëtae non refugerint, urgere detrecto. Non placet ξεινήην - - βασιλεῖ Φιλίην συνεθήκατο ex *Med.* et consortibus. *H. Stephanus*, nescio quo ex codice, Φιλίην Ἀμάσι - - συνεθήκατο dedit, glossam receptae vocis ξεινής. *Mediceus* eandem, sed loco admisit alieno: Copulam si adiungas ex viri *Cl.* divinatione, decurret oratio utcumque, neque scopae erunt dissolutae. At quanto melius interpretamentum, tot a membranis damnatum, reciditur? *Herodotea* sunt, I. 27. καὶ οὕτω - - ἴωσι ξεινήην συνεθήκατο. Rursum II. 181. Φιλότῃά τε καὶ συμμαχίην συνεθήκατο, etc. *WESS.*

[14. χιλίους τεξότας. Videri potest numerus iusto minor, praesertim si conferas cap. 45, 16. Monuerant etiam *Reisk.* et *Larcher.* S.]

Ibid. ἔφερε δὲ καὶ ἦγε πάντας) Callidum et iniquius *Polycratis* commentum *Polyaenus* describit I. 23, 1. ἔδοξεν εἶναι στρατηγικόν, εἰ κατάγοι κατὰ τῶν φίλων, ὥς εἰ ἀπαίτουμένα λαμβάνοιεν φιλοτέρους ἔξει· οὐδὲν δὲ λαβὼν, οὐκ ἂν οὐδ' ἀποδοῦναι δύνασθαι: sed verbis non usque quaque sanis. *Steph.*

Berglerus ex Casauboni coniecturis si φίλοι καὶ ἄγροι τὰ τῶν φίλων, ut *Herodoteis* congruant, adripit et defendit. *Lenior et salubrior longe H. Valesii et Masvicii medicina est, si κατάγει καὶ τὰ τῶν etc. si amicorum bona suos in portus deveheret. Κατάγειν τὰ πλοῖα docte Harpocratio explicuit, κατάγειν τοὺς ἐμπόρους et τὰ τῶν πόλεων Valesius ad istius Lexicon p. 43. et Dounaeus Praelect. Demosth. p. 184. Ceterum fratres Polycratis idem Polyaenus Sylosonta et Παντάγνωστον nominat. WESS.*

CAP. XL. 5. Ἀμασις Πολυκράτει) Graecorum studiosissimus literas forte dederit Amasis in Graeciam: Polycrates Amasi Pythagoram epistolā scriptā commendasse traditur *Diogeni Laërt.* VIII. 3. Sed quam velut Aegyptii Regis ad Biantem scriptam exhibet *Plutarchus* in Convivio VII. Sap. pag. 151. B. illā aequè censeri poterit Amasis epistola, atque haec apud *Herodotum*, per τὸ ἐξ Αἰγύπτου νουθέτημα designata *Maximo Tyr.* XXXV. 2. in qua sic parum considerate fingitur loquens Amasis, ac si Solonem audiisset in aula Croesi verba facientem. Mihi, inquit *Amasis Herodoti*, nimia felicitas tua non placet, τὸ θεῖον ἐπιστάμενῳ ὥς ἐστι φθονερόν. Eiusdem *Solon* I. 32. se dicit ἐπιστάμενον τὸ θεῖον πᾶν ἰὸν φθονερόν. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se novisse narrat *Amasis*, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος: omnium finem respiciendum *Solon* monebat, πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδείξας ὄλβον ὁ θεὸς πρόβριζους ἀνέτρεψε. Qui *Salonis* illud cum *Croeso* colloquium, hanc etiam confinxit Epistolam, *Herodotus*; ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historiae cursum orationibus interiectis sibi libenter patiuntur ab historicis Graecis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus hac in parte posset *Siciliensis Diodorus*, si per *Messenios Cleonin* et *Aristomenem*, *Nicolaum* et *Theodorum Syracusanos* liceret. VALCK.

Ibid. ὧδε λέγει) Nihil simplicius et per Orientem olim probatius hac in epistolis et regum edictis formula. Ὁροίτης Πολυκράτει ὧδε λέγει, cap. 122. huius *Musae*. *Xerxes* in *Thucyd.* I. 129. ὧδε λέγει βασιλεὺς Σέρξης Περσῶν. *Rabsaces* ad *Hierosolymitanos* II. Reg. cap. XVIII, 31. אֲשׁוּר מֶלֶךְ אֲמַר ה', τὰδε λέγει βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, sic uti IX. 140. Μαρθόνιος τὰδε λέγει. Quam dictionis simplici-

tatem H. Steph. et G. Raphelius inlaudatam noluerunt. WESS.

8. τὸ θεῖον --- ἐστὶ φθονερὸν) Veriorem huic sententiam Platonis opposuit atque egregia notavit Cl. Wesseling. supra p. 15. [ad I. 32, 6.] Istius modi Historicorum dicta minus etiam videbuntur invidiosa cogitanti, τὸ θεῖον Deum esse ultorem, φθόνον vindictam divinam, vulgo dictam νέμειν. Quos Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque φθονερός. Talis Croeso videri poterat, quando hunc ἔλαβε ἐκ τοῦ νέμειν μεγάλη lib. I. c. 34. vid. finis libri IV. Permutantur in quibusdam ista duo locutionibus. Qui suspicionem amoliebantur arrogantiae, ut notum, οὐ νέμειν dicebant, vel οὐ φθόνος: vid. Iac. Elsner. in Iacobi Ep. IV, 5. προσκυνῶ τὴν Νέμειν, sive τὴν Ἀδράστειαν, Bergler. ad Alciphr. p. 139. et D'Orvill. in Charit. p. 332. Rarius illud Sophoclis Philoct. 773. Ἰδοῦ, δέχου παῖ, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυρον. Apud Livium V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatus esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populi-que Rom. videretur, ut eam invidiam lenire suo privato incommodo, quam minimo publico populi Rom. liceret. In eiusdem lib. X. c. 13. Q. Fabius Maximus se dicebat Fortunam ipsam vereri, ne cui Deorum nimia iam in se, et constantior, quam velint humanae res, videatur. Diodor. Sic. XIII. 21. προσκυνούντες τὴν Τύχην, μηδὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων πράττει. XI. 92. τὴν Τύχην καὶ τὴν Νέμειν τῶν θεῶν ἐντρέπεσθαι. Superbiae atque arrogantiae vindex in talibus vocatur non tantum ἡ Νέμειν, ἡ Ἀδράστεια, ὁ φθόνος, ἡ Τύχη, sed et ἡ Δίκη, ὁ Θεός, sive τὸ θεῖον. Aristidi T. II. ed. Iebb. p. 436. Νέμειν καὶ Δίκη dicuntur οὐκ εἶναι μείζων τῆς φύσεως φρονεῖν, (supra hominis fortunam se efferre:) ἀλλὰ βαδίως μικρούς ἐκ μεγάλων ποιοῦσαι. Id ipsum ὁ θεός facere dicitur Iasoni Thessalo Xenophontis, Έλλ. VI. p. 350, 9. Conf. Κυρ. Παιδ. V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 223, 3. Nicias in Thucyd. VII. 77. εἰ τῶν θεῶν ἐπιφθονοὶ ἰστρατεύσαμεν, ἀποχρῶντως ἤδη τιμωρήμεθα. vid. Herodot. VIII. 13. VALCK.

11. ἡ εὐτυχίων τὰ πάντα) Paulo post ista sic scripta recte leguntur, et c. 43. Hic in aliis etiam invenietur Codicibus ἡ εὐτυχεῖν τὰ π. quod praebent Stobaeus p. 583, 14. et Epistolarum Gr. Editio quae nomen praefert Cuiacii, tum margo Steph. et Valla. Perverse Reiskius corrigere tentabat μὴ εὐτυχίων. Herodotus, Homerum suum imitatus,

scripsit: βούλομαι --- τὸ μὲν τι εὐτυχεῖν τῶν πραγμάτων, --- ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα. Huius quidem in istius modi locutionibus voculae μάλλον, et magis, omissae exempla, saepius e Graecis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirunt Herodoti lectores: hic tamen, quod fatendum est, μάλλον verbo βούλεσθαι saepius adiecit; neque loci recorder, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi lib. IX. c. 29. ἡμεῖς δίκαιον ἔχειν τὸ ἕτερον κέραι, ἥπερ Ἀθηναίους: quale hoc Plauti Rud. IV. 4, 70. Tacita bona est mulier semper quam loquens; quaeque dedit. ad Livii lib. V. c. 21. I. F. Gronovius. VALCK.

Ibid. ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα) Verissime Stobaeus et scripti codices: vulgata stare non potest, nisi si οὐκ aut μὴ εὐτυχίων, quae et docti viri correctio, pingatur. Rem vidit Cl. Pauw. Quod autem [l. 13.] ex Medic. in hanc Amasidis epistolam inmigraverat, ὅστις ἕτερος οὐ κακῶς, miror placere potuisse, quippe sententiae hic nullius, et multo magis cavillationes, ad εἰς τέλος vellicandum sparsas. Ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν huius libri c. 125. inconcussum manet, et εἰς τέλος κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος futile et nulli rei habebitur? Εἰς τέλος, tandem, aut παντελῶς, tritum satis. Conf. ad Diodori III. 40. p. 207. WESS.

CAP. XLI. 3. τὴν ψυχὴν ἀσθεῖν) Non puto, ἀρβῆναι [quod Gronovio placuerat,] τὴν ψυχὴν dixisse Graecorum quempiam. Ἀσᾶν et ἀσᾶσθαι saepe Hippocrates de fastidio et tristitia: ἀνιάται καὶ ἀσᾶται παρὰ καιρὸν, Morbi Sacr. p. 209. quae repetuntur, sed hinc sumta, in Fragmento περὶ Μανίας p. 1286. Theognis vs. 659. [665. ed. Brunck.] Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα: ne crucia mentem difficilibus. Iterum versu 983. [967. ed. Br.] ὅταν τὸν θυμὸν ἀσθεῖς, ubi tristi fueris animo. Debentur Theognidis haec Georg. Arnaldo Animadv. c. xxix. p. 161. quem vide. WESS.

5. σμαράγδου μὲν λίθου εἶδος) Plinius, de gemma Nat. Hist. XXXVII. c. 1. Sardonychem eam gemmam fuisse constat: ostenduntque Romae, si credimus, in Concordiae delubro, cornu aureo Augusti dono inclusam. Sequitur Solinus, uti solet, c. 33. sed, quod Salmasius et Bochartus docuerunt, errantem. Herodotum hac aemulatur in re Pausanias VIII. 14. p. 629. et Tzetzes Chil. VII. Hist. 121. recte Theodorum Teleclis filium perhibentes, qui Rhoeci filius aliis; uti Dio-

doro extremo libro primo. P. *Leopardus* Emend. X. 25. bene de veterum hoc dissensu. WESS.

Ibid. ἔργον Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλέους) In msto *Galei*, patris nomen perverse scribitur: *Telecle*m duobus in locis *Pausanias* adfirmabit lib. X. [c. 38.] p. 896. et VIII. [c. 14.] p. 629. ubi haec respicit Herodotea: Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τῆς λίθου τῆς σμαράγδου σφραγίς, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμου τυραννήσας ἔφερεν τε τὰ μάλιστα, καὶ ἐπ' αὐτῆς (lege αὐτῇ) περισσῶς δὴ τι ἡγάλλετο. *Rhoecus* istis in locis *Pausaniae* memoratus, amicus *Theodori*, filii suis indidisse videtur nomina *Teleclis* et *Theodori*: atque hos esse suspicor *Diodoro* lib. I. c. 98. aliisque memoratos: vid. P. *Wessel.* ad *Diod.* et *Franc. Iunius* in *Catal. Artif.* p. 210. VALCK.

CAP. XLII. 3. ἤξιον μιν Πολυκ.) Excidisse μιν iusta *Reiskii* suspicio foret, si φέρων δὴ mssti ignorarent. [In *Animadverss.* editis nihil ad hunc locum *Reiskius* adnotavit.] *Valla* liberius χωρήσαντος δὲ οἱ τούτου a ianitore permissus expressit: nam συγχωρήσαντος δὲ οἱ τοῦ πυλῶρος in schedis offendisse, si quidem nullum in *Arch.* et *Vind.* talis scripturae vestigium, ad credendum difficile est. Χωρεῖν et προχωρεῖν de feliciore successu *Musae* amant, V. 62. VII. 10, 2. VIII. 102. etc. WESS.

12. μέγα ποιούμενος ταῦτα) Rapitur animus in partes, hocce retineat, an *Arch. Vind.* μεγάλα ποιούμενος, cui IX. 110., ipsis dissentientibus, locus est. Dedit II. 121, 4. τὴν κεφαλὴν μιν κόπτεσθαι μεγάλα βοῶντα. Habet *Polyaenus* VII. 10, 8. p. 629. καὶ μεγάλα ἀναγέλασας. Poëta Ἴλ. v. 282. ἐν δὲ τι οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει. Tum *Euripid.* *Androm.* vs. 188. οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα. Quae dictionem satis adfirmant. Egit Cl. d'Orvillius super eadem ad *Chariton.* lib. VII. p. 595. WESS. — Variare orationem amat Noster: quare facile credas, placuisse nunc ei μέγα in sing. cum plurali ταῦτα construere. Praeterea credibilius est, μέγα hic a nonnullis in μεγάλα mutatum esse, quam vicissim. S.

19. οἷα καταλειάβηκε) Unà literà verbum auctius hic non spernerem: τὰ ποιήσαντά μιν οἷα καταλειάβηκε, quae facienti qualia sibi accidissent: exempla praebet *Portus* in II. Alibi λειάβηκε et καταλειάβηκε recte leguntur apud *Herod.* III. c. 65. VIII. 122. IX. 59. [nunc 60.] Flexus est

Ionicus. Pherecydes Laërt. I. 122. νοῦτός μὲ καταλαμβάνει. προσηλασθῆναι habet Eusebius Stobaei, p. 309, 48. ubi γενομένου mutandum est in πενόμενος. Λελάσθηναι frustra quaeras in Euripidis Bacchis, designatis in Bibl. Coislin. p. 482. Archimedes in Arenarii fine, [qui Ὑάμιμης graece inscriptus] τοῖς μεταλελασθηκότεσσιν opponit τοὺς μὴ πεκοινηκότας τῶν μαθημάτων, quibus veracissima sua decreta negat εὐπίστα φανησίσθαι: sic enim scribendum est pro φανήσιν, ut λαμψίσθαι pro λαμψεῖν ὃ δὴ, in Ocello Lucano Stobaei, Ecl. p. 45, vs. 2. VALCK. — Apud Stobaeum, neglecta dialecti ratione, λήψεσθαι edidit Heeren T. I. P. 1. p. 424. ut est in ed. Galei p. 514. S.

Ibid. οἷα καταλελασθήκει) Stabiliunt κερωρήκει, ἀναβεβήκει, ἔξευρήκει, et innumera alia, de quorum apud Ionas flexione Etymologus p. 386, 28. Mox [l. 20.] ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε, videlicet τὴν ἐπιστολὴν, aut τὰ γράμματα. Sic enim plenius alii. Thucydides I. 129. ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀνεπέτιβεν αὐτῷ. Vide Suidam in Ἐπιθείς et Ἐπιθήσειν; et ad lib. V. 95. WESS. — Qui in proxime praecedentibus, πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, voculam τὰ superfluum esse et ex πάντα temere repetitam existimavit Benedictus, non vidit τὰ ionico more pro α̃ poni; quae si abesset vocula, luxata foret oratio. S.

20. γράψας δὲ ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε) Reddi debet: tradidit epistolam in Aegyptum perferendam, sive traditam misit in Aegyptum. Commodum Harpocration in Ἐπιθέτους ἑρπῶς λέγειν, inquit, ἦν εἰδισμένον, Ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν, Cratinum excitans testem et Demosth. pro Chrysippo: postrema Suidas et Etymol. omiserunt. In Demostheneis illud non invenerat H. Vales. olim lectum p. 542, 41. οὐ τὰς ἐπιστολάς ἀπέδωκεν αὐτοῖς, ἀς ἡμεῖς (ego et frater:) ἀπεδώκαμεν: nam dubium erit nemini, quin ex Harp. corrigendum sit ἀς ἡμεῖς ἐπέθήκαμεν, [sic recte ed. Reisk. p. 915.] quas nos tibi in Bosporum deferendas dederamus. Supra p. 540, 11. venit εἰς τὸν Βόσπορον Phormio ἔχων ἐπιστολάς, ἀς δίδωκεν αὐτῷ ἀπενεγκεῖν τῷ παιδὶ τῷ ἐμῷ, παραχρῆμαζοντι ἐκεί. Contractam loquendi formam Pausanias explicuit IV. p. 334. ubi heroum optimi consilia proditorum inter Graecos exemplar Aristocrates ἐγγράψας βιβλίῳ καὶ τὸ βιβλίον ἐπιθείς τῶν οἰκτῶν fidissimo πρὸς Ἀντίκωδρον ἀπέστειλεν ἐς

Ἐπάρτην: paulo post scribendum putem τὰ ἀντεπισταλμένα, quae dici quoque possent ἀντεπιτεθειμένα. Vid. Harpocr. in Ἀντεπιθήσειν et notas ad Thom. Mag. in Ἐπίθηκά τιμι ἐπιστολήν. VALCK.

CAP. XLIII. 8. τοῦδε εἶνεκα) τοῦδε δὲ εἶνεκα Abreschius, neque inconmode. [Vide Var. Lect. et conf. VIII. 85, 11.] Synesius Epist. XLVI., Amasidis institutum haud probans, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea amicitiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset negaturus, κήρυκα πέμψας τὴν φιλίαν ἀπείπατο, δῆλον ἐποίησεν, ὅτι καὶ ἰδάκρυτον, εἰ προῦλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν. WESS.

CAP. XLV. 2. ὑπὸ Πολυκράτους) Non intercedo, quominus haec deleantur; quamquam tales περισσολογίαι in Musis geminae conplures. Ἐν Καρπάθῳ [l. 4.] Laurentius in Carpathiō mari rectissime: nihil certe est cur ἐν Καρπαθίῳ reperisse eum putemus cum Corn. de Pauw. Tritum dicendi genus viri Cl. Perizonius, Gronovius, Dukerus abunde declararunt. Ecce tibi hoc Diogenis Laërtii I. 81. χρόνῳ δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις -- τοῦ τρίποδος εὐρεθίντος ὑπὸ τῶν ἀλίων, h. e. in mari, quod Athenas alluit, περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν scripsit sect. 31. Strabo de Caesaraugusta II. p. 246. B. [p. 162. D. ed. Cas.] ἦν ἔφαμεν ἐν τῷ Ἰβήρῳ ἰδρύσθαι: ubi vir magnus ἐπὶ τῷ, scriptore in praecedentibus praeeunte. At idem I. p. 64. C. [p. 38. A. ed. Cas.] οὕτε γὰρ ἐν τῇ καὶ ἡμᾶς θαλάττῃ οἰκοῦσιν τινες Αἰθίοπες, mare nostrum sive mediterraneum non accolunt Aethiopes. Sed manum, quod dici solet, de tabula. WESS. — Conf. ad II. 163, 7. notata. S.

14. Πολυκράτεια παραστήσασθαι) Laxius est, ad expellendum. Thucydidis καὶ πολιορκία παρεστήσαντο Schol. recte explicant ἰδούλωσαν, I. 98. et 124. Suidas in Παρίστῃσι ex Procopio, ut opinor, ὡς τὰ μὲν βία ἤρει, τὰ δὲ ὁμολογία παρίστατο. Is certe Bell. Vand. I. 3. ἐπεὶ οὐδὲ βία, οὐδὲ ὁμολογία -- παραστήσασθαι οἶοί τε ἦσαν. Lege Schol. in Sophoclis Oedip. Colon. vs. 909. et Cl. Wasse Addend. Thucydid. p. 667. WESS. — Conf. III. 13, 9. S.

20. ἦν ἄρα προδιδῶσι οὗτοι) Vallam, cuius Latina durant, [si cum redeuntibus aliis prodidissent,] legisse hic προῖωσι aut προσάγωσι, suspicatur doctus vir in litteris ad me, neutro contentus, ut nec vulgato. De Laurentio omnia alia pronuntiare debeo; in schedis Arch. discrepantia nulla, nulla

in *Vind.* quibus *Vallam* simillimas versasse constat. Προδίδωσι πρὸς τοὺς etc. idem est, ac inita proditione transfugiant. [Conf. V. 113, 3 et 5.] Congruit ἐβουλεύοντο ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας, VI. 100. et de Thespensibus αὐτῶν ἐκλεισπέτων ἐς τὴν Πελοπόννησον: quibus citra talem ellipsin tenax gratia non perseverabit. Mox [L. 21.] *Suida* duce et genio sermonis αὐτοῖσι νεωσκόκοις amplecti libuit. Vide ad *Librum* superiorem c. 46. WESS.

CAP. XLVI. 4. τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα) Nervos *Laconico* dicto *Med.*, prorsus sine auxiliatore, incidit, proptereaque vituperium, non laudem meritis. Si *Plutarcho* fides, responderunt Samiis *Lacones*, τὰ μὲν πρῶτα ἐπιλελάσθαμεν, τὰ δὲ ὕστερα οὐ συνήκαμεν, διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιλελάσθαι, *Laconic. Apophthegm.* p. 232. D.; quorum postrema *Spartanam* fortassis brevilloquentiam dedecorant, reliqua pondus addunt atque auctoritatem scripturae *Codicum Arch. et Vind.* defenduntque probantem. WESS.

7. τὸν θύλακον ἀλφίτων δέεσθαι) Quod aliunde *Steph.* [in ora] enotarat, e *Med.* recepit *Grönov.* Melior meo iudicio vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίτων δέεσθαι, aut, quod hic praetulerim, τόνδε: nempe δεικτικῶς, huncce, quem digito monstrabant, saccum inanem, farina indigere, atque adeo tacendo dicentes: Ὡς ἀλφίτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θύλακῳ. Illud τόνδε et τοῦτον sic in primis comoedia frequentat. In *Aristoph. Nub.* vs. 1145. τοῦτον! πρῶτον λαβέ: *Bergler.* istum saccum farinae prius accipe. *Schol.* θύλακον ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ. Vulgatur in *Av.* 443. Μὴτ' ὀρχίπεδ' ἔλκειν, μὴτ' ὀρύττειν. *Xo.* Οὐτί που τὸν, οὐδαμῶς. Quibus non est ignota comoediae petulantia, Τόνδ' οὐδ. scribendum esse fatebuntur. Neque in *Comicis* tantum *Tragicisque*, sed et in *Oratoribus* et *Historicis* multa pendent ab actione animo repraesentanda. Exemplo sit notum illud, quod perhibent statuæ monumenti *Sardanapali* inscriptum: Ἔσθι, πῖνε, παίξε, ὡς τὰλλα τοῦτου οὐκ ἄξια: apud *Athen.* XII. p. 530. c. qui ad τοῦτον recte scribit, τοῦ ἀπικροτήματος ἔοικε λέγειν: cetera huius non facio, digitorum crepitus nimirum: quae leguntur alibi, istius τοῦτου sunt interpretamenta: vid. ill. *Bouhier Diss. sur Sardanapale* p. 384. *Ista* prostant in *Append. Vatic. Prov.* p. 312. τὸ ἐφιστὸς τῷ μνήματι ἀγαλμα, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας, πεποιήται ὥστ' ἀναποληχρῶν

τοῖς δακτύλοις: corrigo: ὡς τινα ἀποτελοῦν ἦχον τοῖς δακτύλοις, [At vide *Suidam* in Σαῖδανακ. et in Ἀναποληκῶν, quod ipsum quidem verbum cum sua interpretatione in *Kilateria-na* *Suidae* editione temere praetermissum est; tum confer *Hesychium* voc. Ἀπιλήκησιν et Ἀπολάκημα: intelligesque nimis violentam et arbitrariam esse emendationem a Viro doctissimo propositam, satisque fuisse ὥστ' ἂν ἀπολακῶν corrigere, coll. *H. Steph.* Thes. voc. Λακίῳ.] Eadem hac opera in *Schol.* ad *Arist.* Ran. vs. 944. γρυζόντας αὐδὲ τουτί: emendari poterit, εἰκὸς αὐτὸν ἀποροτοῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ, αὐδὲ τουτί: vulgatur ἀπρακτοῦντα. *VALCK.* — In nostra ad h. l. *Var. Lect.* sunt nonnulla parum accurate posita. Primum monere debueram, τὸν θύλακον iam ab *H. Steph.* in ora fuisse adnotatum. Tum imprudenti exciderat, ut scriberem „ἀλφίτων delevit *Schaeff.*“ pro eo quod volueram debueramque „θύλακον, inde a *Gronov.* vulgatum, denuo abiecit *Schaeff.*“ Denique magis distincte docere debueram, nostrum cod. *F.* tenere quidem θύλακον δὲ φέροντες, sed dein dare ἔφασαν τὸν θύλακα ἀλφίτων δεῖσθαι: atque ita fortasse ipse *Herodotus*, variare amans verborum formas, scripserat; a recto casu ὁ θύλαξ. *S.*

9. τῷ θύλακῳ περιεργάσθαι) Frustra *H. Stephanus* ad haec adhaesit, mutila arbitratus. *Diogenes*, luxum *Socrati* exprobrans, περιεργάσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκίδῳ καὶ τῷ συμποδίῳ, nimium fuisse aiebat in parva domo et lectulo, apud *Aelian.* *Var.* IV. 11. Non alia *Laconum* sententia. *Samii* panarium, et vacuum quidem, in medium collocarant: addiderant, τὸν θύλακον ἀλφίτων δεῖσθαι. Id *Spartani* dictum nimiae loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum panarium. Res manifesta ex *Sexto Empir.* est lib. II. adv. *Mathemat.* [§. 23.] p. 293. ubi *Chiorum* legatus, cum alius in petendo ob multum loquentiae frumento repulsam *Lacedaemone* tulisset, κενὸν θύλακον porrigens, insuper ἀλφίτων αὐτὸν δεῖσθαι, prorsus ut *Samii*, adiungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀδολέσχην, tanquam nimis garrulum. ἀποχρώντως γὰρ κενὸς δεῖσθεις ὁ θύλακος ἐσήμνη τὴν τῶν *Χίων* αἰτησίαν. Sic *Sextus*. *WESS.* — Nempe sic utique *Sextus*, respiciens quidem (ut videtur) hunc *Herodoti* locum, sed fallente memoria *Chiis* tribuens quod ille de *Samiiis* narrat, interpretatus est *Spartanorum* responsum; at prorsus

contra Herodoti mentem. Quemadmodum apud Aelian. l. c. Σωκράτην περιεργάζεσθαι οἰκίδῳ καὶ σκιμπιδῳ καὶ βλαύταις, non significat Socrati satis fuisse habere domunculam et lectulum et blautas; sed in hoc nimium fuisse Socratem et supervacanea fecisse, (adeoque τυφῆσαι, delicatulum fuisse) quod domunculâ, lectulo et blautis usus sit, quibus rebus carere potuerat et supersedere debuerat: sic τῷ Φύλακῳ περιεργάζεσθαι (scil. αὐτῷ) non significat satis fuisse ostensum panarium, aut (ut H. Steph. latine vertit) illos panario supervacuam orationem adiecisse; debuisse contentos esse panarium seu saccum ostendere; sed e contrario; panario supersedere illos potuisse, non opus illis panario fuisse. Et hoc ipsum quidem responsum duobus modis intelligi potest: uno modo, ut dixerint Spartani, rem supervacaneam fecisse Samios quod panarium monstrassent; nempe, satis fuisse verbis exponere quid vellent: quam in partem Schneider accepit in Lexic. voc. Περιεργάζομαι. At haec quidem interpretatio parum apta videtur ubi hoc Samiis exprobrant Spartani, quod nimis multa verba faciant: itaque altero modo accipiendum fuerit responsum, panario (nempe hoc vocabulo, panarium sive saccus) supersedere eos potuisse, in hoc illos nimios (nimis loquaces) fuisse: quum enim panarium ipsum coram monstrassent, satis fuisse dicere, στίων δίσται; nil opus fuisse adiecto vocabulo ὁ Φύλακος. Satis caeteroquin constat, ad ineptiam usque adfectasse Spartanos brevilloquentiae gloriolam. S.

CAP. XLVII. 4. οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι) Recte restituit Gronov. pro οὐκω τι e Med. cui plures forte Codd. suffragabuntur. Vellem praeterea praeberent: οὐκ οὕτω τιμωρῆς δεομένοισι Σαμίοισι ἐστρατεύοντο, ὡς τίσασθαι βουλόμενοι, non adeo Samiis, ut vindictae sumendae cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent iniuriam sibi illatam. Apud Plutarch. [de Malign. Herod.] T. II. p. 859. c. dixisse feruntur Lacedaemonii, ὡς οὐ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμωρούμενοι Σαμίους στρατεύσαντο. Auxilium alteri ferre in iniuria propulsanda dicitur τιμωρεῖν, ἀμύνειν, et ἀρῆγειν [τινί]: sed τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμύνεσθαι, et ἀλέξασθαι, [τινα] significant sibi illatam vindicare [in altero.] Illud Herodoti haud tritissimum, οὐκ οὕτω --- ὡς βουλόμενοι, quantillum fuisset Gronovio, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e

p. 206, 24. p. 350, 15. [III. 120, 18. VI. 61, 3.] et p. 368, 46. [VI. 108, 14.] οὐ κατὰ εὐνοίην οὕτω, ὡς βουλόμενοι. VALCK.

10. καὶ ζῶων ἐνφασμένων) Haec redarguunt Pliniana Hist. Nat. VIII. 48. *Plurimis vero liciis texere, quae Polymita appellant, Alexandria instituit: magis etiam Is. Vossii coniecturas de Iudaeis Alexandrinis, talis ὑφαντικῆς auctoribus, et monstra fabulosaque animalia, cuiusmodi erant Cherubini et Seraphini, ut scribit, intextentibus; ad Catull. p. 196. Ars enim in Aegypto Alexandria multo vetustior, et, quae Iudaeis adfricantur, sine locuplete teste. Verum ista huius non sunt temporis et loci. Meliora Plinii de thorace Amasidis, Minervae sacro, lib. XIX. cap. 1. [sect. 2, 2.] et Aelian. Nat. An. IX. 17. in quo Ἀμασιν ἐξ ἄσματος praeclare Trillerus extudit. WESS. — Ζῶα in pictura, textura, et sculptura, non sola animalia dici, sed cuiuslibet generis figuras et imagines, iam saepius monuimus. Vide ad I. 70, 5. et ad I. 203, 11. S.*

CAP. XLVIII. 6. παῖδας τριηκοσίους etc.) Inmanem hanc crudelitatem Plinius Nat. Hist. IX. 25. et Diogenes I. 95. obliti non sunt; de nobilium numero puerorum nihil. Plutarchus et mssti in trecentis acquiescunt, a quibus nihil dissentio. WESS. — Conf. Valck. ad c. 49, 7. S.

[13. ἐργόντων Κορινθίων) Nil variant, quod sciam, libri: sed fere non dubito τῶν Κορινθ. scripsisse Herodotum. S.]

19. ἐς τοῦτο δέ οἱ ἐγένετο) Literis duabus repetitis legem: ἐς τοῦτο τόδε σφι ἐγένετο, ἐς δ' οἱ Κορινθιοί, τῶν παίδων οἱ φύλακοι, οἴχονται. Si correctioni favent codices, ut favere videtur ms. Arch. tantilla forte non displicebit. VALCK.

Ibid. ἐς τοῦτο δέ τόδε ἐγένετο) Vulgata ἐς τοῦτο δέ οἱ excusatione caret: τοῦτο δέ σφι, ne sententia labaret, Reiskius reposuit; ego msstos sequor Arch. et Vind. diversas codicum scripturas edentes. Quod autem [CAP. XLIX. 2.] φίλα ἦν iidem mssti mutatum ierunt, non laudo. Herodotea sunt φίλα ποιέσθαι, εἰρηναῖά οἱ ἦν, et consimilia. WESS.

CAP. XLIX. 5. εἰς ἁλλήλοισι διαφόροι ἔόντες ἰωῦτοῖσι) Praeferunt haec insoliti quidpiam. Est, cui placet ἔόντες οἱ ὦτοἱ h. e. αὐτοί, quamvis iidem sint, quippe ex Corinthiorum metropoli et eius propago, me non invidente. Herodotus II. 7. ἔστι εὐρέα Αἴγυπτος ἰοῦσα ὑπὲρ. Iterum IV. 46. ἀλλὰ φερέοικαι ἔόντες πάντες ἔως ἰπποτοξόται:

tum V. 95. αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. Alia prudens negligo. De tempore deductae in Corcyram coloniae, non eadem omnium opinio. Eusebium si sequi consultum fuerit, Olymp. xviii. a Corinthiis occupata est: cuius quidem sententiam dum ill. Scaliger testimonio Diodori V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit. Pityusae isthic initia describuntur, nulla Corcyrae. Strabo VI. p. 414. [p. 269. D. ed. Cas.] Echecratem, Corcyrae conditorem, comitem Archiae, colonos Syracusas deducendi, adiungit sub Olymp. xi.; Timaeus vero in Scholiis Apollonii Rh. IV. 1216. sexcentis ab eversa Troia annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba eius bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia Cypselo et Periandro posterior. Ut ut fuit, si Echecrates, coloniae auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, Corintho excessit, quod Timaeus significat; certa manent, quae de Corcyraeorum et Corinthiorum inimicitiiis hic produntur. Adde antiquissimum tota Graecia navale praelium hos inter pugnatum apud Thucydidem I. 13. WESS.

Ibid. εἰς ἀλλήλοισι etc.) Nota quidem graeca locutio, διαφοροὶ ἐνύγχανον ἔοντες: sed nondum exputo, quid sibi velint ista: εἰς ἀλλήλοισι διαφοροὶ ἔοντες ἑωυτοῖσι. Ponuntur ab Herodoto valde vicina, ἔστι - - εὐῶσα, ἦν - - εἰών, et similia; sed de rebus tamen diversis: p. 237, 15. 20. 268, 26. 278, 5. [IV. 46. IV. 147. et 175.] Lib. VI. c. 52. de Eurysthene et Procle, τούτους, inquit, ἀνδραθέοντας, αὐτούς τε ἀδελφεούς ἔοντας, λέγουσι διαφορούς εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς αὐτῶν ἀλλήλοισι. Ad istam rationem si hic legeretur, νῦν δὲ αἰεὶ, ἐπεὶ τε ἔκτισαν τὴν νῆσον, εἰς ἀλλήλοισι διαφοροὶ, ἔοντες ἑωυτοῖσι συγγενεῖς, vel ὁμογενεῖς, vel simile quid, nihil hic esset impediti: nam revera Corcyraei cum Corinthiis eiusdem fuere generis atque originis participes, Corinthiorum quippe coloni; sed, quae maioribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera saevientes bella gessere cum Corinthiis, vicinis Atheniensibus discordiam soventibus, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. — Vide Var. Lect. et conf. III. 108, 4 seq. et Adn. ad I. 122, 4. S.

7. ἐπ' ἱκτομή) Sardes misit τῶν πρώτων Κερκυραίων τοὺς

παίδας. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse παίδας τρη-
κοσίω ἀνδρῶν τῶν πρώτων: ubi rectius τρηκοσίους videtur le-
gisse Plutarch. II. p. 859. F. Hic et in seqq. narrata Dioge-
nes Laërt. adtigit I. 94. et 95. ubi notat Menagius. VALCK.

CAP. L. 6. Προκλῆς) Sic omnes. Th. Gale ex Arch.
Πατροκλῆς; eruit, deceptus linea, qua προκλῆς in codice or-
natur: habet eandem Περιανδρος, et, quae propria dicun-
tur, nomina. Diogenes I. 100. et Athenaeus XII. p. 589. F.
tyranni nomen parili modo scribunt; Pausaniae II. 28.
Πατροκλῆς est, frequentissima utriusque tituli ex compen-
diariae scriptiois lege conmutatione. WESS.

16. τέλος δὲ μιν περιθύμως ἐχόμενος) Quod edebatur περὶ
Θυμῶ ἐχόμενος docti viri per tmesin dissectum censuerunt:
mihi περιέχισθαι creberrime se in Musis obfert, nusquam;
quod quidem recorder, tali usu. Περιθύμως dabit Aeschylus
Choëph. 38. Περιθύμως (quod in Arch.) ἔχων Noster II. 162.
et ὀργῇ ἐχόμενος I. 141. etiam Procopius Bell. Goth. I. 101
qui quoque c. 7. καὶ θυμῶ πολλῷ ἥδη ἐχόμενος, et c. 18. θυμῶ
μεγάλῳ ἐχόμενος: tum, quod paulo audacius, cap. ult. θυμῶ
τε πολλῷ καὶ κραυγῇ ἐχόμενοι. WESS. — Cum περιθύμως
stare ἐχόμενος non potest: ἔχων oportebat, ut II. 162, 25.
Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura περὶ
Θυμῶ, quemadmodum apud Poëtam Iliad. v. 119. ὑμῖν δὲ
νεμισσώμαι περὶ κῆρι: et ibid. 206. τότε δὲ περὶ κῆρι Ποσειδάων
ἐχολάβη: sive cum Schaef. πέρι retracto accentu pingere
malueris, πέρι θυμῶ ἐχόμενος, ut πέρι idem ac περισσῶς va-
leat, quomodo talibus in locis apud Poëtam scribere do-
etiores Editores consuerunt. S.

CAP. LI. 14. ἀπελαινόμενος ἀν' ἧε) Eleganter ὧν ἧε Cl.
Reiskius. Quid si ἀν' istud παραπληρωματικὸν sit, ut profecto
paullo superius est? [De usu particulae ἀν' cum indicativo,
in re quae subinde fit, vel idemtidem fieri solet, vide Herman.
Adn. 286. ad Viger. et, quem is laudat, Brunck. ad Sophocl.
Philoct. 290. Caeterum conf. Var. Lect. ad h. l.] Porro ἐπ'
ἐτέρην τῶν ἑταίρων vitiose scriptum Cl. de Pauw censetur:
nam sodalium, inquit, aedes si adiisset Lycophron, non re-
cepissent eum, quia Periandri erat filius, sed quoniam amicus
et sodalis: praestare ἐπ' ἐτέρην τῶν ἐτέρων. Sic ille, argute ma-
gis, opinor, quam solide. Sodalium, τῶν ἑταίρων, abesse non
potest mentio. Ceterum a Periandri edicto Oedipi verba

ap. Sophoclem Oed. Tyr. 347. μήτ' εἰσδύχισθαι, μήτε προσφανεῖσθαι, non abirent multum, ni uberiores ea quae sequuntur, sanctionem complecterentur. WESS.

CAP. LII. 16. εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνει). Hesychius: Ἐναντιότης, ἔρις καὶ Ἐναντίοι, ἀλλήλοις ἐρίζοντες: hoc si verum est, ἐναντίοις hic scribi potuit pro ἐρίζουσιν: εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐναντίοις ἐγγόνει, ἐξ ἧς ὑπέστην ἐς ἐμὰ ἔχεις. Suum sic tegit irati crudele facinus Periander, qui uxorem Melissam interfecerat, ὑπὸ ὀργῆς βαλὼν ὑπαβάβρεψεν, ἢ λακτίσας τὴν γυναῖκα ἔγκυσεν οὖσαν, ut scribit Diog. Laërt. I, 94. Quid Periandrum crudelem reddiderit narrat Parthen. περὶ Ἑρωτ. Παθημ. c. 17. VALCK.

Ibid. ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνει) Fuit qui ἐν οἰκίοις emendaret: neque enim αὐτοῖσι, si ad ἀγαθὰ referatur, consistere posse. Hoc verum quidem. At ἐν αὐτοῖσι, modo tacitum πρήγμασι intelligatur, bene procedit. Reiskio ἐν αὐτοῖσι, aut αὐτοῖσι idem est atque ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, si quae calamitas nobismet ipsis contigit. WESS. — Reiskius, in editis Animadv. adsentiens Wesselingio, ἐν αὐτοῖσι his in rebus, hoc in negotio interpretatur. Mihi prior eiusdem interpretatio probata est; ita tamen ut ἐν αὐτοῖσι intelligam apud nos, in familia nostra. IV. 97, 19. habemus ἑωυτοῦ εἵνεκεν idem valens ac ἑμεωυτοῦ. conf. Var. Lect. VII. 28, 5. Pro ἑωυτ. vel ἑαυτ. vero haud raro nudum αὐτ. ponitur: sic II. 143, 19. αὐτοῦς valet ἑωυτοῦς: et II. 162, 25. αὐτῷ i. q. ἑωυτῷ. Atque etiam III. 85, 5. αὐτῶν haud obscure notione ἡμῶν positum videtur. S.

19. ὅσω φθονέσθαι κρείσσον. etc.) In celebri hoc et passim cunctis probato dicto si qui ex Stobaeo ὅσον praeoptaverint, non repugnabo. Brevius κρείσσων οἰκτιρμῶν φθόνος Pindarus extr. ode I. Pyth. WESS.

30. ἐόντα αἰτιώτατον) Perbrevis exstat apud Diogen. Laërt. I. 100. epistola Dorica, velut a Periandro scripta ad socerum Proctem, cuius pars sic vulgari debuerat: Ἀμῖν μὲν ἀκούσιον τᾶς δαμαρτος τὸ ἄγος τὸ δὲ ἐκὼν, τῷ παιδὶ ἦν ἀπὸ θυμοῦ με ποιήσαις, ἀδικεῖς. ἢ ὧν, παῦσον τὰν ἀπὸ ἡμεῶν τῷ παιδός, ἢ ἐγὼ τὸ ἀμυνούμαι. Pro τοῖ Dorismus τὸ, id est εἰ, postulabat. Uxoris cadaver Epidaurum ad Proctem misisse videri posset e Pausania Periander, qui Melissae quoque μνημα prope Epidaurum invenit II. [28.] p. 177. VALCK.

CAP. LIII. 6. οὐκ ἐνέωρα) Tot schedis obluctari temerarium censeo, eoque magis, quod dictio *Herodoti* genium spiret. Εἰ γὰρ ἐνέωρων τοῦτο ἐν ὑμῖν scripsit lib. VIII. c. 140, 2. et l. 38. οὔτε ἄλλο --- παριδὼν τοι. Ex *Medic.* οὐκ ἴωρα finxit docte οὐ νόον ἴωρα *Reiskius*, quo uti non licet. **WESS.** — Frequenter verbo ἐνωρᾶν utitur *Noster*; sed constanter ita, ut accusativus aliquis verbo iungatur. Quare nudum οὐκ ἐνέωρα utique videri poterat nimis abrupte hic positum: at nimirum e praecedd. intelligendum, οὐκ ἐνέωρα αὐτὸν δυνατόν ὄντα τὰ πρᾶγματα ἐνωρᾶν. **S.**

6. τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων) Nomen iuveni, quod hic signatum non est, *Nobil. Palmerius* Exercit. p. 15. ex *Aristotelis* Politic. lib. V. 12. Gordium, cuius filius *Psammetichus* Periandro successerit, indidit. Verum Gordius ille, sive Gorgias potius, Periandrum non agnovit patrem, sed fratrem, utpote Cypselo progenitus. *Plutarcho* utor teste et auctore, Conviv. vii. Sapient. p. 160. **WESS.**

[8. ἀνακρίσεις) Commodius utique ἀποκρίσεις videri poterat, quod offerebant codices nonnulli: sed speciem hoc habet emendationis e librarii alicuius ingenio adlatae. **S.**]

14. ἢ αὐτὸς σφε ἀπελθὼν ἔχειν) Illa σφεῖα saepe dixit *Herod.* forsitan et hic, ἢ αὐτὸς σφεα ἀπελθὼν, ubi poni quoque potuit tanquam de exule κατελθὼν. Duo memorarat puella, τὴν τε τυραννίδα ἐς ἄλλους πεσεῖν, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφωρηθέντα, imperium, et bona paterna, quae sic in Attico quoque foro dicebantur. **VALCK.** — Σφε, ut μιν, valet αὐτὸν, αὐτήν, αὐτό: itaque h. l. ad οἶκον referri potest, et cap. 52, 18. ad συμφορὴν. Sed non solum singularis numeri est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud *Poëtam*, Iliad λ'. 111. et τ'. 265. **S.**

15. φιλοτιμία κτῆμα σκαῖον.) Nihil verius: at Periandri *Lycophron* non φιλότιμος, sed erat φιλόνεικος et pervicax. Quandoquidem tamen nimia φιλοτιμία et φιλονεικία vitia sunt adfinia, sic ut saepe iungantur φιλότιμος ἄγαν καὶ φιλόνεικος, quin dici nonnunquam videtur veteribus φιλοτιμία, quae propria potius adpellatione vocanda esset φιλονεικία, nihil et hic novandum censerem; si scripti libri vulgatae lectioni concinunt. Hanc praefert et *Stobaeus* Tit. xxiii. p. 190. ubi sequentes quoque leguntur *Herodoteae* Periandrines egregiae sententiae, nisi fallor, e *poë* *Herodot.* T. V. P. II.

tis expressae. Primam harum Sophocli debet *Herodotus*, postremam, τυραννὸς χρῆμα σφαλερὸν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἱστανταὶ εἰσι, forsan Euripidi. Euripidea Stobaei p. 343. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται Δινοῖς ἐρώσιν, ἥς Φυλακτίον περὶ: sic scripta retulit Grotius in Floril. p. 185. ut οἷς pro ἥς posuerit. Πέρη commutetur in Πέρ, id est πάτερ, frequens in fine senariorum Euripidae. Locum sincerum praestabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται
Δινοῖς ἐρώσιν, οὗς Φυλακτίον, πάτερ.

Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quae, mi pater, praecavendae sunt. VALCK.

16. Μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ) Melior hic ordo et probatior. Sophocles in Stob. Serm. IV. p. 54. κακοῖς ὅταν θίλων ἰᾶσθαι κακὰ. Apollon. Rh. IV. 1081. σχεδόν δὲ κακῷ κακὸν -- ἀκτιομένη. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος. [Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀτύχηματι τὸ ἀτύχημα ἰώμενη.] Libanium, Io. Chrysostomum, Palladium, Proclum, ipsumque Thucyd. V. 65. etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker. ad Thucydidem et Vincent. Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 505. Προβίαιος, quod sequitur, dialectus, et ἀπίβαλον Stobaeus, mssti, atque usus rata habent. WESS.

28. Περιανδρὸς ἐστέλλετο εἰς τὴν Κέρκ.) Male Laurentius Periander Corecyram ipse veniebat, iuvenis Corinthum. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex Lycophronis, ni fallat Schol. Thucyd. I. 13. ansam dedit certamini Corinthiorum et Corcyraeorum navali, quo nullum tota Graecia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Iul. Ann. 4310. quo bellum istud terminatum fuit, et praelium in annum eiusdem Periodi 4050. incidet: at eo Cypselus, Periandri pater, necdum Corintho, Bacchiadis obpressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe memini, Ampl. Bouherium in cclx. Thucydidis annis vitium animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contingerit An. Per. Iul. 4150. quo, si Diogeni Laërtia et Euse-

bio credimus Periander rebus humanis dudum exemptus erat. At hinc ab eo. Satis est, egregie a *Thucydide* firmari, inimicitias Corcyraeorum et Corinthiorum citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. WESS. — Verbum *σπελάσθαι* subinde quidem latine redditur *proficisci*, iter *facere*; nec vero id satis adcurate. *ἰσάλη* quidem *profectus* est significat; sed *στέλλεται*, ad iter se instruit; et *ἰσάλλετο*, ad iter se instruebat, *proficisci* parabat. S.

CAP. LIV. 4. *ὑπεβήσαν*) Reliqui sua in sede, haud inconmodum *ἑβήσαν* Arch. et Vind. arbitratus. Sic IX. 69. *ἑβήσαν Ἀθηναῖοι τοῦ τείχεος*. [*ὑπεβήσαν* significat, ultra illam turrem eos iam penetrasse.] Cur mox *ἀπηλάθησαν* et *ἑπισπόμενοι*, quod *Portus*, coniciendo adsecutus fuerat, reformaverim, significatum saepe antea est. WESS. — *ἑπισπόμενοι* quidem unice verum est, at *ἀπηλάθησαν* non deterius quam *ἀπηλάθησαν*. vide *Var. Lect.* c. 46, 1. et *Adnot.* ad I. 168, 7. S.

CAP. LV. 7. αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμενος) Quae sequuntur, *δήμου γὰρ τούτου ἦν*, huius enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem Corinthum vocant. *Δῆμον* sive demum dicamus, seu oppidum, sive curiam, singula Ciceronis adfirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi pagi vel oppida minora dicebantur *δῆμοι*: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coaluerant in unam civitatem; tum dicebantur isti pagi *δῆμοι*, et singulorum cives, in suam singuli veluti *curiam* transscripti, *curiales* et *δημόται*. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum *δῆμον*, sive *popularem regiminis formam*. Ea de re forte dicam aliquando explicatius in *Diatribae de demis Attices*; in quibus eandem nominis rationem fuisse iudico, atque alibi legorum; et in hac ipsa Pitana, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanae civitatis imperio parentibus. Erat Archias Herodoti demo *Pitanates*, et Lacedaemonius. Videtur autem illo familiariter usus Herodotus, et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc avi huius Archiae collaudandi captasse occasionem: fecit

idem in aliis. Verum hac etiam in parte a *Thucydide* diversissimi ἢ Ἑροδότου διὰθεις ἐν ἅπασιν ἦν ἐπισικῆς, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς συνηθεμένη, ut vere civis eius iudicabat *Dionysius*. VALCK.

8. δήμου γὰρ τοῦτου ἦν) Nulla status his foret controversia, ni mssti et *G. Corinthus* dissentirent. *Schedae Vind.* et *Arch.* longius, me iudice, aberrant: in *Corintho*, ut passim editur, est, quod inprobo. *Aldus* vulgaverat Anno MDXII. αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγενόμην δήμου τοῦ ἦν, ἀντὶ οὗ ἦν, vitiose citra dubium. Si scripseris, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμην, δήμου τοῦ ἦν, videbitur *Herodoteum*. Ita *Corinthus* certe opinatus est. Verum uberius hoc doctissimus iuvenis *Gisb. Koen*, cui *Corinthus* de *Dialectis* Eclogas, culte tractatas, brevi debemus, examinabit. De *Pitanae* δήμῳ ad *Eurotam* *Laconico Gronov.* et *Io. Meursius* *Miscell. Lac.* IV. 9. WESS.

12. ὑπὸ Σαμίων εὔ.) Malui msstos plures sequi. Fateor, publice contumultatos bene (εὔ) plerumque fuisse sepultos; an semper, ignoro. Sane εὔ publicae sepulturae amplius quoddam decus addit. Vocula ipsa saepe orationem terminat in *Herodoto*, cap. 82. monitore *Gronov.*, in *Perictiones* *Fragm. ap. Stob.* pag. 488. ἀνδάνει ταῖς γιγνομέναισιν εὔ. Ego vero non ambigo, quin ταφῆναι *Noster* nationis et dialecti consuetudine exaraverit. Conf. *Eustath.* in *Homer.* p. 519, 41. WESS. — Adde *Adn.* ad I. 130, 8. et ad II. 121, 11. S.

CAP. LVI. 5. λόγος ὤρμηται, λέγεται) Apte nexa haec non sunt: saltem λέγεται γὰρ etc. Praestaret ὤρμηται λέγεσθαι, *Πολυκράτεια* etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος ὃδε ὤρμηται λέγεσθαι: IV. 16. Iterum VI. 86, 4. Statim μόλιβδου, *Ael. Dionysio* ap. *Eustath.* in *Homer.* pag. 1340, 30. [p. 1469, 20. ed. Bas.] obtemperans, amplexus sum. Vid. ad *Diodorum* lib. II. [c. 10.] pag. 125. WESS. — Quae causa λέγεται γὰρ maluerit *Vir* doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret haec particula. Nec vero ad λόγος ὤρμηται quidquam desideratur: sic sane et Φάτις ὤρμηται ait, VII. 189, 7. fama exiit, emanavit, fertur. Caeterum moneo, esse h. l. plenam locutionem, quae aliàs ellipticā usum esse vidimus *Nostrum*: quod si enim contuleris loca a nobis in *Adn.* ad I. 58, 7. adlata, intel-

liges, ex more Nostri citra sententiae damnum omitti h. l. verbum λέγεται potuisse; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice abesset, equidem arbitrarer temere in reliquos codices invasisse e scholio, quo olim aliquis adnotasset, λόγος ὄρμηται idem ac λέγεται valere. S.

8 seq. ταύτην πρώτην στρατηγήν etc.) Egregius, nimius tamen, Medic. est in Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς. Postremum satis fuerat. Alia prave mutat. Vagum et generale nimis, (quod et G. Arnaldus Animadv. cap. 29. vidit:) ubi πρώτην induxeris, sententiae nascitur genus. Primam fuisse signat, ut eiusmodi in Asiam expeditionum initia constarent. Finxi praeterea στρατηγήν ex coniectura, quam perpetuus Scriptoris mos certissimam praestat. Praeivit quaedam ex parte Editor Genevensis. WESS.

Ibid. ταύτην πρώτην --- Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς) Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse, ταύτην πρώτην στρατηγήν: sic enim scripserat: perperam Gronovium obliterasse vocem πρώτην, monuerat G. Arnaldus Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiaticorum excitati iam ante Spartani rebus se miscuerant Asiaticis, Herod. I. cap. 152. sed haec prima illorum erat στρατεία, vel ἔξοδος, in Asiam. Imitator Herodoti Pausanias de primo loquens bello Messenico, IV. [5.] p. 292. ταύτην, inquit, Λακεδαιμόνιοι πρώτην ἐπὶ Μεσσηνίους ἔξοδον ἐποίησαντο. Scientem historiae Graecae neminem sanequam offenderent alibi Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς: sed hoc in loco Lacedaemonios e proximis notissimos nemo requireret, si Δωριεῖς in Codicum nominarentur contextu, voce Λακεδαιμόνιοι in marginem reiecta. Alia longe res est in his Atheniensis Euphemi apud Thucyd. VI. 82. Imperio recusamus esse subditi ἡμεῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἰωνες ὄντες, Πελοποννησίοις, Δωριεῦσι, respondentis ad ista Syracusani Hermocratis, cap. 80. ἐπιβουλευόμεθα μὲν ὑπὸ Ἰωνῶν, αἰὲ πολέμιων, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν, Δωριεῖς Δωριέων. Apud Pausan. VII. pag. 537. bellis Persicis Achaei Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίουσιν ὀφίσσιν ἡγήσθαι. Hoc nominis honore superbi praesertim Heraclidae Spartani se libenter Δωριεῖς nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis percontemtum Ἰωνας: vid. Thucydides p. 323, 72. 426, 51. 450, 46. 482, 21. 483, 66. 520, 56. Propter ista horumque similia, plerique tanquam Herodotea hic etiam utrumque censebunt retinendum. VALCK.

CAP. LVII. 5. καὶ νησιωτίων μάλιστα ἐπλούτιον) Quod Corinthus hinc adfert κατ' ἀρχαίς νησιωτίων etc. unde acciperit, iuxta cum illis scio, qui ignorant: est quoque inutile. Siphniorum metalla et pecuniae veterem abundantiam, (nam seriore aevo nihil illis tenuius,) ex Nostro, Suida et Phavorino in luce S. Bochartus posuit de Phoenic. Colon. lib. I. 14.; quibus accedere Pausanias, Siphniorum apud Delphos thesaurum atque opes memorans lib. X. 11. pag. 823., obportune potuerat. WESS.

11. εἰ αὐτοῖσι) In Gregorii de Dialectis libro msto legitur: ὡς αὐτοῖσι τὰ παρόντα ἀγαθὰ etc. Si qui forte Codd. adfirmarent, illud ὡς considerari mereretur; pro πῶς, quomodo, Tragicis aliisque frequens. Siphniis datum oraculum soli debemus, opinor, Herodoto, quo iubentur φράσασθαι ξυλινόν τε λόχον, κήρυκα τ' ἐρυθρόν. Huius ξυλίνου λόχου fieri potest, ut Themistocles fuerit recordatus, dum Delphici vatis τείχος ξυλινον civibus ille suis utiliter interpretabatur: φράζεσθαι, in oraculis verbum usitatissimum, significans animo considerare, saepius etiam notat considerata cavere, φυλάξασθαι. Apud Plutarch. T. I. pag. 597. c. et T. II. pag. 399. b. φράξο δὴ Σπάρτη, -- Μὴ εἶθ' ἀρτίπιδος βλάβῃ χολῇ βασιλείᾳ. Vates Diopithes in Xenoph. Ἑλλ. III. p. 289, 6. εἶπεν ὡς Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη, φυλάξασθαι τὴν χολὴν βασιλείαν: utrumque iunxit in Agesilao Plutarch. I. p. 612. E. εἶλοντο χολὸν καὶ πεπηρωμένον, δ' παντὸς μᾶλλον αὐτοὺς ἐδίδασκε φράζεσθαι καὶ φυλάττεσθαι τὸ δαιμόνιον. Deo Delphico rectius obsecundassent Spartani; nam egregius Imperator Agesilaus immoderato in Thebanos odio suaque dominandi cupidine patriam pessumdedidit. VALCK.

CAP. LVIII. 6. αἱ νῆες ἦσαν μιλησιφείας) Grammaticis si fides manet, ἰακόν ἐrit τὸ νέες ex Vindob.; in Musis, quod supra admonitum, mira valet inconstantia, nullā scriptoris culpā. Naves μιλοπαίρησι Homeri versibus celebrantur: μιλησιφείας qui adpellarit, novi neminem. Eustathius de conpositis ex ἀλσίφω huiusmodi, διὰ δὲ τοῦ φ, μόνον τὸ ῥῶτα ἔχουσιν οἶον ἀνηλιφῆς ναῦς, ἢ μὴ ἀλιφεῖα πίσις, καὶ πίσις αλιφῆς, ἢ πεπισσωμένη: in Odyss. p. 1561, 8. [p. 260, 45. ed. Bas.] Paria Etymolog. p. 61, 5.; quorum quidem ex scito μιλησιφείας levi opera fingentur. Mihi Ἀνθ. μιλησιφείας vehementer blandiuntur. Ξηραλοίφειν, μυραλοίφειν suppetias ferunt. WESS.

CAP. LIX. 2. Ὅρασαν τὴν ἐπὶ Πελοποννήσῳ) Praeclara Arch. et Vind. laus ex instaurata insula. Θυρέη, Thyrea, in mediterraneis Argolidis et Laconicae finibus, in numero insularum locum capessivit nunquam, neque potuit. Venit in ditionem ea post acre certamen, de quo I. 82., Spartanorum; a quibus humanissime Aeginetis exulibus contributa fuit colenda et habitanda, Pausania auctore lib. II. c. 29. et 38. Nihil proinde iuris in eam Hermionensibus. Contra ea, ut Cl. Askev belle animadvertit, Hydrea insula e regione Hermiones in sinu Saronico situm habebat, eodem Pausania Corinth. cap. 34. p. 192. testificante. Est quidem in Steph. Byz. Ὅρεα, νῆσος πρὸς τῇ Τροιζήνι, sed stabilit insulae posituram: vicinae enim Hermione et Troezen; unde et Samii pecunia redemtam Troezeniis certa lege tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς τῇ Τροιζήνι in Stephano, quoniam eius in civitatis potestatem devenerat. WESS.

5. Ζακυνθίους ἐξελοῦντες) Omnes ita. Herodoto solemnia sunt ἐξελῶντες, ἐξελῶν, ἐλῶν, IV. 148. V. 63. IX. 89., ad quam formam et hic ἐξελῶντες scripsisse, credibile est. Eadem Jo. Piersoni sententia ad Moerid. pag. 146. WESS. — Potuerat ἐξελῶντες scribere, sed et ἐξελοῦντες probum. Vide nostram Var. Lect. S.

8. τῆς Δικτύνης) Sic omnes, etiam Valla. Δικτύνην, Dictynnā, creberrime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud Mediobarbū ΔΙΚΤΙΝΑ: in Cornuto Nat. Deor. c. 34. [pag. 230. ed. Gal.] Δίκτηνα et Δίκτηνα. Multa de ea Diodorus V. 76. et ill. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. vs. 205. WESS.

10. καπρίους ἐχ. τὰς πρώτας) Prorarum insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, viri longe doctissimi, Scaliger, D. Heinsius, Stanleius, ea ornarunt eruditionis copia, ut tacere consultum sit. Accedat Iungermannus ad Polluc. I. 83. Nam Κυπρίους Arch. et Vind., nisi lapsus offendens fuerit calami. non intelligo. WESS.

12. ἔγκοτον ἔχοντες) H. Stephani praeiudicio, Prolegom. Edit. Secundae, ἐν κότον ἔχοντες scribendum ubique: solum verum esse κότον ἐνέχειν ex lib. I. c. 18., quod per tmesin, ut Herodoti plura, disiunctum ἐν κότον ἔχειν prae-buerit; ἔγκοτον praeterea in adiectivis locum semper ha-

bere. Ego vèro bene reminiscens ἔγκοτον στόνος *Aeschyli* Choëph. vs. 391. et *Homeri* κότον ἔχειν, 'Ιλ. α. 82., in viri doctissimi iudicio non adquiesco. Vetant Scholiastes, *Timaeus*, et *Suidas*, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τούτων δὴ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον: et IX. 109. ταύτη οὐκ ἔχει ἔγκοτον: in quibus tmesi nulla occasio. WESS.

CAP. LX. 2. εὐρέος τε ὑψηλοῦ ἐς πεντ.) *Gronovium*, semper in *Medic.* proclivem, nihil hic demutasse, [scil. non abiecisce vocab. ὄρυγμα, vulgo olim post ὑψηλοῦ insertum.] mirum accidit. Verissima sunt, quae amplectimur. ὄρυγμα ex insecutis insertum imprudenter fuit. Iustum praeterea τούτου τὸ ὄρ. ex schedis, videlicet montis; nec alia Cl. *Reiskii* suspicio. WESS. — Vide nostram *Var. Lect. S.*

6. διὰ παντός δὲ αὐτοῦ) Fossa erat ἀμφίστομος, duplici instructa ore. Quare διὰ παντός non aliud vult, ac per eundem montem et iuxta priorem fossam [sive in illius medio] excavatam fuisse alteram, quae aquae ductus vicem praeberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquae ductui labis fieret, sarciretur: unde et latior et celsior altera erat: nam τριπλοῦν *Vallae* et *Codicum* manifesto aberrat. Mecum faciunt Cl. de *Pauw* et *Reiskius*. Ὁράσκειται, etsi ἄρκεται II. 158., possessionem recepit: illud enim et cap. 186. *Musae* primae, atque alias. Placuit quoque ὀχετεύμενον διὰ σωλ. ex *codicum* consensione. WESS.

CAP. LXI. 4. τῶν οἰκίων μελεδωνόν) *Servari οἰκῆων μελ.* potuerat, nī Scriptori placuisset prius. *Μελεδωνόν τῶν οἰκίων* cap. 63. et ἐπίτροπον τῶν οἰκίων cap. 65. fuisse *Magum* scribit. Mitto perpetuam in his librariorum aberrationem. *Conf. I.* 109. Recte *Manasses* in *Annalibus*, Οἱ τῶν δωματίων φύλακες τῶν βασιλείων Μάγοι, de his fratribus. WESS.

13. ὁ μάγος Πατιζιθής) Notabile *Pass.* codicis ex *Dionysio Milesio* Scholion ob diversam nominis *Magi* scripturam. *Κατιζθής Zonarae* ex *Herodoto*, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus *Ian. Rutgersius Var. Lect. I.* 8. et III. 10. *Vallae* Latina, tanquam ambigua, *Stephanus* olim in *Voc. Herodoti* Recensione castigavit. Et erant sane, tametsi quadam tenus congrua *Arch.*, non bona. WESS.

16. προερίοντα -- ὡς Σ. ἀκουστίᾳ εἶη) Quando paulo legitur inferius, οἱ κήρυκες προηγόρευον ταῦτα, lectio *Cod. Arch.*

abiiici debuerat a Galeo, non tentari. [Seil. pro mendoso προελθόντες, quod Arch. hic habet, „forte προελθόντας“ adnotaverat Gal.] De praecone praesertim frequentata προειπὶν, προαγορεύειν, προερεῖν, significant proclamando edicere vel denuntiare. Προειπὶν quum forte legeretur in Attica lege Demosth. contr. Macart. p. 607, 83. in errorem induxit S. Petitem in Legg. Att. pag. 623. Scribi debuerat: προειπὶν τῷ κτείναντι: et apud eundem Dem. p. 647, 98. ὄνομαστὶ μὲν οὐδενὶ μὴ προαγορεύειν, τοῖς δὲ δρακόνσι δὲ καὶ κτείναντι. Doctis notum est quid in Attico foro diceretur πρόρρησις et προαγορεύσεις. Herodoti Magus edici iussit exercitui, ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστιά εἶν. Sophoclis est in Elect. 340. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστιά. Istam quidem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et l. 86. οὗς οὐ παραδοτία τοῖς Ἀθηναίοις ἐστίν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγους διακριτία, - ἀλλὰ τιμαρητία ἐν τάχει. Illa Tragicis, Comicis, Platoni, ceterisque Atticis est multo usitatior forma, qua docet amabilis ille morum magister in Xenoph. Ἀπομν. II. p. 430, 27. quo modo θεραπευτιόν τοὺς θεοὺς, τοὺς φίλους ευεργιστήτιον, τὴν πόλιν ὠφελήτιον. Ab utraque distant Herodoteum, οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, et similia. VALCK.

CAP. LXII. 4. ἐν Ἀγβατάνοις) Stephanus Byz. haec Herodoti ista in Voce advocans, sic iubet; Laurentius in suis invenit schedis. At nullum gravius urget imperium, quam Scriptoris, cap. 64. urbem non aliter exarantis. Adde lib. I. c. 98. Quae autem Syriae illa Ecbatana sive Agbatana, discernere non stricte queo. Memorat Iosephus Vit. cap. 12. p. 6. Ἐκβάτανα in Galilaeae tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus viderunt. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, et in monte oppidum eodem nomine, quondam Ecbatana dictum. Id huc pertinere, probabile est. WESS. — De hoc Syriae oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. S.

10. οὗτ' ἐμοὶ) Perplacet: Οὕτω μοι διεπρήξαι τὸ τοι προσέδικα πῆγμα; ita-ne, mihi rem executus es, quam tibi iniunxeram? Sic ista dum vertebat Valla, οὕτω se reperisse demonstrat in suo Cod. enotatum a Galeo ex Arch. Vallae versio, hominis ut erant tum tempora perdocti, centies

minus cogitate fuit a correctoribus interpolata. Quid in suis invenerit Zonaras, decerni nequit. Quod infra legitur, [l. 13 seq.] οὐ -- τι -- -- ἢ μέγα ἢ συμπερόν, (conf. pag. 327, 4.) [V. 106, 14.] significans nihil prorsus, frequentatur apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

18. νεώτερον κακὸν ἀναβλάστη) νεώτερον κακὸν qui dixerit, novi neminem: novi qui κακὸν vel κακά ἀναβλαστῆν et ἀναφύσσειν eodem sensu posuerint; plurimos autem, qui pro κακὸν per εὐφημισμὸν scripserint νεώτερον: ut adeo, si κακὸν omitteretur in Codicibus, ex interpretamento fluxisse videretur. Pausan. IV. p. 367. οὐδὲ ἐκ τῶν Μεσσηνίων -- ἐγένετο οὐδὲν ἐς αὐτοὺς νεώτερον: idem illud sic adhibuere Herod. V. 19. 35. et 93. VIII. 142. Thucyd. p. 85, 34. Euripid. Rheseo vs. 590. Aristoph. Ἐκκλ. 338. Ἀγχιον τι νεώτερον est in Eurip. Or. 1331. ut in Platonis Protag. pag. 310. μήτι νεώτερον ἀγχιλλεῖς; οὐδὲν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γι. Insidiis alteri structis res novas moliri, νεώτερα βουλευῆσαι dicitur Herodoto I. 210. cuius est in lib. VIII. c. 21. ἦν τι καταλαμβάνη νεώτερον τὸν πεζόν. Huius vice Thucyd. VII. 64. dum scribit, εἰ ξυμβήσεται τι ἄλλο, secundum Schol. εὐφημότατα ᾗνῃκατο τὴν ἥταν. Solā quoque voculā τι mala quaevis bellica designantur in Eurip. Phoen. 642. καὶν τί σοι πόλις γένηται. VALCK.

Ibid. νεώτερον ἀναβλαστῆσει) Quod in verbo ausus sum, schedae excusabunt; excusabunt etiam κακὸν in exsilium actum, a Vindob. et Valla merito proscriptum. Νεώτερόν τι ποιῆν habet V. 19. et aliās, expressum κακὸν non desiderans. Immo vero plura credo in hac vicinia mutationem subiisse, fuisseque primitus, uti Codd. prae-eunt, νῦν ὧν μοι μεταδιώξας τὸν κήρυκα ἐξετάζειν παρ' ὅτεν etc. Convenit Scriptoris elegantiae, qua inferius cap. 134. σὺ δέ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι. Sunt, quae iuvare possunt, et alia. Hoc celare iniustum foret, glossatorem S. Germani ἐτάζειν hic reperisse. Sic enim Ἑτάζειν τὸ ἐξετάζειν, Ἡρόδοτος Γ'. WESS.

CAP. LXIII. 6. αὐτὸς τοι Σμέρδης) Vere libri veteres: labat ceteroqui oratio, quod Reiskium non latuit. Ἐς ὅψιν, postulantibus inistis, cur recusarem, nihil erat. ἔρχεσθαι εἰς ὅψιν praebebit Diodorus, φαίνεσθαι εἰς ὅψιν alii, quos in re nota non fatigabo. Vide tamen VII. 6. WESS.

17. ὁ ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδης εὐνόματος) Recurrit c. 67.

et IX. 94. Singulare et rarum Pollux habuit: itaque plures, tanquam emblema, ornandae orationi inseruerunt. Tale Iamblichi ἵνα μὴ καὶ ἑτέροις τις τοῦ τῆς Σινωνίδος ἐπιβατείας ὀνόματος apud Phot. Biblioth. p. 248. [ed. Rothom.] Procopio, aemulatori Herodoteo, mire arrisit: οὐτε τοῦ ὀνόματος ἐπιβατεῦσαι ἠξίωσεν, Bell. Goth. I. 1. et Bell. Pers. I. 25.; tum Vandal. I. 11. etc. WESS.

CAP. LXIV. 8. τῇ ἀπάσῃ συμφερῇ) Corrigitur τῇ ἀπαντρώσῃ occurrente: verum ἀπάσῃ, summā totāque, recte erit, sicuti docti norunt monentque. [Iterum c. 65 extr. ἀπέκλειαι πᾶσιν τὴν ἑαυτοῦ πρῆξιν. Conf. Lexicon nostrum Polyb. voce Πᾶς, num. 3.] Maiorem movet litem [l. 11.] τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης, sive, ut Gronov. in Latinis, *fungus vaginae gladii*. Est-ne summa an ima vaginae pars? Eustathius et Grammaticorum plures prius optant et τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους, interpretantur: quibus favet Portus. Contra Pavius, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, μύκητα esse illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca. Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Graecorum priscos non explorata est cognita, potior tamen Criticorum caussa. Similitudo μύκητος, *fungi*, manubrio gladii propior est, quam extimae vaginae. Nicandri praeterea Alexiph. vs. 103. μύκης ὅθι ἀκίππεσιν ἄρπης vaginae extrema indicare nequeunt; bene Schol. μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλείον τὴν θήκην. Eadem Etymolog. p. 594., leviter in prima voce vitiosus: minime vero Plutarchi de Flumin. p. 63. ἐξέπεισιν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης: illis enim nihil ad hanc rem clarius. WESS.

11. τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης) Eustathio, ubi excitat Herodotea, in Ἰλ. β'. pag. 219, 27. μύκης minus accurate fuisse dicitur ἢ λαβὴ τοῦ ξίφους. Cautius Zonaras Ann. IV. pag. 127. v. ipsa transscripsit Herodoti verba, τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἐξέπεισι. Recte, credo, definitur ab aliis τὸ κατακλείον τὴν θήκην τοῦ ξίφους: fungo namque cadente Cambysis acinaces vagina fuit nudatus. Loca Grammaticorum collegit Abr. Berckel. ad Steph. voc. Μυκῆναι. Huius non meminerat historiae interpretes Pausaniae, quem huc respexisse minime dubito I. [c. 28.] p. 70. Λέγεται καὶ ἄλλα τῶν ἀνύχων αὐτόματα ἐπιθεῖναι σὺν τῷ δικαίῳ τιμωρίαν αἰ-

Θρώποις ἔργον δὲ κάλλιστον καὶ δόξῃ Φανερώτατον ὁ Καμβύσης παρίσχετο αἰκινάκης. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: τί γάρ Καμβύσης καὶ Ἀθηναίους ἦν πρῆγμα; [Perspecte ista Pausaniae graeca sic gallice reddidit nuper doctus Interpres: et l'exemple le plus célèbre en ce genre est celui du sabre de Cambyse.] Illud vero mirabile, quod Cambysi, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII. pag. 623. Poenum deceperat Iupiter Ammon nomine Λιβύσης: Cambysen Latona, nomine Ἐκβατάνων. Figura ex ambiguo coelestibus istis valde fuit adamata. VALCK. — De vi vocab. μύκης videndus omnino Schneider, Animadv. in Nicandri Alexiph. vs. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus adiiciendum Hecataei fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Creuzero prolatum in Historicor. Graec. antiquiss. Fragm. pag. 77. S.

14. ὥς οἱ καίριον ἔδοξε τετύφθαι) Laurentius male vertebat. Palmerius, quem ducem Gronov. habuit, melius, Exercitat. p. 16., non neglectis Syriae Ecbatanis. Non repeto causas, quibus Ἀγβάτανα ex mssis restitui. [Vide supra, ad cap. 62, 4.] Iosephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus Ctesiam, qui Babylone. WESS. — Ad καίριον intelligi πληγῇ, vix opus fuerit ut moneatur Herodoti lector. S.

CAP. LXV. 16. ὑπεραιρημένου) Sive cum Reiskio scribendum ὑπαραιρημένου, seu ὑπεξαιρημένου, Smerde submoto, vel sublato: hoc praebet lib. VII. c. 8. §. 3. Portus in Ἀραιρημένος nostrum illud non attigit. VALCK.

Ibid. ὑπαραιρημένου) Gronovii coniecturam firmat Pass. codex. Παραιρημένου, ut plures schedae hic et cap. 126., praesidium ex Demosthenis Philipp. II. p. 46. et eius Scholiaste, quem Suidas descripsit, [item ex Polyb. I. 9, 6.] nancisci posset, nisi vulgatum dialecto congrueret aptius. WESS.

[27. εἰκηιωτάτων) In nostro exemplo ante πῖ iota operum errore irrepsisse, non est quod moneam. De vocali antepenultimae syllabae notare debeo, editos quidem libros omnes ω longum tenere; recte illos quidem hactenus, quoniam ob divulsam in duas vocales diphthongum π praecedit brevis syllaba. Codex vero ms. F. (nescio an consentientibus aliis) et h. l. et V. 5, 8. breve o habet, ne ia

quidem male, nempe omissis utrobique super η (quo pacto ille constanter diphthongum η pingit,) punctis diaereticis. At altero loco, V. 5, 8. editi omnes ante Schaeſ. et Borh. οἰκηότατ. praeferunt, brevi e utentes, simul tamen diphthongo in duas syllabas distracta. S.]

35. ἀπαιρεθῆναι) Membranae hoc desiderant, scriptore consentiente. Paullo ante, δέισας μὴ ἀπαιρεθῶ τὴν ἀρχήν. Rurſus I. 69. ὡς ἀπαιρεθῆσαν ὑπὸ Σαμίων. Denique III. 126. ὑπὸ Μήδων ἀπαραιρημένους τὴν ἀρχήν. WESS.

40. μὴ ἀνασπασαμένοισι δὲ τὴν ἀρχήν) Et hoc, iisdem postulantis, iustum est. Vide c. 75. Diras, quas rex imprecatur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit Gronovius: geminae Teiorum sunt in Antiq. Asiatic. p. 98. Edm. Chishull; longe vero dirius in Israëlitae, ni saperent, carmen Deuteron. xxviii, 16. etc. WESS.

41. τὰ ἐναντία τούτοις ἀρέομαι) Ista Sophoclis: Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δράσιν εὐχόμεαι θεοῦς Μὴ τ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι, τινὲς Μὴ τ' οὐν γυναικῶν παῖδας: ex Oed. Tyr. 277. forte respexit Herod. qui lib. VI. c. 139. hanc Pelasgis memorat in Lemno divinitus inflictam poenam: οὔτε γῆ καρπὸν ἔφερε, οὔτε γυναικὲς τε καὶ ποίμνια ὁμοίως ἔτικτον ὡς καὶ προτοῦ. conf. Philostr. Vit. Apollon. III. 20. In veteribus imprecationum formulis ista talia leguntur saepenumero; in recentioribus etiam absurdissima. VALCK.

CAP. LXVI. 2. κατήρεικόν τε) Superfluum τε, leniter in το mutatum, dabit κατήρεικοντο: quod, si vel omnes Codices alterum praeferrent, harum rerum peritis sincerum videbitur. In Regis non optimi, Regis tamen, luctu Persarum proceres obsecundabant consuetudini, lugentiumque sibi personam induebant: πάντες τὰ τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον ταῦτα κατήρεικοντο καὶ οἰμωγῇ ἄφθόνῳ διεχρέωντο: non aliis vestes illi diripiebant, non κατεῖργοντο, sive κατήρεικον, sed κατήρεικοντο, suas discindebant. Praeterea praebet id ipsum, hinc enotatum probabiliter, Hesychius: Κατήρεικοντο, κατεσχίζοντο. κατασχίσασθαι τοὺς πέπλους est apud Pollucem VII. 50. ex interpretamento Xenophontei καταβλήξασθαι: sicut ap. Diodor. Sic. T. I. p. 83, 34. ad Κατεβλήττοντο Codd. scholion adiiciunt καὶ ἐσχ. sive κατεσχίζοντο. Vir D. in Miscell. Obs. Nov. T. I. p. 73. ad Hesychium comparans Aeschyli locum e Pers. vs. 537. in Herodoto tamen κατήρει-

ων scribendum credidit. Quid differant περιβήξαι τὴν ἐσθῆ-
τα et περιβήξασθαι Praeceptores mei docuerunt in Miscell.
Obs. V. 3. p. 64. et ad Diodor. Sic. T. II. p. 186. Quibus
ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotea;
hi minime dubitabunt, quin verum sit κατηρείκοντο, inpri-
mis Aeschylea considerantes, ubi Persides in publico lu-
ctu: Πολλὰ δ', ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας Κατερικόμεναι, δια-
μυδαλείς Δάκρυσι κόλπους Τίγγουσ' ἄλγους μετέχουσαι: quae
fortasse respexit Herod. et, ubi de eodem, de quo Aeschyl-
us, luctu loquitur lib. VIII. c. 98. τοὺς κιθῶνας κατεβήξαντο
πάντες, βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρέωντο ἀπλήτῳ. Xenophontis Tigras-
nes Κυρ. Παιδ. III. p. 38, 26. περιεσπίαστο τὴν τιάραν καὶ τοὺς
πέπλους κατεβήξαντο, quod recte tuietur H. Steph. Diodorus I.
72. de Aegyptiis, Rege, inquit, mortuo omnes κοινὸν ἀνηροῦντο
πίνθος, καὶ τὰς ἐσθῆτας κατεβήκτοντο. Herodotus in horum loco-
rum primo ponere quoque potuisset κατηρείξαντο, pro κα-
τεβήξαντο. Ἐρείκειν a Grammaticis redditur σχίζειν et ῥηνύειν:
vid. Hesych. in Ἐρείκει et in Διήρικον: neque tantum ἐρείκειν,
sed et ἐρείξαι usu fuisse receptum monstrant Aristophanis
κατερείξαι in Vesp. vs. 647. et Hesychii Διερείξας. Ex eodem
discimus, τὰ κατεβήγοντα ἱμάτια alicubi fuisse dicta Κατερι-
χτά. Apud Hephaestion. p. 34. Καττύπτεισθε κόραι, καὶ κατερεί-
κεσθε χιτῶνας, cum Editore legit Wesseling. ad Herod.
p. 124. n. 38. [ad II. 42, 27.] VALCK.
Ibid. κατηρείκοντο) Aldinum κατερείκόν τε Sylburgius ad
Brisson. R. Pers. II. 205. p. 563. κατήρεικον, Gronovius ex
Med. κατήρικον refinxit. Nihil verius admissio. Hesychius,
hoc fortassis e loco, κατηρείκοντο, κατεσχίζοντο. Forma verbi
unice quadrat. Vetus poëta in Enchirid. Hephaestionis
p. 34. καττύπτεισθε κόραι, καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας (sic Io.
Corn. de Pauw egregie): Aeschylus Pers. vs. 537. πολλαὶ δ'
ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερικόμεναι: quo Tragici versu
in Miscellan. Observ. Nov. T. I. p. 72. usus etiam vir do-
ctus est. WESS.

4. ὡς ἐσφακίλισέ τε τὸ ὀστέον) Multa Foësius Oecon. p. 603.
Opportune vero Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 323.
postquam γάγγραιναν medicorum, aliis Graecorum σφάκε-
λον dici monuisset, οὕτω γοῦν μοι δοκεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὸν μη-
ρὸν εἰρηκέναι τοῦ Καμβύσου σφακίλίσθαι, sed memoria lapsus.
De Miltiade ad eum modum VI. 136, Adde Cononem Narr.

xviii. ipsumque Galenum p. 546. ubi Herodoteis adsimilia. WESS.

[5. ἀπῆνεκε Καμβύσια) Possis ἢ νοῦτος supplere cum Porto, aut τὸ κακόν: sive τὸ ὀστίον σφαιελίσαν καὶ ὁ μῆρὸς σαπίς. Caeterum conf. VI. 27, 6. S.]

11. ἵνα οἱ ἐκπολεμῶν πᾶν τὸ Περσικόν) Gronovii Latina, ut sic ab eo omne nomen Persicum ad hostilem iram concitaretur, non sunt bona: Vallae praestantiora, [ut sic omne illi nomen Persicum redderetur hostile,] et propterea restituta. Notissima verbi potestas est, spreta saepe. Noster V. 73. ἡπιστάτο γὰρ σφι πρὸς Λακεδαιμονίους -- ἐκπεπολεμῶσθαι. Iosephus B. Iud. VII. 10, 2. οὗ γὰρ Ἀντιόχῳ μὲν ἔτι μάλλον ἐκπεπολεμῶσθαι τοὺς Ἰουδαίους. Confer doctissimos Ammonii, Moeridis et Thom. Mag. in Πεπολέμωται commentatores. Mox [l. 14.] μὴ μιν ex scriptis malui: eadem Reiskii divination. WESS. — Nos non poenitet μὴ μὲν revocasse. Vide Var. Lect. S.

13. βασιλεία ἀνιστάμενος) In sacris frequens, ἀνίστη (ὄρ) βασιλεὺς, his in libris non puto reperiri; nisi si forte quis ad vitam crederetur revocatus: quo modo legitur supra c. 62. ὁ δὲ saepe dicitur κατιστάς, Herodoto κατιστεύς. ἐνιστεύς de Rege, quasi τῷ θρόνῳ ἐνιστεύς, lib. I. c. 120. εἰς δ' ἐνιστάμενος βασιλεὺς, ἐόντος πολήτῃ, καὶ ἀρχομεν τὸ μέρος. Hic itaque legi non nolim ἐνιστάμενος: et pro ἀνιστάμενος infra c. 67. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν, ingressus imperium. VALCK. — Possit tamen ἀνιστάμενος idem ac ἐπανιστάμενος valere: atque etiam ipsum ἀνιστάμενος c. 62, 16. de insurrectione intelligi fortasse poterit. S.

CAP. LXVII. 3. μῆνις ἐπὶ τὰ τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύση etc.) Ordo confusior turbas civit. Bene Abreschius τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύση τῆς πληρώσιος ἐς τὰ etc. Alibi ἐπὶ μὲν τίσσερα ἔτια πλήρεα VII. 20. Reiskius corrigebat ἐς τῶν ὀκτῶ ἐτίων τὴν πληρώσιν, sine plausu. WESS.

10. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν) Hoc dederat, offeruntque schedae. ἐκέρηστό σφι -- αὐτίκα ἐνισταμένοις ἐς τὰς τυραννίδας II. 147. et VI. 59. ἐπείν -- ἄλλος ἐνίστηται βασιλεὺς. Atque hic non obliviscor Alexandrinor. Interpretum et Paulli Apostol. Epist. ad Roman. xv, 12. καὶ ἀνιστάμενος ἀρχὴν ἰδίων, quod multum discrepat, et alius est indolis. WESS.

CAP. LXVIII. 3. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσῶν) Sic ista recte Zonaras interpretatur Ann. IV. p. 127. E. Ὅτ' αὖ

νης ἢν γένει καὶ πλούτῳ Περσῶν τοῖς πρώτοις ἐνάμιλλος. Dedit et ad initium somnii Lucianeī Hemsterhusius, quae vix ab alio poterant expectari. Thucydidae locum, huius imitator frequens, forsā et hunc Herodoti, respexit scriptor Epist. Phalaridis Ep. xxi. ὁμοία τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλοῦτηκεν: ubi paulo post corrigendum censeo, τυραννοκτόνοι Φαλαρίδος ἀκούειν, pro ἀκουσθῆναι. VALCK.

Ibid. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσίων) Abbas Geinozius ex conjectura ὁμοιος, quod in Arch. Idem Lipsiae expressit Io. Friderichus in Magophonia. At perinde est. Ὅμοια, ὁμοίως, ὁμοιος frequentantur in talibus. Pausanias I. 9. p. 22. καὶ Μακεδόνων ὁμοίως τοῖς ἀρίστοις ἦγεν ἐν τιμῇ. Lege T. Hemsterhusio observata ad Luciani Somn. c. 2. Scripsi ὑπέπτυνται; [l. 4.] ne semper in his dialecti ratio contemneretur. WESS. — Ubi adverbio locus est, ibi plerumque ὁμοία pro ὁμοίως utitur Noster: sed adverbio hic locus nullus, quia nullum adest adiectivum aut verbum, quo illud referatur. S.

12. παρ' αὐτὴν τὴν θυγ.) Clariss. Gronov., quia Med. παρ' αὐτὸν, nescire se scribit an quid lateat. Latet omnino nihil; nisi error amanuensium, Med. et huic nationi non insuetus: quamquam melius, opinor, ut Arch., παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα. WESS.

23. τῶν συγκατημένων γυναικῶν) Committit hanc dictionem vir Celeb. cum Latino stare in lupanari, non infuriā D'Orvillio ad Chariton. lib. V. 9. p. 489. inprobante. In gynaeceis Medorum et Persarum plures morabantur feminae, quod ex reginae Estherae historia atque aliunde cognitissimum: hae iuxtim sedebant, pensa trahentes aut texentes, quemadmodum eas inter Sardanapallus in Diodori II. 23. Aldinum ἀνθρωπός rediit in veterem possessionem. WESS. — κατῆσθαι etiam de artifice vel opifice selulario dici, in officina sua sedente, supra vidimus II. 86, 1. S.

CAP. LXIX. 10. ἄφασσον αὐτοῦ τὰ ὦτα) Suidas Ἀφάσσων, Φηλαφῶν Ἡρόδοτος: quod Steph. Berglerus in ἄφασσον, Φηλάφησον non inconsulte transmutat. Spectavit utique grammaticus haec Nostri, in consequentibus verbis sibilantem literam semper geminantis. Eadem aliis consuetudo: de Hippocrate liquido Erotianus et in eum Eusta-

chius p. 50. WESS. — Vide Erotiani Glossar. ed. Franz. p. 168 seq. et conf. nostram Var. Lect. ad h. l. Libris obtemperans ἄφατον revocavi. Videtur ab ἀφάτω futurum ἀφάτω formatum fuisse. Sic quidem et παραφᾶσαι (nisi rectius παραφᾶσαι) et ἰσαφᾶσθαι et ἰσαφᾶσαι habes apud Galen. in Explan. voc. Hippocr. p. 538. et 474. Conf. Fœsii Oecon. p. 485. S.

16. ἐπίλαμπος δὲ) Capitalis instauratio. Suidas, Scholiastes, Phavorinus, et hoc de genere alii, nugantur, [ἐπίλαμπος, scribescentes,] κατάδηλος et καταφανής ex Ionum more, ut adseverant, interpretati. Nihil futilius. Qui communiter Graecis ἐπίληπτος, uti Antigono Caryl. c. 45. is Ionum lingua ἐπίλαμπος, cuiusmodi et καταλαμπτίος III. 127. Viderunt verum et in clarissima posuerunt luce Cl. Küsterus et Alberti ad 'Επίληπτος Hesychii. WESS.

Ibid. ἐπίλαμπος) Tolletur, ut opinor, menda vetus e codicibus. ἐπίλαμπος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται restituit e Codd. Parisinis L. Küster. ad Hesych. ubi 'Επίληπτος redditur καταφανής. Attice diceretur: αὐτὴ δὲ ληφθῇ vel φωραθῇ vel ἀλφῇ ψηλαφῶσα, sive ψαύουσα deprehendatur: solent ista, sicut alia huius generis, adiungi participiis. Eiusdem formae, cuius est ἐπίλαμπος, pro φοιβάληπτος positum φοιβόλαμπος legitur in Herod. IV. 13. Sunt autem Ionici flexus istius verbi aliunde notissimi: constanter in Alexandrino Codice Vet. Test. λήμψισθαι, λημψῆναι, et similia scripta reperiri monuit et alibi Io. Ern. Grabijs et in Proleg. ad Vol. I. c. 2. §. 7. Vid. Küster. Praef. ad Ed. N. T. Io. Millii p. 9. Sed a quibusvis Graecis literam μ. superfluum in multis, tum verbis tum nominibus, praesertim propriis, labialibus emolliendis praefigi tametsi constet, saepenumero tamen tentantur a correctoribus minime corrigenda. VALCK.

20. Ἡ ὧν δὲ Φαιδύμη) Paucis interiectis orationem interruptam solemnibus voculis redorsus non necesse quidem habebat Herod. iterum nobis narrare, quo patre sata esset Phaedyne; sed sic studet ille suaviloquus narrationes suas in animos insinuare legentium, ut addere malit superflua, quam obscurus esse verborum aliquot parsimonia: addidit itaque, αὐτὴ ἡ τοῦ Ὀτάνεω θυγάτηρ. Utilis istius luxuriae, qua sua ipsius explanat Noster, centum

forte possent exempla proferri. Hoc eo dico, ne quis olim ista talia intempestive obiciat hic illic vocolam velut Scholion proscribenti. Quod paulo post [l. 26.] legitur diversi generis, *μαθεῖσα οὐ χαλεπῶς, ἀλλ' εὐπειτῶς*: pleonasmus est, aliis etiam istius ferme aetatis scriptoribus optimis satis usitatus: *Antiphontis* est, *οὐκ ἱλάσσω, ἀλλὰ πολὺ μίջω*, p. 118, 24. *Lysiae*, *οὐ βουλόμενος, ἀλλ' ἄκων*, p. 319. *Isaei*, *οὐ μικρά, ἀλλὰ μεγάλα*, p. 67, 4. VALCK.

22. ἐπὶ τι αὐτῇ μέρος ἐγένετο) Graecus interpres *Estherae* cap. 2, 12. καὶ ὅταν ἡ καρὸς κορασίου εἰσελθεῖν πρὸς βασιλέα: quae versio non est, sed expositio. Hebraea ita, וְהַיְתָּא לְבָרָהּ וְהָיָה לָהּ חֵן וְכָבוֹד, et quum veniret ordo, τὸ μέρος, puellae, ut ad regem accederet. Gemina sunt atque eadem de re. WESS.

CAP. LXX. 5. τοῦ Ὀράνιου) Tametsi Ὀράνιος sequenti redeat capite, Gronovium sequi ausus non sum. Ὀράνι vocandi casu c. 72. ἀπὸ Ὀράνιου et τῷ Ὀράνῃ c. 84. Multa in talibus admissa sunt; Τετάρσιος et Τετάρσιου pari variatione, quamquam Τετάρσιου apud *Agathiam*. Quem vero [l. 7.] Ἰνταφέρνης scribunt, is *Arch.* et *Vallae* semper Ἰνταφέρνης sicuti Ἀρταφέρνης pluribus in *Codd.* V. 25. et *Aeschyl*i *Pers.* vs. 780. Paulo ante τοῦτον, τῷ legitimum est. WESS.

7. ἐπάγεται Ἰνταφέρνης) Introducit? quo tandem introducebat? Idem fere significari debet, quod in proximis dicitur προσηταιρίσασθαι, *conspirationis sibi socium adsciscere vel conciliare*. Corrigendum ἐπάγεται, parat sibi *στρατιώτην*, vel in partes suas adlicit. Hariolor id ipsum in *Codicibus* adservari, sicut in suo *Zonaras* invenit, qui *Ann.* IV. p. 128. β. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς καὶ ἑτέροις προσηταιρίσασθαι, καὶ Ὀράνης μὲν ἐπάγεται Ἰνταφέρνην. vid. *Andr. Dounaei*, viri Graece perdocti, *Praelect. in Demosth. Philipp.* p. 99. VALCK. — Nil mutant libri, nec opus erat sollicitare vulgatum. S.

[9 seq. παραγίνεται ἐς τὰ Σούσα -- ἐκ Περσῶν ἥκων) Nempe *Susa* urbs, licet caput quodammodo *Persici* regni, et regia prae caeteris sedes, tamen non in *Perside* proprie dicta, sed in *Cissii* sita erat. conf. c. 91, 20. S.]

CAP. LXXI. 6. καὶ αὐτὸ τοῦτον εἵνεκεν ἥκω) Invexit iterum *Vir Cl.* manifestam *Codicis* corruptelam. Venerat in urbem *Regiam* *Darius* αὐτοῦ τοῦτον εἵνεκεν, ob id ip-

eum, sive solius istius rei gratia. Pausan. I. p. 54. πολλοῖς, αὐτῶν τούτων εἵνεκα, ἐς λόγους ἦλθον. Thucyd. p. 544, 6. ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο: et p. 91, 19. Xenoph. p. 326, 26. αὐτὸ τοῦτ' ἔφη, προσήκει σκοπιῖν: elegantiore usum Iac. Perizon. intellexit in Aeliani Var. Hist. II. 29. Videtur idem, neque est tamen, pervenustum illud Iovis Luciani T. I. p. 210. Ὡς ἀφελῆς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῦκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι. VALCK. — Ex Medic. αὖ τούτου si valet, vis et vigor sermonis Darii flaccesceret. Scriptor ipse lib. II. c. 3. καὶ ἐς Ἡλιούπολιν αὐτῶν τούτων εἵνεκεν ἐτραπόμην: aliàs etiam, et quis non? WESS.

20. μάλιστα μὲν νῦν ὀφείλετε) Non indigemus Vindob. ὀφείλετε: idem est vulgatum et Ἰακόν. Verti debetis haud convenit, sed debebatis, ut olim Valla: languet alioqui inpetus Darii. Βαλόμενοι rectissime expedit Cl. Gronovius. [Nec vero spernendum βαλλόμενοι, quod offert ms. F.] In Libanii Declam. II. p. 204. D. καὶ ὁ μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ βαλλόμενος, ἔπραττε τὸ τερπνόν. Notat Morellus ex mssis ἐφ' ἑαυτοῦ et λαβόμενος ac βουλούμενος, quorum ultima corruptelae, verissimum prius, et imprudenter ab eo spretum. WESS.

23. ὅτι ἦν ὑπερπίση ἡ νῦν ἡμέρη) Non placet ὑπερπίση. Multo cultius et suavius Arch. ἤνπερ πίση: nec muto tamen quod displicet, ne nimium novator censear. Nemo tamen erit, quin ἀλλὰ σφειας αὐτὸς ἐγὼ ex schedis restitutum adprobet. WESS. — Equidem, cur ἤνπερ πίση alteri praeferatur, nihil admodum video caussae. S.

[24. οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμὲ ὡς κατηγοροῦς ἔσται) Latine ista converti quasi esset φθὰς ἐμὲ, quemadmodum φθάνω cum accus. casu constructum habemus VII. 161, 2. et alibi. Graeca rectius ad verbum Valla expressit: non alium occupaturum ut me apud Magum accuset. S.]

CAP. LXXII. 18. ἐνθα γὰρ τι δεῖ ψεύδος etc.) Laxissima haec de mendacio professio, verumque fallaciloquentiae suscitabulum. Genio Ulyssis interroganti Neoptolemo, Οὐκ αἰσχρὸν ἡγῇ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; responsum, Οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναι γι τὸ ψεύδος φέρει, conveniebat belle in Sophoclis Philoct. vs. 107. Discrepant nonnihil Heliodori Aeth. I. p. 50. Καλὸν γὰρ ποτε καὶ τὸ ψεύδος, ὅταν ὠφελεῖν τοὺς λέγοντας, μηδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούοντας: neque enim mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius ius et

detrimentum, sermonem, quem *falsiloquium* nova voce appellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat *Steph. Berglerus*; nec praeterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris *Nicol. Abramus*, longe plura admensus, lib. I. 17. p. 465. WESS.

22. οἱ δ' ἀληθίζονται, ἵνα τι etc.) Verius hoc. Quae sequuntur, optime *Gronovius* inlustravit. At illa οὕτω ὡς ταῦτα ἀσκήοντες intacta miror. Qui mentiuntur et qui veraces sunt, eadem-ne exercent? Utrique, si Nostro creditur, lucrum spectant, in loquendo longe dissimiles. Cohærebit oratio aptior, modo cum *Valla* et *Arch.* οὕτω οὐ ταῦτα ἀσκήοντες, probetur. WESS.

29. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολέμιος) Pro hoste habeatur: verbi corrector *Reiskius* quae sunt huius generis paulo rariora non habebat in numerato. [In editis *Animadverss.* silentio hunc locum *Reiskius* praeteriit.] Δεικνύσθω ἰὼν, sive dicatur Φανερὸς γινέσθω πολέμιος ὑπάρχων, seu Ἰνδῆλος, eodem sententia recidit: pateat illum nobis hostem esse; atque adeo tanquam talis confodiatur, συγκαυτίσθω, quod verbum infra legitur, ubi obviis interfectis, ut scribit *Iustinus*, ad Magos perveniunt: intelligitur itaque id ipsum, quod suo more *Vir D.* exprimi volebat. In *Lysiae* p. 90. Φανερὸς ἔστι ποισάμενος, patet eum fecisse, *Marklandus* interpretatur; communivit exemplis aliquot *Io. Taylor*, *Vir Cl. Euripides Bacch.* vs. 47. αὐτῷ θεὸς γεγώς ἐνδείξομαι. *Andocid.* p. 31, 34. ἐνδείκνυται - - ὑμᾶς τοῖς αὐτοῦ τρόποις ἀκολουθεῖν ἀξίων. *Herod.* II. 119. ἐπαίετος ἔγινετο τοῦτο ἐργασμένος. *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 291, 36. μάλα ἀχθεσθέντες Φανεροὶ ἔγινοντο. et H. p. 275, 14. *Thucyd.* II. 64. μὴ Ἰνδῆλοι ἔστι τοῖς παροῦσι πόνοις βαρυνόμενοι. *Soph. Trach.* 679. ἀθυμῶ δ' εἰ Φανήσομαι τάχα Κακὸν μέγ' ἐκπράξασα. In *Xenoph. Cyr.* Ἀν. V. p. 211, 8. si Codex scriptus praeferret ἡξίουν Ἑλληνας ὄντας Ἑλλησι τούτῳ πρῶτον καλῶς δεικνύσθαι, τῷ εὖνους εἶναι: ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

Ibid. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολ.) Varie tentantur haec. Est cui δεικνύσθω, confodiatur, lanietur, non magna molitione, unice placet. Alius δεικνύσθω ἐνθαῦτα νεκρὸς, ἰὼν πολέμιος, interimatur, quippe hostis, praeoptat. Quorum equidem institutum sequi non audeo. Dictio rarior est, signatissima tamen. Δεικνύσθω πολέμιος, aut, si velis, ex *Arch.*

διαδεικνύσθω ostendatur sive manifestus hostis sit, eaque, quae in hostem licet, patiat: ὑπὸ τραυμάτων νεκρὸν δεικνύσθαι est in Diodori Excerptis, aliud in Libanii Epist. cix. quorum tamen utrumque diversius abit. WESS. — Compositum verbum, alibi frequentatum Nostro, et hic pariter a codd. nonnullis oblatum, receptum me voluisse, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. LXXIII. 3. κάλλιον παρίξει) Optime Gronovius. Ex Aldino Corn. de Ραυω idem aut etiam παρέχου formaverat. Mox ὅτε γε ἀρχ. ex schedis, ut Reiskius divinabat, potius est visum: habet particula suam sibi in talibus vim et elegantiam, qua de Cl. Valckenar. ad Tragicis Phoeniss. p. 209. WESS.

12. ἄλλοθι ἰόντας ἢ ἐπὶ τὸν) Si, quod sentio, dicere liceat, et quid ni? multo Gobryae sententia et ardor incenditur, ubi ἀλλ' ἰόντας ἐπὶ τὸν μάγον ἰθὺς, sed in magum statim et recta pergentes, probabitur. Secutus hoc Valla est, et praeferunt membranae. [Eo etiam probabilior haec scriptura, quo minus commode ἄλλοθι hic ponatur, ubi ἄλλοσε aut ἄλλῃ requirebatur.] Mox ταῦτα αἶνεον postulabat sermonis et Scriptoris usus: τὴν Δαρείου πάντες αἶνεον γινώσκον, c. 76. et IV. 80. ὁ δὲ Ὀκτομασάδης καταίνει ταῦτα. WESS.

CAP. LXXIV. 5. μῶνος ἡπίστατο) Supra c. 61. noverat fraudator Magus, τὸν Σμέρδιος θάνατον -- ὡς ὀλίγοι ἦσαν οἱ ἐπιστάμενοι Περσίων: et apud Zonaram p. 127. s. dicitur γινῶνς ὁ Κατιζεύθης (Πατιζεύθης) ὡς ὀλίγοις ὁ ἐκείνου θάνατος ἔγνωσται. Prae paucis istis unicus Prexaspes ea de re planissime erat persuasus, quippe qui iussus Cyri Smerdin remotis arbitris e vita sustulisset. Collectanea Io. Iac. Wetstenii, ad Euang. Ioann. xvii, 3. ὅλη τῷ θυλάκῳ excussa, digna sunt quae considerentur. VALCK.

7. ἰόντα ἐν αἶνῃ μεγίστῃ) Futile est Arch. ἐν αἰρή, quod et Valla in suo cod. legerat. Prexaspes, πιστότατος ἢ ἐν Πέρσῃ, sicuti mox perhibetur, non flagrabat invidia et odio, sed omnium laudibus ferebatur, quippe maximo in honore. De Themistocle, ὡς εἴη ἐν αἶνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. Arrian. Indic. c. 27. τῶν ἐν αἶνῃ -- ὧν Μακεδόνων. Atque hoc quidem extra periculum. Quod succedit [l. 9.] πιστὸς τε λαβόντες καὶ ὀρκίοισι, Gronovio se non probavit, contra ex Med. πιστὸς τε, siquidem λαβεῖν πιστὸς ferri nequeat.

Scriptor tamen ipse lib. IX. 105. [IX. 106, 23.] *πίστι καταλαβόντες καὶ ὀρκίοισι*: quomodo ὀρκίοις δευοτάτοις καταλαβὼν Procopius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex certissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero *πίστι λαβόντες* eadem in re inopportune, quod ego quidem non largior, necti, non-ne utroque in sermone verbum, uni rei aptum, pluribus iungitur? Tetigit hanc figuram Scholiastes ad Sophocl. Electr. vs. 438. Quid porro *πίστις τε λαβόντες, καὶ ὀρκίοισι*; unde pendebit posterius? Succurrit Cl. Abresch Diluc. Thucyd. p. 425. ὀρκίοισι, mutata distinctione, sequenti *ὑπισχνέμενοι* adstruens, quod, si *πίστις τε λαβόντες* valere debeat, certissimum auxilium. WESS. — Vocab. ὀρκίοισι ad προσεκτέωντο retulerat Gronov. Compositum utique καταλαβόντες malles, si modo vel unus codex offerret. S.

12. *ὑποσχομένου*) Interpretamentum genuino locum cedit *ὑποδεκόμενον*, quod in tribus inventum Codd. e Galileo iam constitit. Si mox praebent et *ἀνέγνωσαν*, hinc quoque deturbabitur *ἀνέπεισαν*, quod saepius sede, quam occupat, non sua deiectionem iri, monstrat Diss. Herod. p. 40. 41. Zonaras, καταθεκένου δ' ἐκείνου ποιήσιν ταῦτα, προσεπῆγον: hoc posuit pro προσέφερον Herodoti, cuius ille vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis Xenophontea. VALCK. — ποιήσιν, quod l. 15. pro ποιήσιν nostro in exemplo exaratum indignabundus video, ne quis forte ex dialecti ratione ita scriptum putet: typothetae errori et correctoris festinationi, quem nimis urget typographi ardor, originem debet. Mox etiam πυργον et ἀγορεύσαι, pro πύργον et ἀγορεύσαι, neminem turbabunt. S.

CAP. LXXV. 4. τῶν μὲν τοι ἐκεῖνοι προσεδ.) Multis non sine ratione displicuit infelix τὶ: aut eraserunt, aut τε esse voluerunt. Abreschius μὲν τοι, addicentibus schedis, e quibus post nonnulla [l. 6.] ὡς ἐς τοῦτον κατέβη, ad hunc, Cyrum nempe. Non me fugit, neutrum τοῦτο locum capessere c. 82. sed vicit Codd. imperium. WESS.

CAP. LXXVI. 2. αὐτίκα ἐπιχειρέειν) Litem his moveo nullam. Notabile Arch. ἐπιρρέειν, Herodoto in confluyente plurium multitudine non insuetum IX. 37. Tale Theocriti Idyll. XV. 59. σπυῖδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρέϊ. De invadendi inpetu, qualis horum in magos principum, non reminiscor. WESS.

6. ἰδίδεσθαι αὐτοῖσι σφισι λόγους) Mire blanditur Arch. et Vind. αὐτίς, ut iterum rem secum reputarint, quo modo IV. 102. et superiore libro c. 162. Abstinui a mutatione, arbitrio aliis relicto. Aldum [l. 8.] μὴ δὲ οἱ δέοντων publican̄tem H. Stephanus in Recensu Voc. Herod. comiter in viam reduxit. Vide infra c. 127. WESS.

8. ὑπερβαλίσθαι) Si teritur usu, quam vim hic tempus haberet futurum non exputo. ὑπερβαλίσθαι hinc excitat, et sequentia, καὶ μὴ οἰδούντων τῶν πρηγμάτων ἐπιτίθεσθαι, Eustathius ad Od. β'. p. 90, 43. [p. 1441. sub fin. ed. Rom.] verum minus apte τὸ ὑπερβάλλεσθαι hic interpretabatur per διατρίβειν. Voluit Otanes opportunitatem exspectare rei gerendae, ὑπερβάλλεσθαι, quod frequentius dicitur ὑπερτίθεσθαι, secundum Ammonium significans, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτηδεῖον μακρὸν τῶν πράξεων, neque censuit consilium, quod ceperant, exsequendum, dum res adeo essent turbidae. Ἐπιτίθεσθαι τοῖς πρήγμασι nimirum, hic non est insidiari, sed res aggredi: τοῖς πράγμασιν ἐπιχειρεῖν ἀδυνάτοις ἐπιτίθεσθαι πράγμασιν, Isocratis est ad Philipp. p. 90. A. et Xenoph. Ἀπομν. III. p. 453, 29. Longino περὶ Ὑψ. XV. 6. ἐπιτίθεσθαι φαντασίαις οὐκ ἄτολμος dicitur Euripides; Αἰσχύλου φαντασίαις ἐπιτολμῶντος ἡρωϊκατάτοις, ibid. §. 11. Ἐπιτίθεσθαι τῇ ποιήσει dixit Eupolis, in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis servavit Stobaeus Floril. p. 53. Nihil vetat illinc duo tres-ve decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatius, quam vulgo solent, aut etiam leguntur in Exc. Grotii p. 31. Ἦν δὲ τις τῶν ἐνθάδ' ἀστῶν, μὴδ' ἐν χεῖρον Φρονῶν, συνεπιθῆται τῇ ποιήσει, πᾶν δοκεῖ κακῶς Φρονεῖν, Μαίνεται τε καὶ παραρεῖ τῶν Φρονῶν, τῷ σῶ λόγῳ. Cetera fortasse non cadent in controversiam: ad παραρεῖ Hesychius comparatur, et Theocriti ὁ σάραρος τῆνος, ex Eid. XV. 8. Schol. ὁ ἀνάρμοστος, καὶ μάταιος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἱππῶν: imo τῶν παρηόρων. VALCK. — De verbo ὑπερβαλ. vide Var. Lect. Nec vero spernendum ὑπερβαλλίσθαι, quod habet F. in praes. temp. Sic sane et συμβαλλεῖν et συμβαλλίσθαι utitur Noster, inserta vocali e ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post idem codex in ὑπερβάλλεσθαι cum aliis consentit. S.

CAP. LXXVII. 5. Δεῖν πομπῇ χρωμένους) Laurentius pompa. Instinctum et divinum impulsu scriptor voluit, uti lib. I. 62. IV. 152. Aeschylus Agam. 757. πομπῇ Διός

ξένου. Apud Suidam in Ἀναλώθησαν scriptor incertus θηρίον αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει: quo de loco Abreschius ad Aeschylum lib. I. 23. WESS.

CAP. LXXVIII. 17. Θέλων αὐτοῦ προσθεῖναι τὰς θύρας) Nimis sollicite quaesivit Portus, [Lexic. ion. voc. θύρα] utrum αὐτοῦ an αὐτῶ, in quod pronior est, scriptum fuerit olim. Neutrum locum habuit; thalami fores signantur. Bene Kühnius auxilio Nostri defendit Diogen. Laërt. II. 105. ἀλλὰ τὸ θύριον προστιθεὶς μετέῃχε Σαυράτους. Iungere potuerat ex Lysiae Or. de Caede Eratosthen. p. 8. Ed. Britan. [p. 14. ed. Reisk.] ἐκείνη δὲ ἀναστᾶσα καὶ ἀπιοῦσα προστίθῃσι τὴν θύραν. Atque hoc hactenus. Mox [l. 18.] Codd. discors voluntas ambiguum τὸ συνισπίνουσι efficit, quod Zonaras, haec describendo imitatus, praetulit, et prior eo Plutarch. T. II. p. 50. E. WESS. — Conf. Polyb. IV. 71, 12. et Indicem nostrum Graecitatis Appiani. S.

Ibid. προσθεῖναι τὰς θύρας) His commodum usus Ioach. Kühnius aliis non intellectum explicuit Diogen. Laërt. II. 105. eo nomine laudatus Küstero ad Arist. Ἑκκλ. 420. E neutro Pollux enotasset X. 25. sed προσθεῖναι (τὰς πύλας) invenerat apud Thucyd. IV. 67. Ad illud Lysiae (Or. I. p. 8.) προστίθῃσι τὴν θύραν — καὶ τὴν κλειὴν ἐφέλκεται, comparat Salmasius hoc Petronii e cap. 94. adduxit repente ostium cellae, — exemitque raptim clavem. Lucian. de Paras. T. II. p. 878. τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσι. Pausan. II. p. 195. ἀναπεπταμέναις ἔχοντες — — προστίθεισαν τὰς θύρας. Adducere ostium Graece dicebatur συναγαγεῖν τὴν θύραν: opponere ianuam, vel adponere (si tamen hoc Romanis fuit in usu,) προσθεῖναι. VALCK.

25. Δαρείος δὲ πειθόμενος) Vel coecus videat, πυθόμενος consistere hac in vicinia non posse. Laudo Io. Friderichum, illud in Magophonia secutum. Non male, etsi laxius, Iustinus I. 9. Quorum alterum Gobryas medium amplexus, cunctantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent, quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum iussit. Consimilia alii, omnes uno ex fonte. WESS.

CAP. LXXIX. 5. ἔθελον ἔξω) Quod narrationem voce ἔξω auxerim, excusabunt schedae et rerum series. Certe ἔθελον ἔξω principes, cum foras se proriperent, ut populo, quid Magis factum fuisset, ostentarent. WESS.

16. Μαγεφόνια) Optime Gronovius: ex Med. addicentibus aliis. Postulabat regula, praescripta lib. I. c. 148. et Agathias lib. II. p. 47. A. Utrique Io. Friderichus paruit. WESS.

CAP. LXXX. 1. ἐκ τὸς πέντε ἡμερέων) ἐν τὸς πέντε ἡμέραις est angustum, nihilque certe finit. Sequor scriptorum fidem. WESS.

4. ἐλέχθησαν δ' ὦν) Nilominus: οὐδὲν ἦσσαν ab aliis adhibetur in talibus; aut etiam in fine periodi, ἐλέχθησαν δ' εἰ diceretur, vel ἐλέχθησαν δ' ὅμως. Sed ita solet Herodotus, praesertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incertam: IV. 5. ἰμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὦν. IV. 82. ἔλεξε, οὔτε εἰ ψευδόμενος οὔτε εἰ ἀληθὲς λέγων ἔχω σαφηνίως εἰπαι, ἔλεξε δ' ὦν. Qui Herodotum tanquam fabulatorem traducunt, suam quisque Helenam mirati, saepe minus attendunt ad minutas istas loquendi formulas; quas diligenter expressit Pausanias, fabulis, quas enarrat, minime fidem adhibens. VALCK. — De ista coniuratorum deliberatione conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. I. p. 465 seq. et Creuzer Historische Kunst der Griechen, p. 108. quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabulosa fama relata esse a Scriptore nostro censet; ille vero, quamvis color disputationis et totum genus tractandi propositam quaestionem e medio Graecorum more desumptus sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non utique pro conficta habendam esse iudicat. S.

7. μούναρχον μοῦνον) Ad exemplum scripsit Homeri, ut erat Ὀμηρικώτατος Herodotus. Qualia saepius attigerat, multa collegit Homerea huius generis Eustath. ad Od. τ'. p. 699. [p. 1867. ed. Rom.] Eustathii commentariis usus Henr. Stephanus diligentissime in Append. de Dial. Att. nonnulla dedit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa saepius in compositis negligebatur: huc pertinent ζῶπυρα πύρος, IV. Maccab. VIII, 12. Βουκόλια βεῶν, Ioëlis I. 18. σαρκοφαγοῦσι σάρκας Diodori Sic. V. 39. Nonnihil hinc distant ista eiusdem Diodori, σαρκοφαγεῖν ἀνθρώπους, θρεμματοτροφεῖν ἀνέλας βοσκημάτων, σιδηροφορεῖν πελέκει. VALCK. — At vide Var. Lect. S.

10. Κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρημένον) Scribi quoque potuit κατηρημένον vel κατηρητισμένον. [Nil hic variant libri. V. 106,

29. ex uno Arch. καταργίω pro aliorum καταργήσω recepit Wess.] Quae hinc sequuntur Otanis Herodotei descripsit Stobaeus p. 345. Herodotus de tribus rerum publicarum speciebus, quae populi, quae paucorum, quae unius potestate regerentur, ut loquitur Quinctilianus, ea facit Otanem, Megabyzum, Dariumque dicentes, quae pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. VALCK.

Ibid. Κῶς δ' ἂν εἴη χρεῖμα etc.) Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in Suppl. vs. 428. Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει Ὅπου τὸ μὲν, et quae succedunt. Iustissimum mox τῇ ἔξιστι ἀνευθύω etc. De Romanorum dictatore ap. Dionysium Antiq. VI. p. 370. ὅς ἀνευθύω χρώμενος ἐξουσίᾳ καὶ βουλῇ καὶ δῆμον ἀναγκάσει: et in Suidae Ἀνεύθυνος, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile fit. Statim πάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν [l. 12.] Herodoteum videri, Stobaeus et msssti ostendunt. [conf. ad l. 21, 4. notata.] Ceterum haec disputatio in oculis Plutarchi fuit T. II. p. 826. E. WESS. — De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. S.

14. Φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐμφύεται) Facilitatem Cl. Viri minor. Vidit verum; tenere, Herodoto saltem reddere, noluit. [Nempe Aldinum ἐμφύεται consulto se tenuisse ait Gronov.] Invidia insita plerisque mortalium est, et acquiritur amplior. Alia in re Eusebius apud Stob. Serm. XLI. p. 270. ὅπως μὴ — ὀλιγωρίᾳ καὶ ἀνασκησίᾳ ἀρετῆς ψυχαῖς τῶν κατὰ πόλιν ἐμφύῃ. Insolentiam autem, sive ὕβριν, tyrannidis suscitabulum et fomentum haberi, Sophocles Oed. Tyr. vs. 883. Ὑβρις φυτεύει τύραννον, ὕβρις κ. λ., ne alios adnumerem, testimonio est, ususque firmat. WESS.

22. διαβολὰς δὲ ἄριστος ἐνδέκασθαι) Saepe de librariorum Editorumque perverso iudicio querela iteratur. Nunc insigne licentiae specimen, ut Plautinum usurpem, specitur. Aldus, Camerarius, Stobaeus et schedae habebant ἄριστον ἐνδέκασθαι, de suo H. Steph. admensus est ἡγίεσθαι. Quanto lenius et elegantius Arch. ἄριστος ἐνδ. sine inutili fulcimento? Porro [l. 25.] plures msssti ἄχθεσθαι ἄτε θωπίων, cui Aldus ἡγούμενος adstruxit. Additamentis nunc locus nullus. Cui enim bono? Eccum aliud: Stobaei et Arch. ἄτε θωπίτιδεν in θωπεῖαν inperite flexerunt. Habet in more Herodotus ἄχθεσθαι τῇ ἀρχῇ, et hoc de genere alia, struere; uti

II. 103. et 175. Θῶψ assensator blandus est; cuius et λόγοι θῶπες, ex Euripidis Syleo, Philoni Iud. adv. Flacc. p. 979. E. et Legat. ad Cai. p. 1015. D. θῶπες καὶ ἀπατηλοὶ Procopio Bell. Pers. II. 30. Rem ipsam si velis, consentiet Dio Chrysost. Or. VI. p. 97. Denique κτείνει ἀκρίτους [l. 27.] sincerum Codices praestant. Culta profecto sunt quae simili in disquisitione conduxit Theophylactus Παιδ. Βασιλικῆς c. 8. et 9. WESS.

28. ἰσονομίην) Erunt fortasse, qui Stobaei ἰσοτιμίην eligent, Herodoto vetante. Otanes ὁ Πέρσης ἰσονομίην σπειύων ποιῆσαι, c. 83. et Maeandrius ad Samios ἰσονομίην ὑμῖν προαγορεύω c. 142. In populari statu laudatur iuris inter omnes aequabilitas. Euripid. Suppl. 433. ὅ, τ' ἀσθενῆς, Ὁ πλουσιός τε τὴν δίκην ἴσιν ἔχει: et Hyperides ex versione Rutilii Lupi lib. II. de Figur. Sentent. p. 7. Non simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat: et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominatur. Livii memorabilia lib. II. c. 3. non exscribo. Praeclare erudita sunt quae Valckenarius noster super hac ἰσότητι ad Tragici Phoeniss. vs. 541. p. 199. WESS.

CAP. LXXXI. 4. τὰ δὲ -- ἄνωγε φέρειν) Quia praecessit τὰ μὲν -- τυραννίδα πάντα, maluit Cl. Παύω ἀνῶγων φέρειν. Qui si in msstis ἄνωγε κελεύων φέρειν latere novisset, sibi fuisset haud dubie gratulatus. Id ego arbitrio legentium trado, non utique prorsus futile, neque vulgato detraho. De plebis multitudine, δῆμος συνοίκημα ἀχαριτώτατον, VII. 157. Apud Suidam οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὄχλον: quo prior adfirmari huius loci scriptio videbatur; at praestantior nova. Ipse Grammaticus in Ὑβριστότερος testem adpellat Xenophontem Κυρ. Παιδ. V. p. 147. c. WESS.

9. τῷ δὲ οὐ γινώσκουσιν εἶναι) Celeb. viri adnotationem confusio-riorem animadverto. Aldus et Camerarius id, quod legitur, vulgaverunt: a Stephano est οὐδὲ γινώσκ. De plebis in administrandis rebus inscitia non dissimilia Euripides Suppl. vs. 417. Aeschines, Δῆμος γὰρ, ἀχαρίστον, ἀψίκορον, ὠμόν, βάσκανον, ἀπαίδευτον, Dial. III. 17. Non addo alia elogia, sed haud efficacem καλὸν inter et οἰκῆτιον [l. 11.] obpositionem haberi. WESS.

10 seq. οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκῆτιον) Sic scripta commodam vix admittunt interpretationem. Saepius

opponuntur εἰδέναι, sive νοῆσαι, et διδασκῆναι: ut ap. Xenoph. Έλλ. V. p. 334, 14. ἢ αὐτὸς νοήσας ἢ διδάσκεις ὑπὸ του. Soph. Oed. Tyr. 714. Pausan. V. pag. 410. ἐξευρόντα αὐτὸν, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλου διδασκῆντα: sicut ap. Platonem plus semel. Archytas Stobaei pag. 270, 8. Δεῖ ἢ μαθόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν ἐξευρόντα - - ἐπιστάμονα γινώσθαι. Eadem Archytas et plura dedit Iamblichus inustus Περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης. Huc pertinet et nobile Hesiodi dictum Έργ. καὶ Ἡμ. vs. 291. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. Eum primum esse virum, qui ipso consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse. In postremam classem populus Megabyzo videretur reiiciendus, ὃς οὔτε ἰδιδάσκει, οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκῆϊεν, qui nihil puleri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut a se ipse quod sit proprium. Literis aliquot, quae male fuerant repetitae, reiectis, sic ista capienda iudico; atque οἶδε οὐδὲν οἰκῆϊεν, idem esse ac οὐδὲν οἶδε οἰκαθεν, id est ἐξ αὐτοῦ. Quando tamen tres quatuorve iunguntur interdum negationes, ne litera pereat, forsitan erit qui hic scribi malit: οὔτε οἶδε καλόν, οὐδ' οὐδὲν οἰκ. advocato Platone in Theaet. pag. 180. A. ἥττον αὐτοῖς ἐνὶ ἡ τὸ μηδὲν μάλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν. VALCK. — Οἰκῆϊεν equidem cum Corayo apud Larch. ad h. l. pro καθῆκον et περίπον accepit. Citavit ille locum ex Isocratis Orat. ad Philipp. T. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 320. ed. Auger.) Alia loca dabit Lexicon nostrum Polyb. p. 401. S.

12. χιμαῖρῳ ποταμῷ ἱκελος) Ὁ δῆμος ὠθείε ἰμπετῶν τὰ πρήγματα ἄνευ νόου. Talis Populus illis omnibus videri debuit, quibus inconsulta concionum innotuerat Graeciae temeritas, Oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad iudicandum impetu temerario ductis saepe cedendum, atque ex Antigone Sophoclis (vs. 727.) didicerant, παραβριθροισι χιμαῖρῳ ὅσα Δένδρων ὑπείκει κλώνας ὡς ἐκσώζεται. Cicero Herodoteis instar erit commentarii in Or. pro Cn. Plancio, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. Illae, inquit, undae comitiorum, ut mare profundum et immensum, sic effervescunt quodam quasi aestu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant. Sicut isto loco, ter alibi Cicero, pro L. Murena c. 17. de Provinc. Con-

sul. c. 16. pro Milone cap. 2., insignem locum respexit, qui *Camerarium* et *Abramum* non latuit, *Demosthenis* contr. Aesch. Falsae Legat. p. 229. [p. 383. ed. Reisk.] ubi videri voluit non ipse dicere, quid sibi de superbis dominis videretur, sed suam ipsius sententiam artificiose Philippo contribuit, quem osiores Atticae libertatis docerent: ὡς δ' μὲν δῆμος ἐστὶν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων, καὶ ἀσυνθετότατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ κύμα ὡς ἂν τύχοι κινούμενον, κ. τ. λ. sic ista, partim ab aliis adiutus, legenda censeo. Praeter ceteros, *Demosthenis* locum expresserunt oratores suo aevo nobilissimi, *Aristides* T. III. p. 78. et *Dion Chrys.* Or. III. p. 44. c. Eiusdem quoque meminerat *S. Ioannes Chrys.* Oper. T. III. pag. 50. v. De multis unicum ponam incerti Comici dictum ex *Dione Chrys.* p. 368. δῆμος ἀστατον κακόν, Καὶ, θαλάσση πάνθ' ὁμοιον, ὑπ' ἀνέμου ῥιπίζεται. VALCK.

CAP. LXXXII. 7. πολλῶ τοῦτο προσέχιν) Cave τοῦτον melius opineris. Adsolent in similibus ita. Δῆμος, ἀχάριστον, *Aeschines*, videlicet χερῆμα. Mox καὶ ἐν τούτῳ διέδεξο ὅσῳ ἐστὶ τοῦτο ἄριστον, i. e. *Monarchia*, [l. 17 seq.] et c. 83. ὡς ἡ μοναρχίη κράτιστον, tum τὸ τοιοῦτο περιστέλλειν. Quae continuo succedunt [l. 10.] σιγῶτό τι ἂν etc. morari *H. Stephanum* non debuerant. In monarchia semper tectiora in hostes consilia, et expeditiora; quae multitudini committuntur, plenae rimarum, hac atque illac perfluunt, uti *Comicus*. Vide *S. Pufendorfium* I. N. et *Gent.* VII. 5. WESS.

13. αὐτὸς γὰρ ἕκαστος) Noxium αὐτῶν γὰρ *Stobaei* etiam margini *Gesnerus* adlevit. Αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος est VIII. 10. et c. 123. αὐτὸς ἕκαστος δικίων ἄριστος γινέσθαι. Eum in modum *Aeneas Tactic.* c. 4., levi macula spurcus, ὡς πρὸς φίλους αὐτοῦς ἕκαστος δοκῶν ὑστερον παραγίνεσθαι. Quid dederit, cuilibet adparet; sequens quoque multitudinis numerus molestus recordato *Sallustiani* coepere se quisque magis extollere et lib. VII. 144. non erit. WESS.

22. συγκαρύπταντες ποιῶσι) Hoccine idem ac mutuo se occultant? [quo modo *Valla* hunc locum reddidit.] Non opinor. Obtegunt fortassis furta, rapinas, flagitia, technasque. Saltem occultantes faciunt. At aliud voluit, a *Stobaeo*, msstis, qui nunc durant, antiquiore, fideliter cu-

stoditum: συγκαύσαντες ποιῶσι, in idem incumbentes et consentientes faciunt; uti VII. 145. εἰ συγκαύσαντες τῷτῳ πρήσσειεν πάντες. Aristophanes Equit. vs. 850. τοῦτο δ' εἰς ἐν ἐστὶ συγκαυθός: ubi Critici bene, ὁμοιοῦσιν ἑαυτοῖς καὶ συνπνέουσι. Venit hoc quoque in ingeniosam Cl. Abreschii coniecturam. Quod apud eundem autem Stobensem προστάτης τοῦ δήμου, fuit olim προστάτης, quo Plato in demonstratione, ὡς μεταβαίνει τύραννος ἐκ δημοκρατίας, saepius utitur lib. VIII. Rep. p. 566. WESS. — In nostra Var. Lect. ubi συγκρύψ. Arch. posuit typotheta, debuerat συγκρίψ. Arch. S.

24. ἐκ δὲ αὐτῶν) Scripserat forsitan: ἐκ δὲ αὐτῶν δὲ θωμμάζεται οὗτος δὴ ὑπὸ τοῦ δήμου θωμμάζομενος δὲ ἀν' ὧν ἐφάνη μούναρχος εἶναι. Ut praepositio ἀνὰ a verbo ἐφάνη, vucula ὧν interiecta, per tmesin usitatam Herodoto fuerit seiuncta: ἐκ τῶνδε significaret postea, noto praepositionis usu, de quo dedit egregia perdoctus Theologus Io. Pearsonus in Vind. Ig. lat. p. 372. VALCK.

CAP. LXXXIII. 6. ἦτοι κλήρω γε λαχόντων) Si-ve sorte sortiamur Latina; quae metuo ut ex Graecis bona sint. Hoc Aeschyli vide, Eumen. vs. 33. ἴτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται: eant sorte lecti. Rursus VII. contr. Theb. vs. 128. Philo Iud. Constit. Princip. pag. 722. Οὐ τοίνυν προσήκει δεσπότης --- ἀποφαίνειν τοὺς κλήρω λαχόντας. Iam sorte legi plures, ut regnarent, haud poterant, verum unus duntaxat, Otane liquido significante. Quidni ergo ex Arch. et Vind. κλήρω γε λαχόντα sorte adeptum probamus? Ita IV. 94. τὸν πάλῳ λαχόντα αἰεὶ σφειῶν αὐτέων ἀποπέμπουσιν. Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 55. ὡς πάλῳ λαχὼν ἕκαστος. At hoc alii viderint. Quae in msstis turbantur statim, ex generis et numeri enallage, satis obvia et proposita ad Diodori II. 19., natales acceperunt. Placet ἢ ἄλλη τινὶ μηχανῇ, ex formula cui saepe repetitum Lysiae μήτε τέχνη, μήτε μηχανῇ μηδεμίᾳ concinit. WESS. — Recte fecere qui λαχόντα adoptarunt. Quod vero in Var. Lect. dixi, nec male habere vulgatum olim λαχόντων, id imprudenti exciderat. κλήρω λαχόντων numquam, quod sciam, significat sorte inter se contendere: sed κλήρω λαχόνει is cui aliquid sorte obvenit, qui sorte designatur vel eligitur. S.

14. ἐκ τοῦ μέσου καθῆστο) Simillimum lib. I. cap. 46.

[c. 45 extr. quem ad locum vide quae notavimus.] κατ᾽ ἑ-
 στο, ἐκατέστο et κατήμενος Ionum sunt. Dictio ipsa non vult
 ex medio abire alio sessum, sed e medio secedere, et partium
 esse neutrarum; qui usus opportunius alibi valebit. [IV.
 118, 9. VIII. 22, 9. 73, 16.] Elegans est Arch. et Vind.
 [l. 16.] καὶ οὐτε ἀρχεται, πλὴν τοσαῦτα. Nec cultum minus,
 cui suus supra locus, ἐπ' ᾧ τι -- ἀρχεσθαι. [l. 10 seq.] At
 manum abstineo. WESS.

CAP. LXXXIV. 6. τὴν πᾶσαν δωρεὴν etc.) Haec re-
 currunt extremo hoc libro. Cuiusmodi autem dona fue-
 rint, docte Barn. Brissonius Regn. Pers. I. 144. examinavit.
 Medicam vestem, Acanthiis honoris ergo a Xerxe datam,
 lib. VII. c. 116. habet. WESS.

[9. Vitosum ἐξαίρεται quo pacto irrepserit, non exputo.
 Corrige quae so ἐξαίρεται, ut habent libri omnes. S.]

11. ἀνευ ἰσαγγελίης) Expressit hunc locum Scriptor libelli
 de Syr. Dea p. 472. ubi Rex ad Combabum: ἀπίξαι παρ'
 ἡμέας ἀνευ ἰσαγγελίης, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ' ἦν
 γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι: hanc proceres Herodotei constitue-
 rant exceptionem, ἦν μὴ τυγχάνῃ εὐδων μετὰ γυναικὸς βασι-
 λεύς. VALCK. — Conf. ad I. 114, 8. notata. S.

14. ἐβουλεύσαν τοιόνδε) Sermonis studiosissimo hic
 quidem certe syllaba debet restitui, quam describentis
 praetermisit incuria: ἐβουλεύσαντο τοιόνδε, re inter se delibe-
 rata constituerunt. Ponitur enim pro βουλευσαμένοις ἔδοξεν
 αὐτοῖς, vel συνεβήκαντο, prout legitur cap. 86. Iustinus: pa-
 ctique inter se sunt, ut, --- cuius equus inter solis ortum
 hinnitum primus edidisset, is rex esset. In his convenisse
 Ctesiae videtur cum Herodoto: forsan ex Hellanico, mul-
 tum diversa traduntur in Scholiis ad Aeschyli Pers. vs. 776.
 VALCK. — De usu verbi βουλεύειν apud Nostrum vide
 notata ad I. 73, 20. Videnturque hic ex scholio libri non-
 nulli ἐβουλεύσαντο posuisse. conf. paulo ante, l. 10. S.

Ibid. ἐβουλεύσαντο τοιόνδε) Hoc utilius et genio lin-
 guae congruentius in constitutione de regno, sicuti et
 paullo superius. Conf. I. 73. VIII. 101. Videntur autem
 matutinum legisse tempus, quod solem orientem Persae
 venerarentur. Εἶναι γὰρ αὐτοῖς νόμον τὰς τοῦ ἡλίου ἀνατολὰς
 προσκυνοῦν ἑκάστη ἡμέρα, in Procopii Bell. Pers. I. cap. 3.
 WESS.

CAP. LXXXV. 9. Εἰ --- ἐν τούτῳ τοῖ ἐστί) Sententiam expressit Zonaras p. 129. A. θάρρει, ὃ δίσποτα, ἔφη, ὡς σὴ ἔσται ἡ βασιλεία. Apud Iustinum, Dario de regno sollicito equi custos ait, si ea res victoriam moraretur, nihil negotii superesse. Ad Herodoti formam loquendi, εἰ ἐν τούτῳ τοῖ ἐστί ἡ βασιλεία εἶναι, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eurip. Iphig. Taur. 1057. τὰμ' ἐν ὑμῖν ἐστίν, ἢ καλῶς ἔχουσιν, ἢ μὴ δὲν εἶναι. Herod. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλίμαχε, ἐστὶ, ἢ καταδουλώσαι Ἀθήνας, ἢ ἐλευθ. Paulo plenius Andocides de Myst. p. 6, 18. ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἴη ὅτινα βούλοιο Ἀθηναίων Φάναι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι, ὅτινα δὲ μὴ βούλοιο λέγειν ὅτι οὐκ ἦν. Lysias pag. 20. ἐν ὑμῖν δ' ἐστὶ, πότερον χρὴ τούτους ἰσχυροὺς ἢ μηδενὸς ἀξίους εἶναι. VALCK.

13. ὥρῃ μηχανᾶσθαι καὶ μὴ etc.) Sumtum fortasse ex nobili Bacchylidae, Οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Sicuti ὡς --- ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐστί ad Proverbii modulum, Νῦν γάρ ἐστ' ἀγὼν, aut πλησίον ὁ ἀγὼν: de quibus nunc nihil, nisi culte a magno viro, Is. Casaubono, explicita esse ad Suetonii Neron. cap. 45. WESS.

20. ἐγχερίπτων τῇ Θηλέῃ) Arch. ἐγχερίπτων non sprevimus ad superioris Musae c. 60. [ubi vide notata ad l. 8.] Porlus τῇ Θηλέῃ habet in Ἐγχερίπτειν ex coniectura, sed bona: nam Θηλέῃ amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102. VII. 58., neque aut Eustathio in Hom. p. 546, 42. [pag. 414, 46. ed. Bas.] aut G. Corintho latuit. WESS.

CAP. LXXXVI. 1. Ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ οἱ ἔξ) Postero die ubi primum illuxit sex illi etc. Zonaras: ἔωθεν δὲ τῶν ἐπτά παραγενομένων: dare quoque debuerat τῶν ἔξ, sed alterum posuit, eorum immemor quae de Otane legerat olim in excerpando praetermissa: Platonem mirarer, cur de Leg. III. pag. 695. D. scripsisset, πάλιν εἰς Πέρσας ἐλθεῖν τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρείου καὶ τῶν ἐπτά: dare potuerat διὰ Δαρείου αὐτοῦ ἐβδόμου: dederat forte καὶ τῶν ἔξ. [At similiter Noster quoque c. 84, 4. ἢν εἰς ἄλλον τινὰ τῶν ἐπτά etc.] In ista formula legitur infra lib. IX. cap. 44. Ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ. Codices si variant, vix constitui poterit, utrum dederit Noster. Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας ὑποφωσκούσης, vid. Wesselingius. Aliorum in his fuere locutiones, ὡς ἡμέρα vel ὡς ἔως ὑπέφαινε: prima luce, primo luci, et ubi primum dilucularet: vid. Gellius Noct. Att. II. 29.

p. 200. 201. ibique Io. Fr. Gronov. et VII. c. 1. ubi noctis legitur extremo, priusquam dilucaret: ὄρθρου βαθύς: tempus memorat Plato ἀπ' ὄρθρου μέχρι περ ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχη, Leg. XII. p. 951. D. VALCK.

Ibid. ἀμ' ἡμέρῃ δὲ διαφανεύουσι) Sic αἶμα ἡμέρῃ διαφανεύουσι lib. IX. 44. et ἥλιος ἐπιφανεύων doctus Iobi interpres c. xxxi, 26. Apud alios ἡμέρας ὑποφωσκούσης, aut τῇ ἐπιφωσκούσῃ Matth. c. xxviii, 1. nec concordī ubique scriptura, de qua ad Diodori XIII. 18. Quod praeterea in Codd. [L. 2.] παρήσαν ἐπὶ τῶν, id vulgato concedit nihil. Ἥκειν ἐπ' ἵππου IX. 43., Sophocl. Oedip. Col. 305. Αἰγναίης ἐπὶ πάλῳ βιβῶσα. Talia, urbem albis equis introiit, in Neron. Suetonii, et poet. per medias in equis itque reeditque vias. Plura Cl. Burmannus ad Ovidii Art. Am. lib. I. 214. WESS.

8. ἐτελεύσῃ μιν) Laurentius compotem voti fecit. Quod nunc in Latinis, [eum inaugurarunt,] debetur viro celeberrimo. Simile Auctoris Epist. ad Hebr. c. 2, 10. τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελεῖωσαι Th. Beza recte accepit. Statim, e mssis quae exsulant ὡς βασιλῆα, si consensus foret, possent illic relinqui: solemnīs certe principum προσκύσεις accessione illa non egebat. At vide Polyæn. VII. 9. et Valer. Maxim. VII. 3. Ext. 2. WESS.

CAP. LXXXVII. 5. ἔχει αὐτὴν κρύψας) Recte cepit Zonaras, cui dicitur Oebares τὴν χεῖρα κρύπτειν ἐν τῇ ἀναξυρίδι. Κρύψας ἔχει ponitur pro κρύπτει, vel ἐκρύψει, in Euripidis Danaë vs. 40. Hec. vs. 1012. πύλων ἐντὸς ἢ κρύψας ἔχεις; Hesiodus Ἔργ. καὶ Ἡμ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Pausan. V. pag. 408. ἔχειν ἀποκρύψαντα ὑπὸ τὴν ψάμμον. X. pag. 832. ὁμοῦ τῷ χρυσίῳ κατακρύψαντα ἔχειν αὐτόν. Sed in his tamen ἔχειν suam quoque vim exserit; in multis huius generis non item, de quibus ad Phoen. vs. 712. VALCK. — De praeterito periphrastico conf. not. ad I. 37, 7. De scriptura ἔχοι, quam adoptavimus, dictum in Var. Lect. ad h. l. S.

9. Φριμάξασθαι τε καὶ χρεμετίσαι) Eadem verba retinuit Zonaras. Φριμάξασθαι hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per φρυάξασθαι, quod usitatus erat de equo; cum alterum eximie de hirco diceretur. VALCK.

CAP. LXXXVIII. 1 et seqq. Δαρειὺς τε δὴ ὁ Τερτασιος etc.) Cl. Abreschius Δαρειὺς γι δὴ, Darius quidem certe. Herodot. T. V. P. II.

Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, *Diodoro* lib. II. c. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Ismaëli et posteris recepit *Genes.* c. xvi, 11. 12.; cuius illi fructum promissi uberrimum abstulerunt habentque, liberi, sui iuris, ἀδούλωτοι. Prorsus eximie eruditi Britanni et cum cura super ea nationis libertate *Tom. XVII.* p. 829. *Historiae Catholicae Ed. Belg.* [T. XVI. ed. Germ. §. 334.] *WESS.*

7 et seqq. Γάμους τε τῶν πρώτων ἑγάνει Πέρσης etc.) Quatuor hic memorat uxores *Darii*; duas, praeter illas, alibi: vere tamen, opinor, scriptum fuit *Iustino* I. 10. Principio regni *Cyri Regis* filiam in matrimonium recepit, regalibus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatum, quam in familiam *Cyri* reversum videretur. De duabus unius tantum meminit *Atossae*; cuius, prae ceteris uxoribus, altera etiam *Cyri* filia, mulieris in aula *Darii* potentissimae, praecipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat *Herodotus*, et VII. c. 3. ἡ Ἀτossa, inquit, εἶχε τὸ πᾶν κράτος, regnum obtinebat *Atossa*. Ibid. cap. 2. traditur, antequam pervenisset ad imperium *Darius*, ex filia *Gobryae* tres suscepisse filios; Rex factus *Persarum*, ex *Atossa* quatuor. Hoc loco motus *Schol.* ad *Aeschyli Pers.* 719., Ἡρόδοτος, αἶτ, εἴ' ὅσοι Δαρτείου παῖδας εἶναι: addens, Ἑλλάνιος δὲ ἰά. Atqui totidem ille apud *Herod.* reperire potuisset, quin imo XII, in transcurso plerosque memoratos, *Darii* filios. Praeter pellices, sex habuit *Darius* uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; praeterquam ex *Otanis* filia *Phaedyma*, quae Magi fraudem patefecerat. Ex *Gobryae* filia tres suscepit filios *Darius*: natu maximus fuit Ἀρτοβαζάνης, (VII. 2.) memoratur et Ἀρταβάνης, VII. 97. Tertiū nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68. quae si iusta suspicio, fuerit is Ἀρσαμένης: et certe *Plutarcho* aliisque filius ex uxore *Darii* prima vocatur Ἀρσαμένης. vid. ad *Iustinum* notata II. 10. Ex *Atossa* *Cyri* filia, praeter *Xerxen* *Darii* successorem, nati fuerunt *Μασίστης*, Ἀχαμένης, et, fratribus minus nobilitatus, *Τορσίσης*. vid. *Herod.* VII. 82. 97. et 64. Ex *Artystone*, altera *Cyri* filia, quam virginem du-

xit uxorem, (Atossam iam ante habuerant frater Cambyasis, et Magus Smerdis:) Ἀρσάμης et Γωβρύης, VII. 69. et 72. Ex Parmy, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memoratur natus Ἀριόμαρδος, VII. 78. Tandem VII. 224. ex Phratagyne, filia fratris Artanis, nati dicuntur Ἀβροκόμης et Ἐπεράνης. Postrema duo nomina hoc equidem miror, quod inter centena forte Persica Herodoti, praeter Phaedymae nomen, sola sunt planissime Graeca. Addigit illa Hemsterhusius ad initium Xenoph. Ephes. Quid Iac. Palmerius velit in Exercit. pag. 38. non satis liquet. In historia Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Graeca, neque adeo Abrocomam sive Acrocomam satrapam, prout Isocrati dicitur pag. 69. v. sed in Darii filiorum nominibus flexus Graecos mirabar ut inexpectatos. VALCK. — Quod l. 8. ἐγάρμει Πέρσησι scribitur, ἐν Πέρσησι maleham: sed videtur dativus ille casus a vocab. πρώτους pendere, nuptias quae Persis primae, i. e. nobilissimae erant. S.

14. δυνάμεις τε πάντα οἱ ἐκπλέατο) Apostoli ad Ephes. III, 16. δυνάμει κραταιοῦσθαι, et Aristidis T. I. pag. 326. δυνάμει ἐμπιπλάσθαι μετὰ κουφότητος, cum his composuit Abreschius. Ego vero [paullo post] meis ex libris atque Aldo τύπον ποιησάμενος λίθινον malui, opinatus aliorum λίθον ex scripturae esse compendio. Belle χρυσίους τύπους, τύπους λιθοκολήτους, et χρυσίαν ξοάνων τύπους Euripidis et aliorum novi, τύπον λίθον nequaquam. De Darii equo iucunde Oppianus, Cyneget. I. 234. et ibi Rittershusius. Nam, quod Thom. Hyde Relig. Pers. cap. 23. omnem de equo narrationem ex Persarum vocabulo, sed male expresso, Gheshtasp, i. e. factus equo, propagatum pertendit, a vero abhorret. WESS.

CAP. LXXXIX. 1. ἀρχὰς κατιστήσατο ἔκαστοι) In sequentibus viginti recensentur istae satrapiae, quaeque singulis subiectae fuerint regiones; singulorum enim imperio plures suberant, exceptis praefectis Ciliciae atque Indiae. Videant homines eruditi, quo pacto haec Herodoti cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duobus in locis Plato tradidit; quorum locorum alter notus fuit Brissonio de Regn. Pers. I. p. 148. e Leg. lib. III. p. 695. c. Δαρείος βασιλεύς οὐκ ἦν υἱός, παιδεία τε οὐ διατρυφώσῃ τεθραμμένος; ἀλλ' αὖθις εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἑβδομός, διέμελλε ἐπὶ ταῖς

μῆρη τιμώμενος: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex coniurationis sociis regendas attribuerit: hoc *Platonem* voluisse liquet ex ipsius *Epist. VII. p. 332. A.* ubi *Siciliensem Dionysium*, qui paene nemini se credebat, (*Cicero Tusc. V. 20.*) neque uxoribus nec filiabus, hac etiam parte multo fuisse scribit deteriorem *Dario*, ὃς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφεῖσι, κοινοῦσι δὲ μόνον τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως, διένειμέ τι μέρη μισίζω ἕκαστα Σικελίας πόσος ἑπτά, καὶ πιστοῖς ἐχρήσατο τοῖς κοινοῦσι, καὶ οὐκ ἐπιτιθεμένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλήλοις. Verbosa, quam suo more scribit in hunc locum, adnotatione parum extricat *H. Steph.* recte per *Medum et Eunuchum* eundem intelligens; in cuius nomine quantum fuerit variatum, docuit *Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. I. cap. 21.* Prior *Platonis* locus atque integra ista disputatio Κύρου παιδεία fuit opposita *Xenophontis*, quem virum optimum, ut et alios e *Socratis* palaestra, oderat *Plato*. VALCK. — Fortasse imperii *Persici* distributionem, quae posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quae a *Dario* instituta est, permutavit *philosophus. S.*

[6. καὶ ὑπερβαίνων τοὺς προσεχίας, ἀλλοίσι ἄλλα ἔθνεα τὰ ἐκαστέρω γίμων. Prorsus contra satis manifestam auctoris mentem, ne quid asperius dicam, verba ista gallicus *Interpres* accepit, sic convertens: et quelquefois, omettant ceux qui étoient voisins, il mettoit dans un même département, des peuples éloignés l'un de l'autre. Cuius tamen vestigia, quod mirari subiit, secutus est perspicacissimus *Heeren*, in *Ideen etc. T. I. p. 186. S.*]

9. Βαβυλώνιον σταθμὸν τάλαντον) Refingitur τάλαντον a docto viro. Contra *lib. I. 51.* τὰ δὲ ἄλλα -- σταθμὸν διτάλαντα: et ἔλκουσαν σταθμὸν τάλαντα δέκα. *Aelianus Var. Hist. X. 17.* Θμιστροκλέα τρεῖς τάλαντα ἔχιν τὴν οὐσίαν τὴν πατρίαν. Atque ita solent *Graeci* *Latinique*, docente summo viro *Io. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6.* *Iam* sive *Εὐβοικὸν* seu *Εὐβοϊκὸν* probetur, parum referet; illud *Steph. Byz.*, hoc *Polybius*, *Strabo*, *Appianus*, maluerunt. Maioris momenti minae sunt septuaginta *Euboicae* in talento *Babylonio*: aliter *Aelianus Var. I. 22.*, *Atticas* minas septuaginta et duas illi talento tribuens: in primis autem, siquidem hoc auctore doctissimus *De la Barre Histor. Acad.*

Inscription. T. VI. pag. 355. ἰσδομήκοντα καὶ δύο μνίας Herodoto operosa reddit disputatione; cui calculum addere nondum audeo. Arcent auctaria schedae veteres, conspiciatque Pollux IX. 86., minis septuaginta talentum Babylonium equiparans: dubiae praeterea fidei Aeliani locus est, et acriter oppugnatus a Willebrodo Snellio de Re Nummar. pag. 41. Quin si fides illi constet, Atticas minas complectitur duntaxat. Conf. Panelium de Cistophoris pag. 110. etc. WESS. — Reizius, inter Εὐβοῖδας et ἰσδομήκοντας stellulâ interpositâ indicans nonnihil ibi omissum se iudicare, in inferiore libri ora, ubi summa rerum capita adnotantur, haec posuit: *Babylonicum talentum LXXVIII. minarum Euboicarum*: qui quam sit rationem in ea computatione secutus, nec novi equidem, nec nunc inquirere vacat. S.

16. Δαρίῳς μὲν ἦν κάπηλος) Signatissima ea sunt et aliorum commentationibus frequenter ornatus intexta causa, Dionis Chrysostomi, Libanii, Iuliani, Themistii, quorum loca Spanhem. ad Iuliani Or. I. p. 9. et Davisius in Maximi Tyr. Diss. IV. p. 508. antestati illustrarunt docte. Commodum minus de tributo, a Dario primum descripto et instituto, hic et a Polyaeno VII. 10, 3. traditum, censerî posset; siquidem Magi ἀντιλήν στρατηγὸς καὶ φόρου in triennium Persis tribuerunt c. 67. huius Musae. At bene habet: nam tributum continuum hic loci, posteriore [altero loco, (c. 67.) illud,] quod in tempus et belli usum ac doni instar erat, tangi per bene amicus meus Herm. Venema Dissert. ad Danielis Vaticinia p. 161. animadvertit. De Strabone lib. XV. p. 1068. [pag. 735. ed. Cas.] tributorum (τοῦ φόρου) in Persis primordia Artaxerxi Longimano asserente, consulto taceo. WESS.

17. δεσπότης Κῦρος δὲ πατήρ) Adtigat postrema Wess. ad Diodori T. I. p. 275. T. II. pag. 553. Reliqua transcripsit etiam Eustathius, Homerea tractans de Rege dicta, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, Od. β'. 57. ubi leguntur et ista: Κῦρος δὲ πατήρ, - - ὅτι ἥπιος, καὶ ἀγαθὰ σφισιν ἐμνησθήσεται: quae lectionem adfirmant, a Gronovio non absurde mutatam. Praestantem bellica virtute virum, Philopoemenem, Messenii vere nuncupabant πλέον τι ἢ πάντος τοῦ Ἑλληνικοῦ πατέρα, apud Pausan. VIII. pag. 704. Herodoti meminit agens de

Rege *Dion Chrys.* p. 5. c. etc. opponens πατέρα et δεσπότην, quae appellatio Graecis semper visa fuit invidiosa: alibi *Dio* respicit et τὸν κάπηλον *Darium*: vid. *Io. Davisius* in *Max. Tyr.* p. 508. De *Dario*, istiusmodi quoque καπήλων osor acerrimus, longe iudicabat aliter *Plato* *Epist.* VII. p. 332. B. ἔδειξε παράδειγμα, οἷον χεῖρ τὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίγνεσθαι: hic titulus quam sit amplus et magnificus docebit *Platonis Politicus.* VALCK.

19. ὅτι ἥπιός τε) *Erat* elucubrantis in animo *Homeri-* cum, ex *Odyssea*, πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, quo nihil in laudem praeclarius dici de rege potest, egregie *Sopatro* apud *Stobaeum* *Serm.* XLIV. p. 312. monstrante. Dabit complura alia doctissimus *Gatakerus* ad *Antonini* lib. I. 9. p. 11. Ceterum ἀγαθὰ σφι τὰ ἐμπηχρήσατο *Medic.* et consentaneorum, tinnit scabrum et radit aures. Suavius multo et ad sententiam gravius ἀγαθὰ σφι πάντα, quomodo *Ald.* et plures. WESS.

CAP. XC. 3. Μιλυέων) *Arch.* optime et mox [L. 10.] *Μαριανδυνῶν*. Sic veteres nuncupant omnes, ac *Scriptor* ipse, illos I. 173., hos I. 28. VII. 72. Reduxi quoque [L. 6.] *Λασιονίων* nomen, quoniam ita VII. 77. In *Cabaliis* sive *Cabalensibus*, qui eadem septimā Musā *Καβαλίης*, nulla haesitatio; incolis quippe regionis *Cabaliae* apud *Plinium*, seu *Καβαλίδος*, in *Stephano Byz.* ex *Strabone* cum *L. Holstenii* observatis. Qui vero [L. 7.] *Hygennenses*, *Autenenses*, *Augenenses*, talis enim in schedis discordia, frustratā quaesivi operā. Placuerat *Lycaoniae* regio *Obigene*, cui fidere non libet. Eccum tamen *Plinii* *Hist. Nat.* V. 32. verba: *Attin- git Galatia et Pamphyliæ Cabaliā et Milya.* - - *Itept Lycaoniae partem Obigenen.* *Valckenarii* elegans hariolatio consideranda est. WESS.

6 seq. *Καβαλίων καὶ Ὑγενίων*) Coniecturam ponam, quam ante aliquot annos cum *Wesselingio* communicavi, quaeque etiam nunc videtur probabilis. Quandoquidem Ὑγενίης, sive Ὑγενίης, quos hic in suo *Codice* *Stephanus* invenisse videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor, literas *ΚΑΙΥΤΕΝΝΕΩΝ*, in *ΚΑΕΥΤΜΕΝΩΝ* esse transmutandas, et scriptum antiquitus fuisse: *Λασιονίων τῶν* (hoc facile potuit elidi:) καὶ *Καβαλίων καλεωμένων*. Fundus conjecturae locus est *Herodoti*, *Xerxis* copias recensentis lib. VII.

cap. 77. Καβαλίας δὲ οἱ Μήγες, Λασιόνιοι δὲ καλούμενοι. Sed et haec et quae sequuntur Geographica praestiterit intacta viro summo reliquisse. VALCK.

15. ἐς τὴν Φρουρίουσαν ἵππον) Omnia videntur plana. Laurentii, in ea Ciliciae regione, quae equos producebat, respondent Arch. et Vind. Cilicia fuit optimorum equorum alitrix, ut vicina Cappadocia. Φορίουσα ἵππος notare potest τὰς Φοράδας, sicuti Gregor. Nazianzenus et Basilius M. appellant. Tum τῆς Κιλικίης χώρας praestaret; quod ego in re dubia adfirmare non sustineo. WESS. — Mihi haud dubie vitiosa scriptura Φορίουσαν videtur, commodissima autem et unice vera Φρουρίουσαν, quam a Viro praestantissimo sollicitatam nollem. S.

CAP. XCI. 2. ἐπ' οὐροισι) Docte hanc scripturam defendit Th. Pinedo ad Ποσειδών Stephani, et participium, impersonale ἀρξάμενον Georg. Raphaelius verbis Lucae Evang. cap. xxiv, 47. WESS. — Istud participium ἀρξάμενον contulit Larcher cum δέον, ἔξον, παρόν, ἰνδεχόμενον: quorum tamen non prorsus eadem ratio est. S.

10. ἐκκοσμίετο) Mutari non debuerat. Sic lib. I. 100. et IX. 30. ἐπὶ τε τάξις πλεῦνας ἐκκοσμίετο, pro quo κατὰ ἔθνη κικοσμημένοι ἦσαν VII. 212., fortasse ex scholio. Κεκκοσμίετο est in Arriani Indicis pag. 321. Praeoptavi quoque προσῆς ob Ionicam speciem et verbi in Musis frequentiam. De pecuniae proventu ex Moeridis lacu, II. 149. Cetera Gronovius optime expedit. WESS.

12. τὸ ἐγένετο ἐκ τῶν ἰχθύων) In alio scriptore viderentur ista lectoris emblemata: in Herodoto caute versandum est: vid. lib. II. c. 149. Diodor. I. 52. τὴν ἐκ τῆς λίμνης ἀπὸ τῶν ἰχθύων γινομένην πρόσδοον ἴδωναι (Rex Aegypti, atque Aegyptiorum ad exemplum Persa:) τῇ γυναικὶ πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλοπισμόν: hinc ratio liquet exceptionis hoc in loco. VALCK.

17. Σατταγυδαί) Gentem non novi: nomen ita exaratum ex mssis placuit; nam Med. et Arch. una in littera aberrarunt. Aparytas frustra quaerendo investigavi. Gandarii et Dadicae recurrunt VII. 66. neque aliis sunt ignoti. WESS.

CAP. XCII. 4. Παρικανίων) Ad eum modum Steph. in Παρικανίη, et alii, cum Nostro VII. 86. Sunt autem hi

Paricanii ab illis diversi, qui *Aethiopibus* iunguntur cap. 94. *Orthocorybantii* [l. 5.] an *Orthocorybantes* rectius pingantur decernere haud valeo. Παυσίχαι, [l. 6.] si *Is. Vossii* non fallit coniectura, Παυσίχαι erunt. Eum vide ad *Melam* III. 5. WESS. — De *Caspiis* conf. mox ad cap. 93. 9. notanda. De *Paricaniiis* facile equidem *Rennello*, clarissimo Viro, adsentior, in *Geogr. System of Herodotus* pag. 270. Παρητακηνοὶ h. l. corrigenti, collato *Nostro* I. 101., *Stephano Byz.* in Παρητακχα, aliisque auctoribus a *Cellario* *Geogr. Ant. T. II.* p. 808. citatis. Dissentit quidem *Larcher* in *Indice geogr. ad Herod.* p. 419. S.

9. μέγχι Αἰγλῶν) *Steph. Byz.* Αἰγῆλοι, ἔθνος Μηδικόν: quam nationem eandem atque *Aeglorum* suspicabatur *Luc. Holstenius*, et ante eum *Ortelius*. ΑΙΓΑΩΝ, quomodo *Valla* et *Arch.*, et ΑΙΓΑΩΝ vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet lib. VII. 72. Αἰγύων in hac vicinia gentem, quae Αἰγνίων et Αἰγνές *Arch.* Eadem Αιβύες, et *Bactris* contermina, cap. 86. eiusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat, ἐπίχην consultum est. WESS.

CAP. XCIII. 4. Σαραπίων καὶ Σαραγγίων etc.) *Sagartii* memorantur a *Steph. Byz.*, *Ptolemaeo* et *Nostro* I. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. *Sarangae*, Σαράγγαι, Σαραγγίων VII. 67., unde Σαραγγαίων absurde finxerunt, quo lapsu voces Ἀθηναίων, Ὀνηβαίων, locum Ἀθηνίων, Ὀνηβίων, invaserunt. De *Mycis* [l. 5.] nulla deinceps haesitatio: adstipulantur *Holstenio* et *Berkelio*, titulum nationis *Ethnicographi* praescripto instaurantibus, schedae veteres et VII. 68. WESS.

[9. Κάσπιοι. *Caspii*, ad *Caspium* puta mare habitantes, supra nominati sunt, cap. 92, 6. iidemque iterum lib. VII. cap. 67, 1. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII. 86, 6. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At exspectare debebamus, adiectâ quadem notâ hos, quos *Indorum* vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse *Herodotum* ab alteris illis *Caspiis*. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur *Caspiorum* in illo terrae tractu mentio, ex coniectura corrigere scripturam et h. l. et

VII. 86, 6. tentarunt. Et Reizius quidem *Καρτίρων* corrigens, *Stephani Byz.* auctoritatem (ut ipse in Praef. ad suum Herodotum p. xvii. docet) secutus est, qui ex *Herodoti libro tertio Κάρτιρον urbem Parthorum memorat, Indiae finitimam.* Quod nomen quum nusquam alibi apud Herodotum legatur, sedes illius haec fuisse videri debebat. „Una dubitatio est: (inquit idem REIZIUS) quod Herodotus non urbis hęc meminit, sed gentis; et, quum *Stephanus* dicat etiam gentem *Καρτίρων*, nominari, alium is eius rei testem laudat, non eundem Herodotum.“ Itaque „audacius fortasse quam par erat se fecisse, *Καρτίρων* corrigentem,“ ipse vir doctus profitetur: pro cuius quidem caussa hoc dici poterat, nihil impedire quo minus credamus, in *Epitome Stephani*, quae sola ad nos pervenit, locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) non-nihil turbatum esse; ab ipso *Stephano* nomen *Κάρτιρος* non minus ex *Herodoto*, quam ex *Dionysio*, fuisse citatum. Aliam rationem secutus doctissimus perspicacissimusque *Rennell*, in *Geographical System of Herodotus* pag. 302. (laudatus hoc nomine a *Larchero* in *Tabula Geogr. ad Herod.* pag. 99 seq.) quoniam cum *Sacis* iungitur hic populus, *Κάρτιος* corrigendum censet, eius regionis incolae intelligens quae *Καρία χώρα* apud *Ptolemaeum* *Geogr. lib. VI. cap. 15.* nominatur. Caeterum non opus est ut moneam, quum in hac parte Historiarum Herodoti, tum in aliis ubi de geographicis rebus agitur, praeter *Larcheri Indiciem Geographicum*, cum fructu consuli posse idem laudatissimum *Rennelli* opus, e quo multa passim *Larcherus* (tam in *Notis ad Herodotum*, quam *Tomo VIII. quo Index Geographicus continetur*) excerpserit, nobis quidem, ne nimiam augeatur huius operis moles, praetermittenda. S.]

CAP. XCIV. [1. Παρικανίους δὲ, καὶ Αἰθιοπῆς οἱ ἐκ τῆς Ἀσίας.] Alios *Paricanios*, cap. 92, 4. memoratos, videri *Parretacenos* esse, supra monuimus. *Paricanii*, qui hęc cum *Aethiopibus Asiaticis* componuntur, iidem *lib. VII. c. 68.* componuntur cum *Utiis* et *Mycis*, quos *Erythraei maris* accolae fuisse ex superiori cap. 93, 5. intelligitur: quare et hos haud procul ab illo terrae tractu sedes habuisse probabile est. *Larcherus* in *Not. ad h. l. Aethiopas Asiaticos* adfirmat *Colchos* esse, prorsus contra *Herodoti* usum men-

temque, qui *Colchos* suo semper nomine nominat, (ut II. 104, et III. 97, 15.) eosque ne coloniam quidem Aethiopum, sed Aegyptiorum facit, denique qui mox diserte docet, (III. 97, 15.) *Colchis* tributi nomine nihil fuisse imperatum, sed de *donis* quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus *Paricanios*, qui hinc nominantur, Colchis finitimos statuit, inter Caucasum et Pontum Euxinum habitantes. Conf. *Steph. Byz.* in *Παριάνν*, *Plin. Hist. Nat.* VI. xvi, 18. et *Pomp. Melam* I. 2. ibi ab *Holstenio* citatum. S.]

3 seqq. *Μαρινούσι* etc.) Adsolent ad hoc vocabulum et ad *Saspire*s, tanquam ad scopulum offendere scribae. Vide lib. I. cap. 189. et 110. *Μοσσύνιοι* *Ask.* et lib. VII. 78. codicum plurium, haud male. *Μόσσυνες*, gentili dialecto, turres; quas quoniam incolebant, inde nomen in *Diodori* lib. XIV. 30. *Μάρδοσι* ex *Is. Vossii* ad *Melam* lib. I. c. 2. correctione *Μαρσί*. Certe *Μάρσι* apud *Stephanum* *Mossynocorum* perhibentur vicini, suntque infra lib. VII. 79. nec longe ab illa viri docti divinatione mssiti distant. WESS.

[10. πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους) *Ad omnes ceteros* vertit *Gronov.* incertâ sententiâ; cuius versionem tenuit *Wess.* Idem vero *Gronov.* in *Notis*, *par caeteris omnibus*. Nos, pro ratione aliorum omnium, posuimus: rectius fuerit, *prae reliquis omnibus*. conf. II. 35, 3. et VIII. 44, 2. Nescio an eandem sententiam in animo *Valla* habuerit, *super caeteros omnes* scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam *Larcherus*: *Ils payoient autant d'impôts que tous les autres ensemble*. S.]

CAP. XCV. [3. γίνεται τεσσαράκοντα καὶ πεντακόσια καὶ εἰνακισχίλια ταλάντα) Id est, 9540 *talenta*, nempe *Euboica*: qui numerus quum minime congruat cum his quae proxime sequuntur; si modo iustus est numerus 14560, quo paullo post universa tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis *Arch.* scriptura, ὀγδώνοντα καὶ ἑκτακόσια καὶ εἰνακισχίλια exhibens, id est, 9880, qui numerus alioqui ex docti cuiusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe, si de summa 14560 (l. 8 seq.) detrahas 4680, (ex l. 5 seq.) restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 *talenta* *raementorum auri*, pro ratione tredecupla, quam ipse *Scriptor*

indicat, conficiunt 4680 argenti talenta Euboica. Sed ipsam illam 14560 talentorum summam, sive alterum numerum 9880 talentorum, quo pacto collegerit Noster, id vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omnibus, qui in recensu tributorum ex XIX. praefecturis redeuntium diserte indicantur, prodit summa 7740 talentorum Babyloniorum; quae, pro ratione 60 ad 70, quam cap. 89, 11. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9030; quibus si adieceris 4680 ex India redeuntia, habebis summam 13710. Denique his 13710 si adieceris 240 fere talenta, quae ex Moeride lacu (cap. 91, 11. coll. cum II. 149 extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi in numero 14560 (sub finem huius cap.) erratum fuerit, intelligi par est, aut in superiorum numerorum particularium aliquo sive aliquibus peccatum fuisse, aut 610 illa talenta, quae complendae summae 14560 desunt, ad reliquam summam adiectam esse tamquam pretium frumenti, ab Aegyptiis eorumque finitimis ad alenda centum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91, 13 seqq. De verbo *γίνεται*, quod in locum vulgati olim *εἶναι* substitui, dictum in *Var. Lect.* ubi simul monui, videri istud ex *εἶν* corruptum. Similiter *Benedictus* in *Act. Sem. Phil. Lips.* haud incommode *εἶν δ'* legendum corrigit, quo significetur (coll. l. 9.) incerti quiddam in definienda hac summa inesse. S.]

4. *τρισκαίδεκάσιον*) Auri ad argentum ratio varia, pro minore aut maiore eius abundantia. Quae hic *τρισκαίδεκάσιος*, ea aetate Platonis in Hipparch. p. 231. D. duodecupla sive *δωδεκάσιος*. Menandri Comici aevo decupla, *δεκάπλάσιος*, ap. Polluc. IX. 76. Adtigat hanc rem *Car. Arbutnotius* Tabul. Antiq. Numm. c. 6. Est quoque in comparatione talenti Babylonici et Euboici, et utriusque inter se iusta proportionem, anceps disputatio et difficilis, iam olim ab egregio viro *Guil. Budaeo* de Asse lib. IV. p. 87. prudenter instituta, et nuper a *Cl. de la Barre* *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 355.* docte iterata. WESS.

[9. *τὸ δ' ἔτι τούτων ἔλασσον αἰκίει*) Obscurius dictum: id quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit, satis adparet, omittere se minorem numerum unitatum, qui huic summae deest ad veram summam complendam. S.]

CAP. XCVII. 4. δῶρα δὲ ἀγνίστων) Futile ἀγνίστων superstitionis Florentini Codicis admirationi, oculis clarissimi viri nimium praestinguenti, debetur. Nolo factum traducere, miror tamen, cum toties totiesque ἀγνίστων et ἀπαγνίστων in hac tributi descriptione deponantur. Sequentia exscripsit *Eustath.* ad *Odyss.* p. 1386, 8. [*Od.* p. 13, 14. ed. Bas.] WESS.

9. σπέρματι μὲν χρέωνται) Paucis, ut solet ὁ πάνυ, lectionis vulgatae monstravit absurditatem in *Dissert. Herod.* p. 174. et 175. monuitque consuetudinem respici memoratam c. 38. qua solebant, τοὺς πατέρας ἀποδύσκοντας καταστίττειν, pro σπέρματι docte corrigens ἔργματι. Cogitanti mihi H saepius in Π mutatum a librariis, venerat in mentem σήματι (id est τάφῳ) μὲν χρέωνται τῷ αὐτῷ, τῷ καὶ οἱ Καλατίαι Ἰνδοί, οἰκήματα δὲ ἔκتهνται κατὰ γαίαν. Potuit utraque domus simul conmode memorari. Vid. *Diodor. T. I.* p. 60, vs. 69. [lib. I. c. 51.] Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillimae variarum gentium recensentur consuetudines *Nicolao Damasceno Stobaei, Diodoro Sic., Plutarcho, Ciceroni, ceterisque*; quo scilicet hi Indi atque Aethiopes, secundum *Herodotum*, viva parentum suorum erant sepulcra, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et ἑμψυχοὶ τάφῳ dici possent *Γερνιάζοντι*. vid. erudita collectanea *Th. Gatakeri* ad *M. Antonin.* IV. 21. et *Iac. Tollius* ad *Longin.* III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prope illa *Massagetarum* ap. *Herod.* lib. I. c. ult. atque hinc *Anonymo* memorata, cuius dissertationibus inter *Pythagoreorum* reliquias locum non dederim, p. 713. *Μασσαγίται* τοὺς γονέας (non quosvis:) κατακόψαντες κατέσθοντι, καὶ τάφος κάλλιστος δοκεῖ ἡμῖν ἐν τοῖς τέκνοις τεθάφθαι, in liberorum visceribus conditum esse, honestissimum videtur sepulcrum. Conf. *Herod.* III. 99. VALCK.

Ibid. σπέρματι μὲν χρέωνται --- οἱ Καλατίαι) Superius c. 38. Καλατίαι, veriore titulo. Quod autem hic de semine, σπέρματι, quo eodem Aethiopes et Indi Calatiae utebantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra prodit, Indos istos τοὺς γονέας κατασθίειν, parentes suos vorare. Idem hi Aethiopes, uti verba requirunt, si factitarint, σπέρματι insinuata est penitissimae labes, nec melius leniusve, nisi erro, detergenda,

quam ἔργατι μὲν χρ. eodem facinore defunguntur, quo Indi Calatiae, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et sermo procedet recte. Ἔργματα καλὰ sunt in Perictionae fragmento ap. Stobaeum p. 487. Euripides Orest. vs. 160. Ὡ μέλειος, ἔχθιστων θεῶν ἐργμάτων. WESS. — Ut operosa et longius adscita, sic parum utilis, haec doctissimorum duumvirorum disputatio. τὸ ἐν Αἰθιοπία γηγόμενον σπέρμα memoratur Athenaeo III. 110. e. Polluci VI. 73. Hesychio in Ὀρίδην: intelligiturque sive oryza, sive milii quoddam genus, Nostro iterum paulo post (c. 100.) memoratum. Confer Denon, *Voyage en Egypte*, p. 75. aliosque Itineratores. S.

13. διηκοσίας φάλαγγας ἐβένου) Plinius hoc ex loco in tributi vicem regibus Persidis e materie eius (ebeni) centenas phalangas tertio quoque anno pensitasse Aethiopas; quibus, nisi memoriae ludibrium debuerit, longe minorem phalangarum se numerum invenisse, declarat. Idem lib. VIII. 3. quae Iuba cornua appellat, Herodotus tanto antiquior, et consuetudo melius, dentes. Conf. ad Diodor. II. 19. WESS.

15. ἐτάξαντο ἐς τὴν δωρεάν) Sic ex Scriptis. Colchi ipsi [se] ad donationem ordinarunt. Fert ita mos in ultronea tributi et donorum collatione. Ipse post pauca, οὗτοι ὦν δῶρα τὰ ἐτάξαντο: et c. 13. καὶ φόρον τε ἐτάξαντο. Rursus lib. IV. 35. ἀντὶ τοῦ ὠκυτόκου τὸν ἐτάξαντο φόρον: tum c. 165. eiusdem Melpomenes. WESS.

18. τοῦ Καυκάσιος) Agnoscit Steph. Byz. Alioqui Κάυκαρος mons ille aut Καυκάσιος lib. I. 203. Quod ex Aldo venerat ἐς ἐμὴν, pro ἐς ἐμὲ, id bene lib. I. 66. (ubi idem olim) decurtarat H. Steph., hic praetervidit. ἐς ἐμὲ genius sermonis flagitat, et usus lib. IV. 125. V. 45. etc. WESS.

22. παρεῖξ τοῦ φόρου) Arabes ἀτελεῖς sive a tributo erant immunes, cap. 91. Par et memoratarum paullo ante nationum conditio. Dona ferebant ultro, nullum tributum. Consequens est, ut παρεῖξ τοῦ φόρου eas non spectet, sed descriptum aliis et imperatum tributum. Geminum dabit c. 117. WESS.

CAP. XCVIII. 2. κομίζουσι, cui in Med. et sequacibus locus negatur, exulare potest, Gronovio probe admonente: satis autem est τοιῶδες κριῶνται. WESS. — Quo pacto, salvâ orationis structurâ, abesse verbum κομίζουσι h. l. possit, non video equidem. S.

11. ἐκ πλοίων καὶ λαμίνων ὀρμώμενοι) Displicuit semper ultimum vocabulum: nam quid? insiliebant-ne ex navigiis Indi in pisces magno impetu, ut manibus deprehensos raperent? Id dicendum, si vulgato vigor adsit. Coniiciebam ὀρμενόμενοι. Apud Hesych. Ὀρμευτής est ἄλιεύς, hamo pisces captans, formatus utique ex ὀρμεύω. Video nunc simile in opinionem Cl. Pavii venisse, scribentis ὀρμώμενοι, ex ὀρμιά, sive linea hamoque, unde ὀρμισάμαι. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbo auctoritatis usus; favet analogia. Pro vulgato *Abreschius* ad Thucyd. p. 297. *Naves ex arundinis* in India internodiis non neglexit *Diodor.* II. 17. WESS. — ἐκ πλ. καλ. ὀρμώμενοι commode habere videtur, nil aliud significans, nisi *navibus arundineis* ad capiendos pisces *exeuntes*; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur. De *Indica arundine*, cuius singula internodia *navigiorum vicem*, si credimus, (ut *Plinius* ait) praestant, conferri *Theophrastus* potest, *Hist. Plant.* IV. 12. *Strabo* lib. XV. p. 710 seq. ed. Cas. hisque prior *Ctesias*, *Indic.* c. 6. qui tantam eius crassitiem esse narrat, quantam duorum hominum ulnae vix complecti possint; cuius verba ad *Plin.* XVI. xxxv. 65. adposuit *Harduin.* S.

13. ἐστῆτα φλοῖνον) Ex libro [latine reddidit] vir Cl. spreto *Salmasiano* ex *phleo*, quod verius multo. Atticis φλέως, Ionibus φλοῦς, herba palustris, scirpi instar, auctore *Polluce* X. 178. Ἐστῆς φλοῖνη, scirpea sive ex *phleo*, etiam *Pausan.* lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad *Solin.* p. 702. et *Bod. a Stapel* in *Theophr.* lib. IV. [c. xi.] *Hist. Plant.* p. 463. Articulum ἡν ultima praecedentis syllaba in codicibus quibusdam devoravit, quae crebra omissionum caussa. WESS. — *Herodoti* hunc locum respexit *Niebuhr*, *Itinerar.* T. II. p. 70. ubi vid. Tab. aen. XII. fig. C. S.

CAP. XCIX. 3. Παδαῖοι) *Broukhusius* alique dudum viderunt, huc respexisse *Tibullum* IV. 1, 144. *Impia nec saevius celebrans convivia mensis*, *Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padaeus*. Gentis nomen, auctoritate *Tibulli* satis munitum, restituendum videtur *Nicolao Damasc.* ap. *Stob.* p. 105, 31. hinc in *Excerptis N. Cragii* et *H. Valesii* p. 514. similiter scriptum: ἐν Παιδάλοις Ἰνδικῶ ἔθνει οὐχ ὁ θύων,

ἀλλ' ὁ συνστάτος τῶν παρόντων κατέρχεται τῶν ἱερῶν αἰτεῖται
 ὃ αἰ παρὰ θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης. Corrigebam in Πα-
 δαίοις: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit,
 quo minus solam a Diis virtutem, sive iustitiam, expeten-
 dam esse censuerint. VALCK.

Ibid. καλόνται δὲ Παδαῖοι) Haesitat Cl. Salmasius an for-
 san Πανδαῖοι Pandaei sit legendum, ad Solin. p. 700. quasi
 a Pandaea, Herculis filia, de qua Arrian. Indic. c. 9. genus
 duxerint. Sed de gentis nomine nihil dubitandum. Tibul-
 lus, quod vir summus fatetur, hinc lib. iv. I. 145.

Impia nec saevis celebrans convivia mensis

Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padaeus.

ubi Pandaeus metri modulum depravabit. Quod et Cella-
 rium V. Cl. Geogr. Ant. lib. III. 23. p. 872. observasse con-
 superior. Νομαίοισι ex Steph. margine Herodoteum dictio-
 nis colorem ostentare, norunt omnes. Unde accesserit,
 ignoro. WESS. — In vetere libro scripturam νομαίοισι
 reperisse Stephanum, nostri libri declarant. S.

7. ἀπαρὸς ἐστὶ μὴ μὲν νοσέειν) Hic forte legendum suspi-
 cabatur Vir Clar. μὴ μὴν, vereor ut uspiam illud invenia-
 tur in talibus: ἢ μὴν in iurandis frequentat et Herod. Quod
 hoc uno loco Reisk. dimisit intactum, saepe sollicitavit,
 velut in his II. 179. χρῆν ὁμόσαι, μὴ μὲν ἐκόντα ἐλθεῖν: III. 66.
 ἔξαρνος ἦν μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σμέρδιν: V. 106. θεοὺς ἐπαμύνει μὴ
 μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι. Sana nunc videbuntur, quae suis
 singula locis censebantur vitiosa: amat hanc etiam vo-
 culam μὲν traicere in alium locum Herodotus. VALCK.

CAP. C. 2. κτείνουσι οὐδὲν ἔμφυχον) Gentis Indicae
 nomen praebet Nicol. Damasc. apud Stob. p. 66, 38. Ἀρίστοι
 τῶν ἐμφύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι: τὰ δὲ κεράμια τῶν χρηστηρίων ἐν
 χρυσοῖς ἐλύτροις φυλάττουσι. Nic. Cragii, Contr. Gesnerum se-
 quuti, corrigunt errorem Henr. Vales. in Exc. Peiresc. p. 74.
 et τὰ κεράμια τῶν χρηστηρίων, (aliis dicta τῶν σκευῶν τὰ κερά-
 μια,) recte interpretatur: conf. I. G. Graevius in Hesiodi
 Ἔργ. κ. Ἡμ. vs. 402. Dudum ante Vales. Nicolai locum iam
 explicuerat Casaub. in Athen. p. 20. [P] vid. Leopardus Em.
 XIII. c. 6. VALCK. — De vocab. χρηστήριον conf. Athen.
 V. 204. f. et quae ad Athen. III. 114. d. adnotavimus. S.

[4 seq. αὐτοῖσι ἐστὶ ὅσον κίγχρος τὸ μέγεθος etc.) Vide supra
 c. 97, 9. ibique notata. S.]

CAP. CI. 4 seqq. ἡ γονὴ --- μέλαινα, κατὰ πέρ τὸ χρώμα) *Aristoteles* hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coarguit *Hist. Anim.* III. 22. p. 82. et *Generat. Animal.* II. 2. p. 207. Causa Indorum Aethiopumque nigredinis *Onesicritum* et *Theodecten* sollicitos habuit ap. *Strabonem* XV. p. 1019. [pag. 695 seq. ed. Cas.] non infulse decernentem, in utero κατὰ σπερματικὴν διάθεσιν tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed haec erudite *Cl. Bern. Sigef. Albinus* *Dissert. de Colore Aethiop.* p. 10. *WESS.* — Conf. *Spemmering, vom Neger*, p. 59. laudatum *Heeren* in *Ideen* etc. T. I. p. 416. S.

CAP. CII. 3. κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν) Copula [quae olim ante τῶν inserta erat] nexum et seriem sermonis conturbabat. Scripsisse, *Corn. de Pauw* coniectura est, κατοικημένοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. habitantes cum aliis Indis, qui Bactriorum more vivunt; nam Indos, aurum colligentes, ex istis fuisse, qui Bactriorum moribus utebantur. Atque haec tolerari utcunque potuerant, ni καὶ, fide msti, bonam eiurasset copiam. πρὸς ἄρκτου --- κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. versus septentrionem --- incolentes aliorum Indorum, qui etc. Tale IV. 7. πρὸς βορῆν -- ἀνεμὸν τῶν ὑπερῶϊων τῆς χώρας, ad boream eorum qui superioris regionis incolae sunt. *Caspary* (*Κασπάριος* *Steph. Byz.*) opportunior opera lib. IV. c. 44. veniet. *WESS.* — Vide ibi notata. S.

[6. ἱερμίν. Desertum Cobi. Conf. *Heeren Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 390. et 116. S.]

13. εἰς δὲ καὶ εἶδος ὁμοιότατος αὐτοῖς) Sequi si libuerit *Arch. et Vind.*, οὗτοι ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. Similes nostris quantum ad formam designantur. Ut nunc est, καὶ εἶδος αὐτοῖς etc. maluit *Cl. Reiskius*, cui *Dio Chrysost.*, Nostri vestigia premens, *Or.* XXXV. p. 436. v. favet, οὗτοι δὲ εἰς ἀλωπέκων μείζονες τᾶλλα δὲ ὅμοιοι τοῖς παρ' ἡμῶν. Quae *Strabo* XV. p. 1032. [p. 705. extr. et seq. ed. Cas.] et *Arrianus* *Indic.* c. 15. de formicis ex *Nearcho* et *Megasthene* referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere *Arrianus*, ἀκοὴν ἀφῆγεσθαι, nec ipsas vidisse. Habet ex *Busbequii* *Epist.* IV. magnus *Thuanus* lib. XXIII. p. 461. animal, cui *formicae Indicae* nomen ex quadam similitudine inpositum, quod ad stabiliendam hanc rem *Nobil. Palmerius* *Exercit.* in

Graec. Auct. p. 16. aptissimum censuit. WESS. — De scriptura quam secuti sumus, videsis quae in *Var. Leat.* monuimus. Ad rem quod spectat: si vera fabula, (cuius ingeniosam interpretationem ex Comitibus *Velthemii* coniectura *Heeren* loco cit. p. 392. refert) fuerint istae bestiae de vulpino genere; quae ob vitae quidem genus conferri utcumque cum formicis, atque inde nomen etiam potuerunt invenire; quod vero de corporis specie simillima formicis hic narratur, ea quidem fabula nescio cuius ex errore manavit. Intelligi par est, hoc voluisse *Herodotum*, debuisse certe, vulpibus similes esse illas bestias. *Animal* esse canis mediocris magnitudine, mordax et saevum, ex *Busbequo Thuanus* scribit. *Nearchus* apud *Arrianum*, vivum quidem animal se non vidisse profitetur, pelles vero multas (δοράς αὐτῶν πολλὰς) in Macedonum castra adlatas. S.

21. δυνατώτεραι πολλόν.) Gronovio et meliorum Codicum conspirationi, etsi multiplex πολλόν inter et πολλὰ conver- sio, obniti recusavi. Editur lib. VII. 7. Αἴγυπτον πᾶσαν πολλῷ δουλοτέρην ποιήσας, invitis membranis, πολλόν ostentan- tibus. Sed talium messis uberrima. De camelis taceo. Animal ex *Herodoto* doctissimi viri *Conr. Gesnerus*, *Bochartus*, *Shaw* atque alii illustrarunt. WESS.

CAP. CIII. 4 seqq. καμήλος ἐν τοῖς ὀπισθίοις etc.) *Aelianus*, quando de *Nat. Anim.* X. 3. Ἡρόδοτος, inquit, λέγει, τὰς καμήλους ἐν τοῖς ὀπισθίοις σκέλεσιν ἔχειν τέτταρας μηρούς, καὶ μέντοι καὶ γόνατα τοσαῦτα; τὰ δὲ ἄρθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατόπιν ἐς τὴν οὐρὰν τετράσθαι αὐταῖς: dubites ἄρθρα legerit, an αἰδοῖα: quae sic non *Herodoto* tantum, sed etiam *Aeliano* frequentius, quam aliis ἄρθρα, vocantur, de animalibus loquenti, lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quorum locorum primum nonnulla notat *Trillerus*. Secundum *Solonis* tabulam, ὡς ὁ ἄξων φησὶν, *Lucian.* T. II. p. 358. obtruncare. licebat Athenis moechum, quem *Plautus* vocat (Bacchid. IV. 8, 77.) manifestarium, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντα. *Petit.* in *Legg. Att.* p. 463. VALCK. — Ἄρθρα de genitalibus Noster usurpavit III. 87, 4. IV. 2, 4. De camelo consuluisse iuvabit quae ad *Aelian.* X. 3. huc spectantia *Schneiderus* adnotavit. S.

CAP. CIV. [7. ὑπερτείλας, μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσις.) Distinctionem vulgo post ὑπερτείλας nullam interponentes, *Herodot.* T. V. P. II.

iuncta ista intellexerunt ὑπερτίλας μέχρις οὗ etc. Quae quum sic Vallae convertisset, eo usque effervescens dum tempus est a foro discedendi; verbum ὑπερτίλας rectius expressurus Gronovius, in hunc modum interpretatus est, eousque capitibus imminens dum tempus est etc. quo nihil non modo a Scriptoris mente alienius, sed et per se nihil absurdius dici poterat; quandoquidem tempus quo a fore disceditur, meridiei licet proximum, tamen antemeridianum intelligitur. Quo magis mirari subit, versionem istam non modo a Wesselingio, perparco in corrigendis Gronovii vel Vallae latinis, esse servatam, verum a Larchero etiam fideliter his verbis expressam, ils l'ont à plomb sur la tête jusqu'à l'heure etc. Satis vero adparet, ὑπερτίλας referri ad θερμότατος δὲ ἵστι ὁ ἥλιος, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam coeli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. Ὑπερέλλοντες ἀνατέλλοντες, Hesychius. Rursus idem, consentiente Suida, Ὑπερέλων ὑπερανάτων, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἀστρων. S.]

[10. ἐν ὕδατι λόγος αὐτὸς ἵστι βρῖχισθαι) Intelligunt vulgo cum Vallae, dicuntur illi tum in aqua se abluere; sive madefacere, ut Gronov. Ego de vehementiore sudore accepi, quemadmodum gallice dicimus nager dans l'eau. Sane latinum vorabulum sudor satis manifeste ipsum graecum ὕδωρ est. S.]

14. ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον) Quod scriptus offert liber, ἐπὶ μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotio lib. IV. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν ἐς τὸ θερμόν: etiam I. 94. Pherecydes ap. Diogenem I. 122. τῇδε νόσῳ πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre propterea Cl. Reimarus caussam infitiatum esse, cur Dionis Cass. lib. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἐνιωτέρουν abeant in ἔτι μᾶλλον. WESS.

CAP. CV. 9. καὶ παραλύεσθαι ἐπιλοκόμενους οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρους) Inest his ingrati quidpiam ob sequentia. Cl. de Pauw, καὶ παραλύεσθαι, ἐπιλοκόμενους κοιν. ὁμοῦ ἀμφοτέρους, et deficere attractos aliquando duos pariter, levi mutatione. Maius est molimen docti viri in Miscell. Lipsiensibus Vol. VII. p. 93. Mihi copula non placet, proscripta in Arch. et inducta. [Eandem delendam censuit Reisk. aut scribendum ἀπικτιῖν καὶ παραλ. Possis tamen, ut saepe alias, etiam, cum vi intensiva, vel adeo, intelligere.] Tum dubium est, debeat-ne παραλύεσθαι de virium resolutione, an vinculorum,

sumi. Quorum in posterius saepe declivis fui. Mares cameli erant *σειρηφόροι*, *funales*: in pernici cursu cum feminis pares haud essent, *attracti exsolvebantur*, sed *οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρω*, non ambo pariter, prior fortasse dexter, tum sinister, aut contra. Hoc si valeat, cessabit fortasse difficultas. Certius est, *διδόναι μαλακὸν* [quod l. 11. ex Med. adsciverat Gron.] pugnare sermonis genio et ex schedarum macula venisse. *Hemsterhusium* fugere hoc ad Comicū *Plutum* non potuit: cuius monito adiungenda *Elsneri* observata *Schediasm. Critic.* p. 10. Praestat praeterea *οὔτω Ἴνδοι* aut *ὁ Ἴνδοι* ex *Aldo* et aliis. Sic c. 109. *οὔτω πᾶνται Ἀράβιοι*. WESS. — In istis, *παράλυσθαι ἐπιλοκόμενους* etc. si nihil mutandum, et ego nunc in eam partem inclino, quae *Wesselingio* probabilior visa erat. Similiter *ἐπὶ λκιν ἵππον* in τῷ *βραχίονος*, V. 12, 12 et 22. et *ἐπὶ λκιν τὰς οὐράς*, III. 113, 6. At rursus alibi *ἐπιλοκόμενους* dicit *Noster* eosdem atque τοὺς *ὑπολειπομένους*, qui in agmine pone manent, qui *segius sequuntur*, *moratores*, IV. 203, 19. quae notio opportuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam rationem secutus doctissimus *Coray*, in *Larcheri* Notis, verba ista in hunc sensum interpretatur: *Les chameaux mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s'ils n'étoient point tirés ensemble et à côté d'elles.* S.

11. *ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδὲν*) Virum *Clar.* notavit *T. Hemsterh.* ad *Schol.* in *Arist. Plut.* vs. 488. ubi haec *Herodoti* commodum admovit *Grammaticus Aristophaneis*, *μαλακὸν δ' ἐνδιδώσκει μὲν*. Similia quaedam collegere *L. Küster.* et in *Schediasm. Crit.* se longe doctiorum satis superbus censor *Iac. Elsnerus*. Quid haec sibi velint non est obscurum; *femellas* nempe *camelorum desiderio pullorum*, a quibus fuerant *abstractae*, gradu currere concitatissimo, *maribus suā quoque natura velociore*. Sed mihi non plane liquet, quid in proximis dixerit de duobus maribus *funariis*: *σειρηφόρους* fuisse novimus ex cap. 102. ubi *insidens femellae habebat Indus* *σειρηφόρον ἐκατέρωθεν ἔρσενά παρὲλκειν*. VALCK.

14. *ὀρυσσόμενος*) Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: *ἄλλος δὲ σπανιώτερος ἐν τῇ χώρῃ*. *Flumina* etiam erant *aurifera*: cap. 106. *χρυσὸς ἀπλῆτος αὐτόθι ἐστὶ, ὁ μὲν ὀρυσσόμενος ὁ δὲ καταφορεύμενος ὑπὸ ποταμῶν ὁ δὲ ἀρπαζόμενος*. Haec *Is. Casaubonus*, quaeque participium

ἔρυσσόμενος sequuntur, αἱ δ' ἰσχατιαὶ κως τῆς οἰκουμένης τὰ καλίστα ἔλαχον, adhibuit in *Athen.* VI. c. 4. [cap. 23. nostrae ed.] ad ista p. 233. D. ἐν ταῖς ἰσχατιαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποτάμια τὰ τυχόντα ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει: quae, ni fallor, *Posidonii* verba, *Eustathio* etiam excitata ad *Od.* 8. p. 153, 42. Celtarum, quos vocabant, flumina potissimum spectant. Eidem *Posidonio* sua hac de re debet *Diodorus Siculus* V. 27. ut pleraque, quae de Hispanis, Gallis, et finitimis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem *Diodori*, praeter ceteros, aperuit eruditio *Wesselingii*. VALCK.

CAP. CVI. [3. τοῦτο μὲν γὰρ) His respondent ista, Πρὸς δ' αὖ μεταμβρίης, initio capitis seq. S.]

12 seqq. εἶρα -- προφέροντα - ἀρετὴ τῶν ἀπὸ τῶν οἴων) Nihil verius. Idem ingenii remigio *Pavii* adsecutus fuit. Larga de hoc arborum genere *Palmerii* disputatio (*Exerc. in Gr. Script.* p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit, arborem gossampinam praeferebat *Plinii*. Quae *Bellonius* *Observ.* II. 6. *Prosp. Alpinus* de *Plant. Aegypt.* c. 18. et popularis meus *Io. Veslingius* *Observ. in Alpin.* c. 18. ea disputanti adsentiunt cum *Bod. a Stapel* ad *Theophrast.* *Hist. Plant.* lib. V. c. 9. p. 427. WESS.

CAP. CVII. 6. εὐπετίως) Solam itaque myrrham sibi comparabant χαλεπῶς et σὺν πόνῳ; haec enim apud nostrum opponuntur τῷ εὐπετίως. Cur ergo de illa tacet, multis enarrans quomodo colligerent λιβανωτὸν, κασσίην, κιννάμωμον, λήδανον; sic ut dici potius debuisset videantur ταῦτα πάντα νυκτὶ οὐκ εὐπετίως, vel δυσπετίως: postremum praebet *Cod. Arch.* teste *Galeo*. VALCK.

5 seq. πάντα, πλὴν τῆς σμύρνης, εὐπετίως κτείνονται) Vellè haec videntur, myrrham difficulter comparari, de qua et eius colligendi modo, in aliis aromatibus studiose occupatus; nihil scriptor. Thus, casiam, cinnamomum non sine periculo Arabes sibi quaerebant, in ledano fortassis non tantum discriminis et laboris. Qui ergo εὐπετίως de omnibus? *Cl. de Pauw* πλὴν hic ait includere; non, ut plerumque semper, excludere: verti debuisset, praeter myrrham illa omnia facile parant Arabes: non unam enim myrrham, sed omnia illa aromata in promptu et parato esse. Mihi dubius voculae talis usus, praestabiliusque *Arch. δυσπετίως*, difficulter, censetur. Myrrha sine magna collige-

batur aerumna, reliqua δυσπερίως, periculoso opere; quod in thure, casia et cinnamomo certum ipse praestat. *Styracem* autem ad serpentes fugandas, in odoriferis silvis frequentissimas, Arabes urere Nostri exemplo *Plinius* Hist. Nat. XII. 17. *Serpentes* habet *Musa* secunda c. 75. et *Diodorus* III. 47. WESS.

CAP. CVIII. 7. ἀνηρά) Quae cutem pungunt aut etiam animum, dicuntur ἀνιαρά, molesta. *Muscae*, *crabrones*, *pulices*, atque id genus animalcula hominibus sunt ἀνιαρά. ἀνιαρὲν εἰσιν αἱ μύλαι. *Leaenae*, *viperæ*, de quibus acturus est, me iudice, dici vix possunt ἀνηρά. Non de nihilo est, quod legitur in cod. *Arch.* ἀνητά, parum distans ab ἀνικτα. Corrigendum arbitror: ὅσα δὲ σχέτλια, καὶ ἄμικτα, ὀλγόγονα. Non ferae tantum istiusmodi, sed ferinis etiam moribus populi, saepe dicuntur ἄμικτοι. *Aristogiton*, ὅφιος ἢ σκορπίος dictus *Demostheni*, vocatur eidem ἄμικτος, p. 489, 74. *Centauros*, *Σήρας*, *Sophocles* vocat ἄμικτον στρατὸν, *Trach.* vs. 1111. Obponuntur ap. *Herod.* ὅσα ψυχὴν τε δαίλα καὶ ἰδωδιμα. VALCK.

8. ὁ λαγὼς) Quae de lepore tradit, ex *Athen.* IX. p. 400. r. et *Eustath.* in *Hom. Iliad.* μ'. p. 869, 16. et aliunde; hunc in modum videntur integranda: ὁ λαγὼς ὑπὸ παντός θηρεύεται καὶ θηρίου καὶ ὄρνιθος καὶ ἀνθρώπου, οὕτω δὲ τι πολυγονόν ἐστι· ἐπικυίσκεται τε μόνον πάντων θηρίων· καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ ψιλόν, τὸ δὲ ἄρτι ἐν γῆσι μήτηρσι πλάσσεται, τὸ δὲ ἐπαναίρεται. Mitto reliqua, quae vulgatis procul dubio sunt meliora. Formam Ionicam λαγὼς dat *Codex Arch.* λαγοῦ legitur et alibi apud Nostrum. Λαγός, ὁ Ἴων, *Phrynichus* p. 78. *Eustath.* in *Iliad.* χ'. p. 1372, 47. *H. Stephan.* App. de *Dial. Att.* p. 148, 149, 193. Postremum ἐπαναίρεται est ex *Eustathio*, qui illud explicat: ἐπαναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελειωτέροις κνήμασι σπέρματικῶς συλλαμβάνεται. *Herodotea* comparans cum *Plinianis* *Salmasius* in *Solin.* p. 283. praeferre videtur ἐπαναίρεται, quod *Athenaei* praebet editum exemplar. Ἀναίρεσθαι *Herodoteum* est: lib. VI. c. 69. ad *Demaratum* mater: ἐ- - - σὶ τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναίρεται: id est συλλαμβάνει. vid. *Cl. Breach* ad lib. *Cattierii* p. 66. *Lepus* vero, quae super priores foetus alium adhuc concipit, ἐπαναίρεται. Idem est paulo ante· ἐπικυίσκεται: adiecto τε formam praetuli mediam vul-

gatae in Athenaeo et Eust. ἐπικνίσκει τε. Memineram, bis apud Herodotum legi κνίσκεσθαι, lib. II. c. 93. pisces ἐπὶ τὴν εἰρήνην οἰστρος κνίσκεσθαι. IV. 30. ἐπὶ τὴν προσήν ἢ ὥρην κνίσκεσθαι τὰς ἰσχυροὺς: quin etiam ἐπικνίσκεται apud Clementem Alex. reperriri Paedag. II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: ὀρχαίει πᾶσαν τὴν ὥραν ὁ λαγὼς - - - κνεῖ δὲ κατὰ μῆνα καὶ ἐπικνίσκεται ὀρχαίεται καὶ τίεται· τεκοῦσα δὲ εὐθύς ὀρχαίεται ὅθ' οὐ ἂν τύχη λαγωῦ, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἔτι θηλαζομένη. Paria de lepore tradiderunt Xenophon Cyneget. p. 572, 33. Aristoteles de Gen. Anim. IV. 5. Aelianus de Nat. An. II. 12. Ex Theophrasti partim, ad Arati Phaenomen. vs. 338. sic redintegrari poterit cap. 34. Cataster. Eratosthenis: Λαγὼς ἐστὶν ἐν τῇ καλῇ κνημνίᾳ εὖ τεθείς· διὰ δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου καὶ τὴν πολυγονίαν - - - μόνον γὰρ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κνέειν πλείονα, ὧν τὰ μὲν τίεται, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ. VALCK.

9. οὕτω δὲ τι πολύγονόν ἐστι) Praeclare mssti, nam insititium τὸ vitiabat sermonem. Πολύγονος Arch. relinquo. Opprianus fin. Cyneget. III. Ἐξοχα γὰρ τόδε φύλον ὅσ' ἄπλετος ἔτρεφεν αἶα Πολύγονον τελέθει, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. Ἐπικνίσκει τε Athenaei et Eustath. nihil, me iudice, melius. Usus utrique auctoritatem dat. Placet etiam inpenae ἀναίρεται, rediturum lib. VI. 69. Possem hic Olearii lapsus ad Philostr. Icon. p. 772. et Steph. Monachii in Barnab. Epistol. p. 813. perstringere. Sed cui bono? WESS.

13 seqq. ἡ δὲ δὴ Μαινα etc.) Herodotea de Leaena, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt Antigonus Caryst. c. 25. et A. Gellius Noct. Att. XIII. 7. hic quidem, quam Plinius vocat, deliram fabulam refutans Homeri et Aristotelis auctoritate: gravioribus testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset praecepit Sam. Bochartus P. I. Hieroz. lib. III. c. 2. VALCK. — Parisiis ter eodem anno peperisse leaenam legimus in Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle, Fasc. 3. et primum quidem abortum fecisse, iterum vero tres peperisse mares, denique tertio duas femellas. S.

19 seq. ἐπικνίσκει κατὰ γράφω) Blanditur ἐπικνίσκειται, tot codicibus protectum, ex quo Aeschyl. Suppl. 565. εἰσπνεύμενη βέλαι βουκόλον πτερόεντος. Sed locum illi, quoniam in dubio, sit-ne vulgatum, Ionum more, ex ἐπικνίσκει,

non concessi; certe *καταγράφων* optime tum adhaerescet, etsi et sua venus in *Arch. καταγράφων*. Hoc considerent, quibus volupe fuerit. De *ieicto leaenae utero* falsa omnia, et dudum a Philosopho explosa *Hist. Anim. VI. 31*. Adoptavit tamen *Basilius M. Homil. IX. in Hexaëm. p. 85. v.*; et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timidae indolis, ferocioribus, leporibus et ceteris, disquisitionem suam fecerit. Vide ibi *Front. Ducaem. WESS.*

Ibid. ἰσικνέεται καταγράφων) Mihi sincera videtur lectio *Cod. Arch. ἰσικνέεται καταγράφων*, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud *καταγράφειν* (de altero *ἰσικνέεται* non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in *Troad. Euripidis vs. 1251.* ex origine parum distans significatu a verbis usitatoribus, *καταμύσσειν*, et *καταξάλλειν*. *Spinas*, quibus adversarium Croesus laceratum perdidit, *κνάφον* vocat *Herodotus I. 92. Tribulis lacerare*, *Plato dixit ἐν ἀσπυλάδων κνάπτειν*, de *Rep. X. p. 616. A.* Contulit *Tib. Hemsterh. ad Hesych. p. 1359*, diversas etiam verbi memorans lectiones. Ex eodem disci potest *T. Hemsterhusio in Misc. Obs. V. p. 21.* verba *τάφειν* et *θάπτειν* non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in *Γνάφειν* et *Γνάπτειν*, *Κνάφειν* et *Κνάπτειν*. Dedit in iisdem *Miscell. multa d'Orvillius, IX. p. 118.* et seqq. quae, si Grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte *Herodianus Eustathii: ἐκ τοῦ Κνάφ λέγει καὶ τὸ Κνάπτειν γίνεσθαι. VALCK. — Conf. Var. Lect. S.*

CAP. CIX. 3. *εἰ ἐγίνοντο*) *Cl. Reisk. εἰ διεγίνοντο*, h. e. *εἰ διετέλουν*, si perseverarent. *WESS.*

Ibid. οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα) Hunc; ut puto, locum *Aristides* alludebat *T. III. p. 521. εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τοῖς ποτηρέμασιν ἀσθένειαν καὶ ἀνανδρίαν ὁ θεὸς προσῆλθεν, ἅπαντ' ἂν ἀέκωθ' ὑπ' αὐτῶν ἦν, ὥσπερ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὄφειν ἔφη.* *Ichneumon* nisi crocodilorum ova contereret, διὰ τὸ πλῆθος τῶν γεννωμένων θηρίων ἄβατον ἂν γένεσθαι τὸν ποταμὸν, scribit *Diodorus Sic. T. I. p. 97, 34. [lib. I. c. 87.]* huc etiam respiciens, quod vicina manifestant. Quae sequuntur *Herodoti [de serpentibus]* citat *Aelian. de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK.*

10. δυσθίμην τὴν μήτραν) Nec haec superioribus fide, etsi veterum plures adsciverint, antecellunt. Culti versus sunt, ex *Herodoteis* ficti et politi, *Nicandri Ther. 130 seqq.*

praesertim, ἐπεὶ διὰ μητρὸς αἰαίνῃ γαστήρ' ἀναβρώσαντες ἄμῃτορες ἔχοντο. Memini Galenū Theriac. ad Pison. pag. 461. γαστήρ' ἀναβρώσαντες legere, sed ex glossa, quam Herodotus et Critici in Euripidis Orest. vs. 479. ingulant. Ἀμῃτορες viperæ simili de caussa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi Olearius bene multa. Statim χρημα τῶν τέκνων cum Galeo praeoptavi: posuit saepe antea nec refugiant in animalibus, ut superius c. 105. Ἀλίας στραβήλου τέκνοι Sophocles ap. Athen. III. p. 86. WESS.

13. πολλὰν τι χρημὰ τῶν ὀφίων) τῶν τέκνων e Codicibus reciperem: avium pulli, νεοσσοὶ Poëtis, ad imitationem Homeri, saepe τέκνα dicuntur: quod exemplis excitatis Rittershusius et Gatakerus ostenderunt. Vid. quae notat, prismaticum literarum nostrarum decus, Io. Alberti ad Hesychii γύμνον. Contra liberi parentum dicuntur νεοσσοί. Suo more Plato venuste ἀκυρολογεῖ, de Rep. VIII. pag. 548. A. [ed. H. Steph.] Propria Graecis erat in his forma patronymica in διῷ: λύκου τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur: Theocritus V. 38. θρέψαι δὴ λυκιδεῖς. τέκνα λαγωῦ, Λαγυδεῖς. Reperiuntur et Λιοντιδεῖς Πιθηκιδεῖς Ἀλωπεκιδεῖς Χηνιδεῖς Περιουκιδεῖς Ἱερρακιδεῖς Περιστεριδεῖς: quae causae nihil erat, cur in Lexicis omitterentur pleraque. VALCK.

CAP. CX. 6. τῇσι νυκτερίσι) Syllabā ex περὶ τὰ repetitā legerim: τὰ, τῇσι νυκτερίσι προσέκειται μάλιστα, καὶ τέττιγε δινόν, καὶ ἐστὶν ἐς ἀλκὴν ἄλκιμα. Dabunt saltem Codd. τέττιγε, sicuti IV. 183. in Cod. Arch. et apud Eustathium ad Dionysii Perieg. vs. 180. legitur, τετρίγαςι, κατὰπερ αἱ νυκτερίδες. Alter sonus τρύζειν, turturis est: νυκτερίς τρίζει. Eustathius in Iliad. β'. p. 173, 44. ἐστὶ Τρίζειν τὸ λεπτόν ἡχεῖν κατὰ τοῖς νυκτερίδας τὸ μῆντοι Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγῶν, τραχυφωνότερόν ἐστι. Quae collegerat, omnia dedit Io. Iac. Wetstenius in Ev. Marci ix, 18. VALCK.

7. καὶ τέττιγε δινόν) Similiter lib. IV. 183. scripti Codices. Homerus Odys. α. 5. καὶ δὲ τρίζουσαι ἴποντο, ὧς δ' ὅτε νυκτερίδες - τρίζουσαι ποτίονται: ubi plura Eustathius. Ex Nostro Plinius, tanquam fabulose narratum, item oasiam circa paludes propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, Hist. Nat. XII. 19. Scripsi perpetuo κατὰ τὴν iussu schedarum, quomodo lib. II. 86., alii sibilantem geminare maluerunt, ex dubia vocis Phoenicum

ἡγῆσθαι pronuntiationē. In *Heliodori* X. p. 494. φύλλον τε τοῦ θυώδους καὶ κἀδάς καὶ κινναμώμου mentio: rectius *Vat. Pal. et Vind. καὶ κάσσιος*. *Κινναμώμου Vind. WESS.*

CAP. CXI. 7. τὰ ἡμεῖς ὑπὸ Φοινίκων μαθόντες) *Dum alium vellicat, in turpem ipse errorem induit Plinius Nat. Hist. XII. 19. Cinnamomum et casias fabulose narravit antiquitas, princeps-ve Herodotus, avium nidis, et privatim phoenicis, in quo situ Liber Pater educatus esset, ex invidiis rupibus arboribusque decuti. Nihil Herodotus de ave phoenice, sed de Phoenicibus. Intactum id non dimisit Salmas. in Solin. p. 283. Habet narratio multum fabulosi, a Phoenicibus ad Graecos propagati, inque ipsis Sinensium finibus diu probati, bene ex Garzia ab Horto lib. I. Arom. cap. 15. enotante Barthio ad Statii Theb. VI. 61. WESS. — Conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. I. p. 864. et seqq. et, quos ille laudat, Thunberg, in Anmerkungen über den Zimmt, in Actis Acad. Suec. et Beckmann ad Antigone de Mirabil. p. 84 seqq. S.*

CAP. CXII. 1. τὸ Ἀράβιοι καλεῖνσι λᾶδανον) *Verē scribit. Ἰαδᾶν, Ladān, illis dicitur. Vid. Ol. Celsii Hierobotan. Parte I. pag. 284. Iustum, fatente Cl. Gronovio, ἐστὶ τοῦτου θωμμάσιωτερον, quomodo supra de cinnamomo ἐστὶ τούτων θωμμάσιωτερον συλλέγουσι. Vellem praeterea [l. 3.] τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τράγων schedae darent aut alterutrum abesset. Prius Salmasius, Pavius, Reiskius decreverunt, habentque consensum Dioscoridis lib. I. c. 128. τὰ φύλλα --- νομόμεναι αἱ αἰγὲς καὶ τράγοι --- ἀναλαμβάνουσι τῷ πάγωνι. Alioqui minore molimine τῶν τε τράγων, ex coniectura egregii juvenis Mein. Tydemanni. WESS. — Quidni vero hircos τράγους τῶν αἰγῶν dicere Herodotus potuerit? Nam ex ipsius usu series naturalis verborum in hunc modum concipienda est, ἐν τοῖσι πάγωνι τῶν τράγων τῶν αἰγῶν. Similiter quidem et germanice geisbock dicimus, et ὁ τράγος αἰγῶν vel τῶν αἰγῶν est in graeca versione Danielis prophetae cap. 8. vs. 5, 8. et 21. S.*

CAP. CXIII. 1. Ταῦτα μὲν θυώματάων πέρι) *Non potui ab hoc instaurando temperare, siquidem membranae viam muniunt et lones volunt. Dictum supra II. 86. Ad sequens ἀπόξιν δὲ etc. alludit Lucian. Dea Syr. c. 30. et nominatim II. Ver. Hist. c. 5., quod et Diodoro in anima fuit lib. III. 46. WESS.*

1 seq. ἀπόζει --- τῆς Ἀραβίης θισπέσιον ὡς ἰδύ) Paria dabit de Arabia felice, utriusque Nostri Schultensii deliciis, Diodorus Sic. III. 46. ubi vid. Wess. n. 59. Alexander Sophista apud Philostr. p. 575. οὐδὲ φύλλον Ἀραβιον ἐκβαλεῖς, οὐδὲ κάρφος ἀπορίψεις οὐδὲν ἐκεῖ φυν, τοσοῦτον ἢ περὶ τοὺς ἰδῶτας εὐτυχίῃ. VALCK.

5. οὐράς - τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας) Multimodis hoc praeferendum dictionis habitus suadet, et, cui suo haec adumbrare libuit sermone, Aelianus Hist. An. X. 4. Sic enim, τὰς μὲν αὐτῶν οὐράς ἔχειν μάλιστα, ὥς εἶναι μετρήσαντι καὶ τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας. Addit continuo, ἀσπερὺν εἰ ἴψῃ τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτὰς πάντως, nitide omnia adfirmans, quae ex codicibus Herodoto redierunt. Eadem viderat Abreschius felice coniectura. Pensemus nunc operam, et Aeliano vicem reddamus: τοὺς νομίας δὲ εἶναι ἀγαθεύς χειρουργίῃν, οὐπὲρ ἂν -- τῶν ἀμαξιδῶν scribit de plostellis et pastorum sollertia, quam librarii foedarunt. Voluit ὑπεράνω τῶν. Callidos esse pastores in caudis ovium super plostella, ne tractae per aspreta convulnerentur, componendis. WESS.

Ibid. τριπήχειας) τριπήχειων vulgabatur ante Gronovium: τριῶν πηχέων, genuinum praebent Valla, margo Steph. Cod. Arch. et Aelianus Nat. An. X. 4. de ovibus Arabicis enarrans Herodoto tradita. — In proximis forsitan etiam Codices variabunt in ἐπὶ: ego quidem literas transponendas arbitror, ut scribatur: τὰς εἴτις ἐπείη σφι ἀπέλκειν, vel ἐπέλκειν potius: quas caudas si quis illas siverit per terram trahere. Aelianus: ἀσπερ εἰ ἴψῃ τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτὰς πάντως παρατριβομένης πρὸς τὸ δάπιδον. VALCK.

CAP. CXIV. 1. Ἀποκλιναμένης) Ἀπὸ κλιναμένης Reisk. maluerat: et [l. 3.] οἰκομενίων Schurzfleischius. WESS. — Non incommode Reiskius. Haud dubie verum quidem est ἀποκλιναμένης cap. 104, 12. sed ibi alia ratio. S.

[4. καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια) Nempe ἀμφιλαφία φέρε. Conf. Hesych. et Suid. in voce, et Apollon. Rhod. II. 735. S.]

CAP. CXV. 1. ἰσχατιαί εἰς) Non moveo; neque infitior, [quod Gronov. adnotavit,] ἰσχατιάς convenire posse agris et minoribus regionum partibus, quod docte, ut solet, Hemsterhusius in Timon. Luciani cap. 30. stabilivit. Verum propterea haud spernitur in ultimis terrae habitabilis tra-

alibus. En tibi ex cap. 106. αἱ δ' ἰσχυαὶ πῶς τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον. Rursus cap. 116. αἱ δὲ ὦν ἰσχυαὶ οἴκασιν etc. Mitto quod statim in oculos incurrit legenti, et alia. WESS.

4 seqq. Ἡριδανὸν τινα καλεῖσθαι etc.) *Electrum*, siue *succinum*, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad flumen, cui *Eridano* nomen, atque hinc in Graeciae et Asiae oras importari. Id recipere se negat, quoniam amnis titulus Graecum quid redolet: haud quidem imprudenter, in illa ultimae Europae tum caligine. Nec male tamen mercatores, siue Phoenices illi, seu aliunde fuerint, de amne. In ore illis erat flumen *Rhodaune*, quod *Vistulae* haud longe *Gedano* miscetur: succini isthic esse uberem copiam, quae in Prussiae maritimis adhuc dum redundat. Fluvii, varie pronuntiatum nomen, dedit Ἡριδανόν, terminatione Graeca, non natalibus. Id fugere solertissimum potuit. Egregie viri eruditissimi Ph. Cluverius Germ. Antiq. lib. III. 34. p. 634.: Io. M. Gesnerus de Electro T. III. Comment. S. R. Goetting. p. 88. et Th. S. Baierus de Eridano T. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 350., cui in amne *Duna*, qui *Marciani Heracleotae* sit Πούδων, non adstipulor: ad eum enim succini proventus nullus. De stanno [L 7.] iidem mercatores multa, falsa minime, sed comodi sui caussa obscurius. Hinc Nostri et plurimum olim in *Cassiteridibus* siue *Stannariis* insulis hallucinatio. Inspice *Diodorum* lib. V. 38. p. 361. WESS. — Conf. *De la Nauze*, in Act. Acad. Inscr. T. XXXVI. p. 66. S.

8. ὁ Ἡριδανός) Auctor an lector adiecerit decerni non poterit: satis certe notum erat e proximis nomen *Eridani*; in quo veterum adtiguit errores, Herodotea citans paulo aliter scripta quam vulgantur, I. P. Maussac. in Diss. Crit. [Harpocrati adiecta] p. 402. Non nescio quo pacto possit hac in sede defendi ὁ Ἡριδανός: sed satis erat dixisse: τοῦτο μὲν γὰρ αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ ὄνομα, ὡς ἔστι Ἑλληνικόν, καὶ οὕτι (sive, quod praetulerim, καὶ οὕτι) βαρεβαρικόν: ubi deterior mihi videtur Codicum lectio βάρεβαρικόν, quod alteri Gronovius antetulit lib. VIII. c. 19. monitorum magni Patris sui semper immemor, dum tractabat *Herodotum*. Ἑλληνικά et βαρεβαρικά apud Xenoph. Ἑλλ. V. p. 331, 1. apud Theopompum Longini π. Ἰψ. XLII. 5. et apud quosvis alios frequenter opponuntur. VALCK.

10. τοῦτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτιω) Nulla hic caussae opus est dictione. Scriptorem qui norunt, formulam probabunt cupide. τὸ βάρβαρον repudiabunt fortasse, tametsi eius in usu varietur. Conf. doctos Thomae M. explanatores et H. Stephan. in Criton. Platon. p. 52. Inutile certe οὕτως erat, melius ex Reiskii correctione οὗ γε. WESS.

Ibid. οὕτως δὲ) Quando praecesserat τοῦτο μὲν, partim quidem, sequi debebat usitato more τοῦτο δὲ, partim vero: hoc, vel absque Codicibus mea opinione restituendum, praebet Codex Arch. Τοῦτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτιω γινόμενου δύναμαι ἀκοῦσαι τοῦτο μελετῶν, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac πυνθίσθαι δὲ σπουδῇ πάντῃ ἐτελήσας, quod ego reponendum arbitror in Pausaniae IV. p. 282. med. [princ. cap. 2.] pro vulgatis π. δὲ που δὴ πάντῃ. Neque tamen μελετῶν sic adhibitum recordeo; et με λέγειν codex Arch. μοι λέγοντες praebet cod. Eton. pro μελετῶν. Venit in mentem haec scribenti haerens in eadem voce vitium apud Isocratem: ista leguntur in Archidamo pag. 122. E. ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρὴ ποιῆσθαι τι προεργασίετον, (τὸ συμφέρον,) οὐδαὶς ἂν μελετῶν πείσειν: non aliter nuper Londini vulgarunt, Vol. II. p. 27. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδαὶς ἂν με λέγων πείσειν, nemo verbis mihi persuaserit. Isocrat. p. 354. c. ταῦτ' - οὐδαὶς ἂν ὑμᾶς λέγων ἔπεισι. Aristoph. Lys. vs. 1231. ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων. Apud Aristidem T. III. pag. 313. Themistocles τὸν Εὐρυβιάδην ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων: Eurybiadem quum minus quam vellet moveret, Cornel. Nep. Themist. c. 4. VALCK.

[12. ὅπως θαλάσσιά ἐστι τὰ ἐπέκεινα τῆς Εὐρώπης) Quum Vallae versionem, quomodo se habeat mare ad illam Europae partem, tenuisset Wess. cum Gronovio; perspecte Schaeferus ad Bosii Ellips. Graec. pag. 289. monuit: „Verte, „mare esse ultra Europam. Aliter interpretes; cuius ratio, „nem miror Larchero probatam esse.“ Confer Nostrum IV. 45., 3. S.]

CAP. CXVI. [1. Πρὸς δὲ ἄρκτον τῆς Εὐρώπης) Tenendum est hoc loco id, quod ex IV. 42. et 45. discimus; Europam ex Herodoti ratione secundum totam Asiam superne porrigi, universamque Asiae (quam nos vocamus) partem septemtrionalem comprehendere, S.]

4. λέγεται ἵπ' ἐκ τῶν γρυπῶν ἀρπάζειν etc.) Arimaspos assidue circa metalla cum gryphis bellantes, aurum, mira cupiditate, et feris custodientibus, et illis rapientibus, ex Herodoto tacitos noluit Plinius Nat. Hist. VII. 2. Si ὑπὲρ τῶν γρυπῶν valeat, ut in honore fuit, nihil simile Herodotus. Fama ferebat ultra Arimaspos χρυσοφύλακας esse γρύπας lib. IV. 13. et 27. At aurum ὑπὲρ τῶν γρυπῶν quis assequetur? Liquidum et clarum ἵπ' ἐκ dant msssti, quod scriptor Ὀμπρικώτατος Poëtae exemplo Iliad. π'. 353. Odysse. λ'. 37. etc. deposuit. WESS.

CAP. CXVII. 3. Χορασμίων, ἐν οὐρεσι ἰόντων) Florentiae, Romae atque alibi festinantes scribarum oculi haec inconsulte transilierunt. In vocibus ἐν οὐρεσι ἰόντων citra dubium error, cui detergendo doctorum cura subvenit, successu diverso. Cl. de Pauw ἐν οὐρεσι ἰόντων etc. facillima medela, sed quae planitiem montibus inponit, monte incinctam tantum. Reiskio in elegante Schediasm. de Sail Ol Aram Aicorani p. 7. visum verius ἐν κράτει ἰόντων Χορασμίων, cum sui iuris Chorasmi erant ipsi etc. tum de Sarangensibus nonnulla et Thamanaeis, quae secundis curis inprobabit ipse. Abreschio superiora Dilucid. Thuc. p. 75. consideranti nimiae sunt correctionis, leniora multo, si mutata distinctione, pro αὐτῶν scribatur αὐτονόμων, hoc modo, τοῦτο τὸ πεδῖον ἦν μὲν ποτε Χορ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορ. τε αὐτονόμων καὶ etc. Qua ratione Chorasmi planis ex locis in montana deducuntur, nolente, ni fallor, Herodoto; et novantur, quae salva linqui debuerant. Quantum ego quidem perspicio, haec mens et sententia Scriptoris: planitiem illam, monte inclusam, olim Chorasmiurum fuisse, sitam ipsorum in finibus et Hyrcaniorum ac Parthorum: postea vero Persarum ditionis. Finge ergo mecum τοῦτο τὸ -- ἦν μὲν ποτε Χορασμίων, ἐν οὐρεσι ἰόντων Χορασμίων τε αὐτῶν καὶ etc. et oratio et ratio nihil sibi desiderabit. Plura non adiungo; hoc tamen, Vallam ἐν οὐρεσι invenisse, cuius in finibus Latina [in ed. Wess.] receperunt, glossis Stephani Gronoviique expulsis. Amnis autem [l. 8.] Ἀκίης, an Ἀκίς, vero nomine fuerit, ignoro. Siculus Acis ex Theocrito nihil iuvat. [Est quidem etiam apud Hesychium Ἀκίς, Asiae flumen: forsitan ex hoc Herodoti loco.] De consensu Cl. Valckenarii, quem his dudum scriptis animad-

verto, lactor. WESS. — Quod in *Var. Lect.* dixi, pro ἰόντων Χορασμίων, in cod. *Paris. C.* ἰὸν Χορασμ. legi, id *Georgiades* noster ex hoc codice adnotavit, qui ex cod. *Paris. A.* h. l. nihil excerpserat. Eandem vero scripturam ἰὸν Χορασμ. *Larcherus*, qui codicem nostrum *Par. C.* non excussit, ex *Paris. A.* laudavit; simul monens, in eodem codice (non in *Pc.*) οὐροισι inter lineas scribi, in codd. *Pb.* et *Pd.* vero easdem quatuor vel quinque voces omitti; quae codici *Med.* eiusque sociis desunt. *S.*

Ibid. ἐν οὐρεσι ἰόντων) Voce ἰόντων in duas ἰὸν τῶν distracta, locum, qui videbatur difficillimus, leni molimine facilem me puto reddidisse, vere emendando: ἐν οὐροισι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, καὶ Ὑρκανίων, καὶ Παρθῶν, sensu planissimo: Planities ista Chorasmiolorum quidem erat olim; in finibus sita et ipsorum Chorasmiolorum, et Hyrcaniorum, et Parthorum, et Sarangarum, (sive Drangarum:) et Thamanacorum: sed, a quo tempore penes Persas est imperium, nunc in ditione Regis est. In οὐροισι, finibus, et in ἰὸν adfirmandis tempus non teram; nam, ut ominor, utrumque satis certum illis ipsis videbitur, quibus hic locus gravioris erat mendae suspectus. Vulgavit ante hos annos ferme XII. Lipsiae Clar. Reiskius doctam Dissertationem de Arabum Epochā vetustissimā, in qua hunc quoque tractans Herodoti locum pro ἐν οὐρεσι ἰόντων corrigere tentabat ἐν κατὰ ἰόντων, eo tempore quo adhuc sui iuris essent et hi ipsi Chorasmiici et caeterae vicinae ipsis gentes: sic ille. In eundem sensum lenius fore remedium videbatur Clar. *Abreschio*, *Diluc. Thuc.* p. 76. si mutata distinctione pro αὐτῶν scriberetur αὐτονόμων, hoc modo: ἢν μὲν κατὰ Χερ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορασμίων τε αὐτονόμων, καὶ etc. Si verum, ut est, ἐν οὐροισι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, necesse non erit, ut istae refutentur virorum eruditorum coniecturae. Duo hic tradit Herodotus: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque gentibus contermina: praeterea docet, in quorum illa fuerit olim ditione, quorumque esset imperio suo tempore subiecta: ἢν μὲν κατὰ Χορασμίων --- (νῦν δὲ) ἔστι τοῦ βασιλέως: olim quidem erat Chorasmiolorum, nunc vero Regis est, sive Regis in ditione, vel sub Rege, ἔστι ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, vel ὑπὸ τὸν βασιλέα: permutantur enim ista inter se. Sicut autem Herodotus, sic

loquuntur passim Graeci Latinique; praesertim in foederum formulis: ex. gr. Livius XXIX. 12. ut Parthini --- Romanorum essent; Atintania --- Macedoni accederet. Thucyd. VIII. 18. ἐπόσθη χώραν καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχει --- βασιλείως ἔστω: cap. 37. utraque foederis forma displicebat Lichae c. 43. tertia vid. c. 58. Apud Xenoph. Ἑλλ. IV. pag. 313, 36. dicebat Dercyllidas, ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἣ ἐξ ἀρχῆς βασιλείας ἐστὶ, καὶ Τῆμος καὶ Αἰγαί εἰσι (sic legerim:) --- οὐχ ὑπήκουα ὄντα βασιλείας. Graeca libertate pacis indignae conditiones, ab Antalcida concitore denominatae, ferebant τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις βασιλείας εἶναι: insularum tres solas, ut fuerant olim, εἶναι Ἀθηναίων, Xenoph. Ἑλλ. V. p. 322, 1. Hanc formulae partem, ab Artaxerxe praescriptae, suo iure notabat Isocrates Paneg. p. 68. e. p. 78. b. Panathen. pag. 254. f. De multis unius succedat locus Dionis Chrys. p. 324. ult. si quis quaerat, τίνας ἐστὶν ἡ νῆσος; ἢ, τίνας ἡ Καρία; φήσουσι Ῥοδίων' ἰὰν δὲ ἄλλως ἐρωτᾷς, τοῦτ' ἰσχυρίσῃ; ἢ τὸν ἄγρον; δῆλον ὅτι πύσῃ τοῦ δισπότου τὸ ὄνομα. Ceterum Asiaticae gentes, hic Herodoto commemoratae, aliunde satis innotuerunt, tum temporis obscura Graecis nomina, Parthi, Hyrcani, et Chorasmi. Χοράσμοι etiam memorantur Herod. III. 93. VII. 66. Hecataeo in Asiae periegesi ap. Athen. II. p. 70. b. Πάρθων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Χοράσμοι οἰκοῦσι, γῆν ἔχοντες καὶ πεδία καὶ εὖρεα: horum partem Stephanus excitat Byz. in voc. Χορασμίνη: ubi quae censebantur eiusdem esse Hecataei, verba sunt Herodoti his vicina, quae suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et Chorasmi in Macrobiis Lucian. III. p. 210. ubi nomen scribitur prima producta, sicut in Dionysii Periegesi: vid. Cellarii Geogr. Ant. III. c. 21, 18. Multo sunt minus noti Σαράγγαι et Θαμναῖοι: et in his variant etiam Codices. Σαραγγαίων καὶ Θαμναίων legit in suis Valla; Σαραγγίων καὶ Θαμναίων, Gronovius ex Med. Supra legitur III. 93. Σαραγγαίων καὶ Θαμναίων: infra VII. 67. Σαράγγαι: hinc Ionica fit flexione Σαραγγίων. Demamus primam nomini litteram, Ἀράγγαι nulli sunt, sed noti satis Δράγγαι. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen a Graecis diversimode fuisse pronunciatum, Σδράγγας, Δράγγας, Σαράγγας; quod et suspicatus est Fabricius ad Isidor. Charac. Pro καὶ Θαμναίων si qui Codd. darent καὶ μανίων;

cuius facile Καρμανίων nomen hic subnascetur: sed hariolationum desino; postremas, si nimis forte displicent, earum prima peritis redemisse iudicabor. VALCK. — Herodoti hunc locum tractans Mannert in Geogr. Graecor. et Romanor. T. V. pag. 8 seqq. veterem scripturam ἐν οὐρεσι ἰνδῶν recte habere nec ulla indigere emendatione contendit: caeterum planitiem montibus cinctam, de qua hic agitur, Indiae regionem Caschmir intelligit, fluviumque Acen sive Acin [l. 8.] eum esse censet, quem Arcesinen vocant rerum Alexandri Scriptores, ab oriente in Indum influentem, hodie Tschunab vel Tschinab nominatum. Multo probabilior eorum sententia, qui planitiem, quam dicit Herodotus, ab oriente Caspii maris longe ab Indo remotam statuentes, Acen vel Acin amnem, quem ille vocat, eundem atque Orum esse autumant. Sic quidem Sainte-Croix in Examen des Historiens d'Alexandre pag. 714. in eandem partem inclinante Barbier du Bocage ibid. p. 829 seq. sic item Heeren in Ideen etc. p. 907. praeunte (quem ibidem laudat) Gatterero. S.

[9. διαλελαμμένος πενταχοῦ] Quum πανταχοῦ olim nullo aut perincommodo sensu legeretur, mireris nemini in mentem venisse scripturam unice veram, quam felicibus auspiciis codex Paris. C. nobis servavit. Vallae versionem, per multas ambages errantem, Wess. et Gronov. tenuere: per singulas undique intercisiones ductus ac distributus. Videtur idem interpres in suo codice vitiosum διαλελαμμένος, quod cum Aldo libri nonnulli praeferunt, reperisse, idque pro διαληλαμμένος (a themate διαλαίνω) accepisse. Recte vero Henr. Stephanus διαλελαμμένος, a verbo διαλαμβάνω, dedit. Conf. Var. Lect. S.]

CAP. CXVIII. 6. ἔσοδον εἶναι παρὰ βασιλέα) Haud percipio, quorsum docti viri animadversio, qua εἶναι non aliud ac ἔναι, tendat. Non nescio in Codd. utrumque saepe permutari; at hic εἶναι naturalem usum deponere non poterit. Rem supra c. 84. commemoravit. WESS.

CAP. CXIX. 6. ὡς οὐ σύγκειμένοισι) Non absurdam profecto dat lectionem Codex Arch. ὡς οὐ σὺν ἐκείνοις: si plures dant οὐ σὺν κείνοις dignum illud quod paulo spectetur consideratius: σὺν τινι et ἄνεν τινός interdum notant conscio et inscio, VALCK.

Ibid. ὡς οὐ σὺν ἐκείνοισι) Ex coniectura σὺν καίνοισι olim; cui auctoritatem Arch. liber et Valla conciliant. τὰ συγκαίμενα, τὸ συγκαίμενον, in pactis conventis teruntur; sed οὐ συγκαίμενοισι ποιῆσαι, non ex compacto agere, haud recorder. Mox καὶ τοὺς παῖδας [non τὸν παῖδα,] dedisse scriptorem, clarius, quam cum sudum est. Sequitur enim continuo τὸν ἄνδρα τε καὶ τὰ τέκνα ἐγκαταλιποῦσα, ne plura advocem. WESS.

[10. ἔδῃσι τὴν ἐπὶ θανάτῳ) τὴν - - δέσιν intellige. Vide Adnot. ad I. 109, 2. S.]

12. κλαίσκεσιν ἂν καὶ ὠδύρετο) Incommoda mihi visa fuerat ἂν particula, et ἀνωδύρετο placuerat. Tuentur voculam codices, ut liquet ex Dissertatione Herodotea p. 144. et praebent κλαίσκεσιν ἂν καὶ ὠδύρεσκετο. VALCK.

Ibid. κλαίσκεσιν καὶ ὠδύρεσκετο) Inconmodum ἂν Abreschius ὦν corrigit, ego inductum ex Arch. Vind. malo. ὠδύρεσκετο, sicuti ποιεσκετο lib. VII. 119., ostentat speciem Herodoto olim frequentissimam, nunc rariorem. Vid. *Ety-molog.* pag. 624. fin. Quod Galeus autem ex schedis Arch. καὶ ὠδύρεσκε, id illae non norunt. WESS. — Particulam ἂν, a Wess. Reiz. et Borh. abiectam, restitui cum Schaefero. Utitur illa et alibi Noster eodem modo in actione identidem repetita; veluti III. 148, 5. et 9. omninoque passim eam adhibet, ubi abundare videri poterat, ut I. 196, 15, 18. et 21. S.

25 seqq. Ἡ δ' ἀμύλλετο etc.) Cum memorabili mulieris responso comparavit et Sophoclea ex Antigone vs. 924. celeberr. Wesseling. Diss. Herod. pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum Herodoteis est similitudo, ut alter alterius velut interpretes censi queat, et, ut equidem puto; Sophoclea Herodotus dederit ad verbum propemodum expressa. Non me praeterit, homines eruditos et Iac. Tollium in Fortuitis c. 4. sic statuere, ut Herodotea potius videri deberet Sophocles imitatus: ego vero, quod pace fiat illorum, aliter censeo; et, cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quae hic conmode non possunt explicari. Qui Longino dicitur Ὀμηρικώτατος, XIII. 7. Herodotus; Homerum, quem Polemo (Laërt. IV. 20.) vocabat Tragicum, Homereae certe magnificentiae proximum Sophoclem habuit in deliciis. Verum, haec ut unde sint

ducta liqueat, singula ponam seorsim: *Sophocles*: Πόσις μὲν ἄν μοι, καθ'αυτὸς, ἄλλος ἦν. *Herodotus*: Ἀνὴρ μὲν μοι ἄν ἄλλος γένοιτο, εἰ δαίμων ἐθέλει. *Soph*: Καὶ παῖς ἂν ἄλλου Φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον. *Herod*: Καὶ τέκνα ἄλλα, εἰ ταῦτ' ἀποβάλλοιμι. *Soph*: Μητὴρ δ' ἐν ἔδου καὶ πατὴρ κεκυθότοι, Οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστοί ποτὶ. *Herod*: Πατὴρ δὲ καὶ μητὴρ οὐκ ἔτι μὲν ζώντων, ἀδελφεὸς ἂν ἄλλος οὐδὲν τρόπον γένοιτο. *Posterior*es duo versus, quales minus sincere scriptos legerat apud *Clem. Alex.* p. 747. velut ex deperdito dramate petitos *Grotius* posuit in *Excerptis* pag. 153. Levem errorem correxit *Gatakerus* *Adversar.* cap. x. Novator *Sophoclis* pro κεκυθῆναι vel κρυφθῆναι adhibuit τὸ κεκυθῆναι: haec est ratio, cur insolentius, genuinum tamen, κεκυθότοι, in alia fuerit mutatum. *Sophocles* *Oed. Tyr.* vs. 977. Θανάων Κεύθει κἀτ'ω δὴ γῆς. *Scholiasta*: Κεύθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητὴρ δ' ἐν ἔδου καὶ πατὴρ κεκυθότοι. Ab *Antigones* autem *Sophocleae*, et *Intaphernis* uxoris *Herodoteae* iudicio non valde dissidet illud *Abauchae* *Scythae*, qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, aegrotantem amicum ex incendio servavit, narrante *Toxari Luciano* *T. II.* p. 565. [*Toxar. s. Amicit. c. 61.*] rogatusque causam, ἄλλα παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐθὶς ποιήσασθαι μοι ἱερίδιον, καὶ ἀδελφὸν εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὐροίμην ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος *Γυνδάνης* ἐστὶ. **VALCK.**

28. οὐκ ἔτι μὲν ζώντων) *Clementem Alex.* *Strom. lib. VI.* p. 747. et *Plut.* περὶ Φιλαδ. p. 481. E. οὐκ ἔτι μὲν ἰόντων, quem in modum supra cap. 65. et saepe alii, invenisse, plura ni mutassent, putares. *Persicae* matronae dictum cum *Sophocleo Antig.* vs. 925., velut hinc derivato, comparavit operosius *Iac. Tollius* *Fortuit.* cap. 4. Quae his autem apta et nexa, non ex mulieris oratione, sed narratoris esse videntur, etsi discrepet librariorum iudicium. *Tollius*, feminae tribuens, ἐξέλεξα τοῦτον, fratrem videlicet, emendabat, cui non accedo. **WESS.**

CAP. CXX. 3. Ὁροίτης) *Satrapae* nomen unius literae discrimen apud alios, Ὁρόντην adpellantes, habet, ex *Nostri* exemplo instauratur a *P. Victorio* in *Cicerone* *Var. Lect. II.* 4. et *Io. Davisio* ubique ad *Maximum Tyr.* *Diss. V.* p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte, sicuti *Aelian.* *Hist. An. VIII.* 11., hauserint; quae quidem.

dubia res Cel. Hemsterhusio ad Luciani Contempl. cap. 14. WESS.

[9. νομεῦ ἄρχοντα τοῦ ἐν Δασκυλίῳ) Conf. c. 126, 6. Nempē Bithyniae erat praefectus. S.]

12. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Simili saepe in formula multitudinis numerus, qui tot in msstis, probatur: post pauca cap. 125. ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιούμενος εἶχε, quo Procopius modo Bell. Pers. I. 7. καὶ τοὺς περιόντας ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιῆται, et lib. II. 5. eiusdem belli. Tale ἐν συμμάχων λόγῳ, Musae VIII. 68. et alia ap. Portum. Nec diversum de Gelimere, ultimo Vandalorum rege, καὶ νῦν ἐν αἰχμαλώτων λόγῳ ἦκων, Procopii Bell. Vand. lib. I. 7. WESS.

Ibid. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Minus adtendenti blandiri posset lectio Codicum ἀνδρῶν: mihi genuinum videtur vulgatum ἀνδρός. Viri quidem praestantes εἶναι dicuntur ἐν λόγῳ: (οἵ περ εἰσὶν ἐν λόγῳ restituerem in Euripidis Rhese vs. 149.) quique nullo sunt numero, οὗτ' ἐν λόγῳ οὗτ' ἐν ἀριθμῷ. Verum εἶναι ἐν ἀνδρῶν λόγῳ hoc sensu vereor ut Graecis fuerit in usu. Nisi fallor, σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ; tantundem est ac σὺ γὰρ ἀνὴρ; tu-ne vir fortis, vel egregius censereris? sive σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ μοῖρα vel μίρει; Platoni in Menex. pag. 249. dicitur civitas bello defunctis ἐν κληρονόμου καὶ νότος μοῖρα καθίστηναι. ἐν πολέμου μοῖρα, Demosth. pag. 412, 92. Tanquam privatae sortis hominem degere, ἐν ἰδιώτου μίρει διαγεῖν, Isocrat. Euag. p. 193. c. Eusebius Stobaei pag. 567, 9. ὅδε μὲν καὶ ὅδε ἄρχουσιν καὶ τιμιεύονται τὸ δ' ἐμὸν ἐν ἰδιωτίῳ λόγῳ καὶ ἀτίμῳ. Eadem est Herodoti forma scribendi. VALCK.

20. δι' ὃν τινὰ κακῶς ἤκουσε) Stat H. Stephani fides, ad omni in posterum suspicione immunis. [Nempe hoc ex ms. notaverat Stephanus in marg. de quo in Var. Lect. monere debueram.] Certe commodissimum, agnoscente Gronovio, quod rediit. Cl. Reiskio διὰ τινὰ idem prorsus ac δι' ὃν τινὰ propter quem, ob veterum exempla, Miscell. Lips. Vol. IX. pag. 312. sedulo conducta, quibus uti nunc non licet. WESS.

CAP. CXXI. 5. καὶ Ἀνακρέοντα τὸν Τηϊόν) Aetas hominis hinc constituta manet. Amores et Polycratis familiaritatem non persequor. Multa P. Baelius post alios in Lexico, verum copiosior, quam res postulabat, in scri-

ptorum dissensu ventilando. Vixit Musarum, Veneris Bacchique corculum Cyro, Cambyse et Dario, Persarum regibus: haec discrepantiae origo. Ipsa autem commemoratio haec *Herodoti*, verborum seriem et structuram si consideres, implicatio atque ex interpositis parenthesibus paullo inpediitior est: hinc variae coniecturae et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex οἱ δὲ ἑκάστος λέγουσι. WESS.

CAP. CXXII. [1. Αἰτίαι μὲν δὲ αὐταὶ διφάσιαι etc.) Aliam causam saevitiae, quam in Polycratem Oroetes exercuit, ex *Diodori Sic.* Excerptis de Virt. et Vit. (T. II. ed. Wess. p. 557.) adnotavit *Larcher. S.*]

5. Μύρσον τὸν Γύγιω) Genus-ne *Myrsus* ex Gyge, Lydorum rege, derivarit, non habeo, etsi veri specie defectum non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Myrsili, Lydiae regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurret homo lib. V. 122., ubi mendose et contra fidem Codicum huc usque Μύρση. WESS.

8. παρὰ Μίνωος τε τοῦ Κνωσίου) De Minoë fatentur *Thucyd.* I. 4., *Diodorus* IV. 60. V. 54. et ibidem nominati. Minoëm inter et Polycratem tamen plures *θαλασσοκρατούντας* *Africanus* et *Eusebius* in *Chronicis* recensuerunt, a summis viris *Casaubono* in *Polyb.* p. 192. [ed. Gron.] et *Seldeno* de Mari Clauso lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut Democratici aut Aristocratici formulâ imperii gubernabantur fere Graeci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. *Eusebium* et *Africanum* traditur, variabatur, bene *Seldenus*: verè quoque *Scaliger*, ἀνθρώπων τὴν γενεήν [l. 10.] esse tempus historicum, et ὀπποῦ τῇ μυθικῇ, lib. III. Can. Isagog. pag. 278. Aliis ἀνθρώπινη γένεα et ἀνθρώπιος spatium vitae humanae xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti *Artemidoro*, *Porphyrioque*, quos *Berglerus*, huc non pertinentes, advocavit. WESS.

11. Πολυκράτης ἐστὶ πρῶτος,) Hiabat sermo, nunc lenissime labens. Πρῶτος ob praecedentia placuit. Quod de *Ioniam* sequitur, [l. 12.] ridiculum *Cl. de Pauw* et plane absonum est. Non ea enim fuisse Polycratem potentia, ut *Ioniam* posset Persarum regi eripere: imperium maris et insularum animo agitasse, id hic innui, repetendum ex

superioribus et considerandum ac si θαλάσσης Ἴωνίης foret. Sic vir doctus. Verum ut amantes sibi somnia fingunt, haud aliter ambitiosi. Polycrates mari, quod Ioniam adspersit, iam dominabatur in Musae huius cap. 39. Crevit habendi cupido, et hominem in perniciem detrusit, vana se ipse lactantem. WESS.

Ibid. Πολυκράτης μόνος) Quomodo tandem solus? quum tam multi memorentur in historia veteri θαλασσοκράτορες. Vallae vetus et vera lectio fuit iterum a correctoribus oblitterata: vertebat *Valla*: Primus, inquam, extitit ex eo genere, quod humanum vocatur, (opposite ad heroicum:) qui multam conciperet spem Ioniae atque insulis dominandi. Legit itaque, quod ex Arch. Cod. dedit Galeus: Πολυκράτης ἐστὶ πρῶτος (vel πρῶτος) ἐλπίδας πολλὰς ἔχων Ἴωνίης τε καὶ νήσων ἄρξιν: quod, mea quidem sententia, paene significat idem atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum Herodoto: πρῶτος --- Ἑλλήνων δὲ θαλασσοκρατεῖν ἐπενοήθη. Thucydidi dicitur insulas sibi subiecisse Polycrates ναυτικῷ ἰσχύων, I. 13. Straboni, fuisse δυναμὶ λαμπρὸς, ὥστε καὶ θαλασσοκρατῆσαι, XIV. pag. 945. B. [p. 637. D. ed. Cas.] Qui maris tenere mediterranei partem Graeci, superbo θαλασσοκρατούντων insignes titulo, in aliquot insulas Aegaei maris exercebat imperium, sic satis interdum violentum; nam obniti quidem noverant dominationem affectantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Graeci. Insulas, quarum imperium et τὸ θαλασσοκρατεῖν, per contemptum ἠπείθριμα Thessalus vocabat Iason apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quae forsitan ignorassemus, absque Casauboni fuisset in Polybium commentario p. 97. qui pag. 192. et seqq. sequutus Eusebii ductum populos θαλασσοκράτορας recensuit, huius Herodoti tum forte loci non memor; nam, quod de Minoë tradit Noster, enotavit e libro IV. c. 60. Diodori Siculi, idem illud de Minoë ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

CAP. CXXIII. 3. Μακρίανδρον Μαυανδρίου) Restituit e Med. Gron. accedunt Arch. et *Valla*: et saepius in c. 142. et seqq. Herodoto dicitur Μαυανδρίος. Praeter Perizon. [ad Aeliani Var. XII. 53.] vid: Hemsterh. ad Luciani p. 478, 510. [ad Necyomant. c. 16. et Contempl. c. 14.] Patris nomen filio fuit inditum, more minus inter Graecos usitato:

Persas id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant Ἀρταφέρνης ὁ Ἀρταφέρνηος, et Ἰδάρνης ὁ Ἰδάρνης. In duobus Demosthenis locis pag. 144, 98. et p. 744, 191. quinque memorantur patribus cognomines, Cephisophon, Cleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes eiusdem aetatis Attici: hoc aevo multo fuit illud usitatus quam olim. VALCK.

8. λάρνακας ὀκτὼ πληρώσας λίθων) *Amphoras complures complens plumbo, summas operiens auro et argento*, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Graecis alia, hoc forte ceperat ex Herodoto consilium; nam Graece Poenum scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, catos illos Athenienses non immeritos deceperunt Egestaei apud Thucyd. VI. 46. Diodor. XII. 83. Polyæn. VI. 21. Fraus dissimilis, qua Syracusanus Pythius bonum illum equitem Romanum circumvenit, Ciceroni venuste narratur, de Off. III. 14. VALCK.

[11. κατὰ δῆσας δὲ τὰς λάρνακας) *Alligatas arcas vertunt: commodius obligatas dixissent. Obsignatas equidem, (hoc enim me voluisse, non obsignatus, quisque videt) ad sensum magis, quam ad verbum, reddidi. Commode Larcherus ex Eustathio ad Odys. θ'. 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventae, arcas et fores, quas tuto clausas voluere veteres, loris fuisse colligatas, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset: καὶ δύναται (ait Eustath. pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ εἰς παροιμίαν κεῖσθαι ὁ τοῦ Ὀδυσσεύς δεσμός ἐπὶ τῶν σφραγισμένων ἀσφαλῶς. De eodem more Reiskius etiam ad hunc Nostri locum monuerat. S.]*

CAP. CXXIV. 6. παντοῖν ἐγένετο [placuit ἐγένετο ex ms.] μὴ ἀποδημῆσαι τὸν Πολυκρ.) Cl. Reiskius τὸ μὴ ἀποδημῆσαι. Explicatur phrasis lib. VII. 10, 3. τότε παντοῖοι ἐγένοντο. Σκύδαι δέ οἱ μὲν Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον. Iam quod Polycratis filiae per quietem obiectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis iussu in crucem tolleretur, Philo Iud. prodidit apud Euseb. Pr. Euang. lib. VIII. 13., alios fortasse secutus. Vid. Mangeium Oper. Philon. T. II. p. 639. WESS.

Ibid. παντοῖν ἐγένετο μὴ etc.) In Xenophonteis semel, ut puta,

reperietur: ἐν παντὶ ἦσαν, μὴ etc. pag. 334, 8. Hinc diversum illud Herodoti significat in omnes se formas vertebat, obsecrans Polycratem, domo ne abiret: δεομένη namque subaudiendum, additum ab Aeliano Nat. An. XV. 21. παντοῖς ἐγένοντο οἱ Ἰνδοὶ δεόμενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδὲνα ἐπιβίεσθαι τῷ ἔσω: quod saepe facit, Herodotum imitabatur Aelianus, cuius ista sunt VII. p. 385, 2. [c. 10, 34.] παντοῖς ἐγένοντο Σκύθαι δεόμενοι Ἰωάνων λύσαι τὸν πόρον. Neutrum horum Portus adtigit. Quocunque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore praesertim, seu metu, dicuntur παντοῖς γίνεσθαι. Uxorem metuens Xerxes Herod. IX. 108. παντοῖς γίνετο, in omnes se formas vertebat, ut ne dare cogeretur quod amata sibi petierat Artaynte. Vid. Luciani T. I. pag. 268. p. 725. T. II. p. 358. et p. 378, 78. ubi reperias παντοῖους ἢ π' εὐφροσύνης γενομένους. VALCK.

8. ἐπεφημίζετο) Gronovio, compositum hoc proscribenti, satis, puto, faceret Eustath. in Iliad. α. p. 28, 27. [pag. 21, 48. ed. Bas.] Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῃ ἐπιφημίζεσθαι, οὐ ταυτόν ἐστι τῷ ἐπευφημεῖν ἀλλὰ μαντικὴ λέξις ἐστὶ, δηλοῦσα προφορὰν τινὰ μαντείας δι' ἀναμνήσεως ἐνυπνίου. Quorum quidem recordatio si animum non subiisset, aderat Hesychii Ἐπιφημίσμασιν, οἰωνίσμασιν, potuerantque in promptu esse Thucydidis et Iosephi verba, a Grammatico explicita. At homines sumus, et specie deludimur. Tu vide Albertium ad Lexicographum. Restitui πεντηκόντερον, scriptore praeceunte. WESS.

CAP. CXXV. 5. καὶ τὴν τέχνην ἀσκήσαντα) Minimi refert, utrum eligatur: [ἀσκ. an ἐπασκ.] parendum tamen Codicum imperio. Ἀσκήων πινυάεθλον IX. 32. pro quo ἐπασκήσας VI. 92. ἀσκήν χρηστότητα Eurip. Suppl. 872., κακότητα ἀσκήν Aeschyl. Prometh. 1064. Superius [lin. 4.] Κροτωνιήτην ἄνδρα, ἡγρόν τ' etc. fortasse voluit, ut c. 122. Μύρρον -- ἄνδρα Λυδόν, nisi scribenti in oculis fuerit Homeri Ἰντρός γὰρ ἀνὴρ. [Iliad. λ'. 514.] WESS.

8. ὅτι γὰρ μὴ οἱ Συρακουσίων) Horum corruerat sensum Valla, qui eiectam a Gronovio reperit et in suo Cod. vocem τύραννοι. Per Syracusanorum Tyrannos, quorum μεγαλοπρέπεια cum illa posset Polycratis Samii componi, nullos, ut puto, designare potuit Herodotus, nisi nobilissimum illud par fratrum, Gelonem, et Hieronem; nam pri-

mus etiam Hiero paulo ante iam illuc abierat, quam historiam suam conderet Herodotus; quo tempore Syracusis imperium fuit penes suum dominum, Populum. Utrumque cum excellenti viro Pisistrato comparans Plutarchus de Sera Num. Vind. p. 551. r. Gelonem, inquit, novimus, et Hieronem, Sicilienses, et Pisistratum, ὅτι πορνεία κτησάμενοι τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρανέμους ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἐλθόντες, ἐγένοντο μέτριοι καὶ δημοφελεῖς ἄρχοντες. Gelo certe, libertatis amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiae fuit et moderationis, et prope modum Regis qualem fingebant in umbra Philosophi, verum exemplar; civibus dictus εὐεργέτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεὺς, Diodor. XI. 26. Ad illum non aequiparandus frater Hiero, eruditorum istius aevi hominum studiosissimus cultor, Simonidis, Pindari, Bacchylidis, Aeschyli, ceterorumque, (Aelian. Var. IV. 15.) eo dignus vel inprimis fuit Herodoto visus, qui huius laudis ornaretur titulo. Sed his longe recentioris secundi Hieronis, (cum primo saepe confusi,) sub Romanorum umbra Regis fortunatissimi, mihi multo notior est μεγαλοπρέπεια. VALCK. — μεγαλοπρεπείην tenent libri omnes, sicut I. 139, 4. Unus Borh. μεγαλοπρεπήην suo arbitrio edidit. Subintelligendum κατὰ vel ἐς μεγαλοπ. facile patet. S.

11. οὐκ ἀξίως ἀπηγγέστος etc.) Tentata haec varie sunt, frustraneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, Polycratem, postquam indigno modo qui narretur, fuisset ab Oroeta occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum Herodotus, aliquod sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persae cruci suffigendis capita amputare, ut Histiaeο VI. 30. et Leonidae VII. 238., aut pellem detrahere; quae fortasse excoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propatulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in Polycrate. De Bagapate Ctesias Eclog. Pers. cap. 58. τὸ δῆρμα περιαιρεθεὶς ἀνίστασθαι. Haec magnus Casaubonus, atque, ut opinor, verissime, Exercit. XVI. ad Annal. Baronii p. 541. WESS.

CAP. CXXVI. 3. καὶ τῶν Μάγων τὴν βασιλείην) Hic iterum, si non fuisset interpolata, Vallae versio, post Cambysis obitum, occupato a Magis regno, demonstrasset atten-

denti, καὶ in κατὰ debere transmutari: μετὰ γὰρ τὸν Καμβύσιον θάνατον κατὰ τοῖς Μάγων τὴν βασιλείην. Necessary correctionem esse sciens historiae Persicae nemo diffitebitur: vid. Herod. III. 61. et 67. Per septem menses Medus ille Smerdis regnavit cum fratre fraudis architecto: κατ' ἐκείνο τοῦ καιροῦ evenerunt hic narrata. Ut passim ab aliis, κατὰ sic etiam adhibetur ab Herodoto I. 67. κατὰ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον, καὶ τὴν Ἀναξανδρίδω τε καὶ Ἀρίστωνος βασιλείην ἐν Λακεδαίμονι. vid. P. Leopard. Em. XI. c. 5. [καὶ τῶν M. tenent scripti omnes: κατὰ recepere Borh. et Schaeff.] Paulo post, ut legit Valla, scribendum: ὁ δὲ ἐν ταύτῃ τῇ ταραχῇ [pro olim vulgato ἀρχῇ] κατὰ μὲν ἔκτεινε etc. adfirmant illud Cod. Arch. et Herod. infra c. 150. ἐν ὧν ὁ, τε Μάγος ἦρχε καὶ οἱ ἑπτα ἑπανίστησαν, ἐν τούτῳ παντὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῇ ταραχῇ. VALCK.

4. ὠφέλει μὲν οὐδὲν Πέρσας) Coniiciendo adtigerunt Pavius et Reiskius. Post pauca. c. 127. de Oroeta ὃς ὠφέλησε μὲν κω οὐδέν. Succedit ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ, suum sibi incommodum habens; neque enim bene adhaerescit antea positus. Equidem proclivior sum in Vallae et Arch. ἐν ταύτῃ τῇ ταραχῇ, in illa post Cambysis fata rerum conturbatione. Vide adnotationes Galei, quibus Cl. Schurtzfleischius calculum addidit. WESS.

[6. Μισροβάρεα etc. Conf. cap. 120. S.]

10. καὶ τινα ἀγγαρήϊον Δαρείου) Exquisitius hoc est quam pro scribarum ingenio. Ἀγγεληφόρους in Musis ignorat nemo. Ἀγγαρήϊος Persarum voce idem. Testes ἄγγαροι, toties apud alios obvii, tum ἀγγαρεύειν, docte illustratum a Vinc. Riccardo ad Homil. Procli XVIII. p. 523. et Balth. Stolbergio Exercit. Ling. Gr. p. 152. Herodotus Ionica specie ἀγγαρήϊον extulit, quando de Persarum vehiculari cursu τοῦτο τὸ δράμμα τῶν ἵππων καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήϊον lib. VIII. c. 98. liquido docens, in regum nunciis, sive pedibus seu curru eant, voci sedem esse. WESS.

11. κτείνει μιν) κτείνει [nescio utrum κτείνει, an κτείνει, voluerit] μιν iustissime docti viri, Pauw, Reiske, Abresch. Proximum ἀποκτείνειν δὲ μιν ita postulat. WESS. — Commodum utique foret μὲν, commodum etiam κτείνει aoristo tempore, sic dein ἠφάνισσε: sed in vulgatum consentiunt libri omnes. S.

12. ὑπείσας) Bis terve reperitur apud Nostrum ὑπείσ, p. 63, 41. p. 180, 12. [lib. I. c. 156. et III. 52.] et hoc loco praebet idem Arch. Si vel plures darent, servandum tamen rarius illud Ionicum iudicarem ὑπείσας. Ut hic ἄνδρας ei ὑπείσας, sic legitur VI. 103. νυκτὸς ὑπείσαντες ἄνδρας. Formam, Grammaticis ferme ignotam, ut Iones, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: ἀφείσα, ἀφείσαν, est in Thucyd. V. 81. et alibi. VALCK. — Aeque ionicum ὑπείσ est, et ὑπείσας: sed ὑπείσ τῆς ὀργῆς locis citatis, a verbo ὑφίημι, remitto; at ὑπείσας vel ὑφείσας ab ἔω, colloco. S.

CAP. CXXVII. 5. οὐκ ἰδόνει πέμπειν) In his requiritur vocula, quae in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror: στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἰδόνει οἱ πέμπειν, ἅτε οἰδεόντων ἔτι τῶν πρηγμάτων: neque enim οἰδεόντων, si plures dant Codices, alteri οἰδαινόντων postponerem: legitur et III. 76. μηδὲ, οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων, ἐπιτίθεσθαι. Platonis imago non multum distat, πόλιν et ἀρχὴν Φλιγμαίνουσιν memorantis, de Rep. II. p. 372. E. de Leg. II. p. 691. E. VALCK. — At nec ullo incommodo subintelligi dativus οἱ ad ἰδόνει potest, et peropportuna eidem voculae sedes deinde est, rebus ei (id est, rebus eius) nondum satis tranquillis. Caeterum, intercidis in codicum aliquo οἱ ante οἰδεόντων, nemini mirum videbitur. S.

Ibid. ἅτε οἱ οἰδεόντων etc.) Praeivit Scriptor, Thaliae c. 76. μηδὲ οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων. Aldus ibi, ut hic Pass. οἱ δεόντων, quod ipsum in Suidae Ἰθὺ fuit; ubi Küsterus, quum οἰδεόντων debuisset, rescripsit hoc ex loco οἰδαινόντων, oblitus H. Stephanum dudum in Recens. Voc. Herod. verum tenuisse. Οἰδαίνει in irae fermento Procopius Bell. Pers. I. 21. et Vand. I. 4. Μοχ μεγάλην τὴν ἰσχὺν non sollicito. WESS.

CAP. CXXVIII. 5. παλλομένων δὲ λαγχάνει) In his etiam fuit erratum. Idem saepe dicitur κληρουμένων δὲ λαγχάνει: nam, quod Ionice πάλλειν et πάλλεσθαι; vulgo κληροῦν dicebatur et κληροῦσθαι: quae duo sane differunt significandi dote. Sive praefectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam coniiciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussionē πάλλειν κλήρους, et πάλλειν dicebatur simpliciter, vulgo κληροῦν. Πάλλεσθαι et κληροῦσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti committebant. Quem ex his tangebāt sors, sive, cuius sorte nomen excidebat, is λαχεῖν dicebatur, vel

κλήρω λαχεῖν [III. 83, 6.], Herodoto πάλω λαχεῖν, [IV. 94, 5: 153, 5.] et Aeschylō Sept. c. Theb. vs. 55. Κληρουμένους δ' ἔλειπον, ὡς πάλω λαχὼν ἑκάστος αὐτῶν. In Soph. Elect. vs. 711. agonistas Brabeutae Κλήροις ἔπληαν. Hoc activo verbo Κληροῦν est et Aristophani Eccles. 678. Contra Callim. Hymn. in Iov. vs. 64. ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε Πήλασθαι. Homerus Iliad. 6: 191. Ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἄλα ναίμεν αἰεὶ Παλλομένων. Hoc et κληρουμένων λαγχάνει, Xenoph. p. 23, 28. Lysiae p. 105. Demosthenes p. 322, 22. κληρουμένων πρῶτος αἰρεῖσθαι τὸν αὐλητήν ἔλαχεν. Turpe mendum, ut alia non pauca, relique-runt in Harpocrat. Πινάκια, τὰ καθιέμενα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρονομένων: corrige κληρουμένων. H. Valesius, vir summus, κληρούντων dum scribebat, Attici forte moris non recorda-batur. VALCK. — Immo recte, si quid video, emenda-vit Valesius. S.

14. εἰ ἐνδεκαίκατο ἀπόστασιν) Misellum εἴ οἱ placere [Gro-novio et Porto] non potuit, quoniam ἐνδεκαίκατο ex ἐνδείκασθαι repetitum iverunt. Fac Ionum more ab ἐνδείκασθαι descen-dere, et vocolae tuta erit statio. Diodori sunt, καὶ μὴ βάρ-βαρον ὁμοιότητα πρὸς ὁμοειθεῖς ἀνθρώπους ἐνδείκασθαι, lib. XIII. 27. et in Excerpt. T. II. p. 631. μεγάλην ὕβριν τῇ πρεσβείᾳ ἐνδεί-ξατο. Nobile Paulli est Apost. Ἀλέξανδρος πολλὰ μοι κακὰ ἐν-δείξατο Π. Tim. iv, 14. Alia prudens negligo. Artibus au-tem Bagaei ad Oroetem pessumdandum conveniunt Macro-nis technae in Ael. Seiano ap. Dionem Cass. et Olympii sive Honorii Imp. in Stilicone opprimendo ap. Zosigum. WESS. — Facile equidem patiar εἴ οἱ ἐνδεξ. restitui. S.

[20. μετῆκάν οἱ τὰς αἰχμὰς) Vertunt vulgo cum Valla, lanceas deposuerunt. An submiserunt ei lanceas, aut tradide-runt? Nescio an militaris formula sit μεθίεναι τὴν αἰχμὴν, cuius vim mihi haud satis liquere profiteor. S.]

CAP. CXXIX. 5. ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρβρων) De Dario, καταπεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν κυνηγεσίᾳ, τοῦ ἀστρά-γαλου ἐκχωρήσαντος Dio Chrysost. Or. XIV. p. 231. ex Herodoto, dissensus exiguo, iterato Or. LXXVII. p. 652. πε-σόντι ἀπὸ τοῦ ἵππου μεταχωρήσας ὁ ἀστράγαλος: maior est in medicis nomine, quem Δημοδόκον, incertum sua-ne an aliorum culpa, appellat. Fieri potuit, ut Δημοδόκος, quo de Aristoteles Eth. ad Nicom. VII. 8. in Oratoris animo fuerit. In Himerii Eclog. p. 71. ed. H. Steph. Δημοκίδης ὁ Κροτωνιάτης,

etiam ap. Photium Biblioth. p. 1147. ubi Sophistae verba Hoeschelii adiumento correctiora leguntur. WESS.

8. *στρεβλοῦντες καὶ βιάμενοι*) Haec et vicina obversabantur Dioni Chrys. Or. XIV. p. 231. v. et LXXVII. p. 652. v. et 653. ubi chirurgi εἰς ἀγρυπνίας τε καὶ ἀλγυδόνας *Darium ἐνέβαλον*, ἔλκοντες καὶ βιάζόμενοι τὸ ἄρθρον: tum tangit laudabile Democedis facinus, invidios Medicos Aegyptios e praesentissimo liberantis periculo, narratum Herodoto c. 132. Bis in Dione medicus Crotoniata dicitur Δημοκίδης, qui fuit Δημακίδης, et Democedes etiam vocatur Timaeo ap. Athen. XII. p. 522. v. et Aeliano Var. Hist. VIII. 17. VALCK.

11. *ἀγρυπνήσει εἶχετο*) Suidas male [qui ἀγρυπνήσιν εἶχετο.] Herodotea ἔχισθαι ἀπορίη et ἐν ἀπορίῃσι IV. 131. IX. 97. et ἀμφιβολίῃ ἐχόμενος V. 74. Aeliani Var. XIII. 35. φαλκγγίων κνήμασιν ἐχόμενος, Luciani Scyth. c. 2. τῷ λοιμῷ ἐχόμενος, abunde Grammaticum redarguunt. Dignum magis consideratione [L. 12.] παρακούσας -- τὴν τέχνην, studiosissime in Lexica, ut ἀκούειν et παρακούειν, contra compositionis indolem, idem habeatur, receptum. Consilio non favebit Herodotus, si, quod schedae offerunt, οἷα δὲ παρακούσας dederit, tantum indicans, oscitanter et negligenter hominem Sardibus pridem audientem Dario nunc tandem Democedis artem indicasse. WESS. — Verba οἷα δὲ facile suspiceris ex glossa a nonnemine fuisse adiecta: quae sive adsint, sive absint, perinde constabit verbo παρακούειν notio obiter audiendi, quam ei Vir doctus vindicavit. Denique ad ἀγγέλλει τῷ Δαρείῳ utique intelligi debet τὴν τέχνην τοῦ Δημοκίδους, et potest ad παρακούσας subintelligi περὶ αὐτῆς: sed et nihil impedire videtur, quo minus iuncta intelligamus παρακούσας τὴν Δημοκίδους τέχνην, et dein cogitemus ἀγγέλλει αὐτήν. S.

CAP. CXXX. 4. κατεφάνη -- τεχνάζειν ἐπιστάμενος) Vallae Latina, visus Dario fuit notitiam artis perite didicisse, mala sunt, damnataque ab H. Stephano Thes. T. III. p. 1437. Suidae interprete, et Reiskio. Dolos et strophas noverat Democedes, ut artis medicae peritiam dissimularet. Id τεχνάζειν. Ὁ δὲ Ἀεταφέρης ὁρῶν αὐτὸν τεχνάζοντα, dissimulandi artibus utentem, infra lib. VI. 1. WESS. — Vallae versionem quum Gronovius tenuisset, cum hac Wesselingius permixta, sed tamen visus fuit Dario dissimulandi artes bene nosse: frigida (ut dicam quod sentio) sententiā. Nempe me-

mor Vir doctissimus usitatae verbi φαίνεσθαι et similium constructionis cum participio loco infinitivi, (de qua etiam ex professo Valckenarius ad c. 1, 24. huius libri monuit,) iuncta intellexit ista κατεφάνη ἐπιστάμενος, rursumque illa, ἐπιστάμενος τεχνάζειν. Sed ex praemissa Darii interrogatione, (l. 2.) τέχνην εἰ ἐπίσταται, perspicuum videtur intelligi h. l. debere, ἐπιστάμενος αὐτήν, scil. τὴν τέχνην, adeoque hoc dici: *adparuit Dario, dissimulare hominem, eum quidem ealleret artem; sive, quod eodem redit, adparuit Dario, callere eum artem, sed dissimulare.* Poterat Herodotus scribere ἐφάνη -- τεχνάζων, ἐπιστάμενος: sed, ne duo participia absque coniunctiva concurrerent particula, alterum verbum in infinitivo posuit, cui perinde hic locus erat. In eandem nobiscum sententiam Larcherus monuit, ἐπιστάμενος hic accipiendum quasi esset καίπερ ἐπιστάμενος. S.

8. Φλαυρώς ἔχειν τὴν τέχνην) Praeferrem, si Codices subministrarent, Φλαυρώς ἔχειν τῆς τέχνης: quo modo saepe loquuntur veteres. μακαρίως ἔχεις Φρεών* Θράκης παρόδου χρησίμως ἔχειν* οὕτως εὐνοίας ἔχων* αὐχμηρῶς εἶχε τοῦ προσώπου* οὐ γὰρ οἶδα παιδείας. ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Horum primum est Dionysii Tyr. ap. Stobaeum p. 531, 14. Postremum Platonis ita transtulit Latine Cicero: *cum ignorem quam sit doctus, quam vir bonus?* Tusc. V. 12. VALCK. — Tenent vulgatum libri omnes: et perinde sane (κατὰ) τὴν τέχνην, atque τῆς τέχνης (ἕνεκα) dicere licuit Herodoto. S.

[9. ὥς οἱ ἐπέτρεψε: sc. ἑαυτὸν, aut τὸ πρῶγμα. S.]

10. καὶ ἥπια μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγων) Series rerum multis adstipulatur. Aegyptii medici regem diu torserant, et continuatis aerumnis somno prohibuerant. Democedes lenibus post acria illorum usus medicamentis Darii insomniam discutit, reddita sanitate. Valla verum perspexit, nactus Morelli ad Dion. Chrys. p. 72. et aliorum calculum. ἥπια φάρμακα Poëtae Iliad. δ. 218. et ἥπια ἀνέσματα Aeschylus Prometh. vs. 481. loquendi genus adfirmant. Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. intacta non reliquit Herodotea. WESS. — Suum Herodoto restitutum iri, καὶ ἥπια μετὰ τὰ, monstrat Diss. Herod. p. 81. Sic Laurentium legisse monuerat, qui primus, ni fallor, omnium exactius expendere coepit monumenta veterum, Graeca praesertim, P. Leopardus Emend. VII. c. 14. VALCK.

19. ὑποτύπτουσα δὲ αὐτίων ἐκάστη) Stephani ὑποτύπτουσα probarunt Ampl. Cuperus Ep. ad Graev. Syllog. Burman. T. II. p. 690. Pavius, Geinozius; merito inprobante Gronovio, sed vulgatum, in quod codices magna consensione conspirant, infeliciter explicante. [Nempe vertendum censuit, unaquaeque pectus subverberans.] Indiget locus interpunctione, bene a Cl. Reiskio picta, et ex Arch. τὴν θήκην, arcâ sive repositoio aureorum numorum. Donarunt regiae mulieres Democedem stateribus, cumulatim adeo in phiala coacervatis, ut plures deciderent. Singulae τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην arcam, ut numos phiala eruerent, concusserunt et subverberarunt: id ὑπετύπτειν II. 136. VI. 119. habetque iunctum utrobique sibi, quo quid egeritur, instrumentum, etiam in Comici Avib. vs. 1145. ubi Hemsterhusius praeclare. Lege mecum, ὑπετύπτουσα δὲ αὐτίων ἐκάστη Φιάλη τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην ἰδωρίετο τὸν Δημοκῆδεα οὕτω δὴ τι θαυσιλέϊ δωρεῇ, ὡς etc. Earum unaquaeque phiala thecam (sive auri arcam) concutiendo eruens Democedem tam luculento munere donavit, ut servus - - et plana via erit. Tzetzes, laxius explanatione usus, χρυσαῖς Φιάλαις τὸν ἐπίχρον ἐκείνῳ, Democedi, Chil. III. p. 314. WESS.

Ibid. ὑποτύπτουσα etc.) Tentamina prostant H. Stephani, Palmerii, Gronovii, Reiskii. Qui hic Theologica potissimum tractat juvenis Gallus Io. le Febvre hunc in sensum accipiebat Herodotea: chacune d'elles vidant une fiole pleine d'or dans une caisse, la donnèrent à Démocède avec la caisse. Reliquis mea quoque succedat coniectura, τὸν χρυσὸν tantum scribentis pro τοῦ χρυσοῦ. Herodoti verba, ὑποτύπτουσα δὲ αὐτίων ἐκάστη Φιάλη, τὸν χρυσὸν σὺν θήκῃ ἰδωρίετο τὸν Δημοκῆδεα, sic interpreto: earum autem singulae phiala eruentes, (aureos stateras, ex arca videlicet:) auro et phiala donabant Democeden: atque ita verum me reperisse arbitror: probe tamen sciens veritatis saepe nos decipi simulacris. Primum egestos ex arca stateras continens phiala, auri erat θήκη. Deinde, τὸν χρυσὸν - - ἰδωρίετο τὸν Δημοκῆδεα, qua ante structura, δαριέται μιν Δαριεῖς π. χ. δύο ζεύγη. [At ibi ζεύγη et usus Graeci sermonis et librorum consensus postulavit.] Quid tandem sit ὑπετύπτειν ante hos 50 annos Küsterum docuit venerandus ille nobis Hemsterhuisius: vid. ad Aristoph. Av. vs. 1145. Küsterus dedit et Berglerus Herodotea ex

lib. II. c. 156. ubi *κατὰ ὑποτύπτοντις ἐς λίμνην* notat conto in paludem immisso egerentes quod adhaerebat luti: omisere locum Herod. VI. 119. (p. 370, 37. ed. Gron.) *ὑποτύφας τούτῳ ἀντλίου*. Aristophanis anseres, latis pedibus usi veluti palis, *ὡσπερ ἄμαις*, lutum eruentes, *ὑποτύπτοντις*, in pelves *ἐνέβαλον*. Similiter uxores Darii quaeque dicuntur *ὑποτύπτονσαι φιάλῃ*, tanquam palis usae phialis: nec mirum; phialarum enim ampla quidem erat capacitas, sed lata figura palatum instar: vocem idcirco Hebraeam *פִּיאל*, qua palae designantur, *φιάλας* interpretantur Numer. IV, 14. In Homero *φιάλην* exponunt *χαλκεῖον ἐκπέταλον λεβητώδης*: vid. Athen. XI. p. 468. E. p. 501. A. Eustath. ad Iliad. ψ'. p. 1412, 30. et Wetsten. ad Ioannis Apoc. 5, 8. Vas sive poculum *ἐκπέταλον* amplum est, atque expansum instar folii vel laminae: Athen. XI. p. 485. E. 494. E. 496. A. et Harpocrat. in voc. *Τριπτήρα*. Istarum itaque Darii uxorum unaquaeque donabat Democeden (fortasse regio more *προσιπικυῖα*) *Λαβούσα πλήρη χρυσίων* [*μετόμφαλόν γε*] *φιάλην*: sic apud Athen. XI. p. 502. A. scribendus est Theopompi Com. tetrameter, ex Althaea sumtus. VALCK.

[Theopompi apud Athen. fragmentum iam nil moror; ad quod consuli possunt quae a Casaubono, a Porsono, et a nobis adnotata sunt; Animadv. ad Athen. T. VI. p. 297 seq. Hoc unum moneo, nescire me consulto-ne *χρυσίων* scripserit Valck. pro eo quod apud Athen. olim vulgatum erat *χρυσίων*. Caeterum rectissime hunc Herodoti locum expeditisse idem Vir doctissimus mihi visus est; nisi quod nil opus fuit, τοῦ χρυσοῦ ibi contra et sermonis usum et librorum consensum in τὸν χρυσὸν mutare, quum percommode intelligi possit *δαψιλέϊ δωρεῇ τοῦ χρυσοῦ*. Quod verò *θήκη* idem Vir doctus ipsam illam phialam interpretatur, qua et hauriebatur aurum et cui illud impositum donabatur Democedi; similiter apud Athen. IV. 4. p. 129. d. e. est *ὕλοις πίναξ*, ἐν θήκῃ κατακειμένος ἀργυρᾶ, vitrea patina super repositorio argenteo: et ibid. c. 5. p. 130. c. d. bellaria in canistris ex eboe tectis - - dono dabantur hospitibus αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν πεμμάτων *θήκαις*, unā cum thecis, quibus quodque bellariorum genus impositum erat. Et, *φιάλην* (phialam, pateram) planius aliquod vas et latius esse, super quod aliud (v. gr. poculum) possit reponi, ex eodem Athenaeo

et ex Polluc. VI. 95. observavit Wyttenbach in Annotatt. ad Selecta principum Historiolor. p. 374 seq. conf. Xenoph. Cyrop. I. 3, 8 seq. Wesselingii ratio, quoad sententiae summam parum a Valckenarii interpretatione discrepans, nititur illa quidem codicis Arch. auctoritate; sed vereor ne τὴν θήκην ibi (pro vulgato σὺν θήκῃ) ex scribae ingenio profectum sit, non e vetusto exemplari derivatum. Sane in duobus aliis Herodoti locis, ubi verbum ὑποτύπτω eadem notione usurpatur, itemque in tertio ex Aristoph. prolato, nullum nomen in accusativo casu positum conspicitur, nec illo opus esse videtur: *aurum vero simul cum theca* (σὺν θήκῃ) *dano datum esse Democedi*, ex his quae continuo sequuntur intelligitur. Reiskius duas voces σὺν θήκῃ in unam συνθήκην contrahendas censuerat, χρυσοῦ συνθήκην *auri acervum* intelligens. Toupius Emend. in Suid. (ad voc. Χρυσίς) P. III. p. 575 seq. ista τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ, violenter utique, in εἰς τὴν χρυσοθήκην mutans, provocavit ad illud apud Nostrum ὑποτύπτοντες εἰς λίμνην, *auri arcam χρυσοθήκην* intelligens. τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ tenens Werfer, et haec ipsa verba iuncta intelligens, (in Act. Philol. Monac. T. I. p. 108 seqq.) θήκην χρυσοῦ nil aliud nisi *auri arcam vel crumenam* significare contendit, idque ex Herodot. IX. 83, 3. adparere existimat, ubi tamen nihil impedit quo minus θήκας illas, quemadmodum hoc loco, *phialas s. pateras* intelligamus, collato praesertim ibid. cap. 80, 6. Benedictus nuper (in Act. Sem. Philol. Lips. II. 2. p. 296 seq.) unice veram lectionem esse ὑποκλύπτουσα iudicans, quam nonnullos bonae notae codices ait exhibere, nescivit Vir doctus nullo in vetere libro reperiri istam scripturam, nonnisi ex coniectura propositam ab H. Stephano sub finem Praefationis ad Lectorem quae editioni Graeco-latinae praemissa est. S.]

CAP. CXXXI. 2. πατρὶ συνέϊχετο ἐν Κρότωνι) Insulsum δὲ damnavit Gronovius, nec induxit, Reiskio merito demirante. Tolerari non debuit. Simile erit Homeri Iliad. ζ. 396. τοῦ περ δὲ θυγάτηρ ἔχσθ' Ἑκτορι, si ad structuram animus se verterit; et VI. 12. τῇ παρεούσῃ (δουλήν) συνέχεσθαι, *conflictari*. WESS. — At Homericus quidem ille locus cum hoc nihil prorsus commune habet. δουλήν συνέχεσθαι latine commodius forsan reddetur, *premi servitute*, ut apud Polyb. πολέμοις, λιμῶ συνέχεσθαι. S.

8. Ἀθηναῖοι, ἐκαστὸν μνίαν) Polycratem non miror de male quaesitis adeo munificum in medico fuisse remunerando; sed mirarer equidem Aeginetarum, atque istius temporis Atheniensium munificentiam; nisi suspicarer, ut alibi numeros; hic summam quoque pecuniae nimium ab Herodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium civitas erat potentissima, legatis in diem, Aristophanis aevo, duae dabantur drachmae: vid. Arist. Acharn. vs. 66. Centum drachmae unam duntaxat minam conficiunt, quales minas centum annuas dedissent Democedi: huc adde, medicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem. Pluti versus est 408. Τίς δ' ἦν ἱατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὐκ γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἐστ', οὐθ' ἡ τέχνη. Sed ante bella Persica cuperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Atheniensium aerario pecuniae vis, ut peregrino Medico annum adsignare commode potuerint salarium talentum et minas quadraginta, sive, secundum nostram putandi rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo, vix credibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde fuerit attentus, qui minas, ad centum, viginti tantum adiiicienti Tyranno suam maluerit operam addicere, quam Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratae sunt Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodotea mecum, credo, mirabuntur. VALCK.

13. Κροτωνιάται ἱητροὶ ἐλέγοντο) Voluit-ne Arch. librarius ἱητροὶ ἐλέγοντο, καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα εὐφημίζοντες? Sententia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa, mihi tamē ex critici interpretamento nata. Democedes et Crotoniatæ Medici plura scholae Italicae videntur debuissē: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Crotonē docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 137. Ut taceam illustrem in Pythagorae rebus memoriam Democedis apud Iamblichum Vit. Pyth. c. 35. Conf. Dan. Clericum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἴφου φύμα) Generalius Athen. XII. 4. [c. 22.] p. 522. B. τὸν μιστὸν ἀλγήσασα. Vomicae morbum φύμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. c. 50. eadem spectans, quae Plutarchus de Iasone Pheraeo T. II. p. 89. c. ἴπαισι τῷ ἴφει τὸ φύμα καὶ διείδεν οὕτως, ὥστε σωθῆναι τὸν ἄν-
Herodot. T. V. P. II. K

δρωπον -- τοῦ φύματος βαγίντος. Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossae inconmodum auxit. WESS.

8. ἔξομαι μιν) Vide VI. 74. WESS. — Scilicet ibi pariter ἔξομαι, non ἔξομαι. Conf. vero et IV. 154, 14 et 15. S.

9. ὅσα αἰσχύνῃ ἐστὶ φέροντα) Alias monui, [ad I. 10, 12.] necesse non videri, ἐς αἰσχύνῃ scribi. Sustuli nunc codicum imperio praepositionem. Euripid. Hecub. 1241. καὶ γὰρ αἰσχύνῃ φέρι. Περᾶγμα. Plato Menex. p. 247. Α. ἡ νίκη αἰσχύνῃ φέρι. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notavimus. S.

Ibid. ὅσα ἐς αἰσχύνῃ ἐστὶ φέροντα) Restituit etiam Gronov. I. 10. παρὰ βαρβάρους καὶ ἄνδρα ὁφθῆναι γυμνόν, ἐς αἰσχύνῃ μεγαλήν φέρι. Quam ex Med. Cod. praepositionem ἐς adiecit, illam merito non necessariam iudicabat, quo humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thucyd. I. 5. οὐκ ἔχοντός πο αἰσχύνῃ τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δὲ τι καὶ δόξης μάλλον. Aelian. Var. I. 21. οὐ μὴν ἔδραστοι οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἕλλησιν αἰσχύνῃ φέροντων. Quae habent vel adferunt ignominiam, dicuntur αἰσχύνῃ ἔχοντα, vel φέροντα: in his valde dubitari potest an locum suum ἐς possit tueri. Saepenumero quidem iisdem verbis ἔχειν et φέριν adiecit ab Herodoto praepositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significant spectare vel pertinere. II. 52. τὰ ἐς Ἡσιόδον τι καὶ Ὀμηρον ἔχοντα. IX. 42. τὸν χρησμόν, τὸν Μαρδ. εἶπε ἐς Πέρσας ἔχειν. IX. 32. οὐκ ἐς γυμνικούς ἀλλ' ἐς ἀρήϊους ἀγῶνας φέρον τὸ -- μαντήσιον. VIII. 137. ἐπὶ ἡλδὲ οἱ αὐτίκα, ὡς εἴη τέρας, καὶ φέροι ἐς μέγα τι. Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi reperientur, praeterquam apud eius imitatores, quos inter eminet, in his etiam adhibendis, Pausanias: huius VIII. p. 701. legitur φέριν ἐς ἑαῖνον τὸ ἄσμα, et X. p. 842. Lib. I. p. 104. τοῦτο τὸ ἔπος ἐς τοὺς τεθνεῶτας ἔχειν νομίζοντες. II. p. 133. τὸ ἐπίγραμμα ἐς γυναῖκας ἄλλας εἶχε. V. p. 380. ἐς τοῦτον τὸν ἄνδρα ἔχει τὸ μάντευμα. V. p. 417. ista ἐν τοῖς ἔχουσιν ἐς Ἀργείους ἐδήλωσα. p. 427. τῆς ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὐμηλον τὸν Κερῖνθιον εἶχεν ἡμῖν. Cum postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. τὰ ἔχνη τῆς ὑπονοίας εἰς τοῦτον φέροντα: et p. 120, 8. τὰ ἔχνη τοῦ φόνου οὐκ εἰς ἐμὴ φέροντα. Haec ad manum non erant G. Arnaldo scribenti Var. Coniect. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, τὰ εἰς δαίμον.

vel βλασφηημίαν, vel εἰς ὄνειδος φέροντα, fatebor etiam dici potuisse τὰ εἰς αἰσχύνην φέροντα: sed, quae diversi sunt generis mihi non incognita, quod nimis fit frequenter, permisceri nolim. VALCK. — Nihil referre videtur (quemadmodum ad I. 10, 12. *Wesselingius* monuit) addatur εἰς ad αἰσχύνην, an auferatur: ac possis latine etiam perinde reddere, quae ad contumeliam pertinent. Conf. quem in *Var. Lect.* laudavi *Markl.* ad *Eurip. Suppl.* vs. 295. S.

CAP. CXXXIV. 13 seqq. αὐξανομένην γὰρ τῷ σώματι etc.) Ex *Democrito* habet *Stob.* *Serm.* CXV. p. 592. Αὐξανόμενου γὰρ τοῦ σώματος, συναύξονται φρένες· γηράσκοντος δὲ συγγηράσκουσι etc., quae his ita respondent, ut eodem fonte manarint. Saepe opinatus sum, perperam *Democriti* nomen fragmento apud *Stobaeum* adpingi, debuisse enim *Herodoti*. Nunc, cum ambo eiusdem fuerint temporis et aequales, philosopho et medico dictum, utriusque sententiis bene congruens, nolo auferre. *Galenii* similem apud *Eustathium* [ad *Odyss.* β'. p. 98, 31.] professionem non miror, quippe τὴν κρᾶσιν, sive corporis temperamentum, humanam animam arbitrati. Nec *Aristotelicum*, *Polit.* lib. II. c. 7. Ἔστι γὰρ, ὥσπερ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας. Notae Philosophi sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit *Hier. Mercurialis Var. Lect.* lib. IV. 3. tolerari utcumque ea posset, si de operationibus animae, quatenus ex instrumentis corporis pendent, accipiantur. Mihi sese probavit hoc *Heraclidae Pont. Allegor.* p. 485. ὅσον ἡ τοῦ σώματος ἰσχύς ὑποφθίνει, τοσοῦτον ἡ τῆς διανοίας αὐξεται βῶσις. WESS.

Ibid. αὐξανομένην γὰρ etc.) Sub nomine *Democriti* *Herodotea* legi apud *Stobaeum* monitum fuit in *Diss. Herod. Wess.* p. 177. Suo tributa parenti prostant in *Scholiis* ad *Hom. Od.* β'. 315. Dixisse fertur *Antipater Tarsensis* lib. II. de anima, secundum decreta Stoicorum: ὅτι συναύξεται τῷ σώματι ἡ ψυχὴ, καὶ πάλιν συμμιούται. Traditur hoc in *Scholiis Homeri Leidensis* ad *Iliad.* λ'. 115. [et in *Venetis Scholiis ad Villosionem* editis.] quod neque ex *Eustathio* constat, nec *Diogene Lærtio*, neque aliunde forsitan didicissemus. Verborum sententia neque *Democrito* disconvenit: cum corpore, ait *Lucret.* III. 447. Crescere sentimus pariterque senescere mentem. - - - Post ubi iam validis quassatu' et viribus aevi Corpus, et obtusis ceciderunt viribus artus; Claudicat inge-

nium, delirat linguaque mensque: γηράσκοντι δὲ συγγηράσκουσι (καὶ αἱ φρένες,) καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνονται. Quintilianus in re diversa, Inst. Or. X. 5. *Necesse est, inquit, ipse ille mucro ingenii quotidiana pugna retundatur.* Quod, ut puto, sumserat ex Herodoto Livius VI. 23. L. Furium facit iuvenibus bella data, dictitantem, (Herod. νῦν γὰρ ἂν τι καὶ ἀποδείξαιτο ἔργον, ἕως νῆος εἰς ἡλικίην. cf. Homer. Iliad. χ'. 71.) et cum corporibus vigere et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactae iam aetatis erat; sed vegetum ingenium in vivo pectore vivebat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materiae, quam tractabat, ubique memor Longinus π. Τψ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, αἶτ, διηγούμεαι, γῆρας δ' ὅμως Ὀμήρου, Odysseae conditoris, atque in illa similis ἡλικία καταδυομένη. Meriens Cyrus Xenophontis Κυρ. Παιδ. VIII. p. 138. de se ipse testabatur: τοῦ μὲν γῆρας οὐδὲ πώποτε ἠσθόμεν τῆς ἡμῆς νέετος ἀσθενέστερον γινόμενον: quae libenter adhibet Ciceronis Cato maior de Sen. c. ix. Qui fertur esse Xenophon, quando secedit a Xenophonteis ex historia Graeca ad verbum describendis, frigidus Agesilai laudator et sophista, p. 86. ed. Hutchins. Δοκεῖ δ' ἔμοργε καὶ τὸδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδειξθαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχύς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς ἰσχύς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατος ἵσται. Qui libellum istum olim tamquam Xenophonteum adhibuere, vel videntur adhibuisse, horum mihi testimonia, plerorumque opinor, sunt in numerato, VALCK. — Xenophonti libellum istum contra Valck. vindicavit Weiske, Opp. Xenoph. Vol. IV. p. 404 seqq. S. 19. ζεύξας γίφουραν ἐκ τῆς δὲ τῆς) Posteriora ad eum modum certatim formarunt docti viri, et recte: rei indoles et masti testantur, nec minus, iustum videri, quod insuper mutatum. Infra lib. IV. 117. Darius γίφουραν ζεύξας — διαβίβηκε ἐς τὴνδε τὴν ἡπείρου. De ancillis Atticis, [l. 25 seq.] ab Atossa sibi expetitis, et belli Persici origine, Aelian. Hist. An. XI. 27. Claudianum credo lib. II. in Eutrop. vs. 200. ad eas alluisse: Felices — quibus Argivae, puloraeque ministrant Thessalides, famulas et quae meruere Lacaeas. WESS. CAP. CXXXV. 1. καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἱσθείς) Solens Homerum imitatur Iliad. τ'. 242.

Ἀπὸ τῆς ἅμα μῦθος ἔην, τετράστρο δὲ ἔργον.

Quod dudum animadvertentem Eustathium p. 1182, 30. [p. 1248 extr. et seq. ed. Bas.] operae est audire. Τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον ἅπρι' Ἡρόδοτος ζηλώσας οὐκ ταῦτα εἶπε καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησε. Nolo dicere, Thesalonicensem praesulem mastis ad amussim convenire, id solum, cessare post haec fluctuationes de veriore sententiae scriptura debere. Patronum Cl. Valckenarius suae opinionionis allegare Cod. Ask. potest. WESS.

Ibid. καὶ ἅμα τ' ἔπος ἔφα. Vulgabatur ante Gronov, καὶ ἅμα ἔπος τ' εἶπε. In aliis Codd. nec reperitur εἶπε, neque ἔφα. Hoc, Doricum, ferri nequit: sed Herodotea sunt, ἔφατο, ἐφάμην, ἐφάμενος: extra poetas illa quidem rarissima, nisi quod Aelianus in Var. Historia ἔφατο, II. 2. et frequenter adhibuerit alibi. Herodotum itaque scripsisse suspicor: ταῦτα εἶπε ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἐποίησε: ista dixit, et simul atque dixisset, rem aggrediebatur: sive, nec dicta res morata, ut loquitur Iustinus II. 3. Solet et Noster ita loqui p. 47, 2. [lib. I. c. 112.] ἅμα δὲ ταῦτα εἶλεγε, -- καὶ ἀπαδείκνυσι. p. 269, 41. [IV. 150.] ἅμα τε εἶλεγε ταῦτα καὶ εἰδείκνυσι. cf. p. 461, 41. [VIII. 5.] Homereum illud, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον, in sermone quotidiano dicebatur de re dicto paene citius confecta, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, Zenob. I. Prov. 77. Quando ad ἔργον adiecit Herod. ἐποίησε, putem et ἔπος ἔφατο non spernendum; praesertim ubi membrana Flor. ἔφα ostentat. In Euripidis Bacch. vs. 1080. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαίαν ἐστῆριξε φῶς: hoc tempus (non ἐστῆριξε) poscit usus Euripidis et ratio locutionis: vid. Electr. vs. 788. Plutarch. T. II. p. 782. c. Chariton VII. p. 122. Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. in Iov. vs. 87. et 92. Homerus Iliad. τ'. 242. Αὐτὶς' ἐπαυθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετίλειστο δὲ ἔργον. Est sane sublime dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: εἶπεν ὁ θεός, γινώσκω, καὶ ἐγένετο. VALCK.

[13. συμβαλίσθαι ex Pc. me adscivisse dixi in Var. Lect. Sic vero etiam in Pa. Pb. et Pd. scribi diserte Larcherus monuit, quibus e codicibus nihil h. l. enotavit is qui nostri caussa illos excussit. S.]

16. δίσσας μὴ εὖ ἐκπιρῶτο) Tametsi εὖ Euripideo Phoeniss. vs. 998. ὡς εὖ πατὴρ ἐξείλον φέρον, κλέψας λόγους, comparetur, claudicabit sermo. Stephan. μὴ εὖ ἐκπιρ. coniecit, minime εὐστρόχως. Papius μὴ οὖ, Reiskius μὴ εὖ, lenissima me-

dicina. Quae autem his iugata adhaerent, [οὐ τι ἐπιδρω-
μῶν πάντα etc.] suum ex Codicibus recuperarunt colorem.
Indicant, Democedem non *cupide involantem* donata ac-
cepisse cuncta, sicuti iidem perspexerunt optime. Nam
Latina, nihil omnium offendens oblata sibi accepit, iure dam-
nantur. Verbum ἐπιτρέχειν significatum requirit. *Aristi-
des* T. II. p. 401. ed. *Iebb.* εἰ σοι περὶ παιδων εὐχομένων, τῶν θιῶν
εἴποι τις, ὡς ἔσονται μὲν - - οὐκ ἂν δέξαιο; οἶμαι μὲν καὶ ἐπι-
δράμοις: imo vero *cupide accurreres et arriperes*. Cuius ego
loci indicinam *Abreschio*, verissime addenti, *Io. Chryso-
stomo* in deliciis illud ipsum fuisse, debeo. Vide *Nostrum*
lib. VIII. 32. *WESS.* — Vitiosum εὐ ἐκπειρωτο, ex *Aldina*
ed. propagatum, tenere *Wess.* non debuerat. εὐ pingen-
dum, idem ac οὐ valens, optime *Reiskius* monuerat: quum
vero sit enclitica vocula, recte μὴ εὐ *Reizius* edidit, et sic
Schaeff. et *Borh.* Miror nihil ad h. l. ex msstis prolatum re-
periri: in nostro quidem cod. F. sic scriptum μὴ εὐ nec
spiritu adiecto, nec accentu. εὐ vero ex Ms. *Paris. A.* ad-
notavit *Larcher.* Verbo ἐπιτρέχειν, arripiendi, sibi vindicandi
notione, cum dat. casu usus est *Appian.* Punic. c. 94. S.

22. τούτῳ ταῦτα) Non intercedam, si qui cum *Reiskio*
ταῦτα pinxerit. *WESS.* — In editis *Animadverss.* vulga-
tum ταῦτα non sollicitavit *Reisk.* Conf. supra, l. 3 seq. S.

CAP. CXXXVI. 1. Καταβάντες δὲ οὗτοι) οὕτω mal-
lem ex msstis, quippe venustius. [Quum dederint hoc
Pass. Ask. et F., videtur idem legi in *Med.* sed non adver-
tisse *Gronov.*] Γαυλὸν μέγαν [lin. 3.] neglectui habere, ut
Grammaticorum quorundam socordia ne occultetur, ne-
queo. *Etymologus* p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τριήρης γαῦλος,
διὰ τὸ πλεῖστα δέχασθαι, ὡς Φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστο-
ριῶν. In *Msto Traiectino*, διὰ τὸ κοῖλον καὶ πλεῖστα δέχασθαι.
Cyrelli Lexic. Ms. eadem, indicio Cl. *Alberti* ad *Hesychii*
Γαυλός. Splendidae sunt nugae, quod *Gronovium* non fugit.
Γαυλός et *ὀκλαός* eadem navis, nempe *oneraria*, minor *trire-
me.* Vox est *Phoenicum* lib. VIII. 92. ex ἡ gol, gaul, ob
curvam rotunditatem, auctore S. *Bocharto.* *WESS.*

8. ἐκ βηστῶν τῆς Δημοκῆδεος) Vulgata ἐκ Κρησιῶν nuli-
lis defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia
urbs *Crestone.* Habet τὴν ὑπερ Τυρσηνῶν Κρησιῶνα πόλιν lib. I.
57. quae utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At

demus dubia in re eam Italiae, huc sane referetur perperam, siquidem in mediterranea regione sedem occupans Corton est sive Cortona, modo ne fallat *Dionysius Halicarn.* Quid porro ἐκ Κροτωνῆς τῆς Δημοκίδους? neque enim Crestonaeus domo et origine Democedes, verum Crotoniates. Atque, haec virum Celeb. [Gronovium] nihil esse morata, merito demiror. Retinuit *Vallae* Latina, ibi *Aristophilides Tarentinorum rex*, et ipse *Crotoniensis*, ad ipsius Graeca οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Laurentii liber ἐκ Κρότωνος, sicuti *Vind.* et *Arch.* Quae quidem si adiuves, et ὁ ἐκ Κρότωνος reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: *Ibi vero, qui ex Crotone Democedis, Aristophilides.* Nec liquet aliunde, *Aristophiliden, Tarentinorum regem, Crotone natales accepisse.* Mihi cum locus hic novationem effugere nequeat, blanditur cum maxime editum ἐκ Κροτωνῆς, ex indulgentia, ἡδυμῆ, facilitateque Democedis, Tarentino regi in exarmanda navi et Persis vinciendo nimium concedentis. Addunt novanti consensum Ms. *Ask.* et eruditissimi viri *Hemsterhusius, Geinozius, Valekenarius.* WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ἐκ Κροτωνῆς) Mihi quoque dudum venerat in mentem ἐκ Κροτωνῆς: quod viros insignes adsequutos coniectura liquet ex *Wess.* Diss. *Herod.* p. 31. Memineram olim in *Herodoto* vulgatum ἐς Σάβας, pro ἐς Ἄβας, et contrario vitio scribi ἐς Ἰνδοῦς, et ἐς Κῶλον, ubi ἐς Σινδοῦς et ἐς Σκῶλον exhibebit Editio *Wesselingi*, cui hanc correctionem adfirmendam relinquo. Multa mihi quidem in mundo sunt, quibus usus varii vocis Κροτωνῆ possent adfirmari; perpauca tamen ad sententiam apte respondentia, quam hic locus me iudice postulat. VALCK. — Quidni vero, Κροτωνῆν facilitatem et indulgentiam intelligentes, vocab. Δημοκίδος pro genitivo obiecti, quem dicunt grammatici, acciperemus? Sic fecerit istud Tarentinorum rex indulgentiā in Democedem, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. *Corayus* quidem, Vir doctissimus, apud *Larcherum*, ἐκ Κροτωνῆς τοῦ Δημοκ. interpretatur ἐκ ἑδυσυρίας, ἐκ τέχνης, ἐκ σοφίσματος τοῦ Δημ. S.

CAP. CXXXVII. 6. τοῖσι σκντάλοις) Constat librariorum dissensus. Glossator instus σκντάλοις, editus ab *Aldo* stat, quod levis momenti. *Athenaeus* de Persis et

Democede paria ferme, sed alio ex fonte lib. XII. 4. [c. 22.] p. 522. Quod Persae autem ad Crotoniatis, πῶς ταῦτα βέλῃσι Δαρίῳ ἐκχρήσι; in Latinis bona non sunt. [Tenuerat illa tamen Wess. cum Gronov. sic concepta: An ex usu erit vobis hanc iniuriam regi Dario intulisse?] Verti debuerant, an regi Dario sufficiet hanc a vobis iniuriam perpeti? Cui eorum dicto pondus ex mstis accedet καὶ πῶς ταῦτα etc. [Et ego illam καὶ particulam lubens adiaci patiari, quod a Schaeff. factum laudo.] Mentem quiritantium Pavius, Reiskius, Abreschius perceperunt. Scriptor ipse lib. VIII. 70. οὐκ ἐκχρησὶ σφὶ ἡ ἡμέρη, satis illis dies non erat. WESS. [11. ἂν ἀπὸ τῆς ἡμέρας) Perperam Valla: si nos dimiseritis. Melius Gronov. si nos spoliaveritis: quae intacta reliquit Wess. Equidem cum H. Stephano αὐτὸν vel τοῦτον subintelligendum putavi, quem etiam Larch. secutus est. S.]

CAP. CXXXVIII. 8. ἂν δὲ αὐτὸν στόλος μέγα;) Fuit, cui ἂν δὲ αὐτῶν idem ac si propter haec. Equidem oblitus haud sum observationis Th. Bezae in Epist. ad Rom. vi, 4. et Hugonis Grotii ad Hebr. 1, 2. de simili praepositionis usu, parum profecto stabili et certo. Potior Codicum auctoritas, quae et ex Ionum sermone μόνους et μέγιστα δὲ tuebitur. Negligi hic non debet, Apuleio Florid. p. 351. auctore, Pythagoram, Cambysis olim captivum, a quodam Gillo Crotoniensium principe recuperatum. Gillus, Philosophi liberator, non alius atque hic videtur. Respondet aetas; nec officit, quod Crotoniensium princeps audiat, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim, habuerit patriam, et exsul Crotone consederit aliquantisper? Consentiunt, etsi discordes in Pythagorae vita et tempore, magni viri R. Bentleius Diss. de Epist. Phalarid. p. 70. et H. Dodavellus Exercit. de aetate Pythag. p. 250. WESS.

CAP. CXXXIX. 6. εἰ δὲ στρατιώμενοι). Auxi ex Arch. hiulcam orationem: idem Th. Galeus tentavit, tacito schedarum nomine, unde Cel. viri ad sensum auferre non potuit; et viam tamen muniverat Valla. Cognitissimum ex hoc et superiore libro, multos mercaturae caussa, alios militatum, in Aegyptum ivisse, haud paucos, ut regionis et Nili amnis indelem explorarent. WESS.

Ibid. στρατιτεύμενοι) Quando vertit *Valla*, partim negotiandi, partim militandi gratia, legisse videtur, quod et in Codd. invenisse Galeus, si δὲ στρατιεύμενοι. Insolenter vulgata corrigens [Gronovius], praeterquam ex inviolatae, quem vocat, bonitatis codice, hic tamen ista variis modis pertractat. [Scil. si δὲ ex Galei coniect. profectum existimans, proposuit ipse ἢ στρατ. aut στρατιεύμενοι δὲ ὅτινες, καὶ αὐτῆς etc.] κατ' ἐμπορίην, στρατιευόμενους, non esset etiam absurda lectio: posset et alicui incidere κατ' ἐμπορίην στρατευόμενοι. Mihi correctoris esse videtur illud si δὲ, et στρατιεύμενοι male iam olim a librario repetitum, cuius vox ista paulo ante descripta adhuc inhaereret memoriae: nam hoc aevo cui tandem sponte sua Graeci militatum venissent in Aegyptum? Persis? milite quidem Graeco Persae recentioris aevi libenter utebantur; de Cambysis tempore nihil tale constat. VALCK. — Etiam IV. 28, 79 pro στρατιεύοντα alius vir doctus στραγγιεύοντα (morari) legendum suspicatus erat. Quidni vero credibile sit, Ionas nonnullos in exercitu fuisse Cambysis? De mercatoribus Graecis, in Aegypto versantibus, conf. lib. II. c. 178. S.

7. Συλοσῶν ὁ Αἰάκιος) Recte: nam filius Sylosontis Aearces vocatur VI. c. 13. Αἰάκιος -- παῖς Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκιος. [conf. II. 182, 9.] Sami tyrannus ille patri successerat Sylosonti, de quo multis hic agens Herod. illud non tradit, acerbum in subditos exercuisse imperium: πικρῶς ἤρξεν, inquit Strabo XIV. p. 945. D. [p. 638. c. ed. Cas.] ὥστε καὶ ἐλευσάνδρην. ἢ πόλιν: et Zenob. III. Prov. 90. Uterque senarium nobis servavit Ionici cuiusdam Poëtae suavissimum: Ἐκπρὶ Συλοσῶντος εὐρυχωρίη, cuius auctor respexisse potius videtur Herodoto narrata cap. 149. Antiquiora tempora spectat, tyrannidem nempe Polycratis, Anaximenes quae fertur Epistola apud Laërt. II. 5. ad Pythagoram scripta, Εὐβρυλότιρος εἰς ἡμῶν, μετακτάς ἐκ Σάμου ἐς Κρότωνα· ἐνθάδε ἡρηνεύς· οἱ δὲ Αἰάκιος παῖδες [ἄλλους τὰ] κατὰ ἔρδουσι: uncis a me inclusa quomodo sananda sint, non liquet: scribi potuit ἄλγιστα κακὰ, vel μέγιστα: quod alicui primum forsitan incidat, ἀλλήλους, vel ἄλλος ἄλλον, illi se non probaret, qui in obtinenda tyrannide Polycrati fratres Sylosontem et Pantagnostum adiutores fuisse didicisset ex Polytaeno I. cap. 23, 2. Hi tres, nisi fallor, sunt οἱ Αἰάκιος

παῖδες in Anaximenis epistola; in qua hoc tamen liquet, pro ἐπὶ τοῖς, scribendum εἶτι ἔχοι καὶς ἂν ῥὺν Ἀναξιμένης ἐν θυμῷ εἶτι ἔχοι αἰθερολογεῖν. VALCK. — Corruptarum apud Laërtium vocum ἀλλοις τὰ, in quibus haeserat Vir longe doctissimus, tam certa fuerit, quam obvia, emendatio, ἀνοιστὰ, intolerabilia mala. Permutatione literarum N et AA nil frequentius. conf. Var. Lect. ad II. 41, 24. et Adnot. ad I. 90, 12. S.

10. λαβὼν χλανίδα - - πυρρίην) Eruditiss. Reiskius Τυρίαν, Tyriā infectam purpurā, nullā necessitate. Tzetzes Chil. III. p. 312. Babylone Darium a Sylosonte amiculum inpetrasse errans scribit, ἐκ Συλοσῶντος δι λαβὼν δῶρον πυρρίαν χλαμύδα: neque id ex vero: laena fuit, non chlamys. At eius opinionis consortes habuit Suidam in Χλαμύς et Append. Prov. Vatic. p. 281. WESS.

13. ἐπιθύμῃσι τῆς χλανίδος) Hic maiori iure, quam supra cap. 127. ex perversa scriptione Med. Cod. ἐπιθυμίου, poni potuerat ἐπιθύμει, commendatum a vicino ὀνίτρο. Cambysis satellites chlamydem ἐπιθύμει ὀνίσθαι. Herodotus in istum sensum scribit simpliciter ὀνίτρο, sicuti I. 69. χρυσὸν ὀνίτρο Lacedaemonii, quod aurum Croesus ὀνιόμενοισι ἔδωκε δωτήνην. vid. Clar. Wesseling. ad p. 34. n. 12. [ad I. 68, 26.] Mirum hic toties cur dicatur χλανίς, quae fuerit χλαμύς: voces librariis frequenter inter se permutantur. Graecis, ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπὶ ἰσθῆτι, instar proverbii adhibebatur ἡ Συλοσῶντος χλαμύς, Diogenian. Centur. V. Prov. 14. Aeliano Var. Hist. IV. 5. dicitur Darius accepisse Sylosontis ἱμάτιον: sic, ut notum, eximie pallium vocabant: initio I. de Rep. Plato, καὶ μου, inquit, ὅπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. Lucian. T. III. p. 255. Terent. Phorm. V. 6, 23. puer ad me accurrit Mida: Pone adprehendit pallio. VALCK.

17. δεῖ γινέσθαι πάντως τοι.) Aldinam et tot Codicum distinctionem aspernari temerarium. ἄλλως δίδοναι, gratis donare, ponitur contra χρήματος πωλέειν. Dicit Syloson gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. WESS.

CAP. CXL. 2. εὐνήν recepi, (ut alia ad lib. II. 18, 8.) simplicitatem quandam et facilitatem in donando intelligens, non stultitiam. Iunxisse Demosthenem φιλανθρωπίαν καὶ εὐνήθειαν indicavit Thom. M. verissime: sic Or. in Timocr. p. 451. πραέτητα καὶ εὐνήθειαν habet Fals. Leg. p. 213.,

alia ex Erotico missa facio. Vide Galen. in Hippocr. Progn. p. 154. et doctissimos Viros Wasse et Duker. ad Thucyd. III. 83. WESS.

5. ὡς τοῦτον τὸν ἄνδρα) Quinimo εἰς τοῦτον: alterum illud ab Herodoto scriptum, quod unus Codex virum Clar. docuit, mihi ne decem quidem persuaderent: regnum in aliquem devolutum dicitur περιελθῖν, aliisve verbis eiusdem potestatis, εἰς τινὰ, nunquam πρὸς τινὰ, neque adeo etiam ὡς in talibus locum invenit: vid. notata in lib. I. c. 120. et II. 135. VALCK.

10. λέγει πρὸς ἑωυτὸν) Dubitavi, sequeretur-ne mastoeplores, an in vulgato acquiescerem. Si fastui Persico, quae Pavii suspicio, posterius respondeat accuratius, maneat in possessione: mihi conspirans tot eodicum concordia non sine laude censetur. [Valet idem πρὸς αὐτὸν, atque πρὸς ἑωυτὸν, quod e schol. invectum videtur, ut saepe alibi. conf. ad II. 162, 25. et ad III. 52, 16.] Omni autem dubio caret [l. 11.] ἥ ἔγωγε προκαιδῶμαι, iam supra non sine plausu lib. I. 61. tractatum. Reiskius reponebat, οὐ γὰρ προδεδένημαι, quo ego viro unquam habuerim opus, istam damnaturus fortasse operam. [et damnavit in editis Animadverss. laudans ibi Wesselingium.] Syloson autem cum Darium, νεωστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα, convenerit, colloquium congruet principio Olymp. lxxv. WESS.

12. ἢ τις ἢ οὐδεὶς καὶ) Recte suam ex Med. formam recepit venustum illud, ἢ τις ἢ οὐδεὶς, nullum, vel ferme neminem significans. Proverbio dicebatur, εἰς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 12. τούτων τῶν περιεσχημάτων ἢ τινὰ ἢ οὐδένα εἶδαι: ista sollicitantis H. Stephani conatus, hominis Graece perdocti, monstrat formulae rarissimum usum. Advocato etiam Aristide (T. I. p. 285.) loca Xenophontis et Herod. comparavit G. Canter. Nov. Lect. VII. c. 6. Aeliano sophistae hoc adeo visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de Nat. An. V. 50. VI. 58., ἴσασιν Αἰγυπτίων ἢ τις ἢ οὐδεὶς. VII. 8., θαυμάζει τις (ἢ τις) ἢ οὐδεὶς: et XIV. 26. Ad tantilla quoque Contr. Gesnerum attendisse, indicant doctissimi viri Prolegomena. VALCK.

28. ἀνασώσμενός μοι δὲς τὴν etc.) Paene adsentior δὲς negligentibus Codicibus: quisque sine eo Sylosontis intel-

ligit desiderium: facit insuper eius absentia petitionem quodam modo significantiorem. Ἀναρώσασθαι τὴν ἀρχήν, τὴν πατρίδα, et hoc de genere plurā, Herodoti studiosum fugere non possunt. Dārii munificentiam Valerius Maxim. laudavit lib. V. c. 2. WESS. — Abest etiam δὲ; *Fragm. Paris*: ac sane satis erat id quod paullo post legitur, ταύτην μοι δὲς; S.]

CAP. CXLI. [5. ἔσπελλε τὴν στρατιήν. Parum com-
mode, fere ut *Valla*, in Latinis scripsi *exercitumque con-*
traxit. Debueram, *traicere exercitum paravit*, vel *traiecit*
exercitum: quam in sententiam *Larcher*, il *fit embarquer*
ses troupes, provocans ad *Euripid. Iphig. Aul.* 661. et *Ae-*
schyl. Pers. 176. Conf. ad III. 53, 28. notata. S.]

CAP. CXLII. 2. ἐπιτροπαίην -- λαβὼν τὴν ἀρχήν).
Suum hoc esse, libro IV. c. 147. docet Noster, ubi ἐπι-
τροπαίην εἶχε ὁ Θήρας τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιλείην. Mox [l. 6.]
βαμὼν et τίμενος exemplo Homeri iunxit *Iliad.* 9', 48. *Vallae*
πίανος fanum, si *Livii* lib. X. 37. modo, non absurde.
Aream arae aut templo undique circumdatam designat *Pausa-*
nias lib. VI. c. 6. p. 467. τίμενός τε ἀποτεμνομένους οἰκοδομή-
εσθαι νῶν. *Iosephus* quoque *Bell. Iud.* I. 21, 2. et *marm-*
or Aphrodisiense in *Antiq. Asiat. Ed. Chishul* p. 154.,
Philo Iud. Leg. c. 1. p. 1014. Et quis non? WESS.

11. τὰ τῷ πύλας ἐπιπλήσω) Voluerunt-ne *Arch.* et *Vind.*
ἰγὼ τὰ αὐτῷ τῷ πύλας etc. Si ita, non sequor. *Maeandrius*
bene; pariterque *Xerxes*, αὐτὸς δὲ, τὰ ἐκείνοις ἐπιπλήσει,
ταῦτα οὐ ποιήσω lib. VII. c. 136. WESS.

17. γέρεα ἡμεῶν γένεσθαι) Aldinum ἡμεῶν γένεσθαι
Vir Cel., etsi *Florentiae* nihil enotarit, praeceptat: caus-
sas dant adnotationes, minus, ut, quod sentio, profitear,
validas. Equidem ex msstis excerptum non animadverto,
[vide tamen nostram *Var. Lect.*] *Stephano*que mutanti ad-
stipulor. Valde autem miror, in ἱεροσύνην coniurasse ple-
rosque. Saltem ἱεροσύνην, quod in *Arch.* et *Vind.*; nam *He-*
rodotus ἱεροσύνην, ut lib. IV. 161., maluit. Porro ἐπαγγέλλε-
το, [l. 23.] et τῶν δὲ τις videlicet *Σαμίων*, eiusdem sunt.
Vide II. 157. VI. 75. WESS.

19. ἱεροσύνην) Per tot Edd. non debuerat hoc propagari:
ἱεροσύνην scribunt vulgo Graeci; ἱεροσύνην suo more dedit
Herod. In centenis nominibus ο μικρὸν praecedit istam ter-

minationem; in perpaucis *οι μὲγα*: sed in his paucis est *ἱερωμένη*. Utraque scriptio certa nititur ratione: *σacerdos ἱερῶμενος* et *ἱερωμένη* dicebatur, *Dei Deaeve sacerdos*, *ἱερᾶσθαι* *ἑῷ*. VALCK.

CAP. CXLIII. 12. *ἰβουλᾶτο εἶναι ἰλευθεροί*) Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quae pactio esset servitutis. Cl. de Pauw hariolabatur, *ἰβουλᾶτο εἶναι ἀνελύθροισι*, nolebant carere libertate: *ἀνελύθερον*, libertatis esse expertem: Glossas Labbei, *ἀνελύθερος*, illiberatus, inliber, offerre; *inliberum*, Tyranno parere; hoc iugum Samios recusasse. Posterius admitto, cetera minime. Glossae nihil ad hanc rem, quarum *inliber* idem atque *illiberalis*. WESS.

CAP. CXLIV. 2. Vere *οὐ τί τίς σοι* cum D'Orville ad Chariton. III. 8. pag. 721. divinavit Cl. de Pauw. Mox [l. 4.] minimi refert, utrum *στρασιῶται* an *στρατιῶται* probentur: erant omnes eiusdem factionis, Maeandrii *ἐπικούροι* c. 146. WESS.

CAP. CXLV. 1. *ὑπομαργότερος*) *Petulantior* et *propemodum vecors*. Cleomenem Spartanum, insania correptum, *ἰόντα καὶ πρέτερον ὑπομαργότερον* proponit lib. VI. 75., similique ornat titulo Cambysem huius Musae c. 29. Talis Cestius *ὑπομαργότερος*, bello Perusino domum incendens et in flammam se praecipitans Appiano Bell. Civil. lib. V. [c. 48.] p. 1112. Suidae *ὑπερμαργότερος* in *Μάρκος*, et voce ipsa, [cum interpretatione] *ὑπερμαινόμενος*, indignante H. Stephano de Dialect. pag. 40. neque inmerito. WESS.

11. *δῆσας γοργύρης ἡξίωσας*) Cum praecesserit *ἐν τῇ γοργύρῃ ἰδέσθαι*, non carebit sua *venere δῆσαι γοργύρη* ex scriptis. Sed Gronovium laudo [*δῆσας* e msto adsciscentem.] Fabulabantur olim Gorgyram, Acherontis uxorem. Porphyrius ap. Stob. Ecl. Phys. lib. I. p. 119. *Γοργύραν δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προσεπλάσαν, ἀπὸ τοῦ γοργῶς φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ᾧδον*. Quae tituli indigetatio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, *δυσμωτήριον ὑπόγειον* Glossae Herodoti, cognominis auctores spectarunt unice. WESS.

CAP. CXLVI. 8. *παθόντες οἱ Πέρσαι, προσμικρανέσθαι*) Moratur Codicum discordia. Si Arch. et Vind. *παθόντες οἱ Π. κακῶς πάρος, ἐμπικρανέσθαι*, attentionem mereatur, mens erit, *malum ante perpeccos Persas, exacerba-*

tiore in Samios fore animo; uti ἐμπικραινόμενος Ἀθηναῖοις Hippias, lib. V. c. 62. γυναικίως ἐμπικραινόμενος Eusebius Stobaei Serm. XLIV. pag. 310. Talis Fulvia, Ciceronis amputato capiti, καὶ ἐμπικραναμένη οἱ καὶ ἐμπύσσα in Dionis Cass. lib. XLVII. p. 378. Quae quidem schedis illis, et κακῶς mordicus tenentibus, patrocina buntur; eoque amplius, quod προσεμπικρανέσθαι nimium explicet. At haec Galei et Codicum caussa. Censebunt haud dubie alii πάρος ex πρὸς esse progenitum. WESS. — Conf. quae in Var. Lect. monita sunt. S.

18. τοὺς διαφοροφειμένους) Qui sellas attulerant, Vallae Verius Scholiastes, Φορτοῖς φορουμένους, Hesychio et Suida sequentibus. Etymologus p. 279. Ἡρώδιανός τοὺς Πέρσας φορτοῖς φορουμένους διαφοροφειμένους. Scripserat, uti bene Cl. Alberti, Ἡρόδοτος τοὺς etc. Error compendiariae debetur scripturae, saepius recurrens. Persarum locupletiores sellis sive lecticis gestabantur, succollantibus διαφοφόροις ap. Athen. lib. XI. 2. [c. 8.] p. 514. Considerant ipsi θρόνους θύμνοι, cap. 145. Kühnius plura ad Aelian. Var. IV. 12. WESS.

CAP. CXLVIII. 5. ἐξίσμων) Vallae non intellectum, utpote rarius, hinc exceptum Ἐξίσμων, ἴσμηχον, Hesychius interpretatur. Herodot. II. 37. ἐκ χαλκίων ποτηρίων πίνουσι διασμήντες ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν: hoc vulgo erat σμήχιν τὰ ἐκπώματα, Clem. Alex. Paed. III. p. 268, 23. smegmate abstergere. Athen. IX. p. 409. c. ἐχρῶντο εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύνοντες αὐτὰς καὶ σμήγματι ἀπορύψας [σμήματι, ἀπορύψας] χάριν. Vallam suspicor IX. c. 109. [IX. 110, 11.] σμῆμα invenisse, sinceram lectionem, sed illic adiuvandam interpretatione conmoda. VALCK. — Quod h. l. in Graecis nostris ὁ μὲν posuit typotheta, οἱ μὲν illum debuisse, sicut etiam exemplar praeferebat, cuius in oculis incurrit. S.

7. ἐς τὰ οἶκτα) Sic decuit; nec minus ἀπειθαυμάζε, in Musis (quod Portus ostendit) creberrimum, mssti iubent potiores. Mox ὁ δὲ ὦν, sicuti et paullo superius, Cl. Abreschius. WESS.

13. ἄλλοισι δὲ δεύς) Opinor διαδίδους voluisse Arch. scribam, quo hac eadem in re usus Plutarchus est. Mox εὐρήσεις τιμωρίην Stephanus male punitum aut multatum iri: nihil hic de poena; Cleomenes animadvertens, Maeandrium

largitionibus sibi auxilium parare, ad Ephoros rem refert. Τιμωρίην εὐρίσκεισθαι ex Thucydide verissime Portus explana- vit. WESS.

Ibid. εὐρίσκειται τιμωρίην) Cleomenes in Apophthegm. La- con. Plutarchi p. 224. Α. ἔλαβι μὲν οὐδὲν, εὐλαβούμενος δὲ, μὴ ἰτίρως τισὶ τῶν ἀστῶν διαδῶ, πορευθεὶς ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους - ἔφη, etc. quae sumpta sunt ex hoc Herodoti loco; cuius senten- tiam et Valla et versionis antiquae correctores perverte- runt; adsequutus est Aem. Portus in Τιμωρίᾳ. Idem erat in usu loquendi τιμωρεῖν, ac βοηθεῖν: τιμωρία, ac βοήθεια. Ut iam ante Spartam Samii venerant exules auxilia petitum (Herodot. III. 46.) sic et Maeandrius ope Lacedaemoniorum Samum se sperabat recuperaturum; Cleomenes, quem ille donis frustra fuerat aggressus, facile tamen in- telligebat, in donis Maeandrii repellendis alios se minus fore constantes; atque eo dicitur Herodoto μάθων, ὡς ἄλλοισι δίδου τῶν ἀστῶν εὐρίσκειται τιμωρίην, id est, τιμωρὺς vel βοηθὸς ἐτοιμάσεται, aliis civium illa largiendo auxilia sibi com- paraturum. Auxiliares, notā formā loquendi, Graecis et Latinis dicuntur auxilia; ut servitia, servi; legati, legationes; remiges, remigium Livio; exules, Φυγὴ Thucydidi: sibi parare, ἐτοιμάσασθαι, frequentissime licet dicatur εὐρίσθαι, hoc saepe tamen pessime fuit conversum. Unum nunc tantum ponam locum Thucyd. I. 58. ἰδόντες Ποτιδαεῖταις εἰς τὴν Λακεδαιμόνα μετὰ Κορινθίων ἔπρασσαν, ὅπως ἐτοιμάσαιντο τιμωρίαν, ἣν δὲ, id est ὅπως εὐροῖντο (εὐρέμην multo est usi- tatius quam εὐρέμην) βοήθειαν, ut auxilia sibi compararent: mox idem ἐξ Ἀθηναίων, αἰτ, οὐδὲν εὐροῖτο ἐπιτήδειον: pro ex, παρὰ saepius huic verbo iungitur. VALCK.

14. τὸν ξένον τὸν Σάμιον) Legitur apud Plutarchum l. c. τὸν ξένον ἑαυτοῦ Σάμιον: monitus nemo Graece sciens du- bitabit, quin vere correxerim, τὸν ξένον ἑᾶν τὸν Σάμιον ἀπαλλάττεσθαι τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πίση τινὰ τῶν Σπαρ- τιατῶν κακὸν γινέσθαι. Illud ἑᾶν, etiam simpliciter positum, saepe significat missum facere: iam vero quis tandem ne- garet in Plutarchi verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Maeandrium ξένον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quin abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatae quippe Regis, Samii tyranni cuiusdam ministrum; quem, ut erat, servum

suum fratrisque vocabat Syloson, Herod. c. 140. VALCK.

17. ἐξεκέρυξαν Μαιάνδριον). Lenius est ἀπίεμπον Arch.; sed Scholion, Galeo observante, quale et Etonensis Codicis. Plutarchus, Nostrum describens, Lacon. Apophtheg. pag. 224. Α. οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. edicto publice proposito civitate et Peloponneso cicerunt. Tales πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι Athenienses tyrannorum et Spartanorum decretis ap. Lysiam c. Eristoth. cap. 23. et paullo ante ἐκ ἐκκηρυχθέντι μὲν ἐκ τῆς πόλεως. WESS.

Ibid. ἐξεκέρυξαν) Plutarchus, οἱ δὲ, inquit, ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας: legetat-ne in hac etiam historia; Platoni frequentatum, αὐθημερόν? Laërt. II. 43. ἐπιδημήσαντα αὐθημερόν ἐξεκέρυξαν. Ista reperitur doctissimi Galei nota: „Ἐξεκέρυξαν) Cod. Arch. ἀπίεμπον. Cod. „Eton. ἐξώθησαν. Haec autem glossemata sunt.“ ἐξώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam monachis notissimum ἐξεκέρυξαν quia tandem et quamobrem fuisset interpretatus per ἀπίεμπον? Postremum illud invenit in suo quoque Cod. Valla; vertit enim ablegarunt; atque ita verbum Ἀποπέμπειν conversum viderat in Lexico veteri Lat. Gr. quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; Glossarium vocant Philoxeni. Si vel in aliis non observatum fuisset Codicibus. mihi tamen ἀπίεμπον videretur Herodoteum; huiusque interpretamentum ἐξεκέρυξαν, et ἐξώσαν, vel ἐξώθησαν. Ionum more, dirissima quaevis emollientium lenitate verborum, in re molesta satis erat Herodoto verbum ἀπίεμπον adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam exigere (ἐξάγειν Athenis etiam notabat expellere:) ἐκβάλλειν: Athenienses rem per se satis invidiosam tegebant verbis ἀποπέμπειν et ἐκπέμπειν, emittendi vel dimittendi. Demosth. vel alius c. Neaer. pag. 733, 81. iratus ἐκβάλλει τὴν ἄνθρωπον, non reddens dotem peccabat in hanc legem, εἰν ἀποπέμπῃ τὴν γυναῖκα, ἀποδίδου τὴν προῖκα: pag. 738, 129. τὴν ἄνθρωπον ἀποπέμπω ἐκ τῆς οἰκίας, Lysias p. 286. Hipponicus, ἐξίπεμψεν αὐτοῦ γυναῖκα. Isaeus de Pyrrhi haer. pag. 41, 28. Res ipsa ἐκπομπὴ dicta et ἀποπέμψις. Antipho Stobaei p. 422, 1. χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαί. Uxoris repudium, Ἐξίσις, emissio, dicitur Herodoto V. 40. Παρὰ τῷ Ἡροδότῳ Ἐξίσις ἀπέπεμψεν δηλοῖ γυναῖκός, ἥτοι

δικαζόντων, Eustath. in Od. x'. p. 410, 5. et φ'. pag. 746, 22. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos praesertim ἐκκεκρηγυῖσθαι, qui graviorum censebantur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia, qua praeconis voce regione exterminabantur: Arthmium Zeliten Athenienses ἐξέκρηγυζαν, Socratis accusatorem Heracleotae; alios alii; Spartanis satis est Maean-drium ἀποπίμπωτον. VALCK.

CAP. CXLIX. 1. σαγηνεύσαντες) σαγηνεύσαι Herodotei sermonis Strabo X. p. 687., [pag. 448. A. ed. Cas.] leviter, ut alias adparebit, lapsus, agnoscit; nitidissime explicitum lib. VI. c. 31. In Samo, viris vacua, dissensus exstat Geographi lib. XIV. p. 945. [pag. 638. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. Σάμον σαγηνεύσαντες) Morem Persarum, minus dextre Brissonio explicitum de Regn. Pers. III. p. 432. Herodotus enarrat lib. VI. c. 31. ubi ex insulis Chio, Lesbo, Tenedo, ἐσαγηνεύουν τοὺς ἀνθρώπους. Mirabar quod scribit Strabo X. p. 687. B. [p. 448. A. ed. Cas.] de Eretria, τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὡς Θηοῖν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους: neque enim hoc de Eretriensibus, quod memini, tradidit alibi Herod. nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista Strabo Platonis de Legib. libro III. pag. 698. n. nunciatum, ὡς οὐδεὶς Ἑρετριῶν αὐτὸν ἀποπειθευῶς εἶη, συνάψαντες γὰρ τοὰς χεῖρας σαγηνεύσαντες πᾶσαν τὴν Ἑρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δατίδος. Platonis, vel alterius, habet epigramma Diogenes Laërt. III. 33. in Eretrienses τοὺς σαγηνεύσαντας, quibus in Asiam traductis in Cissia Darius elementer sedes adsignavit. Eretrienses illos Apollonius αἰσέbat Philostrati I. 23. ἰχθύων πᾶσιν περὶ τὴν ἄλωσιν χρήσασθαι, σαγηνεύειν γὰρ καὶ ἀλῶναι πάντας. De captis Eretriensibus id ipsum adhibuerunt Aristides T. I. p. 213. et 385. et Maximus Tyr. XXXIX. 6. ubi Ἑρετρία σαγηνεύεται a Dan. Heinriculo verti non debebat, Eretria obsidetur; sed, velut everriculo capiuntur Eretrienses, nullo scilicet sexus aut aetatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpretes Aeliani de Nat. An. XV. cap. 5 extr. Quod his acciderat, sibi notius, vicini magis disseminarunt Athenienses, a Persis illata Graecis mala pro ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

CAP. CL. 2. Βαβυλώνιοι ἀπίστησαν.) Interea temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis iam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, οἱ κορυφαῖοι Herodoto III. 159. Despicatui, ni fallor, habebant impetantem, propter ipsius inusitatam lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) προῖπε ἀτελεῖν εἶναι στρατιῆς καὶ φόβου ἐπ' ἑτα τρία. In hac turbatione rerum, dum libertas insolita misceret adsuetas iugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quae ad oppugnationem diu tolerandam arcendaeque essent necessaria; *clam* dico Persas; nam ταῦτα ποιῦν-τες ἰδάνθων. Hoc tandem tempore ἐκ τοῦ ἱμφανίος ἀπίστησαν, *palam* defecere: quo tandem tempore? dum classis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, νεωστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχων: vid. p. 214, 26, 47. [c. 140, 12. 141, 1.] Circa haec itaque tempora, una tantum Herodoto Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique bellum aperte gerere, et agitare in animo bellum, sive tacitis animis iram ad bellandum concipere: norunt suum sibi vexatum Philologi θυμομαχεῖν. Atque haec eo dixi, ut labefactarem optimo viro Georg. Raphelio disputata, in terra **בְּמִצְרַיִם** duarum rebellionum, Ierem. 50, 21. hinc explicanda Herodoto potissimum auctore nitenti. Quanto rectius duas defectiones, alteram a Dario, a Xerxe alteram, Ieremiae vati praedictas censet vir Clar. et honorifici nominis titulo dignus Herm. noster Venema. VALCK.

6. ἐκ τοῦ ἱμφανίος) Nemini tantopere haec placuit dictio quam Procopio, creberrime utenti, lib. I. Bel. Goth. 1. 11. 12. etc. Pausan. IX. 1. ἐκ μὲν γε ἱμφανοῦς πόλεμος -- οὐκ ἦν εὐνοητικὸς. Sequentia [lin. 7.] τὰς μητέρας ἐξελόντες Laurentius *matres expellunt*, ἐξελώντες opinatus. Reiskius eadem verborum sententia ἐξέλοντες ex prisco ἐξέλω, unde ἐξέλω fluxerit. Mihi Latina Gronovii optima sunt: ἐξελόντες propaginem τοῦ ἐξαίρειν, quae his cohaerent, monstrant. *Selegerunt matres Babylonii; praeter quas quisque unam sibi mulierem προσῆλαψεν*, et quidem ἐκ τῶν ἑωυτοῦ οἰκίων, ex illis quas domi aiebat. Nam sic ex schedis praestat. Elegit autem σιτοποιόν,

quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polyxenae, *προθεῖς* [*προθεῖς*] δ' ἀνάγκην σιτοποιοῖν ἐν δόμοις, ex Tragici Hecuba, vs. 363. WESS. — Sic *μητρίεις* intelligentur matres familias, sive ex uxoribus illae quibus liberi erant nati; γυναῖκα vero non ex uxoribus unam, sed e reliquis mulieribus, nempe ex ancillis, intelligemus. Secus quidem *Larcher*, et rectius: de toutes les femmes — chaque homme, indépendamment de sa mere, ne se reserva que celle qu'il aimoit la plus de toutes celles de sa maison. Conf. c. 159, 8 seqq. S.

CAP. CLIII. 1. Μεγαβύζου τοῦτου, δς) Singularis et sine socio *Med.* est. Vetus scriptura confirmatur extremo hoc libro, saepeque aliàs. [*Medicei* scripturam τοῦ δς veram iudicaverat *Reiz.* in *Prosodiae Graecae* Parte I. p. 8. Idem tamen τοῦτου δς tenuit in *Herodoti* editione.] Statim ἡμιόνων ἡ μὴ [*l. 4.*] unicam Zopyro σιτοφόρον mulam relinquit; quod in locuplete Persa tenue nimis et vix credibile. Sustuli propterea articulum, magna msstorum conspiratione iugulatum. Mularum partus in Italia et Babylone portentum erat; in Africa, Cappadocia, aliisque orbis tractibus minime: quae pariebat, animal sui generis erat, ut *Plinius* ex *Theophrasto* *Hist. Nat.* lib. VIII. 44. Inspice *Sam. Bocharti Hieroz.* lib. II. 20. WESS.

6. εἰδε τὸ βρέφος) Sequitur Poëtam. Scholiastes *San- Germanensis*: βρέφος ἐπὶ ἀλόγου ζῴου, Ἡρόδοτος I'. ὁ Ποιητής; βρέφος; ἡμίονον κύνουσαν Ἰλ. ψ'. 266. Sequitur eundem *Oppian.* *Halieut.* V. 464. σκύμνος ἀεξηθείς ὀλίγον βρέφος, ubi felix memoria *Rittershusium* destituit. βρέφος ἐλάφου, seu ἐλάφαντος potius, *Aelian.* *Hist. An.* XI. 25. [Conf. *VALCK.* ad III. 109, 13.] Ἀπίπας τοῖσι δούλοισι [*ead. lin.*] illaudatum esse non debet: servis Zopyrus taciturnitatem iniungere, non temere omnibus, qui pullum viderant, potuit. Ἰδοῦσι ex laxiore venit interpretamento. WESS.

Ibid. τοῖσι ἰδοῦσι) Corrector antiquae versionis e *Valla* δούλοισι rectius obtulisset lectoribus, adfirmatum a *Cod. Arch.* quodque si plures praeferunt, *Herodoto* fortasse restituetur. Quod sequitur *Babylonii* dictum, [*l. 8.*] urbem expugnatum iri, quando parerent mulae, Zopyro videbatur ominosum, nec sine numine prolatum, σὺν γὰρ θεῷ ἐκείνων εἰπὶν. [*l. 11.*] Idem illud *Herodoto* dicitur IX. 90. κατὰ συντυχίην, θεοῦ ποιῶντος, forte fortuna, Deo rem dirigente: ἐκ τινος δαι-

μονίον συντυχίας Iamblichō Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providae Dei curae suberat etiam quae Fors dicebatur, sive *Fortuna*, Τύχη. Herod. p. 225, 1. [lib. IV. c. 8. extr.] p. 320, 21. [V. 3. et 92, 56.] arridebat puerulus διτλὴ τύχη, forte quadam divinitus Livio l. 4. ubi vid. I. F. Gronov. Graecis in eundem teruntur usum formulae κατὰ θεόν, κατὰ θεῖον, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremum dederat corrector in Cod. Cantab. Lucae Ev. x, 31. pro κατὰ συγκυρίαν, forte *fortuna*, quam inhumano Deus obtulerat sacrificulo: κατὰ δαίμονα Herod. I. 3. κατὰ τύχην τινα καὶ δαίμονα, Demosth. p. 652, 31. κατὰ θεῖον, Aristoph. Eq. ῥσ. 147. non sine numine, Berglerus. κατὰ θεόν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος, est in Platonis Euthyd. pag. 272. E. σύν θεῷ prae aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc alibi sensum adhibeat nunc non commemini. VALCK.

CAP. CLIV. 6. αἱ ἀγαθοεργίαι) Ita dederat. Infra cap. 160. Ζωπύρου δὲ εὐδαίς ἀγαθοεργίην Περσίων ὑπερεβάλετο. Licham τῶν ἀγαθοεργῶν Spartanorum laudavit lib. I. 67. Mox [l. 7.] Reisk. ἄλλω μὲν ὦν οὐκ. Mihi ἄλλω μὲν νυν οὐκ, ex schedis, longe est potius. WESS.

7. Ἄλλω μὲν οὐκ ἐφράζετο etc.) Quum et nexus orationis illam requirat, et duo saltem Codices subministrent, vocolam suam recipiet Herod. ex aliis praeterea Codd. quod ex Diss. constat Herod. p. 103. Ἄλλω μὲν νυν οὐκ ἐφράζετο ἔργῳ δυνατόν εἶναι μιν ὑποχειρίην ποιῆσαι. Prorsus ista perverterat *Valla*, non animadverso, quantum ab ἔφραζε significandi virtute distaret ἐφράζετο. Diversa *Portus* bene disparavit. ἐφράζεσθαι notat considerare, vel animadvertere, Grammaticis vulgo redditum σκοπεῖν, Eustathio, βουλευτικῶς σέπτεσθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item Scriptoribus orationis solutae, nisi Ionica utentibus Dialecto. ἐφράσασθαι et φρασθῆναι, ἐπιφράσασθαι, ἐπιφρασθῆναι, et καταφρασθῆναι, in eundem paenesensum adhibentur Herodoto; cuius illud etiam venustum est quod sequitur [lin. 10.] ἐν ἑλᾷ φρῶ ποιησάμενος. Contra l. 118., θυγατρὶ τῇ ἐμῇ διαβεβλημένος οὐκ ἐν ἑλαφρῷ ποιούμενῃ, apud filiam male me audire moleste ferebam; est enim idem ac χαλεπῶς ἰδεῖν. (ἀπιστηνόμενος Xenoph. pag. 286, 30.) Apud elegantiores occurrunt similes locutiones: ἐν εὐμαρεί, in *facili*, et non in *facili*, οὐκ ἐν εὐμαρεί: hoc in Theseo posuit Eurip. illud in Iph.

Aul. vs. 969. *ἰν ἀσφαλεῖ*, Hec. 980. *οὐκ ἰν ἀσφαλεῖ*, Hippol. vs. 785. *Thucydidea ἰν ἀσφαλεῖ et ἰν ἐπικινδύνῳ ἰν tuto et ἰν periculo vertit Nepos. Theocrito XXII. vs. 212. iam olim restitui: Οὕτω Τυνδαρίδαις πολέμωσθ' ἰν ἰλαφρῷ*. VALCK.

8. *δυνατός εἶναι μιν ὑποχειρὴν ποιῆσαι*) Recte de Prexaspe cap. 66. *τὸν υἱὸν ἀπολωλέναι αὐτοχειρὴν*, et cap. 74. *αὐτοχειρὴ μιν ἀπολίσας*, qui suis manibus Smerdin obtruncarat. Verum urbem αὐτοχειρὴν aut αὐτοχειρὴν ποιῆσαι quis in ea occupanda scripsit unquam? Noster I. 106. *καὶ τοὺς Ἀσσυρίους ὑποχειρῶς ἐποίησαντο*: et magno numero alii. Merito consentiunt scriptis libris viri docti. WESS.

CAP. CLV. 1. *βαρέως ἤνεκε*) Formam verbi Ionicam Herodoti agnoscent studiosi, nec minus *ἐκ τε τοῦ θρόνου πηδήσας* Vind. et Eustathii: id sane commendare se potest et compositi auctoritatem deprimere, si quae necessitas. *Plutarchi τῶν παιδίων τὸ πρεσβύτερον ἀποπηδήσαν -- ἀπὸ τοῦ τίγους -- ἔβησαν ἑαυτοῖς*, T. II. pag. 823. A. recepto accedit. [Equidem, quid huc faciat Plutarchi locus, non video.] Quam vero magnus Poëtae explanator in *οὐκ ἔστι οὗτος* [lin. 5.] adumbrationem *Odyss. ζ. 201.* animadvertit, arcessita videtur. WESS.

7. *δινόν τι ποιούμενος*) Vertamus ista in aliam phrasin idem significantem: *αἰσχροὺς ἡγούμενος* vel *χαλεπὸν*, *εἰ Ἀσσυριοὶ Περσῶν καταγέλασται*. Rogo, non illos vulgarum lectionum semper defensores, sed genii sermonis peritos, atque utentes in his libertate moderata Criticos; an hic dici possit *αἰσχροὺς τι ἡγούμενος* vel *τιθέμενος*? Qui negabunt, eandem hic esse rationem fatebuntur, literamque π sequentem hic atque alibi peperisse minus commodum illud *τι*. *Δινόν* vel *δινὰ ποιῆσασθαι*, sequente vel infinitivo, vel *εἰ*, *Herodato* frequentissimum, invenitur apud quosvis scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum, negabunt et illud, in *Thucydide* recte scribi *εἰ Ἀθηναῖοι δινὰ ποιοῦν*, p. 343, 29. in *Luciano* *δινὰ ποιεῖν ἀδυνατεῖν*, T. II. p. 542. 21. *ἐποιούντο* et *ἐποιῶτο* requirit usus. VALCK. — Voculam *τι*, inmerito puto suspectam Viro docto, communi consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo usu verbi *ποιεῖσθαι* in ista dictione eiusque similibus ab Eodem monetur, verissimum est illud quidem: nec tamen idcirco utique corrupta et haud cunctanter cor-

rigenda pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in activam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a Viro doctissimo citata ex *Thucyd.* lib. V. c. 42. et ex *Luciani* *Toxari* s. de Amicitia c. 33. Quo etiam referendum quod apud Nostrum consentientibus libris legitur. II. 121, 96. δεινὰ ποιεῖν. S.

[12. οἱ πολέμιοι παραστήσονται) Vide Adnot. ad III. 13, 9. ubi pag. 13. l. 8. me invito in nonnullis huius editionis exemplis κατιστήσαντο. pro παρεστήσαντο positum est. S.]

13. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν;) Videbatur olim Codicum ἐξάμβλωσας patronum habere *Aristophan.* *Nub.* vs. 137. καὶ φρενίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην: at parum iuvat. Ridetur a Comico Socrates eiusque mater ob cogitationem quasi per abortum mente expulsam. Darius vero motam Zopyro rationem exprobrat, stultitiae caussam. Ἐξαμβλῶσαι τῶν φρενῶν in animi et sapientiae abortu, audacius dictum. Vulgati translatio receptior. *Suidas* in *Καταχόρδῃσιν*: Ἐτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε: quae Cleomenem fortasse tangunt, derivata ex *Theopompi* *Epitoma* *Herodoti*, ut dicam aliàs. Noster lib. VI. 12. ὅτινις παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. Iterum ap. *Suid.* οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν. Vide et Ἐκπλεύσιν. Tales dictionum e re nautica figurae in maritimis civitatibus, qualis Ioniae potior pars et Attica, nunc Britannorum et Belgarum, creberrimae. Conf. lib. V. 92, 6. WESS. — Nescio quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit Vir doctissimus, nisi forte verba ista, V. 92, 111. παραπλήγῃσι καὶ τῶν ἰωνοῦ σινάμωρον. S.

Ibid. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν;) *Sanum-ne te credis esse, (Terentiana sunt) qui facie foede deformata sic te ipse laceraveris?* Prima forte specie minus attento placere poterat Galeo laudata Codicum lectio ἐξάμβλωσας. Suum etiam solus facile tueretur Noster VI. 12. ubi de se Iones ἱπσι παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου: hi quidem, a teneris adsueta mari, personae convenienter loquuti; de Dario, quem sic facit hoc tempore loquentem, dubitari potest. Ab *Herodoto* mutuatus, de Spartiata Cleomene dixit *Pausan.* in *Lacon.* p. 211. ult. ἐξώρμαι τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νόου: ubi vid. Kühn. *Suidas* duo servavit incerti fragmenta, in Ἐκπλεύσαντες, ἐξω γινόμενοι. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν εἴτα

ἐπὶ ἐλγόντο etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244. ἔγω γ' αὖ-
τῆς οὐσα -- ἡ γυνή. Cicero de Div. II. 95. a mente atque a se
ipse discessit; ἐκτοῦ. vid. Tusc. III. 5. et IV. 36. iratos (ira
furor brevis est:) proprie dicimus exisse de potestate, id est --
de mente. Ex mente avolare propius accedit ad Herodoteum
enavigare. Theocritus II. 19. Θίστυλ διχαία, πᾶ τὰς φρένας
ἐκπεπότησαι; quis te malus abstulit error? Idem Eid. XI. 72.
ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότησαι; O Corydon,
Corydon, quae te dementia cepit? Virgil. Ecl. II. 69. In his
memini cum me paene decepisset Homericum, in Od. ε'.
326. σὺ γὰρ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί. Herodoteum ἐξί-
πλωσας τῶν φρενῶν forte cui moveat suspicionem in Theocrito
scribendum: πᾶ τὰς φρενὸς ἐκπεπότησαι; ego vulgatum re-
tinuerim. Eurip. Eleetr. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, θυ-
μὸν -- ἐκπεπότημαι. VALCK.

[16. ἤν μὴ τῶν σῶν δέησῃ) Monuit vir doctus, (non
commemini quis,) perperam vulgo ista verti, nisi tu tuis
desis; nude oportuisse nisi tu desis: nempe τὰ ἐὰν idem
valere ac σὺ, quemadmodum τὸ ὑμέτερον VIII. 140. 11.
monente ibi Valckenario, idem valet ac ὑμεῖς. Quoniam
vero ad τὰ ἐὰν intelligitur μίση, possis latine ad verbum
reddere, nisi tuae defuerint partes. S.]

22. τῆς οὐδὲ μὴ ἔσται ὥρῃ) Ad huius scribendi normam
idem caset, τῆς μηδεμίαν ὥρην ἔξῃς, aut οὐδεμίαν ὥρην ποιήσεται.
Rem parvi pendere, vel nihili, sic dicebatur Ionice. Ὡρῃ, et
veteribus Atticis ὥρα, curam notabat: veteres dico, neque
enim apud alios illud invenietur, et ne apud horum qui-
dem imitatores elegantiores Aristiden aut Lucianum; nam
non sunt, non certe videntur esse, Luciani libelli de
Astrologia et de Syria Dea, in quibus etiam occurrit illud
Ionicum T. II. pag. 372. et T. III. pag. 466. vid. P. Leopard.
Em. VI. c. 21. Bergler. ad Alciphr. p. 112. Theocritus IX.
20. ἔγω δέ τοι οὐ τόσον ὥραν χεῖματος. Soph. Oed. Col. vs. 377.
[al. 399. Br. 386.] Putas-ne ἐμοῦ θιούς Ὡραν τιν' ἔξιν. Ib. vs.
292. [al. 304. Br. 300.] Ἡ φροτὶδ' ἔξιν. Correctionis eget
vers. 270. [al. 282. et 277. ed. Bruck. qui Valckenarii nu-
tum secutus, ὥραν pro μοῖραν correxit, et τῶν θιῶν pro τοῦς
θιούς.] Saepius a librariis depravatum latet hinc factum
Πολυωρεῖν. Contrarium dicitur ὀλιγόωρος ἔχειν Isaco, Lysiae,
ceterisque; ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιῆσθαι, Thucydidi p. 240, 77. Athe-

nis dum dirissime pestis grassabatur p. 131, 83. [II. 52.] ὑπερβιαζομένου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι - - ἐς ὀλιγωρίαν ἐτραπέντο καὶ ἱερῶν καὶ ἑσίων. Lucretius expressit VI. 1274. Nec iam religio, Divum nec numina magni Pendebantur; enim praesens dolor exsuperabat: nec mirum; nam et in tali calamitate Νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει. VALCK.

27. διαλειπῶν εἰκοσι ἡμέρας) Haud scio an διαλείπειν msstorum edito posterius sit: quae consequuntur illi favent. Hoc certius, κατὰ τὰς Χαλδαίων Scriptoris fuisse. Quid enim Chalcidenses ad Babylonem? Adfines Babylo- niis Chaldaei, hinc portae nomen. Fons erroris ex libra- riorum, Χαλκιδίας et Χαλδαίους permiscantium, turpi licen- tia; qua de querelae Rutgers. Var. V. 6., Voss. ad Catull. p. 210., Alberti in Hesych. Βούδιος, Küster. ad Iamblich. Vit. Py- thag. p. 128., tum in Diodor. T. I. p. 664. Optime eorum lapsum Casaubonus, Pavius, Reiskius adnotarunt. WESS.

39. τὰ δὲ ποιεῖν) Quorsum τὰ δὲ illud? an ad ipsius αὐτονομίαν; verum eius in consortionem Persae non vene- runt. Scripsisse τὰ δὲ ἰ arbitror, aut cum Abreschio τὰ δὲ ποιεῖν, quae ut fiant, res requiret. Sic bene Zopyri ora- tio pergit, et unius est mutatio aut accessio litterae. For- mulam illustrat Hemsterhus. ad Luciani Timon. cap. 43. WESS. — In nostra Var. Lect. ad h. l. pro „commenda- „verat Valck.“ scribi debuerat „commendaverat Wess. „cum Valck.“ S.

Ibid. τὰ δὲ ποιεῖν) Hic unicam saltem liceat adiciere lineolam, ut legatur τὰ δὲ ἰ ποιεῖν. τὸ δ' ἐνθῆθεν ἰμοί τι καὶ Πέρσῃσι μελήσει τὰ δὲ ποιεῖν. VALCK.

CAP. CLVI. 1. ἐπιστρεφόμενος, ὡς δὴ etc.) Postre- ma vucula notat scilicet; viris doctis saepe neglecta fraudi fuit. Veterum interpreti attendendum est et ad minutissimas fibrillas, quippe quae suam singulae vim indant orationis membris. De Zopyro Polyaeus VII. 12. ἦκεν αὐτομόλος, ὡς ταῦτα δὴ ὑπὸ Δαρείου παθόν. VALCK.

2. ὀρέοντες cur redierit, dictum II. 148. WESS.

4. ὀλέγον τι παρακλίναντες) Portae valvarum alteram ali- quantulum aperientes; ut adulterae in Comici Eip. 981. καὶ γὰρ ἐκείναι παρακλίνασαι - - παρακλύπτουσι. Solet hoc et ἀνα- κλίνειν, Poëtae Iliad. ε. 752. exemplo, in foribus patefacien- dis versari, ut in Vit. Hom. c. 33. Mox [l. 8.] τὰ κοινὰ τῶν

Βαβυλωνίων, magistratus, Valla; curiam Portus, exiguo discrimine. Senatus populusque Babyloniorum innuitur. WESS.

8. *ἐπ' αὐτὰ*) Scribi malim, *καταστάς* δὲ ἐς αὐτὰ, id est ἐς μίσην αὐτῶν, *stans in concilio vel curia Babyloniorum.* Dicuntur enim deduxisse *Zopyrum* ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων. Ciceroni sic usurpantur *commune Milyadum, commune Siciliae* etc. ut Graecis τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων, τῶν Θετταλῶν etc. *commune concilium Asiae*, Gellio Noct. Att. II. 6. *Commune Graeciae concilium*, τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων, ab *Amphictyonum* concilio probe distinguendum, variis fuit in urbibus, dum pro re communi bella gerebant. Recentioris est aevi illud nobile συνέδριον Ἀχαϊκόν, et τὸ Αἰτωλικόν. Rarius est in talibus κοινὸν βουλευτήριον, quod habet *Demosthen.* p. 151. et 152. Secundum *Herod.* I. 170. prudentis consilii *Thales* fuit Ionibus auctor, quo suadebat, ut Iones constituerent ἐν βουλευτήριον. VALCK. — Ut hic *καταστάς ἐπ' αὐτὰ*, scil. τὰ κοινὰ, simillima ratione VIII. 79, 5. ait *στάς ἐπὶ τὸ συνέδριον.* Nempe *στάς* et *καταστάς* non solum significant *stans*, sed et *constitutus, productus, introductus*; ἐπὶ vero est *ex adverso, contra, coram.* Conf. ad IV. 72, 25. notata. S.

CAP. CLVII. [14. ἐπιλεξιμὸς τῶν Βαβυλωνίων) Intellege *δσους ἐχρήν, δσους ἐβούλετο*, aut tale quidpiam. S.]

17. *ἔχον ἐν στόμασι αἰνέοντες*) Ultimum noli redundans arbitrari. Miltiadem, Paro reducem, ἔχον ἐν στόμασι Athenienses, non utique laudantes, lib. VI. c. 136. Ἐγκαιμῆνας ἡμέρας [l. 18.] alii explicant. Sequor quod mssti liberaliter offerunt neque scriptori displicet. WESS.

20. *πάντα δὲ ἦν ἐν τοῖσι etc.*) Dictionem istam uberri-
me docti viri *Des. Heraldus* in *Martial.* lib. I. Epigr. 69., *Berglerus* ad *Alciphron.* lib. II. p. 236. et illorum copiis adiutus *Io. Iac. Wetsten.* in *S. Paulli I.* ad *Corinth.* xv, 26. explanarunt. [Praepositionem ἐν, quam quidem nullo incommodo tenent libri omnes, abesse maluit *Valck.* ad VII. 156. conf. *Herman.* ad *Viger.* Adn. 95. num. x.] Στρα-
τάρχης munitus *Herodoti* est praesidio lib. VIII. 44. *Mediceo* nihil illic novante, tum *Aeschyli* ap. *Athen.* I. pag. 11. καὶ ταξίαρχας, καὶ στρατάρχας, καὶ λόχους Ἐτα-
ξα, (optime postrema *Valcken.* ad *Phoeniss.* vs. 549.) et *Philonis* *Iud.* contr. *Flacc.* pag. 981. *Pindarus* *Isthm.* Od. V.

30. στραταρχον habet et στραταρχίας Philo in Fragm. T. II. pag. 644. Στρατιάρχην tamen maluit *Basilus Seleuc.* Mirac. S. Theclae lib. II. 4. Diversior vocabuli origo hanc perperit variationem. WESS.

CAP. CLIX. 4. ἐποίησε τοῦτῃσιν οὐδέντερον) *Berosus*, *Cyrum τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη κατασκευάσαι* ap. *Ioseph.* c. Apion. I. c. 20. adfirmans, in errore haerebit, si τείχη moenia, quae urbem incingebant stupendi operis, signavit. Possunt alioqui τείχη τὰ ἔξω τῆς πόλεως, arces extra urbem munitiores, iussu Cyri disiectas, indicare. Ex *Xenophonte* et *Herodoto* adparet, *Babylonios* victoris Cyri clementiae debuisse multa; acerbiorē, ob rebellionis consilium, expertos esse *Darium*, paulatimque urbem, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab *Esaia*, *Ieremia* et *Prophetarum* aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu *Cl. Camp. Vitringae* observata in *Iesaia* c. XIII, 19. p. 419. WESS.

12. γυναῖκας εἰς Βαβυλῶνα κατιστάναι) Quod si usus τὴν γυναῖκα poneret, quemadmodum τὴν ἵππον pro equitatu, in *Florent.* et aliorum scripturam ire fortasse possem: at is deficit. Haud vero scio, an prorsus inconcinnum *Arch.* ὅτι πέντε μυριάδες τὸ κεφαλ. sit. Solent enim ita: *Lysias* Or. Parent. c. 7. *Xerxes* ἔστειλε πέντε μυριάδας στρατιάν. *Simile Iosephi* Bell. Iud. IV. xi, 3. πάντα δὲ στρατιά μυριάδες τρεῖς ἀνδρῶν: nec discrepat *Epist. ad Hebr.* c. XII, 22. ἀλλὰ προστελεῖσθαι -- καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρε: ubi μυριάδων qui legunt, ut *Spencerus* in *Origine*, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. *Cels.* p. 714. et lib. IV. περὶ Ἀρχ. p. 183. WESS. — Non solum non inconcinnam, sed propemodum unice veram mihi videri illam codicis *Arch.* scripturam, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLX. 6. γνώμην τήνδε) Dictum celebre et praeclarum, sed varie habitum. *Polyaenus* lib. VII. 12. consentit *Nostro.* *Plutarchus* *Apophthegm.* p. 173. ἱκανὸν Βαβυλῶνας, *Lucianus* *Nov. Trag.* c. 53. μυρίας: totidem *Codex Proverbior.* *Vaticanus* apud *Schottum* ad *Zenob.* Cent. IV. g. Ita crevit eundo. WESS.

Ibid. γνώμην τήνδε) Veri nominis Rege dignam sententiam ad mentem expressit *Herodoti* *Polyaenus* VII. 12. ubi capta *Babylone* *Darius* ἐκεῖνο δὴ τὸ λαμπρὸν ἐφθίγχετο· ἀλλ'

οὐδὲ εἶποι Βαβυλῶνας ἔχειν ἰβουλόμεν ἄν, ἐφ' ὅτι ὅρῃν τοιαῦτα παθόντα Ζώπυρον. Comica licentiâ Iupiter in fine Iovis Trag. *Luciani* T. II. p. 701. egregium illud de Zopyro Darii dictum collaudans, Talem, inquit, ego quoque malletm unum habere defensorem, qualis est Damis, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Quae de diversis dicta legerat Dariis *Plutarchus*, ut opinor, olim eodem in loco adnotata, postea veluti de uno eodemque Zopyro prolata, (hinc saepius erravit :) deposuit in *Apophthegm.* p. 173. A. Illud de granis mali granati, quot numero *Megabyzos*, sive milites egregios atque imperatores, sibi Darius optabat, reperitur apud *Herod.* IV. 143. Tot *Zopyros*, sive viros consilio praestantes, non desiderasset Darius. VALCK.

13. δς ἐν Αἰγύπτῳ etc.) Sub Olymp. LXXX., regis Artaxerxis tempore; quod *Thucyd.* lib. I. 109. et *Diodorus* lib. XI. c. 74. et 76. docent. Idem *Megabyzus* Polym. c. 82. inter Xerxis duces. Filius *Zopyrus* Xerxe rege virili erat aetate lib. IV. 43. Fugisse Athenas, damnata Artaxerxis obedientia, non multis ab Atheniensium in Aegypto clade et inpetrata abeundi a *Megabyzo* venia annis videtur: hinc illi cum Atheniensibus amicitiae consociatio. Lege *Ctesiam*, Excerpt. c. 42. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM.

CAP. I. [Lin. 1 seq. γίνετο ἐπὶ Σκύθας αὐτοῦ Δαρείου ἑλκοις) Vulgatum olim αὐτοῦ *Valla* non expressit: ipse *Darius* posuit Gronov. similiterque *Larcher*, *Darius marcha en personne*. At ipse etiam ad oppugnandam Babylonem erat profectus: quare dirimendam illam vocem esse iudicavi. Aliam nunc iterum expeditionem suscepit, nempe in Scythas; quam iam olim animo agitaverat. S.]

6. ὑπῆρξαν αἰδιότης) Docte et large hoc de genere *Valetem* ad *Phoeniss*. Tragicis p. 533. Verba Historici ex interpositis pluribus videntur turbatiore, considerata aptandaque ὑπῆρξαν αἰδιότης, καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μήδους, ut structura procedat. Rem lib. I. 103. et 105. exposuit. WESS.

16. ἰφοῖτιον παρὰ τοὺς δούλους) Longa expectatione virorum *fessae* -- servis ad custodiam pecorum relictis nubunt: *Iustinus* II. 5. Sicuti mulieres παρὰ ἀνδρας, sic viri φοιτᾶν dicuntur *Herodoto* παρὰ γυναῖκας. Huius generis collegit *Herodotea* *Clar.* Gronov. ad p. 130, 5. [Vide *Adnot.* ad II. 115, 18.] Quae hinc tamen distent, similia quaedam leguntur apud alios: *Ischomachus* apud *Xenoph.* *Oecon.* p. 487, 17. *Uxor*, inquit, vix annos nata quindecim ἦλθε πρὸς ἐμὴ. Irata marito *Iuno* noluit φοιτᾶν εἰς τὸ αὐτὸ, ut scribit *Plutarch.* *Eusebii* *Præp.* III. p. 85. d. *Pausan.* X. p. 868. γυναικῶν ὁπόσας εἰς τὸ αὐτὸ Ἡρακλῆα ἀφικέσθαι λέγουσιν. VALCK.

CAP. II. 1. Τοὺς δὲ δούλους -- πάντας τυφλοῦσι) Grammatici *Aristophanis* μολγούς interpretantur τυφλοὺς, finguntque Scythicam ex *Herodoto* nationem, his eius verbis ad *Equit.* vs. 957. abusi. *Plutarchus* alludit T. II. p. 440. A. ἐκείνοι μὲν γὰρ, (Scythae,) ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκτυ-

φλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς: quorum ultima sine dubio sunt corrupta. Guil. Canterus Nov. Lect. lib. IV. 25. ὅπως παραμένωσιν aut ὅπως γάλα δονᾶσιν reponit: postērius a Turnebo probatum non mihi iniustum videtur, si quidem ita [apud Nostrum] post pauca. WESS.

7. Φυσσεωμένης). Scribi malim, Φυσσεωμένης τῆς ἡππου, ex Athen. IX. p. 399. c. ob vocem εὔδαρ haec citante. Leopardus addigit Em. VI. c. 20. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit Plutarch. T. II. p. 440. A. Ὁ μὲν τῶν ἄλλων ἀπολέστων τεχνῶν μάθησιν, ἀρετῆς δὲ ἀναιρῶν, τὸνναντίον ἔοικε τοῖς Σκύθαις ποιῶν· ἐκείνοι μὲν γὰρ, ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκτεφλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Quae prostant in Plut. diversae lectiones, Turnebi sunt et Vulcobii pleraeque conjecturae; hic melior illa videtur G. Canteri Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis, ὅπως παραμένωσιν αὐτοῖς. VALCK. — Eandem apud Plutarchum emendationem probavit Wyttenbach, eumque laudans Hutten, T. IX. p. 389. De scriptura, quam ex Athenaeo laudavit Valck. vide quae in Var. Lect. monuimus; et adi, si vacat, Animadverss. nostras ad Athen. T. V. p. 209. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, quò facilius lac emulgeri patiantur, narrat Scriptor, simile quid in australi Africae promontorio vaccis fieri, quae, postquam ademptus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat Kolb in Capite Bonae Spei hodierno, (Norimberg. 1719.) p. 460. S.

9. περιστίζαντες κατὰ τὰ ἀγγήια τοὺς τυφλοὺς) In diversissima describentium opinione, περιστήσαντες, inventum ab H. Stephano ex msstis, omnium planissimum: ad mulctralia coecos collocantes. Tale alia in re lib. II. 121. καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγήια, ἐν τοῖσι τὰ χρήματα ἐνῆν, στήσαι. Aldinum περιστίζαντες et aliorum περιστίζαντες idem, sed confusis pro more vocalibus. Qui prius circumpositos verterunt, in errore haeserunt; aliud requiritur, et περιστήσαι dubiae est sanitatis. Περιστίζαντες Gronovius varie explicat: conpungentes ad vasa non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac περικυλῶσαντες, circumdantes et collocantes, et quidem ex περιστίζειν ob Hesychium. [Nisi pro περιστίζειν apud Hesych. et Suid. περιστίζαι legendum: ut cum Küstero doctus Hesychii editor suspicatus est.] Iuvat ad speciem περιστίζει καὶ τούτοις τὸ τεῖχος lib. IV. 202. Reiskius ex π-

πιστίζαν arcessit, in orbem ponendi notione, originatione-usus et exemplis, mihi admodum dubiis, ad Imp. Constantini Porphyrog. Cerimon. p. 150. WESS. — Iterum idem REISKIUS in Animadvv. editis ad hunc locum: „πιστίζαντες, ait, idem est atque περιστήσαντες, ut in Notis ad „Constantini Cephalae Anthologiam p. 274. demonstravi.“ S.

14. οὐ γὰρ ἀρόται εἰσι, ἀλλὰ νομάδες) Quid hic adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum Scythae Ἀροήρες dicti, et saepe distinguuntur Scythae Νομάδες, et Γεωργεῖ. VALCK. — Nempe nonnisi nomades (i. e. pastores) Scythae excaecant servos: agro colendo caeci parum habiles erant futuri. S.

CAP. III. 8. ἀντικατιζόμενοι) Quoniam infestiores experitur Aldinum ἀντικατιζόμενοι plures, etsi ex ἰζῶ propagari potuerit, et similis haud pauca formae exstent in Musis, illud ex Vind. praetuli, recursurum lib. V. 1. Ἀντικατιζόμενοι ex Medic. futuri potestate non quadrat. Aliibi ἀντίος ἰζεντο τοῖς κατιούσι lib. VI. 77. IX. 26. De fossa, qua regionis aditum servi intersepserunt, nonnulla Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 6. minus accurata. [item Vossius ad Melam p. 803.] Vide huius libri c. 20. et 28. et Imp. Constantinum Porphyrog. qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de Administr. Imper. c. 42. WESS. — In nostra Var. Lect. perperam „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ positum video, quum oportuisset „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ S.

15. λαβόντα δὲ ἕκαστον τοῦ ἵππου etc.) Polyaeum et Iustinum non sollicito. Culte Claudianus in Eutrop. lib. I. vs. 506. — non est iaculis hastisque petendus Conscriba succumbent audito verberare terga, Ut Scythia etc. ubi bene Claverius. Similes Turxanthi in rebelles minae ap. Menandrum Eclog. Legat. p. 137. Ed. Hoesch. εἴγε τὴν κατ' ἑμὲ ἱππείαν ἐσαφρήσουσι μάστιγα ὡς αὐτοὺς ἐκπεμφθεῖσιν, εἰς τὰ κατώτατα φεύγοντας τῆς γῆς. Sic ea scribenda ex monitu magni Valesii. WESS.

18. μάστιγας ἀντὶ ὄπλων) Eustath. haec respicit ad Dionys. vs. 364. Nostri vestigia sequutus est Trogus, Iustin. II. 5. Admonentur Scythae -- verbera in aciem non tela adferenda, omissoque ferro, virgas ac flagella ceteraque servilis metus paranda instrumenta. Probato (Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Σκύθαι ἱπποὺν

ἡντινῶν: Herod.) omnes consilio, instructi sicut praeceptum erat, -- inopinantibus verbera intentant. Sed Herodoti Scythae [c. 5, 1. et 7, 4.] fatebantur, νωτότατον ἀπάντων ἰθύνων εἶναι τὸ σφίτερον: secundum Iustin. II. c. 1. inter Scythas atque Aegyptios de generis fuit vetustate contentio. VALCK.

CAP. V. 1. Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι) Emendabat Cor. de Pauw Οἱ δὲ Σκύθαι, oblitus Herodoteae consuetudinis, copiose a Porto in Ὡς Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect. p. 138. advocem, declarata. [conf. Adn. ad I. 58, 7. et ad III. 56, 5.] Numerant Scythae a Targitao, primo nationis suae rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa anno Per. Iul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in Israelitarum ex Aegypto abitum primordia incurrant circiter. WESS.

8. Λιπρόξαῖν) Sit-ne hoc an Νιρόξαῖν [aut Λιπρόξαῖν] verius, dicere non habeo: barbara mihi, forsitan et aliis sunt. Prorsus autem credibile fit, Colazem Scytham Valer. Flaccum lib. VI. 48. hinc adscivisse, uti et Vossio visum. Mox ἐς γῆν τὴν Σκυθ. [lin. 12.] non male schedae veteres. [Nempe sic Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.] Memini antea ostendere, Scriptorem in similibus hunc morem plerumque sequi. Conf. c. 8. et 99. WESS.

16. τὸν χρυσὸν ἀπάσασθαι) Nimium hoc videtur. Schedarum ἀπαλλάττεσθαι non displiceret, modo καίομενον τοῦ χρυσοῦ scripsissent. Certius manet, κατασβῆναι Herodoti fuisse. Aurea illa ποιήματα, coelo lapsa, adeuntibus regiis iuvenibus ardoris speciem prae buerunt et flammae: prodigio perculsi abeunt: tertio accedenti cessat flamma, exstinguiturque. Haec clara. Καταστῆναι si velis, oportet liquefacta difflexerint prius: ubi tum aratri, iugi, securis, phialae figura? WESS.

Ibid. τοὺς μὲν δὲ καίομενον τὸν χρυσὸν ἀπάσασθαι) ἀπαλλάττεσθαι codd. mssti, teste Galeo; Valla: ambobus ab ardenti auro summotis: legisse videtur Valla, scripsisse autem Herod. τοὺς μὲν δὲ καίομενον τοῦ χρυσοῦ ἀπαλλάττεσθαι: et mox, τῆντι δὲ, τῷ νωτότατῳ, ἐπελθόντι κατασβῆναι. VALCK. — Mihi ἀπαλλάττεσθαι ex scholio, quod parum aptum erat huic loco, natum, minimeque sollicitanda videtur vulgata scriptura. Etiam Valla ἀπάσασθαι legisse, et structuram verborum recte in hunc modum accepisse videtur, ut τὸν χρυ-

εὐν καίμενον intelligeret esse subiectum (quod vocamus) orationis: nempe, *aurum ardens illos submovit, repulit, absteruit*; *accedente vero tertio extinctum erat.* Reiskius τοὺς μὴ δὴ καίμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι legendum coniecerat. S.

CAP. VI. 5. τοὺς βασιλῆας) Ingeniose Io. le Febvre corrigebat τοῦ βασιλῆος. Dixerat Herod. ἀπὸ μὲν δὴ Λειποχάϊος γενέσθαι τοὺς τῶν Σκυθίων, οἱ Αὐχάται γένος καλέονται: & medio fratrum ortos, οἱ Κατίαιοί τε καὶ Τράσκιος καλέονται: tandem addiderat, secundum istam haud aspernandam lectionem, ἀπὸ δὲ τοῦ νεωτέρου αὐτίων, τοῦ βασιλῆος, (Regis videlicet, cui maiores natu fratres ut digniori regiam conceisserant dignitatem:) οἱ καλέονται Παραδάται, nempe γενέσθαι τοὺς τῶν Σκυθίων, οἱ καλ. Παρ. Saepenumero sic loqui solet Noster. VALCK. — Vero est similis, fuisse primitus τοὺς βασιλῆους, *regios Scythas*, de quibus c. 56. Nam gentis reges non a Colaxaë, sed ab Herculis filio Scytha genus derivarunt, c. 10. Non fugit hoc Cl. de Pauw sollertiam. WESS.

6. Σκολότους) Is. Vossius Σκολοπίτους, ob Iustini II. 4. regium iuvenem Scolopitum; Reiskius Σκότους. Iustini codices in regii iuvenis nomine variant, conspirant Herodoti. Qui Scotos ante Christi natales memorarit, nemo est. Senecae et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur, quis ignorat? Additur, Σκύθας δὲ Ἕλληνες οὐνόμασαν, non utique ob tituli Graecam originem, quae nulla: sed quod Graeci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum admirabilem illorum in sagittando industriam et artem cernerent, *sagittariosque* audirent dici *Scythas*, id cognominis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum in Scythicae originis linguis, docte a Theoph. Sig. Bayero Diss. de Origine Scyth. T. I. Comment. Acad. Petropol. p. 391. illustratum. WESS.

CAP. VII. 6. θυσίαις μεγάλῃσι ἱλασζόμενοι μετέρχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος) Scytharum regna tria erant, quorum in maximo fatale aurum sollicitè asservabatur: curam reges inpendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem die ex sacrario efferebatur: id periculum eius ostendit, qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quae si, uti opinor, intendit, μετέρχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος, *reges arcesunt quotannis*, videlicet in suum quisque regnum. Cete-

ποῦσι θυσίῃσι μεγάλῃσι μετέρχονται fuisse satis, uti ἐπὶ τί με
 λισσῇ μετέρχεται lib. VI. 69. *Hesychium* iunge in Μετέρχομαι.
 WESS. — Hanc viri docti interpretationem secutus est
 Larcher. At, quo pacto propter adiectas voces ἀνὰ πᾶν ἔτος
 verbum μετέρχονται debeat arcessendi notione accipi, pro-
 fiteor me minime percepisse. Nec apud *Hesychium* quid-
 quam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam
 Μετέρχομαι ille non aliter interpretatur nisi, ἰκανῶς ἱκετεύω
 (ni forsā ἰκάνω ἱκετεύω scripsit:) ἰλασσομαι ἐπιμετέρχομαι.
 Tentui equidem eam sententiam, quam idem *Wesselingius*
 in latina versione ex *Gronoviana* tenuerat, his verbis ex-
 pressam, placantesque magnis sacrificiis adeunt quotannis:
 quam in sententiam *Valla* etiam: placaturque (id aurum)
 maioribus hostiis, et aditur quotannis solenniter. Quid sit vero
 quod his subiicit *Herodotus*, de eo qui aurum illud habens
 obdormiverit sub dio, mihi haud satis liquet. Istud, δίδου
 δὲ οἱ διὰ τοῦτο, non eam ob cassam intelligebat *Larcher*,
 quod annum hunc ille non esset transacturus; sed propter
 hoc ipsum periculum dari praemium illud ei, qui aurum
 hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub dio obdor-
 misceret. S.

14 seq. τὰ δὲ κατ' ὑπερθε πρὸς βορῆν etc.) Frustra in his
 corrigendis sudatur: alius νεμόντων ὑπεροίκων, nimis officio-
 se: alius τῶν ὑπερβορέων τῆς χώρας, etsi de Hyperboreis, ut
 infra testificabitur, nihil dicerent Scythae. Defit nihil
 omnino. Nectenda sunt πρὸς βορῆν ἄνεμον τῶν ὑπεροίκων,
 quemadmodum τὰ πρὸς βορῆν τῆς ἡπείρου, aliaque lib. III.
 102. Περὶ κεχυμένα explicantur infra c. 31. WESS.

CAP. VIII. [5 seq. Γερύονα δὲ οἰκίσιν, ἔξω τοῦ Πόντου
 κατοικημένον, τὴν οἱ Ἕλληνες λέγουσι Ἐρύθειαν νῆσον) Si vera
 ubique scriptura, debuerunt ista verba ἔξω τ. Π. κατοικ.
 commatibus utrimque intercipi, sicut a plerisque Editō-
 ribus factum. Et in κατοικημένον consentiunt quidem libri,
 nisi quod nonnulli *Paris.* mendose κατοικημένου (non κα-
 τοικημένου, ut perperam in nostra *Var. Lect.* expressum)
 praeferunt. At parum commode haec ita posita debent
 videri, οἰκίσιν - - κατοικημένον, habitare - - habitantem: vi-
 dendumque ne sic scripserit *Herodotus*, Γερύονα δὲ οἰκίσιν
 ἔξω τ. Π. κατοικημένην τὴν οἱ Ἕλληνες etc. Dicunt, *Geryo-*
nem habitasse insulam illam extra Pontum sitam etc. Quem-
Herodot. T. V. P. II.

admodum, ubi de urbe agitur, κατοικήται vel οἰκείται saepe idem valet atque κείται, sita est; (veluti I. 142, 11. coll. cum vs. 10. I. 193, 11. et alibi;) sic insula extra Pontum sita perinde ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένη dici potuerit. S.]

7. τοῖσι ἔξω Ἡρακλ. στηλέων) Inutile ἐπὶ codicum voluntate induxi; feci quoque satis Bouherio et Clerico, viris praeclaris, τοῖσι ἔσω corrigentibus, ad lib. II. 33. [ubi vide quae a Wess. notata sunt.] Erythiae situm longe a Gadibus et Oceano removit Hecataeus, (in Arrian. Ἀναβ. II. 16.) Seylax et Aristoteles ob Epigramma, vitiosum admodum et variantibus coniecturis vexatum a Salmasio, Is. Vossio, Bouherio, cuius super eo Epistola in illustr. Scipion. Maffei Gall. Antiq. p. 162. In Oceano iteratur error lib. II. c. 23. WESS. — Vide Vossium ad Melam, III. 6. p. 809 seq. S.

Ibid. τοῖσι ἔξω ἐπὶ Ἡρακλ. στηλ.) Equidem illud ἐπὶ librario contribuerim, cuius oculus describentis aberravit ad vicina. Forsan quis Codex scriptus voce carebit, quae mea sententia hac in sede ferri nequit. Recte quoque Valla dederat: Gades, quae sunt extra columnas Herculis in Oceano. Ne scilicet egregium illud omitteretur, corrector voculam ad his interiecit. [Nempe extra ad columnas posuit Gronov. in versione lat.] Non insulae duntaxat extra fretum Herculeum sitae, sed terra quoque continens Europae et Africae, quae hoc freto magis versus Occidentem vergeret, fuisse dicuntur extra columnas Herculis; etiam Herodoto ἔξω Ἡρακλεῖων στηλέων: quales Cynesii Celtaeque lib. II. c. 33. ubi notat Wess. Memorat Herodot. IV. 196. Λιβύης χώρην τε καὶ ἀνθρώπους ἔξω Ἡρακλεῖων στηλέων κατοικημένους. Insulam Κέρην ἔξω οὖσαν τῶν Ἡρακλεῖων στηλέων dixerat Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 32. emendatus ad Diodori Sic. T. I. p. 222. Idem saepe dicitur de Tartesso, etiam in Append. Vatic. I. Prov. 35. Conf. Herod. IV. 152. Praebent id ipsum formae loquendi proverbiales, Isocrat. Panathen. p. 285. et Aristid. in Aegypt. T. III. p. 597. πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλέων καὶ Γαδείρων φήσιν τις ἐπισκώπτων εἶναι σοὶ τὸν νοῦν; Extra orbem terrarum circumfusam Oceano insulam Gades dicebat P. Scipio Livii XXVIII. 32. Herodotus Ἐρύθειαν, quam Geryones scilicet incoluerit, insulam fuisse scribit πρὸς Γαδείροις τοῖσι ἔξω Ἡρακλεῖων στηλέων ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ. De Erythia, Gadibus, et vera Geryonis in Epiro sede, cuius eximias boves Hercules

abegerit Graecus, a Phoenicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua Sam. egit *Bochartus Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. c. 34. VALCK.*

12. καταλαβὴν γὰρ αὐτὸν) Prout in versione *Valla* collocavit, vir Doctus ad ordinis ista nativi necessitatem redacta voluit. Dissidet ab huius iudicio *Herodotus*, qui centies minimum ex isto naturali situ verba distraxit, seu ut illa confusa rerum accommodaret perturbationi, sive ut suo singula loco posita gratius aures acciderent; ut adeo mirum sit, qui *Herodotum* triverint ista talia velle mutata. Ubi *Longino Sect. 22. §. 1. Τρίβανον* esse dicitur λέξιων ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεινημένη τάξις, καὶ εἰσὶν εἰ χαρακτηριστὴν ἐναγωνίου πάθους ἀληθέστατος, verborum ordinis commutati primum ponit exemplum *Herodotea Phocaeensis Dionysii* verba e lib. VI. c. 11. Quae consueto scribendi more sequi debebat, ratio *Herodoto* sic saepissime reliquis praemittitur. *VALCK.*

CAP. IX. 5. Ἐχιδνὰν διφύια) *Eustathius* ad *Periegisin* [vs. 310.] non nominat διφύια, adquiescens in *μιξοπαθίνω Ἐχιδνᾷ*: [*μυγίς ἐχιδνῆ μιξοπ.* scribit *Eustath.* non *ἐχιδνῆ*. De accentu cf. *Var. Lect.*] scripti Codices mordicus istud tenent omnes, *Herodoteae* abundantiae congruens. Tale *Libanii* de *Chirone*, *Achillis* nutritore, καὶ κενταύρου σῶμα διφύϊς καὶ τροφία μιξάνθρωπον καὶ τροφὴν ἐξηγριωμένην, in *Basilico T. II. p. 108.* Pertinet huc ex marmore *Farnesiano* apud *Donium Class. I. p. 34. ΟΥΤΩ ΔΕ, Hercules, ΕΠΙ ΣΚΥΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ . . . ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΘΥΓΑΤΡΙ ΑΥΤΟΥ ΣΥΤΤΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑ ΤΙΟΥΣ ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΥΘΑΝ.* Sic scribenda, quae a *Sponio*, *Donio*, *Muratorio* mendose publicata. In plerisque utor consensu magni viri *Th. Reinesii*, *Inscript. Cl. IV. 12. p. 349.* et quod nunc conperio, *Ed. Corsini*, cuius eruditus in *Lapidem* commentarius exstat. Quod ille autem mancum ΑΡΑ . . . aut, ut in *Blanchini* schedis, ΑΡΑΣΑΤ . . , ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ pingit, non laudo. Quis docuit *Echidnae* patrem fuisse *Agathyrsum*? Latet verum regis nomen; cetera de *Echidna*, *Agathyrso* et *Scythia*, eius et *Herculis* filiis, ab *Herodoto* abesse non debuerunt. *WESS.*

Ibid. Ἐχιδνὰν διφύια) Coniecturam nonneminis, [is fuerat ipse *Valckenarius*, ad *Euripid. Phoeniss. vs. 1030.*]

vocem διφύα proscribentis, Eustathio praetermissam ad Dionys. vs. 310. suo iure reiecit Wesseling. in Diss. Herod. pag. 25. Et certe Sphingis memor eruditulus *μυθοπαρθενον* aequè addere potuerat ad Herodotea, *εὐρεῖν ἰν' ἀντρῶ τινὰ Ἐχιδνάν* (cur non *ἐχιδνῆν* scriberetur aut *Ἐχιδνῆν*?) *διφύα*, τῆς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τῶν γλουτέων εἶναι γυναικὸς, τὰ δὲ ἔνερθεν, ὄφιός. Cecropem ad eandem rationem crediderunt dictum διφύῃ: atque equis commissos permixtosque Centauros, *Διφύῃ τ' ἄμικτον ἱποβάμονα στρατὸν*, Soph. Trach. 1110. Herodoteae memor fabulae Diodorus filio patrem supponit lib. II. 43. μυθολογοῦσι Σκύθαι γηγενῇ παρ' αὐτοῖς γενέσθαι παρθένον, ταύτην δ' ἔχιν τὰ μὲν ἄνω μέρη τοῦ σώματος μέχρι τῆς ζώνης γυναικεῖα· τὰ δὲ κατωτέρα ἐχιδνῆς· ταύτῃ δὲ Δία μίγνεται γενῆσαι παῖδα Σκύθην ὀνομα. Mela II. 1. Basilidis ab Hercule et Echidna generis principia sunt. Herodotus c. 10. a Scytha Herculis filio γενέσθαι αἰτ' τοὺς αἰεὶ βασιλῆας γινομένους Σκυθίων. Plus semel οἱ καλεόμενοι Βασιλῆοι Σκύθαι memorantur. VALCK. — Quod *ἐχιδνῆν* potius, quam *ἐχιδνάν*, scribendum Vir doctissimus censuit; non recordatus erat, puto, etiam θάλασσαν et γέφυραν, et similia, dicere Nostrum, non θαλάσσην aut γέφυρην. S.

17. ἐπειὶν γένωνται τρέφεις) Homeri κύμα τρέφει tractans Eustath. in Od. γ'. p. 128, 17. attulit et Herodotea. Τρέφεις in istis redduntur τέλειοι ἄνδρες: ipse mox Herod. interpretatur, ἐπειὶν ἀνδραθέντας ἶδναι τοὺς παῖδας. Platonis est in Menex. T. II. p. 249. α. ἐπειδὴν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. Bionis Eid. II. 14. ἢ δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθης. Herodoteum propius accedit Μωσῆς μέγας γινόμενος, Ep. ad Hebr. xi, 24. μέγας ὢν in Aristoph. Nub. 69. Andocidis p. 16, 38. Τρέφεις est μέγας et παχύς. Hesych.: Τροφιούται, παχύνεται. Τρέφειν proprie notabat comprimere, condensare; caseus, lac condensatum et pressum, τροφαλῆς. γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον, scribit Aelian. Nat. An. XVI. 32. Theocrit. XXV. 106. τρέφει πλοῦτα τυρὸν. In Galeni gloss. Τρέφεις redditur εὐτροφος, παχύς: apud Hesych. εὐ τεθραμμένος. Nostro loco Τρέφεις sunt ἀνατεθραμμένοι. VALCK.

24. κατὰ τὰ δὲ ζωννύμενον) Viri docti, quibus ζωστήρι τῷδε ὥδε καταζων. blandiebatur, hoc in posterum praeferent. Non dissimile se dabit c. 76. huius Musae. Omnia hic Hercules δεικτικῶς, tum in arcu, tum balteo. Porro dedecus editorum priorum ἐντελλομαι detergi. WESS.

CAP. X. 9. τῆς ἐπιστολῆς μιν.) Suum recipit. ἔλεγε δὲ ταῦτα ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρχίου lib. VI. 50. Sophocles Aiac. 793. Πέμπει με σοὶ φέροντα τὰς γ' ἐπιστολάς Τυῆρος Φυλάσσειν. Iterum Trachin. vs. 500. ὡς λόγων τ' ἐπιστολάς Φέρης. Alia consulto ob copias Stanleii ad Aeschyli Prometh. principium missa facio. WESS.

18. τὸ δὲ μόνον μηχανήσασθαι etc.) Schedarum vestigia premo; ac vicem Stephani, iniuria taxati, doleo. Mira Codices conspiratione τὸ repraesentant, et illi ex restituto dica nascetur? Cl. viri de his iudicium respicē et mirare. Mihi Vallae Latina comoda erunt, modo μόνον femineo genere, ut in scriptis lib. VII. 225. [VII. 224, 14.] putetur. Τὰ δὲ, id, quod supra deposuit, matrem solam Scythae F. parasse atque excogitasse. WESS. — Adverbium fuerit μόνον, non foeminei generis nomen adiectivum. Nec VII. 224, 14. μόνου, quod ibi mssti dedere, foeminei generis est, sed ad τίνου legitime refertur. S.

CAP. XI. 3. πιασθέντας) Hanc ego formam [quae olim hic obtinuerat] si hic et alibi Codices adfirmarent, altera non mutarem: Attice quidem πιάζειν, Dorice per α scribebatur et Ionice. τράπειν, στράφειν, τάμειν, Dorica non tantum sunt, sed et Ionica. VALCK. — Damnat h. l. formam istam proborum quorumque codicum consensus, nec alibi eadem usquam apud Nostrum recurrit. S.

[4. διαβαίντες ποταμὸν Ἀράξην) Araxen fluvium h. l. vix alium intelligi posse, quam eum qui aliàs nomine Rha et Wolga celebratur, in Adnot. ad I. 202. p. 202. significavi. S.]

11. ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἶν, μηδὲ πρὸς πολλοὺς δέομενον κινδυνεύειν) πρῆγμα εἶν, opus ac utile fore. Sic lib. I. 79. εὐρίσκε πρῆγμα οἱ εἶναι ἐλαύνειν: et VII. 12. πάγχυ εὐρίσκε οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατιτεύεσθαι. Sequentia noluit intacta Abreschius Diluc. Thucyd. p. 488. cui πρῆγμα εἶναι et δέομενον idem. Herodoto δέομενος est rogatus lib. IX. 110. et saepe aliàs. Gronovii emendatio longe abit, et criminationem habet in inmerentem Stephanum atrocem. Scripsi ex ea librorum discordia, quod plurium nititur consensu, in verborum sententia haesitans. Quod si δέομενοι aut δέομενα exsuleret, nihil moraretur. Videlicet abeundum esse, neque contra plures periclitandum. At vetant membranae. Ergo-ne δέομενοι

formandum, ut ex superiore δήμου pendeat, aut *δομίνων* cum *Reiskio*? Fieri potest: nam ad absolutam non temere structuram vergo. Verum haec doctiores viderint. WESS. — Non videtur sollicitandum *δεόμενον*: quin potius complere hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locis a *Wess.* citatis et l. 207, 9. utitur Herodotus. Quando enim *πρῆγμα ἰστί* sequente infinitivo significat *opus et utile est hoc facere*, vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi subintelligendo *πρῆγμα ἰστί δεόμενον*, *res indiget, res postulat, ut hoc fiat*. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic locus speciosa alioqui *Valckenarii* emendatione. S.

Ibid. *μηδὲ πρὸ πολλοῦ δεόμενα κινδ.*) Procul dubio mendosa variis sunt coniecturis tentata; quibus nova succedat, non illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigationem profutura: nemo diffitebitur, opinor, ἀπαλλάττεισθαι πρῆγμα εἶν, *μηδὲ πρὸς πολλοὺς οὐδὲν* [invito viro docto excidisse vox οὐδὲν videtur, cui ob praecedens *μηδὲ* vix erat hic locus:] *δίον μένοντας κινδυνεύειν*, *ita rem esse comparatam, ut optimum videretur excedere regione, neque manendo atque adversus exercitum numerosum pugnando frustra se obicere periculo*. VALCK. — Vide superiorem Adnotationem. S.

19. *κακὰ ἐπίδοξα*) *Laurentii mala evidentia peccant*. *Futura sunt, quaeque expectantur*. *Antiphon*, Ἐξαπολογ. p. 120. *ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἡ δυσπραγία*. *Lycurgus* c. *Leocrat.* p. 148. *μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι*. Ex *Herodoto* plura *Portus*, *Alberti* in *Hesych.* et fortasse ad lib. VI. 12. WESS. — Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. S.

Ibid. *κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει*) Non sane sunt *mala evidentia*; sed *ὅσα φύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν*, *quot calamitates ex patria profugis probabiliter supervenirent*. Vim verbi *καταλαμβάνειν* in malis sitam, quae nos subito corripiunt et opprimunt, explicuit *Tib. Hemsterh.* ad *Luciani Somn.* §. 12. *τὰ προσδόκμα* dicuntur et *ἐπίδοξα*. Quae tanquam futura probabiliter possunt expectari, *ἐπίδοξα ὄντα γινέσθαι* vel *γινήσθαι*. Postremum pro *γινέσθαι* restituendum est *Lycurgo* c. *Leocr.* p. 148, 42. *διὰ τὸ μὴ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις γινέσθαι τοιοῦτον μηδὲν, μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι γινέσθαι*. *Antiphon*, *ἐπίδοξον ὄντα παθεῖν* *ἐν μέλει*, p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. *Aeschines* *Orator*

p. 77, 19. frequentat in primis *Isocrates*. Apud *Athen.* I. p. 17. B. ex *Eustathio* sic supplenda sunt *Apionis* verba: εὐελπιν εἶναι τῷ γάμῳ, ἐπιδόξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. [Quia potius interpretationis causa ab *Eustathio* adiecta sunt posteriora verba, et βασιλείαν scribendum.] *Herod.* I. 89. ταῦτα τοι ἐξ αὐτῶν ἐπιδόξα γινέσθαι. VI. 12. πολλοὶ ἐπιδόξοι τῷτ' αὐτὸ πιστεῖσθαι πισί. In Gloss. *Herod.* Ἐπιδόξος redditur προσδόκιμος: hunc etiam usum attigerunt *Ammon.* *Phryn.* *Thomas.* VALCK. — In καταλαμβάνει nihil hic, quod sciam, variant libri: sed et mihi cum *Viro* docto videtur καταλαμβάνειν scripsisse *Herodotus*, ac fortasse ἐπιδόξα ἴσθι καταλαμβάνειν scripserat. S.

24. καὶ σφίων) Praemissam his voculam non spernerem si legeretur: τῇ καὶ σφίων ἔτι δῆλός ἴσθι ὁ τάφος, qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum. Forsan quis vocem malit *Herodoteam*, quae facilius a syllaba potuit absorberi proxima, ἵνα καὶ σφίων, ubi. VALCK.

CAP. XII. 3. ἔστι δὲ Πορθμῖα Κιμμέρια) Vici nomen fuit ad *Maetidis* ostium. *Stephan. Byz.* Πορθμία, κόμη ἐπὶ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Auctor *Peripli Ponti Euxini*, ab *Is. Vossio* vulgatus, modo Πορθμίον, modo Πορθμίτιδα κόμην, τὴν ἐν τῷ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης p. 141. et 147. Atque optime hoc ampl. *Bonherius* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex *Stephano* *Nostrum* corrigi Πορθμῖα *Ionibus* placuerunt. Forte et χῶρον *Arch.* et *Vind.* opportuna erit statio. [ubi nunc χῶρον.] Idem certe *Peripli* scriptor Κιμμερίδα πόλιν, ἀπὸ Κιμμερίων βαρβάρων κεκλημένην memoravit. WESS. — In *Arch.* et *Vind.* est καὶ τῷ χῶρον: sed in nostro *Pd.* nude καὶ χῶρον. S.

7. πόλις Ἑλλὰς οἴκισται) Non longe absum ab οἴκηται aut οἰκίσται, quod in *Vind.* et *Eustath.* Sollemne *Herodoto*, sicuti lib. I. 193. adscriptum. Ἀμαπρόντις τῆς ὁδοῦ [I. 9.] suspectum citra causam fuit. Spectantur, quae cum cura fuerunt perscripta lib. I. c. 103. Statim [lin. 11.] ἐς τὸ εἰ scriba *Arch.* voluit, patronus non deerit lib. II. 157. Ceteroqui perpetua in ἐς δ' et ἐς οὗ conmutatio, sicuti IV. 160. 166. etc. WESS. — Latinis nostris interserenda h. l. verba, donec *Mediam* sunt ingressi. S.

13. τραφέντις) Vulgata deterior est lectio *Arch.* σφραφίντις: melior videretur, si qui darent Codd. ἐκτραφέντις. De

secta via deflectere passim dicitur ἐκτρέπεσθαι, etiam Herodoto II. 80, εἰσὺν αὐτῇ τῇ ὁδοῦ καὶ ἐκτρέπονται: VI. 34. ἐκτρέπονται ἐν Ἀθηνῶν: et huius imitatori Pausaniae, p. 106. ἐκτρέπονται ἐν τῇ ὁδοῦ: p. 107. p. 714. ὀλίγον τῇ εὐθείᾳ ἐκτρέπονται ἐς δεξιὰ. Abunde multa convexit *Webstenius* in Ep. I. ad Tim. 1, 5. Lenius aures accidit ἐκτρέποντες quam ἐκτρέφοντες: et leniora saepius Ionum more consecratur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici. Herodoto frequentantur συλλεχθῆναι καταλεχθῆναι ἀπαλλαχθῆναι (vid. ad Eurip. Phoen. nota p. 357.) et similia: adhibentur et κατιστραφέντων ἐκτραφέντων θαφθῆναι ἀρπαχθῆναι κλεφθέντων συμμιχθῆναι. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. — Conf. ad I. 130, 8. notata. S.

14. λεγόμενος λόγος εἴρηται) Eum in modum c. 77. ἤκουσα λόγον ἄλλον ὑπὸ Πελοποννησίων λεγόμενον: et lib. II. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ — λεγόμενος: tum c. 48. WESS. — Ad verbum εἴρηται, quod adiicitur, intelligendum pronomen μοι, a me exposita, relata est narratio. S.

CAP. XIII. 1. Ἀριστεὺς ὁ Κανστρόβιον) Patrem Aristaeae Proconnesii Calistrobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. WESS.:

2. ποίων ἔπια) Τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμάσπεια καλεῖται, c. 14. Insulsi, quod candidisse credebatur ille praestigiator, poematis enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit ejusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Seythica Herodotum non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quae dedit ex hoc fabulatore Gellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersertos huius carminis aliquot versus Longino π. Τησ. sect. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristea, magnus iam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

10. ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσῃ) Hyperboreos Aristaeas pertinere aiebat ἐπὶ θαλάσσαν, [l. 5 seq.] mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septemtrionale; quo nomine Herodotus aut mediterraneum aut Pontum Euxinum signat c. 37. et 42. [nempe respectu Asiae minoris et Aegypti.] Quae porro νοτίῃ θαλάσσῃ? Nostro non aliud, quam quod aliis vulgum mare, dictis locis, ac lib. II. 158. Cimmerios vero

etsi de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septemtrionalis ratione, usus inpediet. Fabulator Aristeeas in his ineptus tenetur. WESS. — Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei licuerit Pontum Euxinum respectu sedium quae olim Cimmeriorum fuerint australe mare nominare? S.

CAP. XIV. 1 et seqq. Καὶ ὅτι μὲν ἔην 'Αριστεῖας etc.) Hinc orsus quae sequuntur in c. 14. et 15. descripsit Origenes III. contr. Cels. p. 125. et 126. ubi prostant nonnulla melius scripta quam in Edd. vulgantur Herodoti; qualia sunt vs. 14. et 21. τῷ νέμει: [L. 7. et 13. At vide Nostrum IX. 22 extr. et 23, 4, 6. et 8.] (mendosum ἀγγελλομένη Parisiis in Ed. splendida Orig. non debuerat iterari:) vs. 16. τῶνός: [L. 8.] et ἀμφισβασίας, et vs. 20. ἀμφισβασίων: [L. 9. et 12.] tum vs. 28. [c. xv. 1.] ταῖς δὲ οἶδα, pro ταῖς. Porro vs. 34. [xv, 6.] ἐς τὴν χώραν, quod praebet etiam mss. et vs. 40. [xv, 11.] καὶ τὸν μὲν, ἐκόντα ταῦτα. Herodotum sequutus fabulam de Aristeeas Tzetzes enarrat Hist. Chib. II. vs. 724 - 735. et ex Origene repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Aeneas Gazaeus in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristeeas, post mortem revixisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quaedam ex historia Graeca recentiori producit exempla, quaeque alibi non temere reperiās, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex mss. Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Ioann. xi, 39., prodidit, occasione venustae Platonis de Ere Pamphylio fabulae narratae p. 614. cuius similem de Thespesio Solensi dabit Platarch. T. II. pag. 563. De Mare quodam fabulabantur, ὅτι τῆς ἀποθανόντος ἀνθρώπου τῆς, Aelian. Var. Hist. IX. 16. VALCK.

2. ὁ ταῦτα εἶπας, εἴρηται) Manuscriptorum ὁ ταῦτα ποιήσας, εἴρηκα, a Scriptoris more non abludit. Mox c. 16. ἐν τοῖς ἔργοις ποιεῖν Aristeeas. Tale, ταῦτα δὲ Ἀλκιβίου ἐν μέλει ποιήσας, lib. V. 95. Plura ad lib. II. 63. WESS. — Paulo ante, ποιεῖν εἶπα dixerat, cap. 13, 2. Quum extremo cap. 12. εἴρηται dixerit; facile credas, variandi causa h. l. εἴρηκα ei placuisse. S.

9. ἐς ἀμφισβασίας) Error calami [in ms. Med.] ἀμφισβασίας dedit. Suidae si fides, ἀρχισβασίων et ἀρχισβασίων Ionia

dixerunt, inque illis *Heraclitus*. Musae istud non norunt, quarum in scriptis Codd. λόγων ἀμφισβασίη lib. VIII. 81., et ἀμφισβαστίων lib. IX. 73., unde auctoritas *Origenis*, quod enotatum, ἀμφισβαστίειν. Placuit [L. 10.] ἐξ Ἀρτακίης πόλεως. *Apollon. Rhod.* I. 957. κρήνη ὑπ' Ἀρτακίη, ubi Schol. [At ibi Ἀρτακίη est gentile adiectivum.] Ceterum *Tzetzes* Chil. II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiauit, *Aristeam* ex *Herodoto* εἰς χαλκεῖον deducens; tum Κλείσας δ' εὐθέως ὁ χαλκεὺς ἐκίνο τὸ χαλκεῖον. Stabit, ubi κναφεῖς et κναφεῖον scriptum fuerit, versui modulus. WESS.

CAP. XV. 3. καὶ τριηκοσίοις) Non dicit, ad suum aevum tot abiisse annos: nam stolide *Tzetzes* Ἐφ' Ἡροδότου γίγνεσθαι καὶ πάλιν ἀνεφάνη, acsi eius tempore *Aristeas*, evolutis illis annis, adparuisset. Multa *G. Io. Vossius* de *Aristeae* coniecta in *Olymp. L.* aetate, quae his adveniantur. Sive enim maiorem, seu minorem ex mssorum dissensu annorum numerum adoptaveris, superabit primam *Olympiadem*. *Strabo*, *Tatianus*, *Eustathius*, quos *Meursius*, *Fabricius*, viri Cl., excitarunt, *Homero* priorem et praeceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentiente. *Iunge H. Dodwelli* Diss. III. de Cycl. p. 150. disputationem. WESS.

18. παρ' αὐτῷ τῷ ἀγάλματι) Iuxta aram, τῷ βωμῷ, (cuius solius antea mentio, statuæ nulla,) *Valla*. Verum *Laurentio* schedae reluctantur cunctae, suo Marte aram ex praemissis formanti. Videntur *Metapontini* *Aristeae* statuam et aliam *Apollini* cum ara dedicasse: huc *Arch. περίξ αὐτῶν*, circum utramque statuam, vergit. Rediit illud, ad rem per necessarium. *Lauros* autem, aram et imagines circumstantes, ex aere fuisse, *Athenaei* indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. WESS. — Vide Adnotationem continuo sequentem. S.

18 et seq. περί δι' αὐτὸν) In Codicibus inventum praestat, περί δι' αὐτὸν δάφνας ἵστασθαι: quia nempe *Herodoteum* est. IV. 79. τὴν περίξ λευκοῦ λίθου Σφίγγος -- ἵστασθαι: rursus τὴν περίξ c. 52. porro c. 180. περίξ τὴν Τριτανίδα λίμνην οἰκίονσι: c. 152. περίξ αὐτὸ pro αὐτοῦ recte, dedit *Gron.* III. 158. περίξ τὸ τεῖχος, quod alibi dicit κύκλῳ τοῦ τεύχους. VALCK. — Recte laudatur περίξ: et plerumque quidem cum quarto casu praepositionem hanc construit *Noster*, ut in exemplis

a Valck. prolatis, quibus item unum aut alterum adiacere poterat; sed nonnumquam etiam cum genitivo; quem non modo IV. 152, 17. et II. 91, 6. praeferunt plerique codices, verum etiam I. 179, 13. ad unum omnes in περί τοῦ τῆς αἰτίας consentiunt. Nec tamen opus fuerit, ut cum Wess. περί αὐτῶν h. l. vulgato αὐτὸν praeferatur, quod percommode ad τὸν Ἀριστίαν ἀνδριάντα referri posse videtur. S.

CAP. XVI. 2. οὐδὲς οἶδ' ἀτρεκέως ὅ τι τὸ etc.) Li- tem schedae τῷ ἀτρεκέως intentant, satis ceteroqui frequentato: quod offerunt, redibit lib. V. 9. Iure quoque ὡς, cui suus olim locus post ἀτρεκέως, in exilium agunt. Aldinum porro et scriptorum quorundam οὐδὲν ὅς γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης, [l. 4.] Celeb. Gronovius non male explicuit ratumque voluit, [nempe intelligens, οὐδὲν ὅς αὐτόπτεω εἰδέναι πυνθίσθαι.] oblitus οὐδὲ γὰρ οὐδὲ virtutem addere orationi. Lucianus Q. Scrib. Hist. c. 51. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐκείνους χρεῖον: tum Nigrin. c. 6. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θίμης: ubi Hemsterh. plura. WESS.

4. οὐδὲν ὅς γὰρ οὐδὲ) Ista lectio Medicea nullo se pacto poterit tueri: quae ante obtinebat, nihil habet illa quod Herodoti lectorem offendere debuisset, quem scripsisse putato: οὐδὲν ὅς γὰρ δὴ, αὐτόπτεω εἰδέναι θαμμένον, δύναμαι πυνθίσθαι: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης, (τοῦ περί (sic Arch.) ὀλίγη πρότερον τούτων μνήμην ἐποιεῦμην,) οὐδὲ οὗτος προσωτέρω Ἰσσηδόνων -- εἴφησι ἀπικέσθαι. Quorum primum his concinit e lib. III. cap. 115. οὐδὲν ὅς αὐτόπτεω γενομένου δύναμαι ἀκούσαι. Herodoti miror Editorem offensum eadem negandi vocula sic repetita, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης: ad quae cum parenthesi quaedam interiecisset, suo more posuit iterum οὐδὲ αὐτός etc. Homero frequentatum illud οὐδὲ γὰρ οὐδὲ auferri non debuerat τῷ Ὀμηρικῶτάτῳ. In Platonis legitur Soph. p. 251. κ. μηδὲν μηδὲν (μηδὲ) μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν: in Theaet. pag. 180. A. περαινὶς οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν. VALCK.

9. ἀκοῇ ἐκίεσθαι) Perperam vox prior proscribitur; quam si noluisse, ὅσον ἡμεῖς ιστορίαντες ἐπὶ μακρότατον οἶοι τ' ἐγενόμεθα ἐκίεσθαι scripsisset sine dubio, ut cap. 192. et II. 33. Quid multa? Ὅσον καὶ ἐγὼ δυνατός εἰμι ἐπὶ μακρότατον ἐκίεσθαι ἀκοῇ posuit ipse lib. I. c. 171. WESS.

CAP. XVII. 5. Ἀλαζώνες καλεῖνται) Præcipue

Stephani Byz. monitum et Codices cap. 52. amplector. Sic in Ἀλαζῶν Ethnicographus, ὁξύνεται διὰ τὸ ἰππαικὸν καὶ φυλάττει τὸ ὦ πρὸς ἀντιδιαστολήν. Ex Homero Iliad. β'. 856. sumserunt Ἀλιζῶνας librarii, quibus comoda in Poëta sedes; non hic. Multa Strabo XII. pag. 827., [p. 550. v. ed. Cas.] primo adspectu Vallae et Arch. favens, sed re curatius inspecta minime. Verba ibi haerent in mendo, lenissima Holstenii ad Stephanum medicina sanitati reddita. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notavimus, ubi in fine προῶλαζῶν, ἀλαζῶνος, scriptum oportebat ἀλαζῶν, ἀλαζόνοϛ: nempe sic scribitur declinaturque appellativum nomen; a quo ut distinguatur proprium populi nomen, non modo ὦ in obliquis casibus hoc retinet, sed et accentum retrahit, ut fere fit in propriis nominibus quae eandem cum appellativis formam habent. Cuius moris memor quisquis vulgatam apud Stephanum Byz. scripturam curatius expenderit, mecum puto fatebitur, non Ἀλαζῶν, sed Ἀλάζων, nec ὁξύνεται, sed παροξύνεται scripsisse Ethnicographum. S.

7. πρόμμυα καὶ σκόροδα) Iungunt Alexandrini Interp. τὰ πρόμμυα καὶ τὰ σκόρδα Numer. xi, 5. In Geoponicis lib. XII. 30. crebra τὰ σκόρδα, etiam apud alios Graeciae labentis scriptores in Du Cangii Glossario. Quod nunc cernitur, Herodoti et veterum est: cf. lib. II. 125. WESS.

11. τὸ πρὸς βορρῇν ἄνεμον, ἔρημος etc.) Nullus dubitavi ita ex scriptoris adsuetudine refingere et hic et deinceps. Ecce tibi ex cap. 20. Μελαγχλαίωνων δὲ τὸ κατ' ὑπερθε -- ἔρημός ἐστι ἀνθρώπων: et cap. 185. τὸ πρὸς νότον --- ἔρημος --- καὶ ἄξυλός ἐστι χώρα: tum c. 191. τὸ πρὸς ἐσπέρης ὀρεινὴ τε κάρτα καὶ δασέα καὶ θηριώδης. Pauca haec de multis. [cf. c. 18, 6. et 8.] Consentit de Neurorum situ Scymnus Chius, optime adiutus ab Is. Vossio ad Peripl. Pont. Euxin. p. 135. edit. Gronov. WESS. — De accentu vocis ἐρήμος dictum in Var. Lect. h. l. et ad I. 117, 18. alibique. Ante Reizium recte Portus monuerat, ex veterum Atticorum Ionumque more ἐρήμος, ὁμοῖος, ἱοῖμος, hoc tono scribi: conf. Koen et quos ille laudat ad Gregor. de Dialect. pag. 21. nuperae editionis: et sic optimi quique msssti, atque in posterioribus Herodoti Musis etiam ed. Wess. cum aliis, v. gr. VIII. 51, 6, IX. 58, 2. et 5. Est autem ἐρήμος ex Nostri usu non mi-

nis foeminini quam masculini generis; qua ratione etiam τὴν ἱρῆμον dicit c. 18, 10. et alibi. S.

CAP. XVIII. [2. πρῶτον μὲν ἡ Ἰλλίη) De hac Hy-laea (quasi dicas Sylvestri Scythia) conf. cap. 19. 54. 55. et 76. S.]

Ibid. ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνθρώποι οἰκίουνσι Σκύθαι) Causae nihil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur ἀνθρώποι Σκύθαι γεωργοί. Ut correctionem meam minus etiam peritis adprobem, ponam primum in Philostrato vulgata de Vit. Apollon. VII. c. 2. Ἡρακλείδης καὶ Πύθων, οἱ Κότυν ἀποικισάντες τὸν Θράκην, ἀνθρώπιον μὲν ἦσθην ἄμφω. Corrigendum absque ulla dubitatione Αἰνίω μὲν ἦσθην ἄμφω: erant quidem ambo Aenii, sive ex urbe Aeno orti: librarii crediderunt esse vocem ἀνθρώπιον in Αἰνίω usitato more scribendi contractam. Similis hoc in loco Herodoti peperit errorem ratio: Αἰνί in Αἰνω transmutandum arbitror atque adeo legendum ἀπὸ δὲ ταύτης Αἰνω οἰκίουνσι Σκύθαι Γεωργοί: abhinc longius a mari remoti Scythiae habitant Georgi. Proxime praecedunt, διαβαίνοντες τὸν Βορυσθίνην ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ἰλλίη: commode succedunt emendata, ἀπὸ δὲ ταύτης Αἰνω οἰκίουνσι Σκύθαι Γεωργοί. Sic loqui solet: II. 7. ὁδὸς ἐς τὴν Ἡλιούπολιν ἀπὸ θαλάσσης Αἰνω ἰόντι: cap. 155. ἀναπλέοντι ἀπὸ θαλάσσης Αἰνω. Ad istam rationem ἡ Αἰνω Ἀσία et ἡ κάτω memorantur; Herodoto τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, et τὰ Αἰνω αὐτῆς. Mari vicini, οἱ κάτω, et οἰκεῖν κάτω dicuntur; Αἰνω οἰκεῖν et οἱ Αἰνω, qui a mari sunt remotiores: eiusdem gentis atque urbis distinguuntur οἱ Αἰνω et οἱ κάτω. Similia quaevis ad istam rationem sunt intelligenda: Thucyd. II. 83. οἱ ἀπὸ θαλάσσης Αἰνω Ἀκαρναῖνες: cap. 98. τὴν Αἰνω Μακεδονίαν: I. 137. μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινος πορευθεὶς Αἰνω: VIII. 5. Δαρίω στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω: II. 100. ἀπὸ τῶν Αἰνω ξυμμάχων. Distinguit Diodorus Sic. τὰς παραθαλάττιους πόλεις, τὴν μεσόγειον, et τοὺς Αἰνω τόπους; XX. 59. πόλεις τὰς Αἰνω et πλησίον θαλάσσης opponit Xenophon. Κυρ. Παιδ. VII. p. 106, 28. et alibi: Philostrato memoratur Vit. Apoll. V. 24. ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Αἴγυπτος ἡ Αἰνω. Smyrnaei οἱ Αἰνω et οἱ ἐπὶ θαλάττῃ, de Vit. Sophist. pag. 531. Praeter alios pagus fuit Attices eiusdem nominis duplex, teste Harpocr. Λαμπραὶ, αἱ μὲν παράλει, αἱ δὲ κατ' ὑπερθεῖν: illinc ortus quis in Aristophanis Amphiarao Λαμπραὶς ἔγωγε τῶν κάτω. Herodotea propius accedit finis libri

quinti Pausaniae: οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Σάνη πέλοι: contrarium κάτω οἰκεῖν praebet Thucyd. I. 7. ὅσοι ὄντες οὐ θαλάσσιοι κάτω ὤκουν: quod ibi sequitur, καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀνωκισμένοι εἰσι, non debebat tentari; idem significans ac ἄνω οἰκοῦσι, atque adeo ἀπὸ θαλάσσης: hinc explicandum ἀνοικίζεσθαι εἰς τὸν Δαφνεῦντα, VIII. 31. et Aristoph. Pace vs. 206. In Pausan. X. pag. 838. scripserim: ἀνωκίσαντο εἰς τὰ ὕψηλά καὶ οὗτοι τῆς νήσου. VALCK. — Si ἀπὸ δὲ ταύτης ad terram desertam referretur paullo ante memoratam, non incommode nunc dictum videri deberet, proxime post hanc homines habitare, nempe Scythas agricolas: idque decepit librarios qui ἄνθρωποι ex ἄνω fecerunt. Quae in Periplo Ponti Euxini, ad quem in Var. Lect. provocavi, leguntur, ea ex Scymni Chii senariis in solutam orationem translata esse constat. Versiculi huc spectantes supersunt in Scymni Fragmento, quod ad calcem Notarum L. Holstenii in Stephanum Byz. editum est, et in Hudsoni Geogr. Minor. Vol. II. repetitum; sunt autem huiusmodi, pag. 49. ed. Huds. pag. 378. apud Holstenium:

Πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάντι τὸν Βορυσθίνην
τοὺς τὴν λεγομένην Ὑβλαν οἰκοῦντας Σκύθας
εἶναι δὲ Γεωργούς ἐχομένους τούτων ἄνω.

Et haec quidem ex Ephoro refert Scymnus: esse autem ex Herodoteo fonte hausta adparet. Ὑβλαν vero quum in illo terrarum tractu nemo noverit, haud dubie medius istorum versiculorum (partim cum Is. Vossio, ad Peripl. pag. 135.) in hunc modum fuerit corrigendus;

τὴν λεγομένην Ὑβλαν οἰκοῦντας Σκύθας. S.

3. οἰκόντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι) Male mssti ὑπὸ τῷ Ὑπάνι. Posita urbs πρὸς τῷ Ὑπάνιδι fuit in Dionis Chrys. Borysth. p. 437. et apud Scymnum; [p. 376. apud Holst. p. 46. ed. Huds.] prave quoque cap. 53. huius Musae. WESS. — Recte ἐπὶ Ald. et edd. omnes cum plerisque msstis. S.

[8 seq. πλόον -- ἡμερῶν ἔνδεκα) ἐπὶ δέκα ἡμερῶν πλόον ait cap. 53, 20. S.]

9. ἥδη κατώπερθε τούτων ἔρημός ἐστι) Indueret pristinum colorem, deformior antea, oratio, modo ἥδε δὴ scriberetur. Talem suo tempore Scymnus consideravit, talem schædæ. WESS. — In contextu sic edidit Wess. ἥδη δὲ κατώπερθε τούτων ἔρημός ἐστι, et sic etiam posteriores editores.

Antea edebatur ἥδε δι κατύπερθε τούτων ἡ ἔρμος ἴσσι, et sic ms. F. nisi quod ἔρμος hoc accentu scribit. Nos Arch. Vind. et nostrum Pc. sumus secuti. Particulae ἥδη commodior locus est l. 12. ubi eam etiam libri omnes agnoscunt. conf. ad c. 99, 7. Quando ἥδε δὴ se malle Wess. significavit, puto ἡ δὴ voluerat. Scymnus continuo post versiculos supra adpositos sic pergit: ἔπειτα πάλιν ἔρμεν ἐπὶ πολὺν τόπον. S.

10. Ἀνδροφάγοι) De Androphagis cap. 106. uberiora. Adde observata his de locis Th. S. Bayero Comment. Acad. Petrop. T. XI. p. 337. WESS.

CAP. XX. 2. τὰ καλούμενα Βασιλήϊα ἴσσι) Sic regionem Scytharum regionum, βασιληίων, adpellat; nam H. Stephanus explicans regias domos longe erravit. Res ex sequentibus et cap. 56. constat. WESS. — Conf. c. 6, 5. ibique notata. S.

7. Μαϊήτιδος) Nomen paludis Maeotidis Ionicum cum mox mutatum Codices eunt, pravum urgunt institutum, iam c. 3. inceptum. Recte Μαϊήτις, I. 104., et hac Musa creberrime. Dabunt mssti τῆς Ἰσθμιαήτιδος, quae aliis Ἰσθμιαήτιδος, lib. VIII. 23. Statim [l. 8. pro τὰ δὲ αὐτ.] Cl. Reiskius τοὶ δὲ αὐτῶν, h. e. τινίς. WESS.

CAP. XXI. 2. ἡ μὲν πρώτη τῶν λαξίων) Hesychio haec erant ob oculos, λαξίων, λήξων, κληρώσεων. Suidae λαξίν, [λαξίν hoc accentu scribunt Suidae editt. vett.] μίξιν, μερισμόν, vitiosum, et ex Glossis Herodoti, quales manu exaratas possideo, derivatum est: λῆξιν scripserat Criticus. [non μίξιν.] Inspice eruditissimi P. Leopardi Emend. lib. VII. 16., Lazios Vallae lenissime, sicuti decet, corrigentis. Et Lazios tamen, tanquam Scythicam nationem, Thesaurο suo addit Abr. Ortelius. Nollem Bayerus, vir doctissimus, Historiarum patrem erroris postulasset, quo Lazios, gentem Scythicam, in adpellativum converterit nomen. Nimmium indulsit suspicaci ingenio. Lazos seu Lazios serior novit aetas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad Phasim amnem apud Procopium Bell. Pers. lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta eius Comment. Acad. Petrop. T. I. pag. 421. Scripsi autem [l. 6.] schedarum iussu ὑπεροικίονσι δὲ τοῦτέων. Postulabat sermonis indoles, qua c. 13. Ἰσσηδόνων ὑπεροικίειν Ἀριμάσπους: et cap. 37. τοῦ-

τίων δ' ὀνειρεσκίονσι -- Μῆδοι. WESS. — De scriptura πενα-
cuta λαξίη (l. 6.) vide *Var. Lect.* et conf. IV. 114, 21. S.

[6. Βουδίνος) De *Budinis* conf. c. 108. et 123. S.]

CAP. XXII. 4. Θυσσαγίταις) Ut hñc, sic infra c. 123.
atque hinc *Stephanus Byz.* VALCK.

7. Ἰῦραι) In his equidem similibusque obscurioribus
iudicium sequeretur *Pintiani*, ex *Herodoto Melam* corrigentis
I. c. 19, 140. *Thyssagetæ* *Iurca* eque vastas sylvas occupant
alunturque venando; ζῶουσι ἀπὸ θήρης, *Herod.* Pro sua pietate
bonus *A. Schottus* hinc quoque *Turcas* expulsos esse læ-
tabatur. Non alibi fortasse Ἰῦραι nisi cum *Thyssagētis*
etiam *Plinio* memorantur *Hist. Nat.* VI. c. 7. VALCK.

[8. λοχῶ, scil. ὁ θηρῶν: adsumendus nominativus parti-
cipii ex præcedente nomine θήρης. conf. ad I. 132, 5. et II.
47, 16. S.]

14. τὸ πρὸς τὴν ἡῶ τετραμμένον) Scholion veram pes-
sum dedit vocem. Fuit olim πρὸς τὴν ἡῶ ἀποκλίναντι,
uti paullo antea ἀποκλίναντι μᾶλλον πρὸς ἀπηλιώτην ἀν-
μον, et statim διεξιθόντι δὲ καὶ -- οἰκίονσι. Atque hoc manu-
scripti profitentur, qui, si τὸ erasissent etiam, me ad re-
stitutionem adegissent. [Si impediret τὸ, posset ex mñ. F.
τῷ adscisci: quo tamen nil opus esse videtur. De ἀπο-
κλίνοντι, quod nos praetulimus, dictum in *Var. Lect.*] In
praecedentibus [l. 12.] ἀσύνητον non laudo: melius καὶ
ἐπιβὰς schedarum. WESS. — Nec tamen coniunctivam
adsciverat particulam doctissimus Editor. S.

CAP. XXIII. 5. τῆς τρηχέως χῶρον πολλόν) Of-
fendunt ad πολλόν τῆς χῶρης, substituto πολλήν. [Scilicet
quum olim legeretur τῆς τρηχέως χῶρης πολλόν, adnotave-
rat *Reiskius*: „πολλήν amant Attici dicere: nescio ta-
„men an sic scripserit *Herodotus*.“] Codices iustius: [quos
secutus est *Wess.*] tum quoque ἐκ γενεῆς. [quod et ipsum
ex *Arch.* et *Vind.* recepit *Wess.* consentientibus puto no-
stris *Pa. Pc. Pd.*] S. *Ioannis* *Euang.* cap. ix, 1. τυφλὸν ἐκ
γενεῆς non nescio, neque ἐκ γενεῆς κωφὸν *Sexti Empirici* lib.
XI. p. 733., nedum *Hesiodi Theog.* vs. 271. Nostri diver-
sior ratio, qua huius *Musæ* [immo *Musæ III.*] cap. 33.
καὶ γὰρ τίνα ἐκ γενεῆς νοῦσον μεν. λέγεται ἔχειν. De calvis istis
[*Φαλακροῖς*, lin. 6.] et caussa calvitii *Zenobius* *Cent.* V. 25.
εἰσι δὲ φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος, οὗ πίνουσι, καὶ αὐτοὶ καὶ

αἱ γυναῖκες αὐτῶν ex scripto ; [vide ibi Andr. Schotti Adnot.] quod, absurdum minime, unde acceperit, non vacat quaerere. WESS.

6. Φαλακροὶ ἐν γυνεῇς) Et feminis et maribus nuda sunt capita, Mela l. 19 extr. de iisdem Argippaeis: verum adeoque quod scribit Plinius Hist. Nat. VI. c. 13. capillus iuxta feminis virisque in probro existimatur: a duce suo secedentem Solinum reprehendit Salmas. p. 209. De Myconiis quid tradiderint veteres, e Stephano notum in voc. Μύκωνος. Quae de hac gente praeterea dedit Mela, derivavit omnia ex Herodoto: His iustissimi mores; nemora pro domibus; alimenta baccae: - - sacri itaque habentur; adeoque ipsos nemo de tam feris gentibus violat, ut aliis etiam ad eos confugisse pro asylo sit: postrema de his paene conversa: [l. 21 seqq.] τοῦτους οὐδεὶς ἀδικεῖ ἀνθρώπων· ἱεροὶ γὰρ λέγονται εἶναι. - - ὃς δὲ ἂν κατὰ φύσιν ἐς τοὺτους, ὑπ' οὐδενός ἀδικεῖται. Eadem Plinius expressit. Sacris autem his inviolatisque sive Scythis, seu Scytharum vicinis, iustitiae cultoribus atque humanitatis, eximie congruunt quae in laudem Scytharum occasione loci Homerei prodidit Strabo VII. pag. 455. B. p. 460. D. [p. 296. D. et 300. D. ed. Cas.] quaeque habet Iustinus II. 2. Continentia illis morum quoque iustitiam edidit, nihil alienum concupiscentibus. - - Plus in illis proficit vitiorum ignominatio, quam in his (Graecis) cognitio virtutis. VALCK.

[10. Ποντικὸν μὲν οὖνομα τῷ δένδρῳ) Si corylum intelligit, cuius fructus avellana sylvestris veteribus vulgo nux Pontica dicebatur; mireris quid sit quod succum e fructu expressum l. 14. nigrum dicat. Quid sit vero quod Mannert, Vir doctus, Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. pag. 110. quaerat, arbor-ne Pontica intelligi cedrus Siberica debeat, ipse viderit. Idem, paullo ante, γένεια μυγάλα, ingentia membra virilia intelligens, miror unde id arripuerit inventum. γένειον Noster VI. 117, 12. barbam dixit: at h. l. recte mentum vulgo interpretantur. S.]

12. τοῦτο ἐπὶ ἀνδρῶν γίνεται πίπτον) Planissima lectio Casauboni, τοῦτον, ἐπὶ ἀνδρῶν γίνεται πίπτον, σακκεύουσι foret, si membranae addicerent. At, saepe sequius genus Herodotum amplecti, notum est. Vide magni viri Animadv. lib. II. 16. WESS. — Casauboni Animadversionem habes T. II. nostrae ed. Athenaei, p. 386. In vulgato autem τοῦτο, et in Herodot. T. V. P. II.

πίπον, nil variant libri, nec apud Herodot. nec apud Athen. Itaque mutare nefas. S.

13. σακκίουςι) σακίουςι Suidae offertur etiam ab Aelio Dionysio ap. Eustath. ad Homer. pag. 940, 18. [p. 914, 11. ed. Bas.] estque ex priscorum more, quo σάκος et σακκίον praeferebant, in Moeride, Thoma M. et aliis. Σακκίον tamen, uti Codices, Glossator San-Germanensis. De suspitione defectus, quam vir doctus in Miscell. Lipsiens. movit, nihil, nisi historicos non omnia minutatim persequi, dico: nihil quoque, cur παλάθας [lin. 16.] reddiderim. Suidas hinc hausit, seu potius ex Lexico Hérodoteo, cuius L. Kiisterus inmemor sincera Grammatici incrustavit. WESS.

Ibid. σακκίουςι ιματίουςι) Tentare non ausim. ἡθάνιουσιν venerat alicui in mentem. Sicut ἡθμόν, ἡθάνιον inter pocula quoque recenset Athen. Secundum Etymologum erat Ἡθμός καὶ Ἡθάνιον, ἑργαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς ὀπαῖς, δι' οὗ τὸ ὕψος εἰσθᾶσι διακρίνουν τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro Ἐργωνᾶ ponendum, in Ἐργων ᾧ, operum libro primo. Haec respiciens Suidas habet: Σακκίουςι, τὸ ὑλίζουσι, παρ' Ἡροδότῃ: percolant. Ex Aelio Dionysio praebet eandem scriptionem Eustath. in Ἰλ. v. p. 914, 10. ab Attico σάκος, pro vulgari σάκκος, derivante Σακκίον Herodoti. Σακκίον et σακκίζον veteres, recentiores dixisse videntur σακκίον et σακκίζον, saccare: vid. Salmas. in Solin. pag. 209. A. quique explicat vicina Casaub. in Athen. II. cap. 16. VALCK. — Miratus sum Heerenium Virum doctissimum, σακκίουςι ιματίουςι interpretantem in saccos infundunt, in Ideen etc. T. I. pag. 900. S.

16. παλάθας) Ad hunc modum eximenda voci litera est superflua. Παλάθας Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur τὰ ἐκ τρυγῶς πλάσματα. Quae sic massae vulgo dicerentur docuit Wesseling. ad Diodori T. II. pag. 212. [ad lib. XVII. c. 67.] VALCK.

20. πύλον στεγνῶ λευκῶ) Pro pileo, tegmen malleum coactile ex lana, quemadmodum c. 73. Erotianus, Πίλοι καλοῦνται παρὰ Λάκωνας τὰ σκεπάσματα σκιάς χάριν πεποιημένα. Explicuit, monente Foesio, Hippocratea de tegumento curruum Scythicorum, αὗται δὲ πύλοι περιπεφραγμένοι, muniti sunt coactilibus ex lana, Lib. de Aëre, Aq. p. 291. [sect. 93. ed. Coray, quem ad locum vide docti Editoris notata.]

Additur continuo [apud Hippocr.] *currus fabrefactos ὥστε οἰκήματα* esse, et ταῦτα δὲ καὶ στενὰ πρὸς ὕδωρ, καὶ πρὸς χιόνα καὶ τὰ πνεύματα: in Latinis, ipsique in angustum coarctati adversus omnes aquarum, nivis ac ventorum iniurias; quae rei non conveniunt. Στενὰ doctissimos homines in errorem induerunt: στεγνὰ, firma contra eas iniurias; reliquerat Hippocrates. Sed hoc occupavit Hemsterhusius noster ad Comici Plutum. [p. 369.] WESS. — Suum ibi Hippocrati restituere non neglexit doctissimus Coray. S.

24. τὰς διαφορὰς διαίροντες) Quia finitimum dirimebant controversias velut arbitri, non absurde quis suspicabatur, Ionicum διαίροντες in usitatus illud fuisse demutatum: sed, qui litigantes dirimit, ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διαίρων, Poluci VIII. 8. διαίρειν τὰ ἀμφίλογα dicitur Xenophonti p. 538, 26. et Aristoph. Ran. vs. 1132. VALCK.

25. καταφεύγων καταφύγη) Optime hoc suam in se- dem, modo iniquior afuisset criminatio, restitutum. Th. Galeus vere Φεύγων ex Arch. enotavit, neque id futile prorsus. Homer. Il. ξ'. 81. ὃς Φεύγων προφύγη κακόν. Herodotus V. 95. αὐτὸς μὲν Φεύγων ἐκφεύγει. WESS. — Vera videtur lectio Arch. ἐς ἃν Φεύγων καταφύγη etc. Plinius Hist. Nat. VI. 13. Sacros haberi narrant inviolatosque, --- nec ipsos modo, sed illos etiam qui ad eos perfugerint. VALCK.

26. Ἀργιππαῖος) Gentis nomen examinavit Salmasius ad Solin. pag. 147., attigerunt alii ap. Gronovium. Schedae Arch. et Vind. vulgato dicam scribunt, pariterque Ὀργίμ- πτοι in Zenobii Cent. V. 25., quem non extrico. WESS. — Ἀργιππαῖος scribendum existimasse Salmasium in Plinianis pag. 209. memoravit h. l. Gronovius: et „Ante eum (inquit) „Turnebus in Notis ad Ciceron. de Fato pag. 64. ex „Mela, Arimphaei; prout etiam agnovit Grotius ad Mar- „cian. Capellam p. 214. --- Sed unus omnia Mediceus.“ — qui nempe cum edd. et aliis msstis in Ἀργιππαῖος consentit. Calmucas, quos hodie vocamus, cum Heerenio (Ideen T. I. p. 920.) et aliis viris doctis intelligi par est. S.

CAP. XXIV. 1. πολλὴ περιφάνεια τῆς χώρας non prospectus est regionis, [ut habet Gron. cum Valla;] sed certa eius notitia. Quo usu Isaeus Or. de Apollodori Haered. pag. 66. [ed. Reisk. pag. 167.] WESS. — Eodem fere pertinet ille usus huius vocabuli, cuius plura exempla in Lexico

Polyb. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus. Possis eodem referre Polyb. VI. 43, 7. Ipse Scriptor noster optimus sui interpret est: Μέχρι μὲν δὴ τούτων, ait initio cap. seq., γινώσκεται, nempe ἡ χώρα. conf. cap. 26 extr. S.

CAP. XXV. 4. καὶ οὐδαίς σφραῖς ὑπερβαίνει) Manifestus mutantium schedarum hic lapsus, [σφραῖς scribentium, quod arripuit Gron.] dignus contemtu. Stolidior earundem audacia [l. 6.] contra αἰγίποδας ἄνδρας. Nihil prosunt Cyrenaei τετραπποβάται lib. V. 77., multoque minus equi ἵπποβάται Strabonis lib. VIII. p. 595. Quid enim in illis insolens? et cur sibi οὐ πιστὰ profiteretur? Non inepte isidem rem putarunt ridiculam, homines capripedes; [capricornos intelligunt viri docti:] ea enim novandi videtur caussa fuisse: verum his in fabellis suum cuique relinquendum. De similibus naturae, fictis tamen, portentis Strabo lib. I. p. 73. [p. 43. ed. Cas.] WESS. — Capripedes homines figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium haud secus atque caprae conscendunt. S.

CAP. XXVI. 7. τὴν δὲ κεφαλὴν etc.) Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Euthyd. pag. 299. E. ista scribens: θανμασιώτερόν γε ἔστι ὅτι καὶ πίνουσιν (οἱ Σκύθαι) ἐκ τῶν ἑαυτῶν κρανίων κεχρησμένων, καὶ ταῦτα καθορᾶσι, τὴν ἑαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες. Secundum Herod. IV. cap. 65. non parentum aut amicorum craniis utebantur Scythae tanquam poculis, sed hostium quos interfecissent, aut inimicorum saltem; Issedones soli parentum suorum crania deaurata custodiebant, et velut ἀγάλματα venerabantur, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedissent: qua de re Davisius egit ad Ciceron. Tuscul. I. 48. p. 118. Platonis forte non recordabatur Salmas. in Solin. p. 192. Strabo quoque Scytharum fecit mentionem τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρημένων, VII. p. 458. A. et pag. 460. B. [pag. 238 extr. et 300. B. ed. Cas.] Apud Livium XXIII. 24. Galli Boii caput ducis (Postumii) praecisum ovantes templo --- intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, calvam auro caelavere: idque sacrum vas iis erat, quo solennibus libarent; poculumque idem sacerdoti esse ac templi antistitibus. VALCK.

8. ἐκκαθίραντες κατὰ χερσὶν οὖσι) Per incommodum ἀποχρυσοῦσι inaurandi significatione. Iunxit Artemidorus Onir.

lib. I. 52. ἵνα ἀπαργυρωθῇ καὶ ἀποχρυσωθῇ de servo, qui aere venditur. Verum massi praestant. Tale lib. II. 130. καὶ ἔπειτα καταχρυσώσαντά μιν ταύτην. Gemina in re in Fragm. Pythagor. p. 713. τὸ δ' ὅστιον χρυσώσας καὶ ἀργυρώσας, πίνει ἐξ αὐτοῦ: et Noster IV. 65. ἔθωβεν δὲ περιχρυσώσας, οὕτω χρᾶται ποτηρίῳ: ubi in scriptis καταχρυσώσας. Mela Herodotea de Issedonibus [quos Essedonas ille nominat, II. 1.] ad hunc modum: capita ubi fabre expolivere, auro vineta pro poculis gerunt; ἀγάλμα, ut apud Homerum et alios, supellectilem intelligens, haud profecto inficete: ἄτι ἀγάλματι χρέωνται tale postulat. Is. Vossius aliter ad Pomponium. Τὰ γενέσια [lin. 11.] Glossae San-German. non neglexerunt, optime declarata ab Ammonio. Non sunt natalitia, quae in Vallae Latinis erant. WESS. — Ammonius de Vocum Differentia, p. 34 seq. Τὰ μὲν Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων. --- Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ τετελεύτηκε. S. CAP. XXVII. [3. χρυσοφύλακας Γρύπας. Conf. III. 116. S.]

5 seq. Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς etc.) Proxime sequentia, Ἀριμα γὰρ ἔν, primus, opinor, sic corrigenda censuit Io. Hartungus Thes. Crit. T. II. p. 636. Ἀρι μὲν γὰρ ἔν (1. τὸ ἔν) καλίουσι Σκύθαι, Μασπός δὲ τὸν ὀφθαλμόν: prout legisse videtur in suis Codd., quos habuit plures, Eustathius: vid. ad Dionys. Perieg. vs. 31. Idem ferme probavit G. Sopingius ad Hesych. in Ἀριμάπους: ubi docta prostat adnotatio Cl. nostri Albertii. De Arimaspiis quae huc spectent e Tzetze dedit et Gellio Stanleius ad Aeschyli Prom. vs. 803., memorantis τὸν μονῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμονα. Cyclopes unoculi μονῶπες dicuntur, μονόματοι, et μονόγλῃνοι. In Reges Macedoniae, Philippum Amyntae, et Antigonom, qui fuerunt ἑτερόφθαλμοι, frigida leguntur hic illic atque insulsa Graeculorum dicteria; hoc in Philippum Aristidis apud Philostratum de Vit. Soph. pag. 584., quo τοὺς Ἀριμασπούς (τοὺς μονοματάους) ἔφη ξυγγενεῖς εἶναι τοῦ Φιλίππου. VALCK.

6. Ἀριμα γὰρ ἔν καλίουσι Σκύθαι etc.) Eustath. in Dionys. Arimaspos ex Herodoto et caussam nominis explicans, ἀρι μὲν γὰρ τὸ ἔν Σκυθιστὶ, μασπός δὲ, ὁ ὀφθαλμός: nec multum diversa Schol. in Aeschyli Prometh. vs. 804. Quae quidem hoc fonte si fluxerunt, turbidus admodum erit. Ea mens Io. Hartungi Decur. I. c. 2. pag. 636., Herodotea

ex *Eustathio* reformantis. Consilium non laudo neque institutum, Codicum conspiratione damnatum: eoque minus, siquidem, observante *Io. Georg. Wachtero*, in reliquiis *Scythici sermonis*, *Spu oculus*, *arim unus*. Abit ergo in spongiam *Eustathii*, unde unde arcessita, originationo. Vide docti *Viri Praefat. Glossar. Germ. Sect. XIII. et Cl. Alberti ad Hesych. Ἀριμάπους*. [quorum tamen doctissimorum virorum uterque multum abest ut rem, de qua agitur, ad liquidum perduxerit.] WESS.

CAP. XXVIII. 5. ἡ δὲ θάλασσα πηγνύται etc.) *Ge-
nuinum* his infregit *Taurus* Philosophus apud *A. Gellium*
XVII. 8. Tametsi, inquit, *Herodotus* *historiarum scriptor*,
contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, *opinionem*, scri-
bit, *mare Bosporicum*, quod et *Cimmerium appellatur*, etc.
Nihil enim, quantumvis *Gellii* simia *Macrobius*, paria,
criminosius atque alienius. Philosopho, si non habuit
perspecta quae sub extimo *Septemtrione* homines expe-
riuntur, *Virgiliiana* recordari consultum fuerat, *Georgic.*
III. 360., *Senecae Herc. Fur. vs. 536.* quaeque *Strabo* lib.
VII. p. 472. [pag. 307. ed. Cas.] Statim [lin. 8.] πέρην ἐς
τοὺς Σινδοὺς non fallace coniectura *L. Holstenius* ad *Σιν-
δοὺς Stephani*. Indi longe hinc disparati, vicini vero et trans
Bosporum Sindi. *Scriptio*nis peccatum est: posterior arti-
culi littera deglutiit sequentem, uti τῆς Ἰνδικῆς vice *Σιν-
δικῆς* c. 86., et ἐς Κῶλον loco ἐς Σκῶλον lib. IX. 15. *Contra*
huius *Musae* c. 33. τοὺς Σούρους *Arch.*, ubi τοὺς οὐρούς oport-
uerat. Habet, quae huc pertinent, iusto circumspectior,
*Vir Cl. Freret*us, *Comment. Acad. Inscript. T. VI. p. 363.*
Ego, re extra dubium posita, restitui. WESS.

5. ἡ δὲ θάλασσα πηγνύται) *Graecis* hoc videbatur incre-
dibile, qui mare ferme tantum experti noverant medium,
τὴν ἔσω θάλασσαν, quique didicerant in scholis, omne mare
esse incongelabile. Philosophus itaque *Taurus*, *Gellii* *Noct.*
Att. XVII. 8. Herodotus, inquit, *historiarum scriptor contra*
omnium ferme, qui haec quaesiverunt, *opinionem scripsit*, *mare*
Bosporicum, quod et *Cimmerium appellat*, earumque partium
mare omne, quod *Scythicum dicitur*, id gelu constringi et con-
sistere. Sic exhibet *Gelliana* *Macrobius* *Saturn. VII. c. 12.*
pag. 621. quae his ille subdit, e *Plutarcho* suspicor trans-
sumta. Praeter flumina, *Maecotin*, et *Bosporum*, et *Ponti*

partem, *brumali rigore durare* recte statuit et Mela I. c. 19. Ubi Herodotea dat Eustath. in Dionys. vs. 669. hinc scribendum πηλὸν οὐ ποιήσεις. Lectorum his ἀπιστία Diodorus Sic. occurrit lib. III. cap. 34. conf. V. 25. ubi Gallorum gelu durata flumina καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ σκευοφόρων καὶ ἀμαξῶν γεμουσῶν ἀσφαλῶς περαιοῦνται: quae sicut et priora forsitan apta videbuntur adfirmando verbo στρατεύονται in Herodoti proximis, [lin. 7.] in glacie στρατεύονται καὶ τὰς ἀμάξας ἐπιλαύνουσι πέρην ἐς τοὺς Σινδοὺς: nam Indi, quos hinc inauditos effinxit Hutchinsonus, in Sindos recte transmutati sunt; ut et infra pro τῆς Ἰνδικῆς vere corrigunt viri Docti Σινδικῆς. Mihi videbatur in istis στρατεύονται minus sincerum: ἀμαξεύονται, vel ἰππεύονται, vel simile quid, nobis isto videretur accommodatius. VALCK. — Suo periculo στραγγύνεσθαι scribi iusserat Toup Emend. in Suid. P. III. ad voc. Στραγγύνειν, quod vertit super glaciem otiantur. Conf. Valckenar. ad III. 139, 6. qui de verborum illorum etiam alibi permutatione iam egerat in Animadv. ad Ammonium lib. II. c. 13. Sed nulla hic novatione opus est. Verbo στρατεύεσθαι et per se commodus hic locus est, et firmant illud adiecta verba ἀμάξας ἐπιλαύνουσι, quae hostilem incursionem haud obscure significare videntur. S.

[12. ἐν τῷ τὴν μὲν ὥρᾳ τὴν) Vallae versionem, quum tempus pluendi est, tenuit Wess. cum Gronovio: in eandemque sententiam Larcher accepit, ut ἐν τῷ intelligatur ἐν ᾧ χειμῶνι, qua in hyeme, quum sit pluendi tempus, nihil ibi pluit quod sit alicuius momenti. τὴν ὥρᾳ τὴν vernum tempus interpretatus est Portus, cui Schneider in Lexic. crit. accedit. Sic ἐν τῷ fuerit ἐν ᾧ χειμῶνι intelligendum. S.]

13. ὅων οὐκ ἀνίει) Portus, vulgati ὅων patronus, adscivit Δείων. Iustum est, quod cernitur. Nota sunt, et superius adhibita, Διὸς ὕσαντρος, Δεοῦ ὕσαντρος. Appianus Alex. [diligens Herodotei styli aemulator] Bell. Civil. lib. II. p. 740. [c. 36.] αἰμαὶ τε γὰρ ἔδοξεν ὁ Δεὸς ὕσαι. [conf. eundem ib. c. 149.] Herodot. III. 117. τὸν μὲν χειμῶνα ὕει σφι ὁ Δεὸς. WESS.

16. ὡς τέρας θωυμάζεται) Quod vulgo legebatur, ὡς τέρας νερόμισται θωυμάζεσθαι, nimium est. Suadet Scriptoris mos et verborum ordo, pro vero putandum esse ὡς τέρας θωυμάζεται, uti Paris. B., et νιρόμισται venisse ex

glossa: et eo quidem magis, quod iuncta verba sententiam simplicissimam inquinant. Libuit Codici obedire in re manifesta. WESS. — De Codicum scriptura, et illius praesertim quem notā Paris. B. vir doctissimus insignivit, vide quae in *Var. Lect.* docuimus. Idem verbum *ννόμεσται*, paucis interiectis l. 18. repetitum, paullo diversa notione usurpavit Scriptor, quem morem etiam passim alibi apud eundem observavimus. Priore loco, *ννόμεσται θανυμάζεσθαι* significat *solent tamquam portentum mirari*; posteriore loco, *τῆρας ννόμεσται*, *pro portento habetur*. Uterque verbi usus, ut apud alios, sic apud Nostrum, frequens. S.

CAP. XXIX. 1. τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κόλον) Egregii hic *Med.* et sequaces, laudoque Gronovium inpenſe; ex *Eustathio* addens, *κόλον* Ionum esse et *κυριαλεκτῖσθαι* in arietibus et bubus, cornibus defectis, ad *Iliad.* π'. pag. 1049, 17. [pag. 1062, 30. ed. Bas.] Opportune Hippocrates de Scytharum curribus: *τὰς δὲ αἰμάξας ἔλκουσι ζεύγεια* -- βοῶν κέως ἄτερ. οὐ γὰρ ἔχουσι κέρατα ὑπὸ ψύχειος. de *Aër. Aq.* et *Loc.* pag. 291. — Ad hunc *Herodoti* locum *Vesselingu*que. Notam provocare debueram in *Adnot.* ad *Il.* 46, 11 seq. ubi p. 263. emendationem sane quam probabilem *Schaeferi*, αἱ κόλοι pro vulgato οἱ αἰπόλοι, laudavi. S.

Ibid. τὸ κόλον) Hanc etiam Codici debemus *Med.* lectionem. *Homeri* versui *Od.* δ. 85. subiecta sic fortasse legit in suo Cod. *Eustath.* ὀρθῶς εἰρημένον· ἐν τοῖσι θερμοῖσι γὰρ ταχὺ παραγίνεται τὰ κέρα· ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι ψύχεισι ἢ οὐ φύει κέρα τὰ κτήνη τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύει μόγις: nisi quod in excerptendo φύοντα omiserit: φύει legit et *Valla*. Sua *Strabonem* VII. pag. 471. c. [pag. 307. A. ed. Cas.] *Herodoto* debere monstrant *Herodotea* quaedam e vicinis quae adhibet verba, ἅπαντα δ' ἡ χάρα δυσχείμερός ἐστι. *VALCK.*

2. μαρτυρεῖ δέ μου τῇ γνώμῃ) *Iidem* codd. qui κόλον paulo ante recte dederunt, hic μαρτυρεῖ δέ μοι τῇ γν. non pari, ut opinor, gratiā. Exempli lib. I. 86. adposita, [Adn. ad I. 86, 28 seq.] ad quae amandamur, non faciunt satis; neque *Tragicorum*, ὦ τέκνον μοι *Eurip.* *Iphig.* Aul. 613. et ὦ τροφεῖς ἱμοῖ *Sophocl.* *Aiac.* 874., quippe alius naturae. WESS.

CAP. XXX. 3. ἐν τῇ Ἠλείῃ πάσῃ) Quod hinc didicerat, suo quoque tempore verum deprehendit *Pausan.* *Eliac.* priori p. 384. θανυμάσαι δ' ἂν τις -- καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑπερ-

θρία, καὶ οὐκ ἐντὸς τῆς χώρας, αἱ ἴπποι σφίσι ἐκύτσκον ἐκ τῶν ἔθων· καὶ τούτου μὲν κατάραν τινα ἔλεγτο γενέσθαι αἴτιον: idem narrat p. 396. Vel ex his liquet, voculam τευ [l. 6.] male eiectam Herodoteis, Φασὶ δὲ αὐτοὶ Ἥλαιοι, ἐκ κατάρης τευ οὐ γίνεσθαι σφὶ ἡμίονους, quam legere Pausan. et Eustath. ad Dionys. vs. 409. ἐκ τινὸς κατάρης, ὡς φησιν Ἡρόδοτος. VALCK.

6. ἐκ κατάρης τευ) Optime Stephan. ex schedis, quibuscum plures consentiunt. Pausanias hoc ipso de negotio; καὶ τούτου μὲν κατάραν τινα ἔλεγτο γενέσθαι αἴτιον, Eliac. Prior. c. 5. Auctor inprecationis Oenomaus apud Plutarchum T. II. p. 303. v. cuius ἐνέδους ἵππους non intelligo, nisi ἐνθέρους, ut in Nicandri Ther. vs. 99. reliquerit. Adde Antigon. Carystium Hist. Mir. c. 13. Mutari praeterea προσή non debuerat, cuius in talibus certa statio: ἐπειδὴ --- προσή ὁ τεταγμένος χρόνος, lib. II. 41. WESS.

CAP. XXXI. [2. Σκύθαι λέγουσι. Requirebam of Σκύθαι: sed articulum, quod sciam, ignorant libri omnes. Caeterum de plumis, quas dixere Scythae, conf. c. 7. extr. S.]

10. εἰκάζοντας τὴν χιόνα) Comparantes nivem, avium plumis, dum depluit, quodam modo adsimilem. Plinius propterea regionem Pterophoron lib. IV. Hist. Nat. c. 12. hoc terrae in tractu memorat. Iucundum est Arnobii lib. II. p. 105. ex parili figura: Potestis -- scientissime monstrare; quid nivem in plumeas subaperiat crustulas. Eiusdemque elegantiae כַּחַשׁ יְהִי, qui nivem instar carminatae lanae dat, in Psalm. cxlvii, 16. Conf. La Cerdam in Virgilii Georg. I. 397. WESS. — Inde ab H. Stephano orationem in hunc modum distinguebant, τὰ ὦν πτερὰ, εἰκάζοντας τὴν χιόνα, τοὺς Σκύθας --- δονίω λέγειν: et sic ed. Wess. et seqq. Nos distinctionem ita mutavimus, ut intelligeretur naturalis structura sermonis haecce, τὰ οὖν πτερὰ δονίω τοὺς Σκύθας λέγειν τὴν χιόνα, εἰκάζοντας, nempe εἰκάζοντας τὴν χιόνα τοῖς πτεροῖς, vel εἰκάζοντας τὰ πτερὰ καὶ τὴν χιόνα: coll. IX. 34, 1 seq. Puto, plumas Scythas nivem dixisse, nivem cum plumis conferentes. S.

CAP. XXXII. 1. οὔτε τι Σκύθαι λέγουσι) Damnatum ουδὲν [post λέγουσι], cui praesidia non desunt, in exilio relinquo. De Hyperboreis circumspecte Herodotus. Larga super illis doctissimorum virorum Gedoyri, Banerii; Freretii, in Conmentar. Academiae Inscript. disquisitiones.

Posterioris coniectura, [quam *De Brosses* etiam secutus est in *Mem. sur l'Oracle de Dedone*, Acad. des Inscr. T. XXXV, p. 113 seq.] dictos ita videri, quoniam ultra montem *Boram* incolebant, blanditur primo obtutu. *Livius* lib. XLV, 19. in Macedoniae et Paeoniae finibus *Boram* locat; sed solus. *Diodoro Siculo* T. II. p. 664. mons iste ex *Polybio* Βέρως est, Nostro lib. VIII. 138. Βέρμιος, et veriore titulo. Ita perit mons et quod illi inaedificatur. Quod autem ad *Diodori*, lib. II. c. 47. opinabar, *Hyperboreos* Graecae fuisse originis, ex coloniis ad Ponti oram borealem deductis, necdum displicet. Graeci ritus, cultus Apollinis Delii, vestigia sermonis in nominibus propriis, huc ducunt. Mecum sentit *Th. Sig. Bayerus* Diss. de Hyperboreis T. XI. Comment. Acad. Petroj ol. p. 334. etc. WESS.

[5-7. Ἄλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Ὑπερβορέων - - Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπη ἐποίησε) „Mihi interdum visus sum in istis „verbis annotationem legere veteris Grammatici, non *Herodoti*.“ Sic *Frid. Aug. Wolfius*, Prolegom. ad Homer. p. clvii. Quum vero multa talia observata, ad veterum Poëtarum scripta spectantia, narrationi suae interserere amet Scriptor noster, vereor ne non satis caussae sit cur totam illam βῆσιν cum Clarissimo Viro suspectam habeamus. S.]

CAP. XXXIII. 2. ἰσὶ ἐνδεδεμένα ἐν καλοῖμῃ πυρῶν) In Codicum dissensu utrum praestat, ἐνδεδεμένα, an ἐνδεδεμένα? Animose pro priore vir *Celeb.* refragatori iratior, consistit. Ἐνδεδεμένα tamen probantem plures adiuvant manu exarati, optimeque conspirantes libri: nec nocent sacra occultata in fascibus mergitum, quae *Servii* de his verba in *Aeneid.* XI. 532. nedum αἶθρια στίφῃ *Cratini* apud *Hesychium* et *Suidam*. Super haec sermonis succurrit usus, et librariorum, voces istas temere miscentium, mos. Offerunt *Pausaniae* Codd. lib. X. 30. λίθου σφραγίδα ἐνδεδυμένην χρυσῷ, ubi *Sylburgius* ἐνδεδεμένην, bene: firmat *Diodorus*, δακτυλούς ἐνδεδεμένους λίθοις describens lib. XIX. 94. Mihi, non diffitebor enim, placet posterius. Sacra ipsa optime *Salmasius* in *Solin.* p. 147. illustravit. WESS.

Ibid. ἰσὶ ἐνδεδυμένα etc.) Restituetur, opinor, hic et infra vetus Codicum atque Edd. lectio, ἐνδεδεμένα. Suam quisque sequutus Editionem, *Salmasius* in *Solin.* p. 208.

habet *ινδιδουμένα*: *ινδιδουμένα Spanhem.* in *Callim.* p. 493, 495. qui recte mea quoque sententia *frugum primitias* intelligit *spicarum fascibus illigatas.* VALCK.

[5 seq. *ἐπὶ τὸν Ἀδρίην*) Monuit *Danville*, in *Mem. de l'Acad. des Inscr.* T. XXXV. p. 589. quo tempore boreales Europae partes nondum satis cognitae Graecis fuissent, etiam regiones supra mare Adriaticum sitas Hyperboreis solitas esse attribui. S.]

7. *πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δέικεσθαι*) *Callimachus Hymn.* in *Del.* vs. 284. gemina: diversa *Pausanias* lib. I. c. 31. ex ambitiosis Atheniensium narrationibus. Verum his inmorari intempestivum: *Ezech.* enim *Spanhemius*, Vir ill. et egregius, ad *Poëtae Cyrenaei* versum molientibus plura otium dedit. WESS.

7 et seqq. *πρώτους Δωδωναίους*) Quae de Hyperboreis apud veteres legerat *Eruditiss. Ez. Spanhemius*, digesta protulit in *Callim.* p. 489. 493. et seqq. Quando de his canens sacris in *Delum* delatis *Callimachus Hymn.* in *Del.* vs. 283 et seqq. solius paene videtur *Herodoti* persequutus vestigia, unius adferam cum his collatos versus aliquot *Callimachi.* Sacra scribit *Herod.* *πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δέικεσθαι.* *Callimachus*, ἃ *Δωδώνῃσι Πηλαγοὶ Τηλόθεν ἐμβαίνοντα (καταβαίνειν Herod.)* πολὺ πρώτιστ' ἀείχονται. *Herod.* ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλιά κέλπον καὶ διαπορεύεσθαι εἰς Εὐβοίαν. *Callim.* Δεύτερον ἱρὸν ἄστυ καὶ οὖρεα Μηλίδος αἶψ' ἔρχονται· κίθιν δὲ διαπλώρουσιν Ἀβάντων εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ἀηλάντιον. *Sequentia Herodoti* sic contraxit in pauca *Callim.* οὐδ' ἔτι μακρὸς Ὁ πλόος Εὐβοίῃσιν ἐπὶ σέο γαίτονες ὄρμοι. Tum duas memorat *Noster* puellas, quae primae sacra detulerint ex Hyperboreis in *Delum*, quibuscum illi velut virginum custodes miserint τῶν ἀστῶν ἀνδρας πέντε πομπούς. *Callim.* Πρωταὶ τει τοῖς ἔνικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀριμασπῶν, - - - Θυγατέρες Βορέας, καὶ ἄρσινες οἱ τότε ἄριστοι Ἠιδέων. Quod addit, οὐδ' οἱ γε παλιμπετὲς οἰκάδ' ἵκοντο, dixerat *Herod.* τοῖσι Ὑπερβείροις τοὺς ἀποπεμφθέντας ὁπίσω οὐκ ἀπονοστήειν. Plura supersunt ex eodem fonte petita. Ceterum huius ne honoris essent expertes, fabulam Athenienses videntur commenti, quam nobis *Pausan.* narrat in *Atticis* p. 77. sacra ex Hyperboreis [per *Scythas* in urbem *Sinopen*, indeque] per Graecos ad *Prasias* fuisse perlata, φέρεσθαι διὰ Ἑλλήνων εἰς Πρασιὰς. Ἀθηναίους δὲ εἶναι τοὺς εἰς Δῆλον

ἀγοντας. Situm autem pagum in Attices orientali latere paene ex adversa Euboeae liquet e *Thucyd.* VIII. c. 95. VALCK. — Videndum vero, ne, quae *Pausanias* narrat, non pugnent ea cum *Herodoteis*; sed pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse Scriptor noster paulo post tradit, l. 18 seqq. ἐπεὶ δὲ τοῖσι Ἑγεβορίοις etc. S.

[10. τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλιπεῖν Ἄνδρον) *Vallae* latina, ab hac vero reliquisse *Andrum*, tenuit *Wess.* cum superioribus Editoribus. Recte vero *Reiskius* monuit: „*Praeteritam* esse „*Andrum* significat, neque sacra illuc delata: sed recto „itinere a *Carysto* ad *Tenum* perlata, quamvis *Andrus* his „urbibus esset media interiecta.“ S.]

[14 seq. τὰς ὀνομάζουσι Δῆλοι εἶναι Ἑπερόχην τε etc.) De pleonasmō verbi εἶναι supra dictum, ad l. 153, 19. p. 159. Similiter apud *Platonem* verbo ὀνομάζω saepiuscule iungi alterum εἶναι, monuit *Schneider* ad *Apolog. Socrat.* quae sub *Xenophontis* nomine fertur §. 13. S.]

23. τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκῆπτειν, κελεύοντας) Sunt, quibus τοῖς πλησιοχώροις, siquidem ἐπισκῆπτειν in *Musis* tertium sibi nectit casum, allubescit. *Abreschius* verborum ordinem struit, κελεύοντας ἐπισκῆπτειν τοὺς πλησιοχώρους προπέμπειν. *Επισκῆπτειν* *Hesychio* auctore esse προνοῦσθαι: rogare itaque et monere, ut contermini sacra ulterius deducant. Certum est προπέμπειν σφέα, videlicet ἱερά, de quibus proxime. *WESS.* — Miratus sum, nihil ad h. l. de constructione verbi ἐπισκῆπτειν a *Reiskio* in *Animadv. adnotatum* reperiri. Consultius fortasse facturus eram, si vulgatam scripturam, utut suspectam, constanti tamen librorum consensu comprobata, tenuissem. S.

27. τὰς Θρησσας) Dederat Θρησσας, uti *Sophocles Antig.* vs. 595. Θρησσαις πνοαῖς, et *Valer. Flacc.* II. 132. *Carasque* toris inducere *Thressas*. Aliorum Θρηκίας vel Θρηκίας firmare Θρηκίην τε Σάμος *Homeri* et Θρημῶς ξένος *Euripidis* posset, si quae necessitas. *WESS.*

29. ἔχούσας τὰ ἱερά) Malle ex luculento Codicum iudicio θυούσας τὰ ἱερά: siquidem, quidquid in contrarium disputatur, ἔχούσας τὰ ἱερά scriptoris sententia respuit. *WESS.* — At, quo pacto scripturam hanc respuat Scriptoris sententia, id quidem nullo pacto me perspicere

profiteor. De ipsius verbi ἔχουσας h. l. significato dubitari nonnihil potest. Quum sit notio verbi ἔχειν latissime patens, possit illud hic idem significare ac ἄγειν vel ἐπιτελεῖν, aut ἔρδειν: quam in partem *sacra faciunt* in versione posui. Sed rectius, puto, ἔχουσας τὰ ἱερά in eandem fere sententiam intelligemus atque φερούσας τὰ ἱερά l. 14. nempe *sacra manu tenentes* et in pompa gestantes. Quam in partem haud incommode Gronovius ait: „Nempe non secus ac „Athenis in sacris nonnullis *Κανηφόραι*, [*Κανηφόροι* virgines,] „sic apud Hyperboreos et Paeonas et Thracas *Καλαμηφόραι*.“ — immo *Καλαμηφόροι γυναῖκες*. S.

CAP. XXXIV. 1. Τῇσι δὲ παρβένοισι ταύτησι) Atque adeo quas Delii vocabant Ἐπερόχην et Λαοδίκην. Hic ab Herodoto secedunt Callimachus et Pausanias: hic quidem nupturas Deliorum puellas tradit comae dedicasse primitias nobilioribus illis Hecaërgae atque Opidi: collato Herod. c. 35. Pausaniae locum in Att. p. 104. primus emendavit P. Leopard. Em. lib. X. c. 24. iam tum suspicatus apud Herod. restituendum nomen Ἐκαίεργην: idem aliis postea venit in mentem, probatum in primis Spanhemio de his puellis more suo docte notanti p. 503 et 504. Duabus tertiam adiungens, [vs. 292.] forsā ut versum impleret, Callimachus, his istum honorem a Deliiis canit virginibus attributum; pueros vero Deliorum primam dedicasse lanuginem iuvenibus Hyperboreis, qui venerant olim puellarum comites: [vs. 296 seqq.] Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐνηχῆς ὕμναιος Ἦθεα κορυάων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην Παρβενικαῖς παῖδες δὲ θῆρος τὸ πρῶτον ἰούλων Ἀρσενες ἠϊθέοισιν ἀπαρχόμενοι φερίουσιν: venustos versus ita legendos e Cod. msto docuit Clar. noster Ruhnken. in Epist. Crit. II. p. 35. [p. 163. ed. sec.] VALCK.

3. πρὸ γάμου) Male Valla haec verba inter vertendum (nam schedis eius afuisse non puto) neglexit: adesse enim ea oportet. De Megarensium puellis Pausanias solere ad Iphinoës tumulum inferias προσφέρειν πρὸ γάμου καὶ ἀπαρχεσθαι τῶν τριχῶν, καθά καὶ τῇ Ἐκαίεργῃ καὶ Ὀπιδί (sic optime Camerarius) αἱ θυγατέρες ποτὲ ἀπικείμεντο αἱ Δηλίων, lib. I. c. 43. p. 104. Callimachus H. in Del. vs. 296. illud ipsum requirit. Porro οἱ δὲ παῖδες [lin. 4.] redierunt, ne αἱ μὲν solitariae starent. WESS.

CAP. XXXV. 1. καὶ τὴν Ἀργὴν) Bene inpetum Ἐκείργην corrigentium repressit vir Celeb.; cui, si Λαοδίκης [lin. 4.] se probare potuisset nomen, amplior laus. Quanto equidem magis in his occupor, multa labantis humani ingenii et iudicii argumenta animadverto. Supra c. 33. Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδίκην integram et illibatam Florentiae reliquerunt, et hic calami lapsus barbari quiddam cognomini Λαοδόκης adasperget? [Operarum errore Λαοδόκης est in nostra Var. Lect. ubi Λαοδόκης debuerant.] Cur tandem? Omnia profecto, quae de Hyperboreis prodita litteris, Graecam eorum sapiunt originem. Addo, *Clementem Alexandr.* Protrept. p. 39. Ὑπερόχην καὶ Λαοδίκην iunxisse, et Ἀργὴν praecoptatam esse ob consensionem tot manu exaratorum, ita et Ἀργὴς concorditer et ubique pingentium. WESS. — Ut in nomen Ἀργὴν vel Ἀργὴν consentiunt Herodotei libri omnes, sic apud Callimachum, Pausaniam aliosque, constanter Ἐκείργη nominatur: unde H. Stephanus hanc scripturam ad Herodoti oram adnotavit, et sic apud Herodotum utique corrigendum cum P. Leopardo Spanhemius contendit. S.

3. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πορευομένως) Refërri hoc ad τοὺς πεμπούς, qui Deliis Perpherees, et Hyperochen et Laodicen debebit. Citius quidem Arge et Opis in Delum, sed in comitatu Apollinis et Dianae, pervenerunt. WESS. — Miror satis-ne perceperim Viri doctissimi mentem. Videtur πορευομένως illas intelligere Hyperochen et Laodicen: at Herodoti verba inspicienti haud obscurum videri debebat, πορευομένως ad Argen et Opin referri. Deinde, ut κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους de comitibus accipiamus, et grammatica ratio (nam μετὰ τῶν αὐτῶν etc. requireretur) et rerum expositarum nexus vetat. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρ. vulgo cum Valla intelligunt eorundem hominum aetate: quam etiam in sententiam Larcher, dans le même siècle. At mihi planum atque perspicuum videbatur, hoc Herodotum dicere, Argen et Opin ex Hyperboreis Delum pervenisse, itinere per eosdem populos facto, per quos Hyperochen et Laodicen iter fecisse supra c. 33. scripserat. Caeterum tam in Graecis nostris, quam in Latinis, orationem commodius in hunc modum distinctam velim, καὶ τὴν Ἀργὴν καὶ τὴν Ὀπιν, εὐθὺς παρθένας, ἐξ Ὑπερ-

βορέων κατὰ τοὺς αὐτοὺς etc. *Argen quoque atque Opin, virgines, ex Hyperboreis itinere etc.* Nempe ἐκ Ὑπερβορέων ad περιουμένας et ad ἰφικίεσθαι refertur: ἰούσας vero παρθέτους ait illas, contra quam Hyperochen et Laodicem, quae prolem iam ediderant. S.

5. τῇ Εἰλειθυίᾳ) Non obliviscor *Hesychii Εἰληθυίας*, neque *Pausaniae Εἰληθυίας* lib. II. 5. a viris doctis cupide mutatas. Manet in *Callimacho* H. in Del. vs 132. κάλει μόνον Εἰλήθυϊαν, forte similem in modum formandum, quo H. in Iov. vs. 12. κεχηρμένον Εἰλειθυίης. Potuit in peregrinae vocis origine sonus variare; passim tamen *Homerus, Diodorus, Pausanias* illi adstipulantur, cui primae datae. Quod autem *Cl. Reiskius* ἀντὶ ὠκυτόκιον [lin. 6.] ob acceleratum sive citum partum elegit, modo ὠκυτόκιον eo foret in usu, non spernerem. Belle novit, ὠκυτόκιον in medicamine ad maturandum partum sedem sibi vindicare, cui inconmodus hic locus. WESS.

10. Ὡλήν ἀνὴρ Λυκίος) Ne hoc quidem praetermisit *Callim.* Del. vs. 304. Οἱ μὲν ὑπαίτιδους νόμον Λυκίοιο γέροντος, Ὅν τοι ἀπὸ Εἰάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὡλήν. De eodem mulier *Delpha*, quae civibus hymnum condidit, *Boeo* apud *Pausan.* lib. X. [c. 5.] p. 810. Ὡλήν θ' ὅς γένετο πρῶτος Φοῖβοιο προφάτας, Πρῶτός τ' ἀρχαίων ἐπέων τεκτὴνατ' αἰοιδάν. De hymnis *Olenis* egerunt ill. *Spanhem.* ad *Call.* p. 509. et *I. A. Fabricius* Bibl. Gr. lib. I. c. 17. *Olene* recentior *Pamphus* Atheniensibus τοὺς ἀρχαιοτάτους ὕμνους ἐποίησεν, *Pausan.* VII. p. 577. eidem saepe laudatos, quos et suo seculo superstites a *Daducho* quodam Attico *Pausanias* accepisse se tradit legendos IX. p. 762. Sub *Orphei* nomine legit ia hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. VALCK.

13. καὶ ἀγείροντας) Inprudenter ἐγείροντας *Th. Galeus.* Ἀγείρειν eorum est, qui stipem in speciem diis, reapse sibi, ut mos olim et nunc variis in locis, efflagitant. *Herodotus*, modo vitae *Homeri* auctor fuerit, c. 53. ἤδετο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σάμῳ -- ὅτε ἀγείροισεν ἐν τῇ ἰορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. *Abarium* *Hyperboreum* ἀγείροντα, et τὸν ἀγερόντα ab illo χρευσθὲν τῷ θεῷ repraesentat *Iamblichus* Vit. Pyth. Sect. 91. et 141. Sed vide *Cl. Ruhnkenium* ad *Timaei* Δίξεις p. 6. [p. 9 seqq. ed. sec.] WESS.

CAP. XXXVI. 2 seq. οὐ λέγω, λέγων ὡς τὸν etc.) Ita solet. Mox c. 43. ἔλεγε, φάς τὰ etc. et V. 36. ἔφη λέγων: tum ἔφησε ἐν τοῖσι λόγοις λέγων lib. VI. 137. Coniectura *Dissertationis Herodoteae* ὡς τὸν ὁῖστος περιέφερε --- οὐδὲν σιτεόμενον nondum displicet: ratam enim fabula habet, Abarim exhibens sagittā circum omnem terram vectum, nihilque comedentem, ὁῖστω ἔποχούμενον, ποταμούς τε καὶ πλάγην καὶ τὰ ἄβατα διαβαίνειν, in *Iamblichi Vit. Pythag.* c. 19. et 28. *Himerius Biblioth. Photii* p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν ἦλθεν ὁ Σκύθης ὑπὲρ τοῦ βέλους ὀχούμενος. Obstat suspicioni *Eustathius*; favet, quod olim scire non poteram, *Corn. de Pauw* ὡς τοῦτον ὁῖστος etc. legens. WESS. — At ipsum illud τὸν, pro αὐτὸν vel τοῦτον positum, ansam dedisse librariis videri debet, ut locum corrumperent, et ὁῖστος in ὁῖστόν mutarent. S.

3. λέγων, ὡς τὸν ὁῖστόν) Videri posset λέγων e praecedenti voce repetitum; neque tamen HomERICA me latent, quibus uti poterunt vulgatae lectionis defensores. Vera mihi videtur *Wesselingii* correctio in *Diss. Herod.* posita p. 34. ὡς τὸν ὁῖστος περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν οὐδὲν σιτεόμενον. Praeter *Iamblichum*, insignem sane fabulatorem, de *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 136. fabulam de *Abari* enarrat *Celsus* apud *Origenem* III. p. 129. vid. *H. Vales.* in notas *Mauss.* ad *Harpoer.* p. 206. VALCK.

4 seq. εἰ δὲ εἰσὶ τινες Ὑπερβόρειοι ἄνθρωποι, εἰς καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι.) Nonnihil immutata, tanquam σόφισμα repellit ridetque *Eratosthenes* in *Strabonis* lib. I. p. 106 seq. [p. 61 seq. ed. Cas.] VALCK. — *Eratosthenes* cavillo haec sugillans apud *Strab.* lib. I. p. 106. notatur propterea a *Casaubono*. Si Ὑπερβόρειοι sint, quod *Lycius Olen* apud *Pausaniam* prodidit, οἱ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκούντες βορέαν, consecutio bene habebit. *Strabo* *Hyperboreos τοὺς βορειοτάτους* explicat, sive maxime boreales, non illi, quos *Herodotus* sibi proposuit. WESS. — Videtur „non illos“ scribere voluisse *Vir doctissimus*. Nec tamen *Strabonis* illa interpretatio contraria esse videtur notioni quam de *Hyperboreis* informatam *Herodotus* habuerat. Caeterum apud eundem *Strab.* l. c. pro vulgato λέγοι ἂν verissime γελοῖον corrigendum monuit *Tyrwhittus*, vir longe praestantissimus, cuius praematurum obitum etiam nunc, multos post annos, Graecae lugent Musae. S.

[6. περιόδους γράψαντες) Mox subiicit, ὡκεανὸν τε ῥέοντα γράφουσι, et dein οἷα τις ἴσται ἐς γραφήν: quibus locis cunctis γράφειν non tam de scribendo, quam de pingendo accipiendum haud incommode Gronov. monuit. Videtur tamen utraque simul notio hic obtinere: iam antiquitus enim et pingebant aut in aere exsculpebant tabulas geographicas, et scripto illas explicabant. Nos *describendi* verbo utramque simul notionem comprehendi posse putavimus. S.]

9. ποιούντων ἴσιν) Lege Gronovii, docte haec illustrantis, observationes. De terrae figura Eratosthenes, haec Nostrum innuens, ὅτι σφαιροειδὴς ἡ σύμπασα, οὐκ ὡς ἐκ τὸ ῥένου δι, in Strab. I. p. 83. [p. 48. d. ed. Cas.] ante quem non dissimilia Aristotel. Meteorol. II. 5. Quantum vero laboris et curae nostro aevo doctissimi et sollertissimi homines subierint, ut terrarum orbi sua figura et nobis constaret, multa solidaque eruditione V. Cl. Io. Lulofs c. 1. Introductionis ad Natur. et Mathem. Orbis terrae conspectum persequutus est. WESS.

[9. ποιούντων ἴσιν) ποιούντων Gronovius idem ac ποιῶσαν valere existimavit, ut λεγόντων i. q. λεγῶσαν et similia: cuius rationem probans Wesselingius, eiusdem interpretationem in Notis propositam, *Asiam quoque faciant Europae parem*, in latina versione adoptavit. Mihi ποιούντων nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius γελῶ referendus: rideo quum illi *Asiam aequalem Europae faciunt*. S.]

CAP. XXXVII. [1. Ἀσίην Πέρσαι οἰκίονσι) Quisquis et argumentum huius et sequentis capitis attentius consideraverit, et loca contulerit ad quae in *Var. Lect.* provocavimus, hunc vix dubitaturum existimo, intercidissee in Musarum exemplis, quae ad nos pervenerunt, primum verbum Ἀσίην, a quo initium suae descriptionis trium terrae universae partium fecisse Herodotum consentaneum est. Quin fortasse Ἀσίης τὸ μέσον Πέρσαι οἰκίονσι scripserat, aut aliquid tale. Certe, in hac Asiae descriptione, a Perside veluti lineam ducit versus septemtrionem; quem tractum quatuor habitare populos ait, Persas, Medos, Saspīres, Colchos: dein, primum, regiones ab occidente illius tractus sitas enumerat, cap. 38. et 39. tum vero c. 40. ad eas,

O

Herodot. T. V. P. II.

quae ab oriente sunt, progreditur, leviter quidem illas tangens, ac nonnisi *Indiam*, extremam versus orientem nominans, praetermissis interiectionum populorum nominibus. S.]

CAP. XXXVIII. 2. ἀπ' αὐτῆς) Praestaret ἀπ' αὐτῶν, quod et Cl. Pavo in opinionem venit. 'Απ' αὐτῆς spectare debet Pontum, sive mare boreale, in quod Phasis evolvitur. Ab eo vero minime procedunt duae ἀκταί, orae sive peninsulae, uti docte Is. Vossius ad *Scylacem*. [p. 6 seq. ed. Gron.] Persis, quae orarum altera, a mari australi, quod et Erythraeum, porrigebatur occidentem versus; a Phasi altera sumebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad promontorium Triopium, omnem complexa minorem, quam vocamus, Asiam. Quae clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτῶν h. e. θαλασσιῶν, aut, si mavis, ἐθνῶν, quae proxime memorabantur, non carere videtur ratione. WESS. — Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit Vir praestantissimus. Ἐνθεῦτεν δὲ, Inde vero, ait Herodotus, id est, ab illo inde terrarum tractu, qui per mediam Asiam a meridie ad septemtrionem porrigitur, (conf. paullo ante ad c. 37, 1. notata) quae est continens Asiae terra ac veluti meditullium: inde, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς, ab hac continente Asia, ἀκταί διφάσαι, duae orae in mare porrectae, duae regiones ita in mare porrectae ut earum maior pars mari adluatur, adeoque duae veluti peninsulae. Harum una est Asia minor, in boreali parte a Phasi, in australi a Phoenicia in mare mediterraneum excurrens. Altera ora, ac veluti peninsula, incipit a Perside, maiorque eius pars in australe sive Erythraeum mare excurrit, eoque circumluitur, minor quaedam pars mediterraneum mare attingit. S.

6. ἡ αὐτὴ αὐτὴ ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδικοῦ κόλπου) Priorem Asiae minoris ἀκτὴν orsus a Phasi et tractu fuit boreali: alterius initium ab austro sinuque Myriandrico, porrectae ad Triopium: haec attendenti apertissima. [At non duas Asiae minoris ἀκτὰς memorat Herodotus: sed universam minorem Asiam satis perspicue unam eandemque ἀκτὴν dicit.] Vossius tamen ad *Scylac.* p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαριανδυνῶν κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κειμένου: nec discrepat mul-

tum *Pavii* disputatio. Fefellit utrumque sinus corruptum nomen. *Sinus Mariandynus*, cui Sangarius amnis miscetur, apud *Plinium* Nat. Hist. lib. VI. 1. pars erat Ponti Euxini, adeoque ad boream Asiae, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene *Stephanus* Μυριάνδρος, πόλις Συρίας πρὸς τῇ Φοινίκῃ. Additur τὸ κτητικόν, Μυριανδρικός κόλπος, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. Quod ex scripto reposui, ab integritate propius abest, quam Μαριανδύων *Med.*; Μυριανδρηνῶν *Holstenii* et *Berkelii* rem patefacit, non veram vocis scripturam. *WESS.* — *Mariandynorum* nomen, alibi passim ab *Herodoto* memoratum, decipit libentarios; quorum alii longius, propius alii aberrarunt a vero, quod nos restituere auctori non dubitavimus. *Myriandri* urbis, ad Issicum sinum sitae, (quem eundem etiam *Myriandricum sinum* adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem, *Cellario* laudati *Geogr. Antiq.* lib. III. c. 12. p. m. 409. In latina versione nostra ferri poterit *Myriandrio* quod ibi legitur; sed ad graeci nominis normam *Myriandrico* scriptum volueram. *S.*

[8. τείνει τὰ ἐς θάλασσαν μέχρι etc.) *Versus mare tendit usque* ad etc. Abundans ille τὰ articulus eodem modo positus est atque paullo ante, τὰ πρὸς ὥρου et τὰ πρὸς βορρην. Quod mox ait, *triginta* illam terram *populos habitare*, horum plures sigillatim nominavit lib. I. c. 28. *S.*]

CAP. XXXIX. [1 et seqq. Ἡ δὲ δὴ ἰτέρη: sc. ἀκτή. Vide paullo ante, ad c. 38, 2. Alterâ hac orâ et ingenti veluti peninsula Asiae, a Perside usque ad Phoenicem excurrente, quae maiori ex parte mari Erythraeo [id est, australi, c. 37, 2. et II. 158, 18.) cingitur, partim vero secundum nostrum (i. e. mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phoenicem tres regiones continentur, *Assyria*, quo nomine simul *Babyloniam* ab *Herodoto* comprehendi supra ad I. 102, 10. vidimus, *Arabia*, et *Syria*. Haec ora, ait I. 4 seq. *desinit in sinum Arabicum*; nempe interrupta est illo isthmo, qui sinum Arabicum a mediterraneo mari seiungit. Addit autem (lin. 5.) οὐ λήγουσα εἰ μὴ νόμῳ. *Valla*, quasi νόμῳ pro νόμῳ legisset, ista verba cum sequentibus iungens, sic vertit: *etsi non desineret, nisi ob id quod Darius e Nilo rivos in illum sinum induxit; ἀπροσδιόντως omnino. Portus, νόμον* quidem *divisionem* intelligens, tamen in eandem

fere cum *Valla* sententiam: cum (*alioqui, seu naturali situ, in eum*) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam *Darius* fecit, qua rivos ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter *Gronovius*: desinitque non desinens, nisi iure, in sinum Arabicum etc. cuius versionem intactam *Wesselingius* reliquit, nec vel ipse vel *Valck.* vel *Reisk.* quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quodnam illud ius sit, quo ista ora in Arabicum sinum desinat: magisque etiam *Larcherum* mireris, ῥόμω hic legem interpretari non dubitantem: et aboutit, mais seulement en vertu d'une loi, au golfe Arabique: neque, quam qualemve legem hic intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit *Herodotus*, satis ipse interpretatus esse videtur. De *Asiae* ora agitur: hanc revera non terminari in sinu Arabico ait: nempe, quo loco sinus Arabicus interiecto isthmo a mari mediterraneo seiungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero sinus Arabici latere, et circum universam Africam continuatur; ita ut Africa, verum si quaeris, pars censi debeat huius eiusdem alterius orae de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse Scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque naturā quidem, et re ipsa, non desinit illa ora in sinu Arabico, sed ῥόμω desinit, id est, ex usu recepto, opinione, et usu loquendi, quo *Asiam* in isthmo illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde *Africae* esse initium statuimus, quae tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare ῥόμω eadem fere notione hic accipi debet atque in illo pseudo-philosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil φῶσι esse, sed ῥόμω; valebitque ῥόμω idem ac τῶ νομομύμω apud Nostrum II. 17, 7. IV. 45, 28. (Conf. *Heindorf* ad *Plat. Phaedr.* c. 13. p. 231. e.) De fossa, quam *Darius* ex Nilo in Arabicum sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158. cuius fossae h. l. nonnisi obiter mentionem facit Scriptor; puto, quo clarius significet quem nam sinum Arabicum hic dicat; quandoquidem alter sinus, qui *Persicus* vulgo nominatur, perinde etiam *Arabicus* sinus dici potuerit. S.]

CAP. XL. 2. καὶ Σαρπίων) Passim in libris Σαρπίων. *Apollonii Rhod.* II. 397. et *Stephani Byz.* Σαρπίων nomine conveniunt, situs aliquantum discrepat. [Mireris

vero, in eodem argumento paulo ante (cap. 37, 4.) Σάσπιρις et Σασπίρων, praeferentem *Wess.* et nunc Σασπίρων tenentem. Conf. I. 104, 5. et Var. Lect. ad I. 110, 11.] In omni autem hac Herodotea disquisitione Ἐρυθρὴ θάλασσα varia est notione: modo Oceano australi, nunc sinui Persico aut etiam Arabico pro vario regionum habitu convenit; neque inconmode, cum sinus ambo mari isti iungantur et eius sint divergia et partes. Qui maritimam superioris Asiae Arabiaeque oram bene callent, non adhaerescunt. *WESS.* — Ἐρυθρὴν θάλασσαν universum mare vocat Noster quod Asiae a meridie est cum duobus sinibus, Persico et Arabico. Vide supra, ad c. 39, 1. S.

[5 seq. Ἀράξης ποταμός, μέν πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα) Incredible est quo pacto *Vallae* versionem, qui contra solem orientem fluit, absque notatione intactam relinquere doctissimi Viri potuerint: quos etiam *Larcherus* secutus, qui prend son cours vers le soleil levant, scribit. *Herodoti* hunc *Araxen* ab oriente in Caspium mare influere, adeoque non contra solem fluere orientem, vel ex hoc ipso loco intelligi potuerat. Caeterum vide quae de *Herodoti* hoc *Araxe*, qui aliis *Jaxartes* est, ad I. 202, 16. monuimus. S.]

CAP. XLII. [1. Ἡ δὲ Λιβύη ἐν τῇ ἀκτῇ ἰστίῃ ἵστί.) Vide ad cap. 39, 1 et seqq. notata. S.]

3. ἡ ἀκτὴ αὕτη στενὴ ἵστί) Vitio humani ingenii contingit, ut omnibus eadem raro placeant. Spectantur res diversis modis et variante animi inclinatione. Mihi, quod rediit, verissimum, alii aliud. Sequitur continuo, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ στενοῦ τούτου: ubi vero illud, verum ni fuerit vulgatum? Supra lib. II. c. 158. de eopse isthmo, τῇ ἰλαχιστόν ἵστί καὶ συντομώτατον ἐκ τῆς βορρῆς θαλάσσης ὑπερβῆναι ἐς τὴν νοτίην, quod brevissimum et maxime compendiarium spatium, plane uti hic, *stadiorum mille*. Non excito *Plinium* lib. II. 68. quo hanc ipsam in rem usus est *Is. Casaubonus* ad *Strabon.* I. p. 114. [p. 65. ed. Cas.] neque dissimulo *Mediceum* αὕτη ἵστί ἢ ἵστί, iam est, qua est, nihil coloris ducere posse e c. 50. huius libri. Verum propere hinc discedo. *WESS.*

CAP. XLIII. [4. μήκεν μὲν γάρ παρ' ἀμφοτέρους παρήκει ἢ Εὐρώπην) Parum accurate *Larcher*: en sa longueur elle surpasse les deux autres parties: et sic iterum c. 45, Debu-

rat; en sa longueur elle s'étend le long des deux autres. Nempe quidquid terrarum ultra Caspium mare et Araxem fluvium est, quam nos septemtrionalem Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoti ratione Europae accensebatur. conf. c. 40, 4 seq. Quod adiecit, εὐρεος δὲ πέρι οὐδὲ συμβαλλέειν ἄξιν φαίνεται μοι εἶναι, Reizius, in argumento huius capitis, ne coniiicere quidem licet. At coniiicere, est συμβάλλεσθαι verbo medio: sententia Scriptoris videtur esse, ne dignam quidem iudico quae cum Asia atque Africa conferatur. Caeterum συμβαλλέειν fortasse, praesenti tempore, scripserat auctor: sicuti συμβαλλόμενος I. 68, 16 et 21. et alibi, a ionico themate συμβαλλέω. S.]

6. δηλοῖ ἑαυτὴν) Mirum ni scripserit, more veterum suoque, Λιβύη μὲν γὰρ δηλοῖ ἑαυτὴν περιήρυτος: id est ἑαυτὴν οὖσαν. In eundem sensum infra capienda ista: [in fine huius cap.] αὕτη ἰγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιήρυτος ἑαυτῶν. Δηλοῦν hac adhibetur structura Sophocli, Ai. vs. 471. δηλώσω --- γηγῶς. Antig. vs. 20. τί δ' ἔστι; δημοῖς γὰρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. Ἐδήλωσε τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades, Andocidi p. 30, 44. ἔδήλωσαν οὐ θελήσαντες, Pausan. III. p. 216. δῆλον ἐποίησαν ὑπεραχθεσθέντες, Herodot. VI. 21. VALCK. — Pronomen ἑαυτὴν communi consensu tuentur libri omnes; nec, cur sollicitetur, satis caussae subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. S.

11. Φοίνικας ἄνδρας) Phoenices, ubi maritimam Syriae oram occupant, ναυτιλίῃσι μακροῖσι ἐπιτίθεσθαι scripsit lib. I. c. 1. An statim ex sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Iudaeorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam praestiterant I. Reg. ix, 27. eandem aliis et regi Aegypto addixerunt, usu maritimae peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi Africa primum circumnavigata; quam multis post seculis Lusitani diversiore progressu feliciter cognoverunt mari ferme circumfluam. WESS.

CAP. XLIII. 1. Καρχηδόνιοι εἰσι οἱ λέγοντες) Ex hariolatione Cl. Pauw οἱ πλείοντες: Carthaginienses enim similibus defunctos navigationibus tentasse oras Africae, Atlantico mari adpersas: de Sataspē nihil eos novisse.

Quae docti viri coniectura habet, quo se commendet. Aliud Nic. Abramus, Phari Vet. Test. lib. III. p. 92. μετὰ δὲ Καρχηδόνιοι τῆς etc. sine commate legens vertensque, postea quidem Carthaginienses, ut quidem ipsi dicunt: praestitisse nimirum se, quod Sataspes navigando haud absolverat. Quae verbis istis indicari, dubito vehementer. Hannonem a Gadibus ad fines Arabiae circumvectum Plinius tradit lib. II. 67. an ante Herodoti aetatem, necdum certum. Et quid inpediit, cur Poeni inaudire de frustraneo Sataspis conatu nihil potuerint, Xerxi foederibus iuncti, et mercandi studio ad omnia, uti solent, circumspecti? Saepe praeterea narrationes Carthaginiensium advocantur in Libyae rebus c. 195. 196. WESS. — Post λέγοντες Vir doctissimus cum superioribus Editoribus nonnisi levissime incidens orationem, ab auctoris mente aberravit: et, quod mirari subiit, absurdam Gronovii versionem, *Secundo loco (Carthaginienses sunt qui dicunt) postquam Sataspes - - - Africam non circumnavigavit* etc. verbotenus repraesentavit. Nec vero melior Vallae erat interpretatio. Reizius, interposita post λέγοντες paullo fortiore distinctione, omnia plana reddidit. Sententia eadem, quam Pavius, referente Wesselingio, proposuerat; sed nulla in verbis novatione opus est. Postquam dixit, οὕτω μὲν αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιήνυτο τοῦ Ἰούσα, (conf. Valck. ad c. 42, 6.) in hunc modum pergit: Μετὰ δὲ, Postea (post illam Phoenicum navigationem) Carthaginienses dicunt; scilicet, cognovisse se circumfluam esse Africam: nam (hoc suo nomine, non Carthaginiensium verbis, adiicit Herodotus) Sataspes quidem non circumnavigavit Africam, ad hoc licet missus. S.

17. τῷ ὀνόματι Σολόεις) Sic scripserat lib. II. 32. Σολόεντα ἄκραν αὐτὴν Λιβυκὸν ἀκρωτήριον Hanno et Scylax in Periplus, πύματον Σολόεντα Crinagoras in Epigrammate, de quo D'Orvillius ad Chariton. p. 424. et Reiskius in Anthol. p. 188. [Analect. Brunck. T. II. p. 145. num. XXI.] Ceterum memoria Posidonium decepti, ex Herodoto, a Dario missos τελεῖσαι τὸν περίπλουν Africae, asseverantem in Strabon. lib. II. p. 155. [p. 98. ed. Cas.] Tale hic nihil. WESS.

20. ἀπικόμενος παρὰ βασιλέα) ἐς βασιλέα quod nobis emato Galeus obtulit, si dant plures, fortasse tanquam rarius probandum videretur; & aliquoties adhibuit in

talibus *Herod.* Ut verum tamen fatear, ne loci quidem unius recorder, in quo legatur ἀφικέσθαι εἰς τινά, cui plurima sunt ad manum, in quibus ἐλθεῖν et εἰσελθεῖν εἰς τινά. [conf. Reiz. de Prosod. p. 11. et 56 seq. ed. *Wolf*] Paulo post [lin. 23.] duabus fortasse literis repetitis scribi commode posset; οἱ, ὅπως ὡς σφίεας καταγοῖατο τῇ νηϊ, Φεύγεσθαι πρὸς τὰ οὐρα. [At novationem nec res postulat, et msssti recusant.] Deinceps [lin. 25.] quia σίνεσθαι etiam frequentatur *Herodoto*, σίνειν non adhibetur ab antiquis, veram pae-ne lectionem coniectando fueram adsequutus, corrigens, αὐτοὶ δὲ ἀδικεῖν οὐδὲν ἐπιόντες, memor *Herod. V. c. 74.* ἐσίοντο ἐπιόντις χώρους τῆς Ἀγτικῆς. Itaque laetus excepi quam *Diss. Herod. p. 167.* subministravit Codicum lectionem, ἐσίοντες, πρόβατα δὲ μούνα: hoc aptius respondet ad πόλις: χώρας ἐπιλ-θεῖν et ἐπεῖναι χώρους adhibentur. VALCK.

24 seq. ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα etc.) Multum meo iudicio ex membranis potius, ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα δὲ μούνα: ipsas urbes ingressos nihil iniuriosum pa-trasse, pecora duntaxat inde accepisse. Plenior ita oratio, superfluo et insueto σίνοντες in posterum caritura. Utcun-que ea super codicum lectione statueretur, non recusabitur iisdem e schedis [lin. 27.] αἴτιον τὸδε ἔλεγε, caussam hanc dicebat Sataspes: huius enim ad regem sermo. Caussam, quam Xerxi non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis praepedientes cursum ex probabili *Marshami* et *Palmerii* sententia. WESS.

27. αἴτιον τὸδε ἔλεγετο) Hanc caussam afferebat, *Valla*: legit itaque αἴτιον τὸδε ἔλεγε, nempe Sataspes. Sequens τὸ peperisse potuit ἐλέγετο. In proximis [lin. 28.] pro Ἑρέξης δὲ αἱ οὐ συγγινώσκων, collatis *Vallae* Latinis, hunc *Xerxes* negans locutum vera, *Io. le Febvre* suspicabatur scribendum, Ἑρέξης δὲ ὄν (pro αὐτὸν vel ἐκεῖνον) οὐ συγγινώσκων λέγειν ἀληθία: in iuvene praesertim huius seculi Gallo conatum laudo: οἱ minus in his commodum esse fatendum etiam illi, cui *Herodoteus* est exploratus usus verbi: συγγινόντες ἀδικῆσαι, συγγινόντες ποιεῖν σε δίκαια, et similia, dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς: in quibus etiam scribi po-tuisset οὐ ποιήσαντες ὀρθῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συνιδέναι. *Diphili* versus est: Συνιδέθ'

αὐτῷ Φαῦλα διακρυπνύνω. *Quintilian. Inst. Or. III. 6. Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Sophocles: Ἡ δεινὸν ἄρ' ἦν, ἥνικ' ἂν τις ἰσθλὸς ὦν Αὐτῷ συνείδῃ. Herodoteo verbo Lysias p. 164. συνέγνωσαν αὐτοὶ σφισιν ὡς ἡδικοπέτες. VALCK. — At nec male dicitur quoque συγγνώσκαι τινί, adsentiri alteri. Sic quidem VII. 12, 10. συγγνωσόμενός ται, qui tibi adsensurus est: qua ex notione fluxit illa ignoscendi. S.*

34. ἐκὼν ἐπιλήθομαι) *Arch. codex ἐπιλήθομαι, quod non deterius: in re simili, cuius auctoris mentio posteris minus fuisset honorifica, considerate Herod. I. 51. τῶν τῆς Διελθῶν, -- τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὖνομα οὐκ ἐπιμνήσεται. Lib. II. c. 123. τῶν (Graecorum) ἐγὼ εἰδὼς τὰ οὐνόματα οὐ γράφω. Similiter in sacris arcano silentio tegendis Pausan. II. p. 117. τὸν δὲ λόγον ἐπιστάμενος οὐ γράφω. lib. I. p. 71. λεγόμενον καὶ ἄλλον λόγον εἰδὼς ὑπερβήσομαι. VALCK. — Ut htc, similiter III. 75, 5. ἐκὼν ἐπιλήθετο: et τῶν ἐντολέων μαμημένους ἐπελανθάνετο III. 147, 6. Absurdum τατίσχει, quod pro κατίσχει in nostrum se insinuavit exemplum, aequus facile corriget Lector. S.*

CAP. XLIV. [6. Σκύλακα ἄνδρα Καρυανδία) Superest hodieque Scylacis Caryandensis Περίπλους τῆς θαλάσσης τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης, καὶ Ἀσίας καὶ Λυβίας: quod opus quidem iuniori cuidam Scylaci Vossius et Dodwellus tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem Herodotus htc nominat, post Fabricium Biblioth. Graec. lib. IV. c. 2. sect. 6. merito (ut videtur) vindicavit doctissimus De Sainte-Croix singulari commentatione in Actis Acad. Inscript. T. XLII. p. 350. et seqq. inserta. S.]

6 seq. ἐν Κασπατύρου τι πόλις καὶ τῆς Πακτυϊκῆς γῆς) Vitiosum *Arch. Κασπατύρου* accedit quodammodo ad *Hecataei ap. Steph. Κασπάπυρος*. [In scripturam *Κασπατ.* apud Nostrum III. 102, 1. consentiebant libri omnes.] Situs urbis et regionis *Pactyicae* certo non potest finiri. *Hecataei πόλις* erat *Γανδαρκή*. Gandarii in extimis Persarum locantur finibus, contermini Sogdis Bactriisque lib. III. 91. VII. 66. Quorum si *Caspatyrus* fuit, ab Indo, sicuti hic innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe *H. Dodwellus* nequit, urbem Gangi adponens, ipsumque *Herodoti Indum Dissert. de Scylace c. 1. et Gangem confundens*. *Amnium enim solus Indus praeter Nilum, ex priscorum sententia, erocodilos alebat: sic Noster, et, quem in examine*

Dissert. *Dodælli* optime *Iac. Gronovius* excitavit, *Arrianus* Ἀναβ. lib. VI. 1. cui testis accedere opportunus poterit *Pausanias* IV. 30. Iure propterea *Gronovius* pro *Indo* consistit. Nam *Th. Hyde* divinatio in Argumento c. 23. Relig. Veter. Persar. κατὰ ποταμὸν, quo secundo *Scylax* et comites in mare devenerunt, *Hydaspem* signare, in *Zaradrum* influentem, qui se *Indo*, cuius ostia erant exploranda, miscet, dubiae admodum et fallacis est fidei. *WESS.* — De *Caspatyro* urbe et *Pactyica* regione consuli digna sunt quae commode collegit disputavitque *Larcher* in Indice Geographico ad *Herodot.* p. 102. et 401 seqq. ubi *Rennelli* etiam Viri clariss. examinavit sententiam. *Heeren* in opere saepius laudato T. I. p. 389. et 405. urbem regionemque *Cabul* intelligit, Persiae finitimam; quem vero *Indum* fluvium hic nominat *Herodotus*, *Gureum* intelligit (hodie *Kameh*) ab occidente in *Indum* proprie nominatum influentem. *S.*

14-16. οὕτω καὶ τῆς Ἀσίης etc.) Receptum antea οὕτως tueri se nequit: schedae melius. Sequentia habent quid scabri, et varie tentantur. Praetuli ex Codicibus ὁμοία παρεχομένη, videlicet Ἀσίη. Non quidem συντάξως procedit ordo, cuius in hoc et aliis veterum ratio non semper ducitur: utut est, puto de scabritie non nihil deminutum. Maioris momenti coniectura *Ampl.* est *Bouherii*, fini huius periodi complura ex secuturis [cap. 45. lin. 6 seqq.] nectentis, hunc in modum, ὁμοία παρεχομένη τῇ Λιβύῃ καὶ οὐρίσματα αὐτῇ Νεῖλός τε ὁ Αἰγύπτιος --- τὰ Κιμμέρια λέγουσι. De Asia haec, quod verissimum, cuncta scribi: ubi nunc sunt, orationis nexum scindere et turbare, cui, istis in hunc locum migrantibus, apta copulatio et adhaesio. Mihi, tametsi *Procopii* aevo eadem, quae in msstis et editis, series, inventum non videtur inconcinnum. Vide *Bouher. Diss.* *Herodot.* c. 18. p. 119. *WESS.* — Copiosius de hoc loco, et de ista praesertim scriptura παρεχομένη, in *Var. Lect.* disputavi; ubi in hoc ipso, quod codicum nonnullorum auctoritate a *Wess.* vulgatum est, adquevi. Et παρεχομένη quidem, quod olim vulgabatur, nullis utique machinis defendi potest: verum tamen illud ipsum etiam παρεχομένη, ad τὰ τῆς Ἀσίης relatum, nimis durum et insolens debet videri. Ac ne παρεχόμενα quidem, si vel maxime codex

aliquis hoc daret, satis placere posset: agitur enim hte non tam de rebus quas quaeque terra exhibet aut praefert, quam de terrarum circuitu, et quousque quaeque porrigatur; nec ex professo commemoravit Scriptor res quas Asia pariter atque Libya gignet, nisi quod obiter crocodilorum mentionem fecit, quos Indum pariter atque Nilum alere dixit. Quare iterum iterumque relegenti mihi hunc locum perquam probabile videtur, sic scriptum oportuisse: οὕτω καὶ τῆς Ἀσίας, πλὴν - - ἀνίσχοντα, τὰ ἄλλα ἀνέυρηται ὁμοῖα περὶ ἔχοντι τῇ Λιβύῃ: ita Asiae - - reliqua explorata sunt, pariter certe atque contigua Libya. Nam, quod iam antea monuerat, (c. 39, 5. et 42, 6.) contiguam esse Asiae Libyam, id statim c. 45, 5. iterum urget, unam esse continuam terram; itaque nil caussae fuisse, cur tres, veluti distinctae et a se invicem seiunctae, terrae statuerentur. Qua notione παραχομένη τῇ Λιβύῃ Reizius scripserit, non habeo dicere. Quod autem ad ista verba (c. 45, 6 seqq.) adinet, καὶ ὠρίσματα αὐτῇ etc. quae cum extremis huius capituli iuncta Buherius voluit; istud αὐτῇ non ad Asiam refertur, sed ad universam terram, quae quum una atque continua sit, (γῆ μία ἰούσα) mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terrae, Nilo et Phasi aut Tanai fluviiis determinatae; videturque hoc significare: quum tres, quae vulgo nominantur terrae partes, non sint interiecto mari usquequaque a se invicem seiunctae, debebat una continens universa terra censi; sin maiorum quorundam fluminum cursus satis caussae est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse numerandas. S.

CAP. XLV. [3 seq. Quod ait, μήκτι - - παρ' ἀμφοτέρω παρήκουσα, conf. c. 42, 4. ibique not. Tum de his, quae proxime insequuntur, μή ἰούση γῆ etc. vide modo ad c. 44, 14-16. notata. S.]

8. Τάναϊν ποταμὸν τὸν Μαίητην) Tanain Maeotiam explicant ut Phasin Colchum, quod ex hoc Maeotarum tractu labatur. At discrepat causa; Tanais influit in Maeotin paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quae eiusdem Bouherii suspicio, τὴν Μαίητιν, seu verius καὶ τὴν Μαίητιν. Vallae Latina huc vergunt, et liquidissime (quod vir

Ampl. non vidit) *Procopius* Bell. Goth. lib. IV. 6. *Herodotea* exscribens, οἱ δὲ Τάναϊν ποταμὸν, καὶ Μαίωτιν καὶ Πορθμ. Qui cum *Μαίωτιν* adpellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20. WESS. — Potuit suo arbitrato *Procopius*, sicut et *Valla*, *Maeotidem paludem* hic intelligere. At, quum in τὸν *Μαίωτιν* consentiant libri, nihil profecto impedit quo minus intelligamus *Maeoticum fluvium* hic dici *Tanaim*, (i. e. qui per *Maeotarum* fines decurrit) quemadmodum *Νεῖλος* ὁ *Αἰγύπτιος* nominatur, et *Φάσις* ὁ *Κόλχος*. S.

9. Πορθμία τὰ Κιμμέρια) De *Porthmiis Cimmericis* vide supra c. 12. WESS.

11 seqq. ἐπὶ Διβῦνης - - - γυναικὸς αὐτόχθονος) *Iovis* ex *Epapho* neptis *Isocrati* Laud. Busir. p. 223. Mox [lin. 13.] *Eustath.* ἀπὸ τῆς *Προμηθ. μητρός*: cui in *Asia*, *Promethei* matre. *Apollodorus* Bibl. I. 2, 3. et Schol. *Apollonii* Rh. I. 444. adstipulantur. *Herodoti* alia sententia, quae et in *Stephani* Byz. Ἀσία. Est *Eustathius* in his paullo audacior, etiam [lin. 15.] ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Ἄτρυος. [pro *Κόρυος*, quod habet *Herodot.*] Fuit *Manis* filius *Atys* I. 94. quem praeter et *Cotyn* genuit, indice *Etymol.* in Ἀσίῳ, et, cuius auctoritas excellentior, *Dionysio* Halic. lib. I. Ant. R. p. 21. Vide *H. Vales.* ad *Nicol. Damasc.* p. 68. Utique imprudenter in *Eustathii* partes *Ampl. Bouherius* Diss. *Herod.* c. 5. transiit. WESS.

15 seq. ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Κόρυος, τοῦ Μάνεω) Non alibi *Κόρυος* fit apud *Herod.* mentio; quod nomen, in antiqua *Ed. Vallae* versionis omissum, primo quidem adaspectu potius videtur *Thracicum*: Ἄτρυς certo nomen est *Lydiacum*; praeter *Regem*, sic *Croesi* filium nominat *Herod.* et patrem ditissimi illius *Pythii*, tempore *Xerxis* nobilitati. Accedit ad haec, *Lydiaca* narrantem *Herodotum* lib. I. c. 94. (non sanequam ex *Xantho Lydo*, quod *Galeus* putabat; quippe qui οὔτε *Τυρρηνὸν ἀνόμακεν οὐδαμοῦ τῆς γραφῆς, δύνασταν Λυδῶν, οὔτε ἀποικίαν Μηδῶν εἰς Ἰταλίαν κατασχοῦσαν ἐπίσταται*, teste *Dionys.* Halic. Ant. Rom. I. p. 22, 15.) *Herodotum*, inquam, non ut hic *Mani* filium dare *Κότυν*, sed Ἄτρυ: ἐπὶ Ἄτρυος, τοῦ Μάνεω, βασιλῆος. Tandem Ἀσίῳ, τοῦ Ἄτρυος, hic legisse videtur *Eustathius*; cuius ista extant ad *Dionysii* *Perieg.* vs. 270. Ἡρόδοτος δὲ φησι τὰ τρίτα τῆς γῆς τμήματα ἐπωνυμίας ἔχειν γυναικῶν. - - - Διυκόφρων δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ

'Ασίως τοῦ Ἄττος καλεῖσθαι φησιν αὐτὴν· ἀθ' οὗ καὶ ἐν Σάρδεσι φυλὴ τις καλεῖται Ἀσία; imo καλεῖται Ἀσιάς: sunt enim et postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τῆς καὶ τὴν ἐν Σάρδεσι φυλὴν κεκληῖσθαι Ἀσιάδα. Hoc minime cunctanter statuo, an his Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transponenda: Herodotea sunt, quae tribuuntur Lycophroni; quae Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene observavit accuratissimus Editor Ed. Twaites, ab ipso Eustathio huic, velut auctori, contributa ad vs. 620. ubi legitur etiam ἀπὸ Ἀσίῃς, τοῦ Ἄττος. Tandem pro Ἀσίῃς scribendum ut apud Herod. Ἀσίῃς. Forma vulgari dare quoque potuerat Ἀσίῃ: *Asias* enim, Ἀσιάς, Ἀσίῃς, Ionice flectitur Ἀσίης, Ἀσίῃς. Atque ob has forte rationes videri posset hoc in loco Herodoti nomen Κόττος in illud Ἄττος convertendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus de caussis forte suspicax perhibebor et novator, hic nihil novandum iudico servandumque Κόττος nomen. Primum *Asian* *Cotyis* filium dictum veteribus legerat Eustath. in Iliad. β. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίαν Κόττος ἰστοροῦσιν υἱόν. Deinde multo plus habet ponderis auctoritas Dionysii Halic. Ant. Rom. I. p. 21. scribentis, Τυρρηνόν dici quintum a Iove; Iovis enim filium *Manen* primum istius fuisse regionis Regem: ταύτου δὲ γεννηθῆναι Κότυν τῷ δὲ Κότυϊ δύο γενέσθαι παῖδας Ἀσίην καὶ Ἄττον· ἐκ δὲ Ἄττος Λυδὸν Φῶναι καὶ Τυρρηνόν, quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit regni paterni haeres: de Attyë, huiusque duobus filiis, *Lydo* *Tyrrhenoque* paria scribit Strabo V. p. 335. c. [p. 219. ed. Cas.] Utrumque dedit et *Atyi* filium Herodotus; solum quidem memorans duntaxat Τυρρηνόν, I. 94. sed et meminuit Λυδοῦ τοῦ Ἄττος, I. 7. VII. 74. a quo Macones traxerint *Lydorum* nomen. *Xanthus* *Lydus*, cui credendum potius in rebus patriis, quam Graecis recentioribus, Tyrrhenum prorsus ignorans, Ἄττος παῖδας γενέσθαι λέγει Λυδὸν καὶ Τυρρηνόν. Ut regionibus urbibusque dare possent conditores, nomina Graeci plurima sunt commenti. VALCK. — Confer Creuzeri Fragm. Veterum Historicor. p. 153 seq. S.

17. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς Προμηθεὸς Ἀσίης) Ista quidem verba, si sunt, ut esse videbuntur, Herodoti, signis saltem tanquam παρενθήκη sunt a vicinis separanda. Haec sola si dedisset, per *Asiam* *Promethei*, filiam, uxorem, an matrem

intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit *Lycophron*, Cass. vs. 1412. Οὐ μὰν ὑπείξει γ' ἡ ἑμιμηθέως τοκάς. Schol. ἢ Ἀσία Ἀσίας γὰρ καὶ Ἰαπετοῦ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς. vid. Doctiss. *Twaites* ad *Eustath.* l. c. et ad vs. 620. VALCK.

21. ἀπὸ τῆς Τυρίης) Hoc verius ob lib. I. 2. et msstorum decretum. Non nego *Syriam* potuisse *Europam* dici. Quaeritur de *Herodoti* manu, cuius prudens de matronae nomine observatio. Notae sunt coniecturae S. *Bocharti*, super *Libyae*, *Asiae* et *Europae* titulis ex *Phoenicum* lingua elegantes, lib. IV. Chanaan. c. 33. WESS.

CAP. XLVI. 4. ἔχομεν προβαλίσθαι) Nulla hic comparatio: [nempe comparare in vers. lat. posuit *Gronovius*: rectius *Valla*, proferre.] negat se habere huius orae nationem, quam producat et in medio collocet: id προβαλίσθαι, quo modo manu exarati libri, e quibus si qui velint ἀνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον, non obluctabor. Nihil in Codicibus magis obvium, quam λόγιμον et λόγιον, λεγόμενον ac γερόμενον convertere, sicuti lib. II. 5. et IV. 13. [sed bene habet vulgatum.] De *Scytharum* sapientia multi nimis praeclare: σοφίη prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti *Cyrum*, impunitos haud dimittebant; quaque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quod *Dario* usu venit. Alioqui barbari moribus omnique disciplina; bene Noster, τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγχαται. WESS.

5. πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους) Olim vucula mihi πάρεξ sic visa fuerat transponenda, ut legeretur: οὔτε ἀνδρα λόγιμον οἶδαμεν γερόμενον ἐκ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους πάρεξ Ἀναχάρσιος. Quum vero consideratius ad vulgata haec exigerem *Eustathii* ad *Dionys.* vs. 669., ex *Herodoto* narrantis ὅτι ὁ Εὐξείνιος παρέχεται ἔθνη ἀμαθέστατα, καὶ ἐξ οὐδενὸς τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου ἀνὴρ ἐλλόγιμος λέγεται, πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ, ὅθεν ὁ Ἀναχάρσις, coepi animadvertere nihil in istis esse quod mutari deberet. Si scripsisset, πάρεξ Ἀναχάρσιος, καὶ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους, figura hic obtineret, quam *Χιασμὸν* vocant *Grammatici*, multis explicitam *Eustathio* ad *Hom. Iliad.* γ'. 108. Οἶστε δ' ἄρν', ἴτερον λευκόν, ἐτέρην δὲ μέλαιναν, Γῇ τε καὶ ἡλίῳ. Ista nativam haberent perspicuitatem sic scripta: οἶστε ἄρνε δύο, λευκὸν καὶ μέλαιναν, Ἡλίῳ καὶ Γῇ, ut sua sibi singula subiiciant.

tur velut ἐν τετραγώνῳ καταγραφῇ. Ad hanc normam Herod. hic primum duo ponit diversa; prius, οὔτε γὰρ ἕνους τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου οὐδὲν ἔχομεν προβαλίσθαι (sic mssii) σοφίης. περί: alterum, οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον. Tum duo diversa sequuntur: prioris membri haec est exceptio, πᾶρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους: haec, alterius, πᾶρεξ Ἀναχάσεως. Sunt mihi similes ad manum aliorum structurae. Ceterum his Herodoti vexandis occasionem arripuerunt viri Docti ex Ep. Pauli ad Coloss. 3, 11. Primus, credo, Salmasius abusus est in Ossil. Ling. Hellen. p. 359., cui se primus opposuit, amicus et admirator viri maximi, Alex. Morus in notis ad Nov. Foed. p. 231. et seqq. VALCK.

13. ζῶντες μὴ ἀπ' ἀρότρων) Hic etiam haerebat olim alterius vice saepius a librariis scripta vox ἀρότρων. [Nempe sic edd. ante Grón. cum nostro Pb.] Qualia de veteribus Herod., de sui quoque temporis Scythis scribit Strabo VII. pag. 460. c. [p. 300. c. ed. Cas.] Iustinus II. 2. Hominiibus inter se nulli fines: neque enim agrum exercent; nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta et pecora semper pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis: uxores liberosque secum in plaustis vehunt: Φερέοικοι ἰόντες Herodoto; saepe Straboni dicti Νομάδες καὶ Ἀμάξιοι, Melae II. 1. ἀμαξόβιοι. Si Poëtae nomen sincere scriptum in Strabon. pag. 463. c. [p. 302. d. ed. Cas.] Hesiodus iam meminerat ἀπικνίς οἰκί' ἐχόντων. Apud Philostr. Vit. Apoll. VII. 26., scribendum utique, οἰκίας ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πέπνυνται, possident, habent, pro πέπνυνται. Saepius in verbo πεπᾶσθαι erravit Olearius, et pag. 246. bonam lectionem perversa corrumpit interpretatione. VALCK.

14. οἰκήματα τέ σφι ἢ ἐπὶ ζευγείῳ) Nulla caussa viro docto κτήματα τε refingendi. Φερέοικοι ἰόντες istis verbis explicatur liquidius. Mitto multivagas Scytharum domos ex Seneca, et eorundem sutilem domum apud Valer. Flaccum. Accommodatum Aeschylī Prometh. vs. 708. οἱ πλακτὰς στέγας Πεδάσσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύναις ὄχαις, et praeter cetera Hippocratis Aer. Aq. et Loc. p. 291. [§. 93. p. 86. ed. Coray.] ἐνταῦθα καὶ οἱ Σκῦθαι διατείνονται, Νομάδες δὲ καλεῖνται, ὅτι οὐκ ἔστι οἰκήματα, ἀλλ' ἐν ἀμάξαις οἰκεῖσι: quos currus graephice expingit deinde. WESS.

15. αἷς οὐκ ἂν εἴσαν οὗτοι ἄμαχοι;) Nullam nec in Eu-

ropa, neque in Asia gentem, ἔθνος, esse scribit Thucyd. II. 97. εἰ, τι δυνατόν Σκύθαις ὁμογνωμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Herodoto non adeo videbantur invicti propter corporum vires hominumque multitudinem, quam propter mores atque instituta: hac mente Ephorus ap. Strabon. VII. p. 463. et 464. [pag. 302 seq. ed. Cas.] ταῖς διαίταις εὐτελεῖς ὄντες καὶ οὐ χρηματισταὶ - - - πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἄμαχοί εἰσι καὶ ἀνίκητοι, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν. Iustin. II. 3. Perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere. - - - Gens et laboribus et bellis aspera: vires corporum immensae; nihil parare, quod amittere timeant. De Cyro Darioque narratis Iustino, quod ad rei summam attinet, satis concinit Herod.; quaeque de Sesostri in Europam usque narrantur expeditione, qui Scythas subegerit et Thraces, illa dubia satis fide nituntur. Vagi Scythae non poterant inveniri: hoc unum metuebat Mytilenaeus Coës apud Herodot. IV. 97. VALCK.

CAP. XLVII. 3. παιδῆς αὐτῇ, ποιῶδης τι) Optime Gronovius ex Medic., in quo si ἔνυδρος, quod alii praeferrunt, fuisset, nihil fortasse requireretur. Hippocrates [I. c. §. 92.] de Scytharum regione, παιδῆς ἐστὶ καὶ λειμακῶδης καὶ ψιλῇ καὶ ἔνυδρος μετρίως ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλοι, οἱ ἐξοχετεύουσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πεδίων. Cuius λειμακῶδης idem ac ποιῶδης, Galeno explanante. Hesychius, Λειμακες, νοτιοὶ καὶ ποιῶδεις (male antea πῶδεις) τόποι, spectans Euripid. Iph. Aul. vs. 1544. Λειμακίστεροι in Suida nullo iure Küsterus mutat, quippe ex Coö sene apud Erotianum. Confer Sophoclem Philoct. 144c. Ego his non inmoror, εἴνυδρος, reliquens ob lib. IX. c. 25. WESS.

7. Ἴστρος μὲν πεντάστομος) Paria Arrian. Ἀναβ. V. 3. et Scymnus. Nilus itidem πεντάστομος II. 10. Sed, quod huic evenit, ut minora et manu facta in censum ostia venirent, idem Istro: tantum Nilo minor, verba Melae II. 1, 56., totidem quot ille ostiis, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus, effluit. Quod autem [lin. 9. pro Ἰπάρκῃ] Vossius ad Melam II. 1, 26. [al. II. 1, 38.] καὶ Ἰπάρκῃς reponit, non probo. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulgatum stabiliunt. In Pomponio dissensus est; Plinii corruptus Pacyris lib. II. 12. ad verum inclinat amnis nomen. WESS.

CAP. XLVIII. [4 seq. ποταμῶν καὶ ἄλλων) πολλῶν καὶ ἄλλων legendum videri coll. c. 50, 2. scripsi in

Var. Lect. Quum vero in vulgatum consentiant libri, nihil praeter necessitatem novandum, facileque ferendum vocab. ποταμῶν: sed oratio in hunc modum commodius distinguetur: κατὰ τοιούτῳ μέγιστος γέγονε ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκδιδόντων, (sive ἐκδιδόντων malueris) εἰσι δὲ οἶδε οἱ μέγαν αὐτὸν ποιῶντες. Διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς etc. Ob hoc Danubius maximus est: (scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (prae caeteris) augment, hi sunt: sive, et hi; qui eum (prae caeteris) augment: quos nempe continuo deinde recenset. ποταμῶν καὶ ἄλλων -- ἐκδιδόντων idem valet ac ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐς αὐτὸν ἐκδιδόασιν: et ad illam μὲν particulam, in verbis his subintellectam, refertur ista δὲ quae consequitur, εἰσι δὲ οἶδε. S.]

6 seq. πέντε μὲν οἱ βέοντες) Coniecturas elegantes doctissimorum virorum, Valckenarii μόνοι βέοντες, Reiskii οἶδε βέοντες, laudare equidem, sequi non possum. WESS. — E tantum in O converso legerim, πέντε μόνοι βέοντες. Confluentes in Istrum fluvii erant longe plurimi; διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς πέντε μόνοι βέοντες, quos suis singulos designat nominibus. His recensitis multo plures enumerat aliunde ortos, qui in Istrum itidem confluerint: haec est ratio, cur illi priores, αὐτὴν γένεσις ποταμοὶ Σκυθικοὶ, esse dicantur πέντε μόνοι, quod vicinum etiam commendat μὲν γὰρ. VALCK. — Perpensis omnibus momentis, si minus certa, at perquam probabilis videri debet Valckenarii emendatio. Sane in eodem orationis membro, paucis interiectis verbis, perincommode repetita videbitur μὲν particula, (vide tamen mox ad c. 49, 1 seq. notata.) nec articulo οἱ ante βέοντες satis opportunus hic locus; perapta vero ad id, quod hic agitur, vox μόνοι, et multo aptior quam quae aliis placuit μεγάλοι. S.

7. Πόρτα) Amnis Πόρτα in Arch. prave Τώρατα, nec Mela inde lib. I. 19, 87. Toreatas, quae Galei opinio, finxit: longe enim illi ab hoc fluvio. Nunc Pruth. Reliquorum titulos et cognomina, quibus nostro aevo adpellantur ista flumina, adscribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate tamen) videbunt a Stukio ad Arriani Peripl. pag. 178., Bouherio Diss. Herodot. p. 204. et Bayero Comment. Acad. Petropolit. T. I. p. 409. WESS. — Locum hunc de fluvii in Istrum influentibus percommode tra-

Herodot. T. V. P. II. P

ctavit *Mannert* in Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. p. 72 seq. tum illum de reliquis *Scythicis fluviiis* c. 51. et seqq. idem *Vir doctus* ibid. p. 74 seqq. et *D'Anville* in Commentatione Actis Acad. Reg. Inscript. T. XXXV. p. 573. et seqq. inserta hoc titulo, *Examen critique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie.* S.

[10. πρὸς ἡῶ μέων) Vide ad I. 202, 16. notata pag. 203 seq. S.]

CAP. XLIX. [1 seq. ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ. ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc. Prius membrum, Ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ, commodius superiori cap. 48. iungetur, ut eodem capite commemorentur fluvii, qui a septemtrione et a laeva ripa in Istrum influunt; quum dein ab illis inde verbis, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc.; nominentur ii, qui a meridie fluunt, et a dextra ripa eidem miscentur. Quod si cap. 48, 6 seq. recte bis positum μὲν particulam statuas, intelligendum forsitan erit, priori μὲν, ubi ait διὰ μέν γε τῆς Σκυθικῆς, respondere illam δὲ, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου: posteriori vero, ubi ait πῦρτι μὲν οἱ μέντες, respondere ἐκ δὲ Ἀγαθύρων. De *Agathyrasis*, Scytharum finitimis, vide c. 102. 104. et 125. S.]

6. Νόης) Solus, quod quidem reminiscor, amnem *Valerius Flaccus* memoravit; *Alazonas* tamen propius illi, quam situs gentis patitur, adiungens, lib. VI. 100. *Hiberni qui terga Noae, gelidumque securi Eruit, et tota non audit Alazona ripa*: ubi *Heinsius* et *Burmamnus*. Mox μέσον σχίζων τὸν Αἴμον praestat. Nilus μέσσην Αἴγυπτον σχίζων lib. II. 17. et cap. 33. idem μέσσην τάμνων Λιβύην, et Ister μέσσην σχίζων τὴν Εὐρώπην. Verius quoque Τριβαλλικόν, [lin. 10.] quomodo *Isocrates*, *Demosthenes*, *Steph. Byz.*, alii. *WESS.* — De fluvio, qui *Scius* hic nominatur, (lin. 7.) vide *Var. Lect.* et *Mannert* Geogr. Graecor. et Rom. T. VII. pag. 10. quemque ille laudat *Gatterer* in Comment. Soc. Goett. Vol. IV. et VI. Verum nomen Οἰσκος fuisse facile adsentiaris *Larchero*, cuius ad hunc locum consulenda adnotatio. Mox *Alpis* nomine (lin. 13.) sunt qui *Rhenum* a *Nostro* indigitari non sine veri specie existiment. S.

16. πρὸς ἡλίου δυσμέων μετὰ Κύνητας) Scripsit lib. II. 33. de *Cynesius*, (qui non alii ac *Cynetes*, *Stephano* auctore,) οἱ ἔσχατοι πρὸς δυσμέων οἰκίονσι. Consimilia *Herodorus*, *Nostri* aemulus, οἱ ἐπὶ τοῖς ἔσχατοις οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμέων Κύνητας

ἑομαζόντας ap. Steph. in Ἰβηρία. Festo Avieno quoque Populi Cynetum, Cyneticum iugum, in alte tumescenti ditis Europae extimo. Celtæ quidem, sicuti ad lib. II. 33. monstratum, extra Herculis columnas in ultima Europae vergebant, sed non post Cynetas, quod Vallæ Latina dant: sic sibi et rei Herodotus pugnaret. Μετὰ Κύνητας vertendum præter Cynetas, sive exceptis illis, quemadmodum Poëtae *Odyss.* λ'. 468. μετ' ἀμύμονα Πηλεῖωνα. [Possis vero eadem notione latinum post Isthmum, i. e. excepto Istro.] Vide nunc et mirare stolidam Georgii Carletoni confidentiam, Κυνησίου sive Κύνητας in Britanniae Cantios convertentis, doctissimoque Cambdeno longa epistola obtrudentis, quæ octogesima inter Camdenianas. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ibid. in Κελτῶν, οἱ ἔσχατοι etc.) De his hoc uno loco si tantum egisset Herodotus, cadere forsitan posset in dubitationem, utrum hos, an Cynetas, ultimos Europae statuisset ad Occidentem incolas. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir Erudit. in libello Gallice scripto, quo, præter cetera, specimen exhibet errorum Lex. Geograph. Martinierii pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione ill. Spanhem. in *Callim.* pag. 436. Omissus Spanhemio alter Herodoti locus e lib. II. cap. 33., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum Herodotum ultimos Cynetas, paene ultimos fuisse quos vocat Κελτούς. Illic agens de Istri fonte veluti profluentis ex Κελτῶν καὶ Πυρήνης πόλιος, οἱ δὲ Κελτὰ, inquit, ἐμυρμένοι Κυνησίοις (hoc legit Steph. Byz. Noster et hic dare potuit Κύνησι, οἱ) οἱ ἔσχατοι πρὸς δυσμέων οἰκίονσι τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατοικημένων. Vertit ista vir egregius: Celtæ - - finitimi sunt Cynesii, qui (qui Celtæ, non qui Cynesii) ultimi etc. mihi quidem ista vis videtur. Cynetes sunt ultimi; Celtæ ultimi μετὰ Κύνητας, id est exceptis Cynesiiis, vel post Cynetas, omnium primos in ultima Hesperia. Avienus in *Ora Marit.* vs. 200., adjacent Populi Cynetum; tum Cyneticum iugum, (Qua sideralis lucis inclinatio est,) Alte tumescens ditis Europae extimum, In belluosi vergit Oceani salum. Docta dedit Is. Voss. ad *Melae* III. cap. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit Wess. in *Diss.*

Herod. p. 21., Herodori locus ap. Steph. Byz. in Ἰβηρίαι quo Πρώτον μὲν, αἰτ, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχατοῖς (τῆς Ἰβηρίας) οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμῶν Κύνητις ὀνομάζονται (ut hic apud *Herod. Κελτοὶ ἰσχατοὶ πρὸς ἡλίου δυσμῶν μετὰ Κύνητας*) ἀπ' ἐκείνων δὲ ἤδη πρὸς βορίαν ἰόντι Γληῖτες· μετὰ δὲ Ταρτησιοί. Ex eiusdem *Herodori lib. X. gestorum Herculis Stephano Γληῖτες* memorantur, ἔθνος Ἰβηρικὸν μετὰ τοὺς Κύνητας. *Tartessiorum vicini in Philippicis Theopompi eadem fuerant Γλητῶν* adpellatione insigniti. Hinc liquet, *Cynetas* postremos *Europae* habitatores ad Occidentem fuisse secundum *Herodorum* ac *Herodotum*. VALCK.

CAP. L. 3 seq. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν) Ut saepius in talibus omittuntur verba, potuisset omitti συμβάλλειν. Ad dicitur, ut hic, a *Phoenicide Comico* apud *Athen. XIV. pag. 652. E.* Omittitur *Thucydidi* pag. 163, 48. οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνος, ἐν πρὸς ἐν: quo loco proxima respicit *Herodoti*. In seqq. mihi quoque placet ἀποκρατῖν: huic verbo subiecta citat *Eustath. in Dionys. vs. 226.* VALCK.

9. ὀλίγω τε μέζων τῆς etc.) Est, cui haec displicent: μέλων sive ἔσσαν fuisse, et scriptum quidem, ὅσοσπερ ἴσσι, ἢ ὀλίγω γε, aut ὀλίγον τι μέλων τῆς etc. aut paullo minor. Nihil ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbribus solent intumescere: in Istro diversum quid observat, quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paulum tamen increscere, ex pauciore illic coelesti aqua. Haec Scriptor. [Ad verba ὅσος πέρ ἴσσι ex proxime sequentibus intelligitur τῇ ἰωυτοῦ φύσει.] Elegans νφετῶ δὲ πάντα χραῖται [lin. 10 seq.] explicuit *Hesychius*, Χραῖται, μολύνεται, verissime: idem enim ac χραίνεται, nive omnia inficiuntur et sordent. Convenit, nec *Cl. Pavium* fugit, *Callimachi* venator *Epigr. XXXIII. Στίβη καὶ νφετῶ κεχηρημένος*, pruina et nive madidus coloratusque. Nam κεχαρημένος *R. Bentleyi*, viri sagacissimi, praeter inventum non habet cur recepto excellentius putetur. Porro ἐοῦσα ἀμφιλαφῆς rediit in stationem, unde ob similitudinem praecedens participium everterat. WESS. — Χρίεται, quod ex *Arch. Vind. et Pa.* pro olim vulgato χραῖται recepi, videri potest ortum debere pruritu prisci alicuius librarii, ionicas ubique formas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem quidem formam χραῖται libri omnes III. 78, 22. IV. 65, 5.

et 6. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam *Hesychium* olim *χρᾶται* legisse, et huc spectasse interpretationem a *Wesselingio* laudatam. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notione usus est *Noster*. Quare videndum, ne, quemadmodum ait *ἔσται γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χειμῶνος πάμπαν ὀλίγη*, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, *νιφίτῃ δὲ πάντα* (i. e. *κατὰ πάντα*) *χρίεται αὕτη ἡ γῆ*, constanter nive utitur, nivem habet haec terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Caeterum conf. quae et ab *Hemsterh.* et ab *Ernest.* ad *Callimachi σποδῆ καχημένος αἰθῆ*. *Hymn.* in *Dian.* vs. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. *ἄρχεται δὲ μέων*) *Herodotea* sunt, ὁ γὰρ δὴ *Νεῖλος ἀρξάμενος* -- μέι, lib. II. 17. Et cap. 33. *Ἰστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρξάμενος* -- μέι. Tum huius libri c. 49. ὁ *Ἰστρος ἀρξάμενος ἐν Κελτών* -- μέι δὲ -- Recte hinc msssti. *Amnis Tyres* sive *Tyras*, [qui hodie *Dniester* sive *Danaster*,] aliis, uti *Hesychio*, *Τύρις*: hinc accolae (qui *Τυρῆται*, ut in *Arch.*, esse debebant) *Τυρῆται*. Non neglexit hoc *Stephanus*. *WESS.*

CAP. LII. 4. *Μήτηρ Ὑπάνιος*) Hinc *Mela* II. cap. 1, 62. *Hypanis ex grandi palude oritur, quam matrem eius accolae appellant*: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. Similiter *Herodotus* IV. 86. *Μαιῆτις*, ait, *καλεῖται καὶ Μήτηρ τοῦ Πόντου*. *Dionys.* *Perieg.* vs. 165. *καλίουσι δὲ Μητέρα Πόντου*. *Avienus* in *Descript. Orb.* vs. 245. *Scythia -- matrem ponti cognominat undam*: de Oceano idem in *Ora Marit.* vs. 393., hic parens nostri maris. *Plinius* *Hist. Nat.* VI. c. 7. *Μαῖοτιν Τεμερίδα* (*Scythae* vocant,) quod significat matrem maris: sua *Dionysium* et *Melam*, *Herodoto* debere non recordabatur vir *Doctiss.* *Iac. Nic. Loënsis* *Miscell. Epiphyll.* VI. c. 21. *VALCK.* — *Hypanin* *Graecis* olim dictum constat amnem, qui hodie *Bog.* S.

7. *πικρὸς αἰνῶς*) *Hesych.* *Αἰνῶς*, *δαινῶς καὶ χαλεπῶς*. *Apolon.* *Rh.* III. 15. *ὑπερφίαλος πέλει αἰνῶς*: et vs. 480. *ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δαῖδω*. *Scriptor* suum agnoscit, cum de *Scythica* regione *αἰνῶς ἀξύλου ἰούσης* post pauca c. 61. Bene ergo *Galeus*. De amne et amaro fonte *Iornandes* quaedam, sed inperite confusa, *Rer. Getic.* c. 5. *Danubius autem ortus grandi palude, quasi ex mari profunditur*. Melius paullo *Codices*

scripti, *Danaper* [sic Scriptor ille Hypanin permutaverit cum Borysthene, cui quidem Hypanis haud procul a mari miscetur.] et quasi ex matre, tum, sed ubi fit Ponto vicinior; parvum fontem suscipit, cui ex *Amphéo* cognomen est. Verius iidem *Exampeo*. Cetera lutulenta fluunt. Praeclare *Vitruvius* lib. VIII. 3. Nostri verba οὕτω δὴ τι ἰοῦσα πικρὴ, ἢ μεγ. [lin. 8.] varium tentantur in modum: *Pavius*, ὡς μεγάθει σμικρὴ ἰοῦσα κινᾷ etc. non praeter *Herodoti* morem: *Reiskius*, οὐτ' ὀλίγον τι ἰοῦσα πικρὴ, ἢ etc. Neutri Codices addicunt, comparationis adverbium reticentes. WESS.

8. ἐκδοῖ γὰρ ἐς αὐτὸν κρήνη πικρὴ) Si firmant illam codices postremam vocem non reiecerim. Dicitur κρήνη οὕτω δὴ τι ἰοῦσα πικρὴ, ἢ, μεγάθει σμικρὴ ἰοῦσα, κινᾷ τὸν Ὑπανιν, ἰόντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοις μέγαν. Est qui uni litterae ἢ duas velit voces suppositas, ὥστε αὐτὴ μεγάθει: unum si saltem ὡς posuisset, potuerat exemplis illud *Herodoteis* tueri ex I. 163. προσφιλές οὕτω δὴ τι -- ὡς -- ἐκέλευε. IV. 184. ὑψηλὸν οὕτω δὴ τι, -- ὡς οὐκ οἶά τε εἶναι ἰδέσθαι. Sed ut hic, loquitur etiam alibi: III. 120. νῆσον --- ὥδε δὴ τι ἰοῦσαν εὐπαιτία χερσὶν ἔχει, τὴν --- ἔσχε. IV. 28. δυσχαίμερος χώρῃ οὕτω δὴ τι ἰστί' ἔνθα -- οὐ ποιήσεις. [Et passim alibi particulam ὡς vel ὥστε, quam praecedenti οὕτω aut τοιοῦτον respondentem exspectasses, omittere solet *Noster*, asyndeton amans; veluti III. 12, 9. I. 31, 6.] Nihil itaque novandum. Secundum *Herod.* Fons (*Exampeus*) adeo erat amarus, ut, quum exiguus esset, *Hypanin* flumen in paucis magnum vitaret amaritudinem suam miscendo: sic acceperim hoc loco τὸ κινᾷ vel κινῇ, quod ipse explicat infra c. 81. ἄποτον ποιεῖ. Ex *Herodoto* plures meminerunt: unius ponam *Melae* verba ex lib. II. c. 1. *Hypanis* non longe a mari ex parvo fonte, cui *Exampeo* cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque iam sui dissimilis et non dulcis hinc defluat. *Herodotea* contraxit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. κρήνη ἐκδίδωσιν αὐτὴν (lege αὐτὸν) οὕτω πικρά, ὥστε κινᾷ τὸν Ὑπανιν: horum partem quaeque praecedunt sub *Herodoti* nomine profert *Athen.* II. pag. 43. c. d. Rationem dat *Pausan.* IV. p. 371. [cap. 35 extr.] cur de hoc fonte narrata nemini debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dicta cap. 81., excitat *Steph. Byz.* voc. Ὑπανίς: ubi *Μητροδώρος* recte fuit in *Herodotum* conversus a *L. Holstenio*: contra *Herodotum* su-

spicor in Metrodorum convertendum apud Diogen. Laërt. X. 34. ubi Democrito puero Xerxes praeceptores Persas dicitur reliquisse, ut eius patri gratificaretur, *ἥλικα ἔξενεσθαι παρ' αὐτοῦ, κατὰ Φησὶ καὶ Ἡρόδοτος*: hic nihil de Democrito, eiusve patre; sed Μητρόδομος, Metrodorus, egerat etiam de Democrito, Epicuri sui doctore. VALCK.

CAP. LIII. 6 seq. Βορυσθίνης ἰστί πολυαμειστᾶτος etc.) Quae de Borysthene [hodierno Danapri, Dnieper] sequuntur, Melam paene convertisse II. c. 1, 53. ab aliis monitum, et a Christ. Cellario Geogr. Ant. II. cap. 6, 10. Primum Borysthene νομαίς τι καλλίστας καὶ εὐ . . . στάτας κτήνισι παρέχεται. Mela, alit laetissima pabula: *εὐνομιεστάτας*, quod dabant Editi, recte reiecit Gronov. deditque e Med. cod. spectabilem sane lectionem *εὐχομιεστάτας*: cui praetulit a se excogitatum G. Arnaldus *εὐδοκιμιστάτας* in Anim. pag. 164. Veram nobis forte vocem dabunt Codices. Perplacent interim Latina Vallae: *pascua praebens amoenissima, et accommodatissima* pecoribus. Reperit in Glossario veteri, quod mstum habuisse suspicor Laurentium: *Accommodatissimum, ἐπιτηδειότατον*: an et in Herodoteo suo codice legit *ἐπιτηδειοστάτας*? hoc equidem omnium iudicarem accommodatissimum. Notus etiam ille flexus antiquus nominum: apud Herodotum occurrunt *ἐκονδαίσιππος* [I. 8.] et *ὕμπεριππος* p. 117, 6. [II. 77.] *ἀμορφεστάτην* recte dedit Gronov. p. 80, 5. [I. 196.] Ex Alcmane nobis *ἡδυμειστᾶτον* servavit Etymol. p. 420, 50. Inter alia huius generis Democriteam habet formam *ἐπιτηδειότατον* Eustath. ad Hom. Od. β. 89. VALCK.

8. *εὐνομιεστάτας*) Bene Gronovius ex msto. Aldinum finxerat Pavius *εὐνομιεστάτας*, e Med. *εὐδοκιμιστάτας* Georg. Arnaldus Animadv. c. 30., opera inutili. [Habet Hesychius *Εὐχομιδής*, interpretaturque *εὐχόμεστος*, id est *bene curatus*.] Revocavi καὶ πλιόστους [I. 9.]: maxime [eximie] optimos et plurimos, ait, pisces flumen praebere. Hesychius, Διὰ κριδόν, ἐν διακρίσει ἀριστος, ex Homero, vere corrigentibus Küstero et Albertio. Diversius, τοῦτο δὲ διακριδὸν ζῶνς ἀνδράσι μέγιστον ὅπασιν καὶ ὄν Simonidis apud Stob. LXXI. p. 436. WESS.

9. *ἴσκι τε καθαρός παρὰ θολεροῖς*) Mela: Turbidis aliis liquidissimus defluit; placidior quam ceteri, potarique pulcherrimus: *πλεεσθαι τε ἡδυστός ἰστί*: hoc saepius aliis, *πλεον. ἡδὺ πῦν*

ἔδωρ· οἶνος ἡδίων πιεῖν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud *Eustath.* in *Dionys.* vs. 311. πίνεσθαι ἡδιστος, βίων καλὸς παρὰ θολεροῖς: pro καλὸς scribendum καθαρός: hoc enim invenit ap. *Herodot.* et opponi noverat τοῖς θολεροῖς. Araxis unum ostium ῥέει διὰ καθαροῦ l. 202. Ideo Borysthenes pisces alebat optimos. *Pausan.* IV. [c. 34.] pag. 363. διάφοροι τὸ εἶδος μάλιστα ἰχθῦς ἀναθίσουσιν ἐς τὸν Πάμισον, ἅτε ἐς ἔδωρ καθαρὸν: ubi mox meminit ποταμῶν τῶν θολερωτέρων. Quando componuntur καθαρὸν ἔδωρ, et ἥθος καθαρὸν, opponi solent ἢ ἢ τεταραγμένα καὶ θολερά, velut apud *Dion. Chrys.* p. 402. v. et in *Lysidis* Epistola. *Ioann. Chrysostomus* T. II. p. 448. A. θολερά βεύματα dixit, et καθαράς πηγάς. VALCK. 12. ἅλεις τε ἐπὶ τῷ στομ.) Quod hinc didicerat, suo ipsius oculati testis adfirmat indicio *Dion. Chrys.* init. Orat. Borystheniticae p. 437. Κῆτεά τε, inquit *Herod.* [lin. 13.] μεγάλα ἀνὰ κνήθα, τὰ Ἀντακαίους καλέουσι, παρέχεται ἐς τὰ ἰχθυεῖν. Alit, secundum *Melam*, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt: comparat *Salmas.* in *Solin.* p. 187. v. Τάμχος Ἀντακαίων bis memorat *Antiphanes Athenaei*; [lib. III. c. 88. p. 118. d.] apud quem in *Lyncei* senario scribendum Ὁ δ' Ἀντακαίων μικρόν. [apud *Athen.* IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum iudicavi.] Vid. ad *Hesych.* notata in Ἀντακαίοι. VALCK.

14. ἀντακαίους) Sint-ne antacaei husones, egregie a *Comite Marsilio* in opere Danubiali T. IV. pag. 31. expicti, quaerunt naturae scrutatores. Culta super eo sunt. viri clar. *Io. Matth. Gesneri* observata in *Act. Soc. Latin. Ienens.* Vol. II. p. 20. WESS. — *Acipenseris* speciem alii intelligunt. S.

15. Μέχρι - - Γέβρου χώρου) Γέβρου verum unice. Sic cap. 56. οὐνεμα δὲ ἔχει τόπερ ὁ χώρος αὐτός, Γέβρος. Etiam *Steph. Byz.* WESS.

[16. ἐς τὸν (Γέβρον χώρον) τεσσαράκοντα ἡμερίων πλὸς ἑστί) Iam olim *Scymnum Chium* et *Pomponium Melam* eundem dierum numerum in suis *Herodoti* codicibus reperisse, in *Var. Lect.* monui. *Reizius* vero in Praefat. ad suam *Herodoti* editionem p. xxi. et seq. ex professo hunc locum examinans, collato cap. 18. et 71. cum his quae hoc ipso capite mox subiiciuntur, colligit, non potuisse *Herodotum* h. l. τεσσαράκοντα scribere, sed consentaneum esse,

ut eum intelligamus *τεσσαρεσκαίδεκα* scriptum reliquisse: atque sic ante Reizium iam *Bayerus*, de situ Scythiae agens in Commentar. Acad. Petrop. T. I. p. 411. et *Gatterer* in Isagoge in Histor. univ. synchron. P. II. p. 188. corrigendum censuerant. Consentit *Larcher* in Adnot. ad hunc locum, emendationem tamen in contextum recipere non ausus. *Mannerto*, ut nimius numerus XL., sic iusto minor numerus XIV. videtur, Geogr. Graec. et Rom. T. IV. pag. 76. *D'Anville*, in Comment. Acad. Inscript. T. XXXV. p. 577. quod ad numerum dierum adtinet ab Herodoto editum nihil definire praesumens, satis habuit monuisse, ob cataractas navigationi obstantes, non ultra octoginta leucarum francicarum spatium a mari, computatis cunctis fluvii ambagibus, navigabilem *Borysthenem* esse. S.]

19. τῶν γεωργῶν Σκυθίων) Supra, ἀροτήρων Σκυθίων, νομαδῶν Σκυθίων, tum οἱ γεωργοὶ Σκύθαι: quae quidem deletum alterum articulum adprobant. In numero ἐπὶ δέκα ἡμερῶν aut hic, [lin. 20.] aut c. 18. ubi ἔνδεκα ἡμερῶν, menda haeret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina. *Fontes Borysthenis* in Sendomirensi agro scaturire, *Matth. Miechovius*, *Stanislaus Sarnicius* et alii docuerunt. Conf. *Stukium* ad *Arrian*. Peripl. Ponti pag. 156., praetereaque *Paul. Piasecium Chron.* p. 45. *WESS*.

19. τῶν γεωργῶν τῶν Σκυθίων) Ex syllaba male repetita natum, delendum secundum illud τῶν. Minus bene ceperunt quae proxima praecedunt: [lin. 18.] ἀνθρώπων οὐδεὶς iungi non debuerant: interpungendum, δι' ὧν ῥέει ἀνθρώπων, οὐδεὶς ἔχει φράσαι: nam hinc distat, *fluvii φράσαι τὰς πηγὰς*, quod ex ipsius sententia [l. 23.] οὐδεὶς poterat Ἑλλήνων. φαίνεται, inquit, ῥέων δι' ἐρήμου ἐς τῶν γεωργῶν Σκυθίων τὴν χώραν, qui iuxta hunc fluvium ἐπὶ δέκα ἡμερῶν πλῆθον νέμονται: supra IV. 18. memorantur aliquoties οἱ γεωργοὶ Σκύθαι, quos Graeci, *Olbiopolitae*, adpellent *Borysthenidas*; ubi pro δέκα ἡμερῶν legitur ἡμερῶν ἔνδεκα. Nunquam *Herodoto* dicuntur nisi οἱ γεωργοὶ Σκύθαι. [non οἱ γεωργοὶ οἱ Σκύθαι.] C. 55. *Hyparcis* dicitur διὰ μέσων τῶν νομαδῶν Σκυθίων ῥέων. Aliis similiter saepius opponuntur οἱ νομαδῆς Σκύθαι, et οἱ γεωργοί, *Nomades* et *Georgi*: sic enim vocandi sunt etiam Graecorum interpreti. *Mela* p. 125. *Panticapes Nomadas Georgosque* determinat. P. 131. *vagi Nomades pecorum pabula sequuntur*;

atque ut illa durant, ita diu statam sedem agunt: colunt Georgi exercentque agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. b. [p. 311. ed. Cas.] ubi Georgi ἡμερώτεροι τε ἄμμι καὶ πολιτικώτεροι νομίζονται εἶναι. VALCK. — At iidem, ἀροτῆρες, c. 17, 9. et 52, 11. S.

24. ἐς τὸ αὐτὸ ἔλος) Pulcre recorder τοῦ Αἰσήπου τέλος Strabon. lib. XIII. p. 898. [pag. 602. ed. Cas.] distinctum ab eiusdem ἀρχῇ. Nihil tamen certius revocato, cui oculatus testis Dio Chrysostom. pondus addit, principio Orat. Borystheniticae. Herodot. VII. 127. ἐς τὸ αὐτὸ μέθρον τὸ ὕδωρ συμμίσγοντες: et lib. I. 202. Idem Chrysostomus de urbe Borysthene, κίτται δὲ πρὸς τῷ Ἰππιδί - - οὐ πολὺ ἀνωτέρω τῆς Ἰππολίου καλουμένης ἄκρας, nitidissime veterem et suae aetatis habitum civitatis explanans, et, quod Th. Gale non insuper habuit, Ἰππόλειω ἄκρην Arch. Vallaeque. Videri certe Orator posset ab Herodoto omnem eam descriptionem mutuatus, nisi liquido constaret ἀπὸ τῆς αὐτοψίας rei ipsum notitiam habuisse: optime in Diatriba Casaubonus. WESS.

26. Ἰππολέων ἄκρη) Hippolai promontorium. Genuinam nominis formam Hippoleo Latina iam dederant Vallae, quae postea transiit in Ἰππολέων. Dionis Chrys. locus, Galeo citati, legitur p. 437. b. ubi ἡ Ἰππολίου καλουμένη ἄκρη dicitur esse τῆς χώρας ὅξυ καὶ στερεὸν ὥσπερ ἔμβολον, περὶ δὲ συμπίπτουσιν αἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, τὸ μεταξὺ, inquit, τῶν ποταμῶν τούτων, ἐὼν ἔμβολον τῆς χώρας, Ἰππόλειω ἄκρην καλεῖται. Sequentia Dionis firmant ἔλος in vicinis restitutum in Diss. Herod. pag. 99. Ut Ἰππέλειως, ἰω, occurrunt et ap. Herod. Μενέλειως Χαρίλειως Ἀρμιστίλειως Ἀναξίλειως: sed, qui saepius est ἀρχιμεύς, cur semel [II. 37, 25.] ἀρχιμεύς diceretur? VALCK.

27. ἰρὸν Μητροῦς) Multa pro delubro Matris ex religioso Scytharum cultu Vir Celeb., oblitus Olbiopolitas Graecae fuisse originis, patriaeque religionis tenaces: ἰρὸν Δῆμητρος relinqui in sede potuerat. Vide c. 18., e quo ἐπὶ τῷ Ἰππιδί iustus erit. Sunt urbis incolae Βορυσθενεῖται c. 17. et 78. et seqq., quomodo et Arch., parum adiutus, hoc loco. L. Holstenius ad Steph. idem optaverat. In Dionis Chrysost. Orat. Borysthen. saepe Βορυσθενῖται, cuius dispar sermo. WESS.

27 seq. ὑπὸ τῷ Ῥάνι) Versionis Vallae corrector [Gronov.] ad Hypanin; recte: sed tum scribi quoque debuit ἐπὶ τῷ Ῥάνι: ut IV. 18. οἱ οἰκίσοντες ἐπὶ τῷ Ῥάνι. Sub montem habitantes οἰκίσιν dicuntur ὑπ' ὅρι: qui flumen accollunt; ἐπὶ ποταμῷ, Herod. II. 108. apud quem in istum sensum occurrunt ἐπὶ τῷ Ἰστρῷ ἐπὶ ποταμῷ Ὀάρι ἐπὶ τῷ Μαρσίῳ. Ubique reperientur similia: vulgatum in Pausan. p. 483. ὑπὸ τῷ Εὐρίπῳ, ἐπὶ τῷ Εὐρ. corrigit Graece perdoctus Fr. Sylburg. VALCK. — In Var. Lect. monere debueram ὑπὸ h. l. legi in ed. Wess. et superioribus, neque aliud e mastia adferri, eandemque scripturam in nostro etiam cod. F. obtinere; ἐπὶ vero primum in contextu (uti par erat) posuisse Reizium. Nihil autem permutatione istarum vocularum frequentius. S.

[29. τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν) ἀπὸ idem fere hic sonat ac si dixisset τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς. Similiter IV, 195, 21. τὰ ἀπὸ τῆς γῆσου -- οἰκίται ἐστὶ ἀληθινή. Sic fere etiam VII. 195, 7. τὰ ἰβούλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξου στρατιῆς. S.]

CAP. LIV. [2. Παντικᾶπης) Quem Panticapen hic memorat Herodotus, eum nullum esse, nec umquam fuisse, contendit D'Anville loco cit. p. 579. Etenim Samarani fluvium, quem Bayerus esse Panticapen Herodoti existimat, longe ultra Hylaeam ultraque cataractas in Borysthenem influere. Danvillium Mannertus sequitur. Commode vero Larcher in Indice geographico monuit, fieri posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu erraverit Herodotus. Caeterum ad ipsas doctorum Virorum super hoc argumento disputationes, Lectorem remitto: neque nunc Hypacyrin, aut Gerrhum, aut Hyrgin sive Syrgin fluvios moror, CAP. LV. LVI. et LVII. memoratos, de quibus iidem laudati viri alique Geographi consuli possunt. S.]

CAP. LVIII. 4. ἐπιχυλάτῃ) Unde ἐπιχυλάτῃ [in ed. Gron.] venerit, indictum, forte ex Mediceo, si quidem in Ask. idem. Ex Fabri ἐνχυλάτῃ refingitur ἐπιχυλάτῃ. Poterat pari iure ἐπιχυλάτῃ, ob νομάς ἐνχύλους, pascula succi plenissima in Clement. Alex. Paedag. I. p. 127. Ego vero addubito. Testatur, ex inspectis animalium visceribus, nam ut ἀναγομένοις, aliorum abductis, corrigatur, caussae nihil, prohibetque Suidas; testatur, inquam, ex apertis

[ἀνοργαμένοις] potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. Succis plenissimae si designarentur, earum virtus ac bonitas ex boum palearibus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo ἐπιχυλωτάτη, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? Ἐπιχολος habuit hanc notionem, translata ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: ὀργαῖς ἐπιχόλους Plutarch. dabit T. II. pag. 129. Talis Sophista Philagrus θερμότατος καὶ ἐπιχυλωτάτος Philostrato, Vit. Sophist. lib. II. 8. p. 578. Talis Pan, πρῶτος τὴν ἵνα καὶ τὸ ἐπιχολον αὐτῆς λεαίνων, Icon. lib. II. p. 828. Insuper dubio vacat, herbas huius Ponticae orae mire amaras fuisse, ex Ovidio, cuius ap. Portum versus: [Tristia per vacuos horrent absinthia campos. Et alibi: Terraque de fructu, quam sit amara, docet.] praeterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles, quem mihi doctissimus Berglerus ostendit, in Naxo Πάντα τὰ τετραπόδα tanta fellis copia instruit, ὥστε ἐκπλάττεσθαι τοὺς θύοντας τῶν ξένων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque haec efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐπιχυλωτάτη prorsus ne damnetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipsiens., nunc ἐπιχυλωτάτη unice illi proba. WESS. — In editis postea Animadverss. locum hunc Reiskius intactum reliquit, puto quod in veteri scriptura, quam Wess. revocavit, adqueverit. S.

Ibid. ἐπιχυλωτάτη πασίων ποίων) In aliis est Editis ἐπιχυλωτάτη. T. Fabro tribuitur εὐχυλωτάτη a Gronovio, cui placet ἐπιχυλωτάτη. Neutrum admittit accuratior scribendi modus; cum in χιλῶς prima producat, vox Fabro recte scribitur εὐχυλωτάτη, in Epist. I. pag. 47. In Herodis Attici priori inscriptione versus est 24. Ἡ ποίην χιλῶ εὐαλδέει χλωρὰ δέουσαν. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Hervag. ad cuius oram vir doctus adscripsit, ἐπιχυλωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, εὐχυλωτάτη, ut sic herbam dixerit, quae succum optimum praeberet. Vocem de oleribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponuntur εὐχυλωτέρος et κακοχυλωτέρος apud Athen. II. p. 68. r. et corpori salubris malva dicitur εὐχυλος, p. 58. e. Proxima Herodoti, [lin. 5.] ἀνοργαμένοις δὲ τοῖσι κτήνεσι ἔστι σταθμώσασθαι, ὅτι

τοῦδ' οὕτως ἔχει, partim excitat Suidas in 'Ανοίγει, et 'Ανογο-
 μένους interpretatur σχιζομένοις. De Socrate Alcibiades in
 Platonis Symp. p. 216. D. τὸ σχῆμα, inquit, Σειληνώδες ἔξω-
 θεν περιβέβληται' - - - ἔνδοθεν δὲ ἀνοιχθεὶς πόσης, εἰσθε, γέμει σω-
 φροσύνης: quae ex aliis eiusdem Symp. locis sunt explican-
 da. VALCK. — At sic non explicavit Vir doctus, cur,
 ad iudicandum quam sint εὔχυλοι herbae in illo terrae tra-
 ctu, opus sit ut aperiantur pecora. Quare probabilior *Wes-*
selingii interpretatio; eoque magis, quod in primas voca-
 buli literas ἐπιχ. libri omnes consentiunt, nec vero ullo
 antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum ἐπίχυ-
 λος, idem atque εὔχυλος sonans, in usu graeci sermonis
 fuisse. S.

CAP. LIX. 9. Ζεὺς ὀρθότατα - - - καλεῖται Παπαῖος)
 Non aliam, opinor, ob rationem Iupiter videri potuit He-
 rodotο Scythis rectissime dictus Παπαῖος, nisi quod credi-
 derit hoc nomine Scythis etiam patrem fuisse designatum.
 Homereum illud de Deorum Rege, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Philosophis etiam merito perplacuit, et Platoni, et, quos
 expressit Plato, Pythagoreis: Stobaei Diotogeni p. 332, 16.
 summus Deus dicitur χραστός διὰ τὸ εὐεργετικός τε ἡμιν καὶ
 ἀγαθοδότας, ὅπως δὲ καὶ λέγεται ὑπὸ τῷ Ἰωνικῷ ποιητῇ, (sic
 Timaeo quoque Locro dicitur in fine libelli:) ἔς κ' εἴη
 πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. vide ap. eundem Sopater pag. 312,
 46. Dio Chrys. p. 556. c. Certe nondum articulate fanti-
 bus pueris Scythis sonus idem ac in Graecia primum ex-
 cidit, utpote facillimus enunciatus, ἀπ, πα, παπα, qui-
 bus syllabis Patrem a balbutientibus designari statuerunt
 ab ultima hominum memoria Graeci. Recte grammaticus
 Aristophanes tanquam eiusdem generis προσφωνήεις παιγνιω-
 δεστέρως consideravit voculas ἄππα, πάππα, μάμμα, τέττα,
 ἄττα, similesque apud Eustath. ad Iliad ε'. p. 1159. [1118.
 ed. Rom.] secundum quem ad Iliad. ε. p. 428. [565. ed. Rom.]
 pater non tantum Πάπας, Παπίας, Πάππας, sed et Πᾶς (imo
 Πᾶ) dicebatur, ut mater Μᾶ. [cf. Valck. ad Adonias. p. 382.]
 Non vulgaria, linguarumque origines vestigantibus utilia,
 notavit H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 223. et seqq. In
 Aeschyli Suppl. legitur vs. 897. μᾶ, γᾶ: vs. 901. ᾧ βᾶ γᾶς παῖ
 Ζεῦ. Scripserat in ora libri sui Scaliger: βᾶ, βασιλεύς, ut μᾶ,
 μᾶτις. De veteri atque inde ducto recentiorum usu Pear-

sonus egit in Vind. Ignat. p. 345. Nonnulla dederat Io. Rod. Wetsten. in Epist. Origenis ad Afric. Tandem ex Arriani docet Bithyniacis Eustath. in Iliad. t. p. 429, 1. [pag. 565. ed. Rom.] Iovem Bithynis dictum Πάπαν: et ex his Herodoti, Scythis Παπαῖον. Attigere etiam Spanhem. ad Calim. p. 129. et Wess. in Diodor. III. 58. VALCK.

10. Παπαῖος) Bithyni Iovem Πάπαν parili ratione invocant, Arriano ap. Eustath. auctore. ΘΕΟΥ ΠΑΠΑΙΟΥ in Lapide Persico, modo valeat Ampl. Cuperi (Epist. ad Lacrozum IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui Nostri in animo fuit, Homeri Πάπας. Nullum profecto patris πρῶτον ἀνθρώποις ὄνομα, vere Sopater ap. Stobaeum: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annumero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit arae inscriptio, in Indis iuxta amnem Hyphasidem, Philostr. Vit. Apoll. lib. II. 43. Ex Livii Andronici Odyssea, Pater noster Saturni filie, servavit Priscianus lib. VII. p. 741. WESS.

12. Ἀπριμπαρά) Lapidum epigrammata et Codicum numerus sic volunt. ΑΡΙΜΠΑΡΑ ex scripturae errore in Origene et Valla. Non repeto, quae viri doctissimi Sopin-gius, Küsterus, Alberti ad Hesychium. Indicandae Io. Schef-feri hariolationes Upsaliae Antiq. c. 8. p. 98., quibus Ἀπριπαρά sive Ἀπρι παρά secatur, ut tota terra sit et Germanorum Hertha; et Ἀπρί fit Παρίη, quia Iupiter Papaeus, cuius uxor terra. Satis est indicium. In Scythico Neptuni titulo discordia amanuensium electionem moratur. Θερυπαράδας arripi, ubi libitum fuerit, ex illo potest dissensu. WESS. — Qui etymologicas amat coniecturas, is largam seriem Scythicorum nominum, si minus usquequaque certa ratione, ingeniose utique et erudite expositorum, reperiet in Commentatione inserta Additamentis ad Historiam Univers. ex Anglico sermone in Germanicum translata, Vol. III. p. 43 seqq. auctore F. W. Beer. S.

CAP. LX. 2. περί πάντων τῶν ἱερῶν) In Vallae Latinis apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras, neque templa Scythae, uti praescriptum, dedicabant, nisi uni Marti. Ἱερᾶ non hic fana, sed res sacrae sacrorumque ritus sunt, qui iidem quotiescunque inmolabant; non reticuit Laurentii peccatum Cl. Pauw. WESS. — Licet

templa et aedes diis consecratas non habuerint Scythae, possis tamen haud incommode cum Larchero τὰ ἱερά hic loca intelligere sacris faciundis destinata. S.

5. σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου) *Attracto capite, lora-menti, recte nostras L. Bos interpretatur Obs. Crit. c. 2.* Permutantur phrases, σπάσαι τὸν χαλινόν, et ἀνελκύσαι τὰς ἡνίας. *Fanis extremitas, τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ, Herodoto est ἀρχὴ τοῦ στρόφου. Euripides Hippol. vs. 772. Μουνυχίου δ' ἐπ' ἀκταῖς ἰδὲσαντο Ἰλακτὰς πλισμάτων ἀρχαίς: tortas funium extremitates nuper explicuit vir eximius Ier. Marklandus, cuius Notas in Hippol. praeter cetera debemus elegantissimo Musgravio. ἀρχὴν σχοινίου dixit Diodor. Sic. I. pag. 109, 71. τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχαίς, Lucian. T. III. p. 83. Optimo S. S. interpreti Marklando non poterat omitti Lucaneum Act. Apost. x, 11., coelo demissum instar lintei σκευὸς τίτταρον ἀρχαῖς δαδμένον. Plato de Rep. X. p. 616. c. κατὰ μέσον τὸ φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα τῶν δεσμῶν αὐτοῦ τεταμένα. Ista Lucae dimiserunt intacta Philologi: multa tamen saepe disputantur, de quibus nemo dubitat. In proximis [lin. 7.] vera Petavii et Reiskii est coniectura, περὶ ὧν ἔβαλε, Codicum etiam auctoritate munita. VALCK.*

7. βρόχω περὶ ὧν ἔβαλε) Nitet oratio Ionum consuetudine, qua περὶ ὧν ἔβαλε idem atque περιέβαλε, sicuti ἀπ' ὧν ἔβαλε ἰωῦτόν lib. II. 47. κατ' ὧν ἐπλάσαστο τὴν κεφαλὴν c. 85. et ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην c. 86. Plura Herodoti cultorem effugere nequeunt. Recte priscum περιὼν ἔβαλε eum in modum disiunxerunt Dion. Petavius, correcto quoque Vallae lapsu, ad Epiphanium p. 10. item Pavius et Reiskius. [conf. Gregor. Dial. Ion. §. 47. et ibi Koens] Iam [lin. 9.] οὔτε κατεξάμενος nollem a Galeo vulgato praelatum: precum facta ante mentio est; οὔτε καταρξάμενος subdit, quoniam Graecorum in victimis constantissimum τὸ κατὰρξασθαι. Lege L. Küster. ad Comici Av. 960. et Valck. in Eurip. Phoen. vs. 576. Redibit similis verhorum confusio c. 103. WESS.

CAP. LXI. 1. αἰνῶς ἀξέλου ἰούσης) Hinc Aelianus de Nat. An. XII. 34. Σκύβαι, ξύλων ἀπορία, ἅτινα ἂν καταβύσωσι, τοῖς αὐτῶν ὀστέοις ἔφουσι. Mela II. c. 1. sub fin. Lignorum egen-tes, ignes ossibus alunt: ignes sacros intelligit Is. Voss. ex Herodoto et Aeliano: conf. Salmas. in Solin. pag. 186. Ubi mox [lin. 4.] λίβητας memorat ἐπιχωρίους, μάλιστα Διεβρίσι

κρητῆρες προσμελόντες: expectabimus qui nos doceat, quales isti fuerint Λέσβιοι κρητῆρες, mihi etiam aliunde ignoti. In *Athenaico* quidem Poculorum catalogo Λέσβιον etiam invenitur; sed, qua hunc usum adfirmat, auctoritas *Hedyli*, illa hac in re nulla est: vid. *Casaub.* Anim. XI. cap. 11. VALCK. — *Athenaeum* vide lib. XI. cap. 71. nuperae editionis, et *Animadv.* in *Athen.* Vol. VI. p. 206. Quod paullo ante [lin. 1.] ait ὧδ' ἐσφι --- ἐξεύρηται, alibi τοιόνδε pro ὧδ' dicere adsuevit. S.

4. Λέβητας ἐπιχωρίους) In *Erratis* vir *Celeb.* [Gronov.] ἐς Λέβητας scribi iubet, quod festinanti excidisse opinor: ego praepositionem, utique inutilem, nusquam in schedis animadverti. Fecisset quoque operae pretium, si *Mediceo* Λέβητοις quid indicetur, non celasset. Λέβη *Hesychii* nulli hic usui. *Lesbium*, genus vasis coelati, a *Lesbiis* inventum habet *Festus*; Λέσβιον ποτηρίον εἶδος *Athen.* lib. XI. p. 488. A. WESS. — Licet paullo post dicat Scriptor ἐς τεύτους ἐσβάλλοντες, tamen et hic eidem praepositioni esse poterat locus. Itaque quum *Reiziüs*, *Gronovii* monito obtemperans, sic edidisset, ἔπειτα ἐσβάλλουσι, ἢ μὲν τύχῳσι ἔχοντες, ἐς Λέβητας ἐπιχωρίους, eadem scriptura, me imprudente, in nostrum exemplum propagata est. Et in *Var. Lect.* adnotavi quidem, ἐς h. l. a nostro ms. F. abesse: nunc vero demum animadverto, nullo in codice voculam illam legi, recteque *Wesselingium* cum superioribus omnibus ἢ μὲν τύχῳσι ἔχοντες Λέβητας ἐπιχωρίους edidisse; et sic in nostro contextu rescriptum velim, quemadmodum cautior *Schaeferus* etiam edidit, quum *Reizium* *Borheck* esset secutus. S.

8. ἐς τὰς γαστέρας) Sunt in *Aeliani* Nat. An. XII. 34. hinc derivata. In pellibus coquendi morem Arabes *Beduinos* probasse *Cl. Reiskius* significavit; *Scotos* olim etiam *Barnesius* ad *Euripid.* *Cyclop.* vs. 359., et hunc usque in diem *Tartarorum* plures *Ampl. Nic. Witsen* in *Tartariae* *Descript.* p. 659. WESS.

[14. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχνων ἀπαρξάμενος etc.) *Carnium* et viscerum prosicias deo oblatas ante se (nescio an in ignem) proiicit. conf. III. 24, 13. Aliud est κατάρχεσθαι cap. 60, 9, quod fit priusquam mactatur victima; aliud nunc ἀπαρχεσθαι, mactatà et cortà victimà. S.]

15. τὰλλα πρόβατα) Generale quadrupedum priscis no-

men. *Πρόβατα, πάντα τὰ τετράποδα* Herodotus Δ'. Scholiastes San-Germ., et *Iliad.* ξ'. 124., *Galenus in Hippocr. περί Ἀφρ.* p. 589. et sic in Musis saepissime, ubi passim *oves* vertunt. WESS.

Ibid. καὶ τὰλλα πρόβατα) Et alias *oves*, tum praecipue equos; ista dedit corrector antiquae versionis. Optime dederat *Valla*: immolant autem tum alia pecora, tum praecipue equos. Veteris usus et Hippocratei medicus immemor [*Gronovius*, medicam manum versioni *Vallae* adhibere parum felici subinde successu conatus,] haec quoque voluit mutata. *Τὰ ἄλλα πρόβατα* sunt, quae dicuntur in vicinia τὰ ἄλλα ἱρήια, et τὰ ἄλλα τῶν κτηνίων, uti legit *Valla*, cui concinit *Cod. Arch.* Veteribus utique quaevis pecora, inter edendum etiam quatuor pedibus προβαίνοντα, πρόβατα dicebantur. Eam in rem haec etiam *Herodoti* advocat *Eustathius* in *Odyss.* λ'. pag. 384, 14. [pag. 1649. ed. Rom.] et multa tradit, aliunde ignota, ex *Aristophane Gramm.* ad *Iliad.* λ'. p. 828. [pag. 877. ed. Rom.] *Herodotus* VII. 171. λιμὸν τε καὶ λοιμὸν γενέσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ τοῖσι προβάτοις. *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 356, 29. χρήματα καὶ πρόβατα διαπραχάν. *vid. Foesii Oecon. Hippocr. voc. Πρόβατα*, *Spanhem. in Catl. Hymn. Apoll. vs. 51.* VALCK.

CAP. LXII. 2. τῷ δὲ Ἀρνή ὧδε) Ex scriptis codicibus, quod vir doctus [*Reiskius*] voluit, interpunxi scriptique, τῷ δὲ Ἀρνή ὧδε κατὰ νομοῦς etc. [Olim κατὰ νόμον prisco ritu intellexerat *Valla*.] Fuit *Seythia* in praefecturas descripta, quibus singulis suis νομάρχης c. 66. Hos per regionis tractus dispersa ἀρχήια erant [*curiae, comitia, loca ad quae populus conveniebat*] et sarmentorum strues, mirae longitudinis et latitudinis, quarum neutram sollicito. Nonne tamen inconmodum et otiosum, [lin. 5.] tribus stadiis congeriem istam [altitudinem istius congeriei] fuisse minorem, adscribere? Quis tam alte eductum cumulum exspectare posset aut suspicari? Videtur omnino certus pedum cubitorumve modus, quo minorem illam exaggerationem scripserat, deficere. Sic *D. Petavius* ad *Epiphan.* p. 10: a quo non dissentio. Adde *Reiskii* de hac prodigiosa struice iudicium *Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 105.* WESS. — Susplicari possis, ὕψος δὲ σταδίου ἔλασσον scripsisse *Herodotum*: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem

Herodot. T. V. P. II.

Q

evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quae ligno carebat. Caeterum de cultu isto, quem ad Martem deum Herodotus refert, consuluisse iuvabit quae auctor Commentationis illius, quam supra ad cap. 59, 12. laudavi, §. 121. p. 72. disputavit. S.

2. κατὰ νόμους) Dum vertunt, prisco ritu [ut Valla,] vel legitimo ritu, [ut Gron.] ad eundem offendunt lapidem, ad quem saepius interpretes in rebus Aegyptiacis multos indicavit errores Leopard. Em. VII. c. 18. Κατὰ νόμους scribi debet, et converti, in singulis nominis, sive praefecturae. Sunt nobis multo quidem notiores νομοί, praefecturae, in quas divisa fuit Aegyptus; neque tamen dubito quin hic Scythiae nomini designentur. Ut in Aegypto nomini suos habebant Praetores, quos Νομάρχας adpellant Graeci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant Herodoti c. 66. Ἀπὸ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἰκάστου ὁ Νομάρχης ἰκάστος ἐν τῷ ἐαυτοῦ (sic lego:) νομῷ κινᾷ κρητῆρα οἶνου, ἀπ' οὗ πίνουσι τῶν Σκυθίων ὅσους etc. Quae hic sequuntur ap. Herod. [lin. 4.] Φρυγῶν Φάκελοι συννιάται, sine Scriptoris nomine leguntur in Etymologico M. pag. 599, 23. parenti suo tributa ap. Eustath. ad Iliad. η'. p. 566, 17. [pag. 689. ed. Rom.] ubi vocem Φάκελοι [Φάκελλοι scribens] litera onerat superflua. μέγαν Φάκελον ξύλων dixit Eurip. Cycl. vs. 241. Fasces virgarum, φακέλους βάδων, Herod. IV. 67. φακέλους ὅλης ἀγρίας, Thucyd. ap. Ammon. in voc. Φάκελος. VALCK.

9. ὑπὸ τῶν χειμῶνων) Cl. Pavius ὑπὸ χιόνων. Receptum, ipsas nives suo ambitu complexum, probatius. Fortasse non deerunt, quibus [lin. 10.] ἐπὶ τούτου δὲ τοῦ σηκοῦ blandietur. Ego Scholion censeo: mox iterum ἐπὶ τὸν ὄγκον τῶν Φρυγῶν. [At suspicari licet, vocabulum hoc ex posteriori loco in superiorem a nonnullis fuisse translatum. De voc. ἐπὶ vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium cap. 19.] Qui autem gladii olim Scythia cultus, idem Hunnis, Ammianus lib. XXXI. 2. p. 673. Nec templum apud eos visitur aut delubrum ---: sed gladius barbarico ritu humi figitur nudus, eumque ut Martem --- colunt: ubi docte et copiose Lindenbrog. et Vales. Id observo, καὶ δὲ καὶ τοῖς δ' [lin. 13.] acinaces, quos singulos in regionibus depositos plus venerabantur, quam ceteros suae nationis deos, monstrare. Quae, uti vera sunt, prohibent omnem verborum novationem. WESS.

10. ἀκινάκης) Martis bellive symbolum, Scythis cultum Ensem nihil habebant causae cur riderent Graeculi Romanique, rudes lapides et ligna male dedolata pro Deabus amplexantes; vide *Luciani* *Iup. Trag.* T. II. p. 690. *Brodae* *Miscell.* V. c. 6. *Melae* verba dedit *Salmas.* in *Solin.* p. 188. Apud *Suidam* [et *Etymologum* p. 48, 31.] ex *Herod.* profertur Ὀκινάκης, et τὸν ὠκινάκην. ὁ ἀκινάκης contrahi potuit in ὠκινάκης: qualia sunt et apud Nostrum plurima. Paulo post [lin. 13.] *Vallam* legisse suspicabatur *Io. le Febvre*, καὶ δὴ καὶ τὸ ὦδ' ἔτι πλεονάζουσι ἢ τοῖσι ἄλλοις διόσι: quae mihi quoque vulgatā multo melior videtur lectio. VALCK. — Vulgatam percommode *Wesselingius* defendit. S.

24. τὰ ἄλλα ἀπείξαντες ἱερῆα) Per sane tritum in *Musis* ἀπείργειν, usu longe diverso. [pro communi ἀπείργειν.] *H. Stephan.* *Thes. App.* p. 484. „Ἀπείργω, ab ἔργω significante facio. Affertur ex *Herodoto* ἀπείξαντες ἱερῆα ἄλλα, pro ubi cetera sollemnia confecerint.“ Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda desit, quae melior adsumi notio queat. Placuit *Cl. de Pauw* ex *Steph.* margine ἀπείξαντες, quo ad ἐξάργματα veterum, cum particulae intersectorum corporibus desecabantur, relato, vertit, et dein alias victimas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερῶν lib. III. 24. IV. 62. [voluerat puto *Vir doctus* „qua oportebat ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερῶν, coll. III. 24, 13. IV. 61, 14.“] *Hom.* *Od.* Γ'. 446. Sunt et aliena ἐξάργματα, sicuti a Criticis explicantur ad *Apoll. Rh.* IV. 478. Equidem, si quid in voce maculae, ἀπαραξάντες h. e. ἀποκόψαντες, amputantes et mutilantes, praeferrem. Vid. *Iliad.* Π'. 116. et hoc *Synesii* *Provid.* pag. 118. B. Ἐφίσταται δὲ τις Σούθης τὴν κοπιδὰ σκαρδάμνος, ὡς ἀπαρξάων τῆς ἀνθρώπου τῇ κεφαλῇ. At ea hario-latio. Iustum est κτερεῖ, [lin. 25.] siquidem κτερεῖ, et eius moduli alia pleraque, in his libris numerum dant pluralem. *Lucianus*, modo is auctor *Astrologiae* et *D. Syriae*, ab Ionum eo more descivit. Confer *Cl. Reitzium* ad *Deam Syriam* c. 32. WESS. — Non sollicitandum videtur ἀπείξαντες, licet nunc longe diversa atque aliās notione accipiendum hoc verbum. ἔρξα (sive a praes. ἔρξω, sive ἔρδω, sive potius ab inusitato ἔργω derives, unde praet. med. ἔοργα) vim habet praeteriti temporis verbi ἔρδω, et fecit

significat. Quare, ut *θύσας ἔρδαν* est *sacra facere, victimas caedere*, I. 131, 7. coll. 132, 6. utque apud Hesychium Ἐρξον, θύσον, legimus; sic ἀπέρξαντες τὸ ἱεῖμα (praepositione ἀπὸ in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40, 15. dictum) commodè significabit postquam caedendarum reliquarum victimarum finem fecerunt. S.

CAP. LXIII. [1. οἱ δὲ οὗτοι οὐδὲν νομίζουσι) *Valla: sues pro nihilo putant. Gronov: sues nihil morantur. Rectius H. Steph. in ora: suum nullus est illis usus. Sic enim νομίζειν Nostro idem est atque χεῖσθαι, uti: et aliàs quidem cum accusativo casu aut cum infinitivo construitur, sed et cum dativo casu, ut Φωνῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, sermone utuntur Scythico, IV. 117, 1. S.]*

CAP. LXIV. 7. καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς) *Bona sunt, non infitiente, qui ante mutaverat, Reiskio. Legitimum praeterea ἐκσεῖς Codicum auctoritate, tum maxime σαρκίσας, [lin. 8.] a quo vim, modis illatam variis, Pollux arcet: Ἡρόδοτος δὲ, Σαρκίσαι, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελεῖν. Quae, cum Grammaticus omnium versetur manibus et Iungermannii exstet admonitio, latere potuisse, mirum accidit. Aem. Portus a veritate proxime afuit, ὀργάσας itidem [lin. 9.] ex futili ὀργίσας fingens. Suidas, Ὀργάσας, μαλάκας, ex Glossis, ut opinor, Herodoteis, unde gemina in Lexic. Timaeus. Melius tamen schedarum ὀργήσας, unde originem ὀργίσας accepit, ex ὀργάω. Ruhnkenius ad Timaeum p. 130. praeclare. Scythicum institutum sic auctor inter Fragm. Pythagorea explicat p. 713. τοὶ δὲ Σκύθαι καλὸν νομίζοντι, ὃς ἄνδρα κανὼν, ἐκδεύρας τῶν κεφαλῶν, τὸ μὲν κέμιον πρὸ τοῦ ἵππου φορεῖ. Cui scriptori κόμιον, qua forma προκόμιον alii, pars est pellis, capiti detractae, crinibus vestita, quae Nostro χειρόμακτρον, mantile. Atque haec paucis: nam ut doctorum in coniecturas grasser, nec libet, nec licet. Mutata Vallae et aliorum Latina sententiam habent sinceriolem. WESS.*

8. σαρκίσας βοῶς πλευρῇ) *Perperam Latine vertunt, aut etiam tentant. Si quid novandum, scriberem, σαρκήσας: quod esset a σαρκῶν, sicut vicinum ὀργήσας ab ὀργῶν. Vide Ruhnken. ad Tim. p. 130. et Wesseling. Diss. Herod. p. 155. Horum loco frequentiora sunt ὀργάζειν et σαρκάζειν: hoc notat carnem detrahare, et Herodoteum verbum (scriptum*

ibidem quoque *σαρκίσαι*) Pollux exponit τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφαιρῶν, II. 253. Scythia bovis costa carne detracta corium manibus subigit, atque emollito utitur tanquam mantili: *σαρκήσας βοὸς πλευρῇ διΐκει τῇσι χερσὶ, ὀργήσας δὲ αὐτὸ ἄτε χειρόμακτρον ἔκτεται*. Ἀποσχυβίζειν, pellem detrahere, cum his comparat Salmas. in Solin. p. 827. VALCK.

CAP. LXV. 3. πᾶν τὸ ὑπερβιν τῶν ὀφρύων) Haud inconcinnum τὸ ὑπερβιν Cl. de Pauw. [qua quidem novatione nil opus.] Calvam Scythae purgabant, ut poculum esset, non quod infra supercilia. Eadem tamen, ubi nihil mutet, sententia. Serra postquam abscederant quod infra supercilia, expurgabant capitis calvam: *ἐκκαθαίρει* non spectat proxima, sed *κεφαλᾶς* aut *κεφαλῇ*. Barbaram consuetudinem (ad Hunnos, Langobardos, Avares, Bulgaros tramissam) habet Strabo lib. VII. p. 460. [p. 300. ed. Cas.] atque alii, de quibus c. 26. WESS.

11. πόλιμον προσέθηκαντο) Vindob. προσέθηκαντο venit in Abreschii coniecturam. Conveniret πίνθος μέγα προσέθηκαντο lib. VI, 21. nisi προσέθηκαντο plures illic schedae: par discordia in Thucydidis ἔχθραν οἱ προβέβητο lib. VIII. 85. Laudo tamen. Mox hiulca esse verba, explendaque, οἱ δὲ οἱ συγχάρινοι, ταύτην τὴν ἀνδραγαθίαν λένουσιντες opinatur Reiskius. Quo semel admissio consilio, veterum commentariis inculcari plura possunt et prorsus arbitraria. Ego cum Gronovio facio. WESS. — Nempe, pro olim vulgato λέγεται, recte Gronov. λέγοντες ex msto recepit: nec turbare nos debet pluralis hic numerus, quamvis praecesserit singularis ἐπιλέγει, et ὥς οἱ. Sic enim frequenter Herodotus a sing. ad pluralem transit, et vicissim: quemadmodum paullo ante, *προειῦσι δὲ τοῦτο* — — — *καὶ ἦν ἐπικρατήσῃ*. Multo autem commodius, me iudice, progreditur h. l. oratio delecta τὴν articulo, qui post ταύτην olim erat intersertus. S.

CAP. LXVI. 6. ὄνειδος δὲ σφι etc.) Mela fere convertit II. c. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud eos habetur eximius; ceterum expertem esse caedis inter opprobria vel maximum. Qui plurimos interfecere [lin. 8.] οὕτω σύνδυο κύλικας ἔχοντες πίνουσι ὁμοῦ. Sequentia Melae verba tentat Salmas. in Solin. p. 192 seq. ad Herodotea accommodare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis iunctis, quae combinata tenerent. Ita loquebantur Graeci, dicentes σύνδυο,

·*σύντρες, σύνπιντε*: neque enim cum Criticorum infeliciissimo Sam. Petilo ad Legg. Att. p. 358 seq. sollicitarem Hyperidis verba apud Harpocrat. in Συμμορία' σὺν πίντε καὶ ἐξ τριηραρχούντες. Ego, inquit Demosth. contr. Mid. p. 362. *ἰτρηράρχουν, ὅτε σύνδυο ἤμεν οἱ τριηραρχοί, quum bini communi sumtu triremem instruebamus. σύνδυο ἰδοξε χορηγῶν, archonte Callia, secundum Aristot. in Schol. ad Arist. Ran. vs. 406. Machon Athenaei VIII. p. 337. D. καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκῶν σύνδυο.* Idem adhibent Plato T. III. p. 282. E. et Xenophon p. 222, 2. *σύνδυο καὶ σύντρες* est apud Lucian. T. III. p. 506. et Iamblich. de Vit. Pyth. p. 82. *κατὰ δύο* et *κατὰ τρεῖς* adhibentur eodem sensu. VALCK. — *σύνδυο κύλικας ἔχοντες, iuncta bina pocula habentes* interpretatus sum praeceuntibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a Valek. citatis, nil aliud dixisse Noster videtur, nisi *bina pocula singuli habentes. S.*

CAP. LXVII. 1 seq. *μαντεύονται βαβδαῖσι ἱστύησι*) Non nescio, quid pro vetere ἱστύησι adferri queat. Placet insstos duces sequi. Ligna ἱστύα habet Theophrastus Hist. Plant. lib. V. c. 4. et alibi. Vaticinandi Scythicum hoc genus ex Herodoto attigit Schol. Nicandri Ther. vs. 612. aliarum nationum βαβδομαντεῖα non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De Chaldaeis Propheta Ezech. c. xxi, 21. ubi ill. Grotius erudite, et Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 328. Adde, quae Casaubon. in Strabon. lib. XV. p. 1065. [p. 733. ed. Cas.] Lindenbrogius ad Ammian. lib. XXXI. 2. et Bulengerus Divinat. lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. WESS.

7. *Οἱ δὲ Ἐνάρες, οἱ ἀνδρόγυνοι*) Nisi codices copulam induerent, scribi cum viro docto [Gronov.] *οἱ καὶ ἀνδρ.* potuerat. Ἐνάρες etiam lib. I. 105.; ubi θηλή eorum νοῦτες, cur hic ἀνδρόγυνοι effeminati et molles, clarissime exponit. Statim τρέχα [lin. 9.] bene habet, offertque virgulae divinatoriae, a Vallemontio et vulgi credula superstitione mire laudatae, quoddam genus. Credulitatis enim superstitiosae propagines laete semper surgunt, et ab radicibus everti renuunt. WESS.

7. *καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι*) Enaries, qui sunt androgyni; Valla: Dgit itaque, quod et H. Steph. animadvertit: Ἐνάρες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι: atque ita cepit ista Iac. Tollius ad Longin. p. 163. ubi multis pertractat Longino visum ἀμίμητον τὸ

τοῦ Ἡροδότου, Θήλειαν νοῦτον, I. 105. adpellantis, ut opinor, quod Faber et Boileavius putabant designari, nempe τὰ γυναικεῖα: sive αἰμορροΐδας, forsan velut in mulieribus μηνιαίας. Hoc statis temporibus recurrente fluxu debilitati fiebant εὐνοῦχοι, et ἀνδρόγυνοι, sive ἡμιαῤῥινοι, et, ut in gripho veteri dicuntur, ἄνδρες οὐκ ἄνδρες. VALCK. — Vide ad I. 105, 15. et 18. notata. S.

CAP. LXVIII. 9. διαλελαμμένος) Schol. in Aristoph. Ecclesiaz. vs. 1082. μέσος εἰλημένος, bene, sicuti c. 94. Iusiurandum per solium regis hinc abiit multorum in conmentationes, etsi apud Scythas nullum. Ἰστίν, Vestam, regiosque Lares, [τὰς βασιλικὰς Ἰστίας, lin. 5.] in intimis regiae penetralibus coli solitos, deierantes adpellabant. Παρὰ πᾶσι σχεδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις sollemnis ea religio erat ap. Diodor. lib. V. 68. Scythae Vestam inter numina locarant, Ἰστίν τὴν Σκυθίων βασιλειαν dictitantes infr. c. 127. Vallae Latinis error debetur. WESS.

16. καταδήσῃσι ἐπιορκῆται) Athenis atque alibi quorundam criminum in iudicio convictos manebat ὁ δέσμος. Variis enumeratis, ἅπασιν, inquit, Demosth. contr. Timocr. p. 453. οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δέσμον προλέγουσιν· ὁ δὲ σὸς λελῦσθαι δίδωσιν. Xenoph. Ἀπομν. I. p. 419, 3. κατὰ νόμον ἐξεῖναι παρανομίας ἐλόντι καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. Vel ista sola monstrant, qua figura loquendi Καταδῆσαι ponatur pro καταδικάζσαι, convictum condemnare: sunt eximie iudicis ista, καταδικάζσαι, et ἀπολύσαι, absolvere. Antiphon frequenter opponit ἀπολύσαι et καταλαβεῖν, p. 119, 34. p. 123, 43. 126, 37. ἀπολύσμον et καταλήψμον, 129, 4. Similiter apud Herodot. hic opponuntur, ἥν μὲν καταδήσῃσιν ἐπιορκῆσαι - - ἥν δὲ ἀπολύσῃσι: atque ita lib. II. c. 174. ὅσοι μὲν αὐτὸν - - ἀπέλυσαν μὴ Φῶρα εἶναι, et ὅσοι δὲ μιν κατέδησαν Φῶρα εἶναι. Reiskius utroque loco κατέδησαν scribendum opinabatur: si fori non habebat Graeci perspectam rationem, illud tamen noverat, καταδῆσαι et ἀπολύσαι etiam in aliis rebus opponi velut contraria: in Magicis defigere καταδῆσαι, defixum liberare atque absolvere dicebatur ἀπολύσαι: de captivis legerat adhibita ἐλευθέρωσαι et καταδῆσαι. Si placebat adeo καταφῆσαι et κατέφηναι, cur non in vicinia scribebat etiam ἀποφῆσαι et ἀπέφηναι? Quae tandem isthaec est sincera quaevis incrustandi voluptas? Nonnunquam tamen con-

iecturas proposuit, quibus multa redimit incogitanter atque ita scripta, ut Doctorum hominum non satis illum reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXIX. 2. ἀμαξαν καμάρης) An hinc, Καμάρης, δίσμης, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: apta erunt et nexa πλήσωσι καμάρης Φρυγάνων fasce cremiorum. Haec Cl. Abreschius Dil. Thucyd. p. 243.; cui nullus refragaret, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρας in curribus novit Herodot. lib. I. 199. et ex eo Polux. Καμαρωτόν ἄρμα Athenaeus lib. IV. 7. [p. 139. F. ubi, quae fornicata carpenta in lat. vers. nominavi, potueram cum Casaub. in Animadv. tectos currus dicere.] Quo de curruum genere erudita plura T. Hemsterhusius ad Comici Plut. p. 369. ἀμάξης καμάρεν longe vulgato praeferens: Hesychii καμάρα, quae vera magni viri emendatio, ἢ ἐπὶ τῆς ἀμάξης σκηνῇ per hic accommodata. Equidem, si quid putandum, huc irem; quamquam, ut quod sentio, dicam, καμάρης vox, damnata a Codicibus, irreptitia videtur. Μοχ ἐμπεδῆσαντες [lin. 3.] probum, et στομάσαντες idem ac, φμῶσαντες, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. Schottum ad Append. Prov. Vatic. p. 273. WESS.

2. ἀμαξαν καμάρης) Dabit forsitan olim Codex scriptus ἀμάξης καμάρεν, quod placebat Hemsterhusio ad Schol. in Arist. Plut. p. 369. Quod vir Clar. ex Hesychio Καμάρης hic interpretatur δίσμης, ut dici censeatur ἀμαξα sarmentorum impleta fasciculis; primum cuperem edoceri, quo modo fascis sarmentorum dici possit καμάρη Φρυγάνων; unius Hesychii perexigua est in talibus auctoritas; deinde qualis fascis ille fuerit. ἀμαξοπλήθης? Sarmentorum fascies Herodoto quoque sunt Φρυγάνων φακέλοι c. 62, 4. Φρυγάνων δίσμαι Hesychio, in Ἀγκαλίδες, ut alibi δίσμαι δραγμάτων. δίσμας δικανικῶν λόγων dixit Aristot. apud Dionys. Halic. T. II. p. 163. In proximis, [lin. 3.] ἐμπεδῆσαντες τοὺς μάντιας καὶ χεῖρας ὀπίσω δῆσαντες, variabunt forte Codd. utitur certe Valla eodem verbo, quo supra c. 60. in istis ἐμπεδοισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Συμποδίσας redditur συνδῆσας τοὺς πόδας in Schol. ad Aristoph. Rân. vs. 1560. συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν, Plato de Rep. X. p. 615. E. Sed Herodoteum est ἐμπεδῆσαι,

pro πένυς ἐνδύσαι, compedibus constringere. VI. c. 23. Scythien Hippocrates πιδήσας - - ἐς Ἴνυκον πάλιν ἀπίπτει. *Homericum Aeschylus* aliique adhibuere. VALCK.

CAP. LXX. 1. "Ὁρκια δὲ ποιῶνται Σκύθαι ᾧδε) Ubi de Scythis Mela II. c. 1, 112. Sauciant se qui paciscuntur, extemtumque sanguinem ubi permiscuere degustant; illustrat Is. Voss. barbaris gentibus usitatum morem, duo tractans Herodoti loca, hunc quidem altero felicius; nam docte corrigit in his, τὺφαντες ὁπίατι ἢ ἐπιταμόντες μαχαίρῃ σμικρὸν τοῦ σώματος: sed minus bene interpretatur ista e lib. I. c. 74. ἐπιδὼν τοὺς βραχίονας ἐπιταμώνται ἐς τὴν ὁμοχροίην, τὸ αἷμα ἀναλίσχουσι ἀλλήλων. Verae interpretationis vocis ὁμοχροίην, quam dedit ad Aesch. Socrat. [III. 15.] vir doctus [Horreus], auctor est Mer. Casaubonus in Notis ad istum M. Antonini [IX. 3.] locum, quem ultimum excitat: Postquam brachiorum summam cutem secuerunt, mutuam sanguinem delingunt: ad haec nostrum ille locum commode comparat; sed ad Antonini sui ἀφικάρδιον aptius composuisset Theocritea ex Eid. I. 35. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἀπτεται αὐτὰς. Eurip. Hec. vs. 241. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσί μου. Lucian. Nigrino §. 36. ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἀπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν οὐ δὲ ἀπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχροίας. Quod illic τὴν ὁμοχροίην, summam cutis superficiem, hic vocat Herodotus σμικρὸν τοῦ σώματος: ad quem praeter Vossiana conferri possunt verba Posidonii ap. Athen. II. p. 45. f. VALCK.

4. τὺφαντες ὁπίατι) Placet ὁπίατι Vossii ad Melam lib. II. 1. et Hemsterhusii in Polluc. X. 141.; nam rescripta, valida minus sunt, nec vocabulo lucem adspargunt, "Ὀπίας et ὁπτίον servavit Pollux, ὕπιας quis tandem? Lucianum Toxar. c. 37. in ipsa re Nostro ferme consentire, praeter alios Hutchinson ad Cyri Ἀναβ. p. 127. non oblitus fuit. WESS.

CAP. LXXI. 7. ἀνήσεν) Si darent Codd. formam restituerem ἀνήθου, quibusvis usitatam, etiam Poëtis, Alexidi, Eubulo, Theocrito, Moscho. Suos etiam mores dialecto saepe sequentes Lacones lenius tamen σ litterae θ supponebant; molles Iones non item, quantum memini, in talibus; nam βρωμός et similia diversi sunt generis. VALCK. — Ἀνησεν h. l. cum Valckenario Schneiderus in Lexic. crit. anethum interpretatur, quod aliàs ἀνηθον vel ἀνηρον. Larcher

cum *Valla*, cuius versionem *Wess.* tenuit, anisum intelligit, quod rectius *άνισον*: pro quo quidem apud *Athen.* IX. 371. d. *άνισον* scribit vetustissimus codex, quemadmodum apud Nostrum h. l. *άνήσου* dant mss. *Pass. F. Pa. Pc.* Quare optioni locus est: utriusque quidem plantae aromaticum semen. *S.*

11. *τρίχας περιτάμνεται etc.*) Transilierunt haec librarium oculi *Florentiae* atque alibi: occasionem dedit *ἀποτάμνεται*. Nollem *βραχίονας περιτάμνεται* explicatum de amputatis brachiis, ut omissorum causa defenderetur. In Scythico luctu convulnerant et inciderunt brachia ad sanguinem eliciendum, quod *περιτάμνεται*. Nihil aliud. Vide lib. VI. 59. *WESS.*

15. *ἐς τοὺς πρότερον ἦλθον*) Additamento *Arnaldi* ὥς οἱ ἐς τοὺς πρ. carere possumus. Verti satius fuerat, illi vero eos comitantur, ad quos prius venerunt. Quod porro [lin. 18.] καὶ ἐν τοῖσι ταφῇ εἰσι corrigit, laudare non debeo. Posuerat *Herodotus* in *Gerrhis* regum sepulcra, repetitionis ratio nulla: praesertim cum *Codd.* conmodi quid et opportuni repraesentent ἐν τε τοῖς ἔσχατα κατοικημένοις --- καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, inque ultima incolentibus adsunt --- et illis in sepulcris. *Valla* id habuit, superioribus bene congruens. Non abludit ex lib. I. 104. τοῦτο δὲ παραμειβομένοις, εἶναι ἐν τῇ Μεδίκῃ. Vide et *Elsneri* Schediasma p. 55. *WESS.*

15. οἱ δὲ σφί ἔπονται, ἐς τοὺς προτ. ἦλθ.) Plures novi, qui ad haec adhaeserint; mihi non videntur obscura, neque adeo corrigenda. *Scythae* οἱ *Βασιλῆες*, Regum funera curantes, rite compositum cadaver curru devehebant ἐς ἄλλο ἔθνος. Ad quos primum venissent, hi soli τοὺς *Βασιλῆους* sequuti, cadaver per singulas gentes circumductum, cum illis adeoque, *Gerrhos* usque prosequerantur: ταφῇ τῶν *Βασιλῶν* ἐν *Γέρροις* εἰσι: leguntur ista paulo superius. Quae vero sequuntur verba, ἐν *Γέρροις* ἔσχατα κατοικημένοις εἰσι τῶν ἰθὺς τῶν ἀρχόντων, καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, illa mihi quoque videntur ut visa fuerunt mendosa *G. Arnaldo* *Animadv.* p. 164. Libenter auctori suo relinquimus vulgatorum explicationem, quam dedit *Iac. Elsner* in *Schediasmate* Crit. c. vi. Primum suspicor e proximis syllabis οἰσι male fuisse repetitum εἰσι, nisi natum sit ex *τιβίσι*: hoc, vel Ionice *τιβίαι*, suo loco reposito, nihil in his desiderarem, si sic scripta

legerentur alicubi, ἐν Γόρῳι, ἴσχατα κατοικημένοις τῶν ἰθὺς τῶν ἀρχουσιν, τίλλασιν (τὸν νίκην nempe) ἐν τῇσι ταῖσι. Aut fallor, aut sequentia talem poscere videntur lectionem. VALCK. — Equidem *Wesselingium* probō. S.

21. ἡψὶ καταστρεφάζουσι) *Laurentii pallius contegunt explorat Portus et uberius Georg. Annaldus Animadv. c. 30. Vide et lib. II. 96. et Dion. Chrys. Or. XIV. p. 219. ad haec Herodotea alludentem.* Barbarus contumulandi mos, etsi Scythae, in sacra Christianorum transgressi, eum abdicarint, *Theodoreto Or. ad Graec. IX. p. 129. teste, nondum plane in Tartariae Lithuaniaeque oris cessat. Vide Memor. Seyth. Bayeri. Comment. Acad. Petrop. T. III. p. 359. WESS.*

CAP. LXXII. [7. ἐξελόντες αὐτίαν τὴν κοιλίην, καὶ καθήραντες, ἐμπιπλάσιν ἀχύρων etc. Haec planissime firmant ea quae a nobis ad II. 86, 16-21. disputata sunt; ubi ad hunc Nostri locum debueram provocare. S.]

9. ἀψίδος δὲ ἡμῖν ἐπὶ ξύλῳ δύο στήσαντες ὕπτιον) Delevi vocem ἡμῖν, imprudenter ex praegressis iteratam. Interpuncti praeterea, καὶ τὸ ἕτερον - - ἐπ' ἕτερα δύο, καταπήξαντες τρέσσω τοιούτῳ πολλά ταῦτα: quippe artius nexa prius, quam res desiderabat. Atque hic utor consensu Pavii et Reiskii. Mox Abbas Melotus et Reiskius κατὰ μήκεια [lin. 12.] per equorum longitudinem, vere: requirit oratio hanc notationem, probantque Ask. schedae. [quae commodè etiam insertum dedere τὰ articulum.] Gemellum ferme νεκροῦ ἐκάστου παρατὴν ἀκάνθαν, quod sequetur. Dabit equi tale spectaculum, ex ultima Tartaria transmissum, *Ampl. Nic. Witsen Descript. Tartar. p. 81. ostentaturque Leidae non dissimile in tabula. WESS.*

[23 seq. κάτωθεν δὲ ὑπέρχει) Turbata aut pendens videri poterat orationis structura: ἐπὶ αὐτῇ - - διαλάσσει - - , κάτωθεν δὲ ὑπέρχει τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ἐς τὸν πηγνύουσι. Quem locum tractans *Werfer Act. Philol. Monac. T. I. p. 118 seqq. commodè monuit, particulam δὲ hic similiter poni atque aliàs γὰρ ponitur in propositione incidente et quodammodo caussali. Nempe, nisi prorsus abundare statueris δὲ particulam, sententia in hunc modum erit concipienda: postquam lignum - - transfixerunt, quum infra emineat pars huius ligni, hanc partem defigunt in foramen etc. Sic*

istud τὸ valebit τοῦτο, sicut τὸν c. 36, 3. valet τοῦτον, et similia multa. S.]

24. ἐς τὸ ῥημον) Τὸ ῥημον Grammaticus [cui glossae Herodoteae debentur] reddit τῇ ῥημα. Vide clar. *Wess.* ad *Diador.* lib. II. [c. 8.] p. 121. VALCK. — In plerisque quidem Glossarum exemplis Τόρνιον, et Τόρνος apud *Suidam* legi, monuit idem *Wess.* in Notis ad Gloss. Sed τὸ ῥημον tenent *Herodotei* libri omnes, firmatque *Hesychius* aliique auctores a *Schneidero* in *Lexico crit.* laudati. S.

25. ἐπιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα ἱπτίας τοιούτους) περὶ τὸ σῆμα *Reiskius*; et sic *Valla* fortasse legit, sive potius περιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα etc. Codex scriptus si daret περίξ, una cum interpretamento κύκλῳ, commode servari posset ἐπιστήσαντες. VALCK. — Malunt docti viri περιστήσαντες, aut τῷ σήματι, aut περὶ τὸ σῆμα, ut niteat oratio. Sed nitore nihil decedet, si verba consideres, στήσαντες δὲ κύκλῳ ἐπὶ τὸ σῆμα, quod Scriptor voluisse censendus est. *WESS.* — Utique sollicitari ἐπιστήσαντες non debet, quod proprie significat, statuerunt contra, adversus, coram; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum *Wess.* intelligere ac si dixisset *Herodotus*, στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα, quemadmodum VIII. 79, 5. αἰτστάς ἐπὶ τὸ συνέδριον, et καταστάς ἐπ' αὐτὰ (τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων) III. 156, 8. Sed ad ipsum verbum ἐπιστήσαντες facile etiam per se intelligitur τῷ σήματι aut ἐπὶ τὸ σῆμα, quum praesertim continuo adiciat auctor κύκλῳ τὸ σῆμα, quod idem valet ac περίξ τὸ σῆμα: nam, ut περίξ, sic et κύκλῳ cum accusativo casu construitur. cf. IV. 180, 14. scil. per ellipsin praepositionis περὶ, quemadmodum ἄμα cum dativo per ellipsin praepositionis σύν. S.

CAP. LXXIII. 3. ἐν ἀμάξῃσι) Male ἐν ἀμάξῃ *Mediceus*. *WESS.*

CAP. LXXIV. 1. "Ἐστι δὲ σφι κάρναβις etc.) Antiquitus in his una vox alio forsitan ordine fuerit atque ita collocata: "Ἐστι δὲ σφι κάρναβις αὐτομάτη φερόμενη ἐν τῇ χώρῃ, --- ταύτης (pro ταύτῃ) δὲ πολλὰ ὑπερφέρει ἡ κάρναβις αὐτῇ, ἥ καὶ σπειρομένη φέεται. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτόματα φέεται, et τὰ σπειρόμενα φέεται, lib. II. c. 94. Sequentia, [lin. 4.] καὶ ἐξ αὐτῆς ὀρθίνας μὲν καὶ εἴματα ποιῶνται τοῖσι λυγίοις ὁμοίωματα, attigit *Hesych.* in Κάρναβις: ubi,

ἔστι δὲ Φυτόν τι λίνω ὅμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θρᾷσσαι ἱμάτια ποιοῦσιν. [addit: Ἡρόδοτος. τοῦτο σπέρμα θυμιασθῆναι. cf. cap. 75. init.] In Herodoteis incommodum esse μὲν sensit Reiskius: vox forsitan intercidit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ ἐξ αὐτῆς Θρήϊ (σσαι γυναικῆϊον) κόσμον καὶ εἴματα ποιοῦνται: facile vox κόσμον in κες μὲν potuit deflecti. Ex proximis, οὐδ' ἂν, ὅστις μὲν κάτρεα τρίβων εἴη αὐτῆς, διαγνοίη, λίνου ἢ καννάβιός ἐστι: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. Casaubon., ad Laërt. III. 63. VALCK.

2. ταύτη δὲ πολλῶ) Non placet ταῦτα δὲ Arch. Docetur, cannabim catenus lino praestare, quod et crassior et maior sit, praetereaque sponte proveniat et sata; quae utique in lino discrepant. Hesychii verba, leviter prava, huc spectare, docti homines monuerunt. Confer et Valckenarii observationem ad lib. II. 94. WESS. — ταύτη, hac parte, haetenus, nil profecto opus est ut cum Valk. in ταύτης mutetur: immo, quo pacto in istius locum repositum hoc Vir doctus voluerit, non exputo. S.

CAP. LXXV. 6. πυρή) Male thuribulum Laurentius. Πυρὶν caldarium sive tepidarium Latini vocant, docente magno viro ad Strabon. Lib. III. p. 232. [p. 154. c. ed. Cas.] Fomentum qui volet, cum eo facilis transactio. Amplior lis et difficultas [lin. 7.] in ἀγόμενοι τῇ πυρὶ ὠρύονται, quorum ultimum mirifice vexatur. Th. Galei ἐξικμάσθαι ἢ πυριασθῆναι alienissimum: ὠρύεσθαι aliud esse, norunt omnes: eiusdem ἰδρόνται haud praestabilius. Corn. de Pauw ὀρρόνται, ex ὀρρος. Norunt medici ὀρροῦσθαι, et Clemens Alex. ἐξορροῦσθαι, in lacte serescente: a quo ad sudorem incommodus transitus. Reiskius πυριῶνται; Heringa ἀρύνται, hauriunt; ὀριγνῶνται Abreschius, aut ῥωννύονται, corroborantur, Quorum quidem quid excellentius meliusve, non finio, arbitratus macula verbum non esse adpersum. In ἀγάμεναι haesito; ἀγαλλόμενοι, delectati, si foret, in expedito et plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat Dio Chrysost. Or. XXXII. p. 378. c. apud barbarorum nonnullos μέθην γίνεσθαι παρὰ τὴν δὲ ἀτμοῦ θυμιασμένων τινῶν, lenem nasci ebrietatem ex suffitu rerum quarundam: tum gaudere, ridentem exsurgere, et omnia facere quae bene poti solent. Oratorem Scythas, qui laeti illo cannabis fomento et suffitu incontinentum clamorem edebant, sive βεῶσι ὠρρόμενοι, uti lib. III,

117. respexisse puto. Forte tamen ἀγάμνοι, mirantes et stupentes, sanitatis est indubiae, siquidem cannabis semen, pollen et suffimen, stuporem et ebrietatis effectus gignere apta sunt. In Perside ac India hanc eius virtutem usu cognosci Engelb. Kaempferus Amoenit Exoticar. Fasc. III. p. 645. testificatur. Quare, quae his cohaerent, τοῦτο σφι ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ, superiora spectant et τὴν ἀγκίδα, Hesychia no κανναβισθῆναι explanata. WESS.

7. ἀγάμνοι τῇ πυρὶ ὠρύονται) Variis postremum, nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγάμνοι. Ἀγασθαι tamen vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis vereor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris receptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46. τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. VI. 76. ἀγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἑρασίνου, οὐ προδιδόντος τοὺς πολίτας. Verbum ὠρύονται diversimode corrigunt: ἰδρόνται, excogitatum Galeo, destituitur, opinor, auctoritate: [conf. tamen Hesychn. in Κανναβισθῆναι.] nostro A. H. dubitanter venit in mentem ἔρυνται: [vide Adr. Heringae Obs. crit. c. 18. p. 151.] πυριώνται, Reiskio; ὀργινώνται, Abreschio. Quando vera vel adinventata, vel adfirmata fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit coniectura corrigentis ῥύπονται, se abstergunt: hoc, me iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντες δὲ οἱ Σκύθαι καθαίρονται τρόπῳ τοιῷδε: istam, quo funere polluti se purgarent, modum, huc usque exposuit; tandem reliquis subiecisse videtur Herod. huius ferme sententiae participium, . . . μὲνοι τῇ πυρὶ ῥύπονται, istius vaporis fomento sudantes sudorem et sordes abstergunt; atque ita tanquam in cella sudatoria καθαίρονται, sicca veluti sudatione. τοῦτο σφι, addit Herodotus, ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ· οὐ γὰρ δὴ λούνται ὕδατι τὸ παράπαν τὸ σῶμα. Hoc itaque fuerit, quod nescio quis dixerit Κανναβισθῆναι. Hesychius in Κάνναβις, Herodoti facta mentione, ista scribit: Κανναβισθῆναι, πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρώσαι καὶ πυριασθῆναι. Postremum illud de Graecorum etiam adhibebatur πυρίασι. Secundum Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 44. quae πυρίας usum prima introduxit, Medea senes ἰπυρία, suisque saepe fomentis vegetabat; sed Pelias πυριώμενος ἀπέθανε: prout illa codex exhibet scriptus. Dae-dalus qualis σπηλαίου Selinusiis fuerit architectus docet Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis ignis vapore commo-

dum introducto, fecerit utentes illo ἐξιδροῦν λαμβάνοντας. *Timaeus Athenaei* XII. p. 519. E. apud Sybaritas cellas in usu fuisse scribit sudatorias, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐκτυριῶντο. VALCK. — At, cur sollicitaretur verbum ἀρύνονται, nulla prorsus caussa fuisse videtur. Et de ἀγόμενοι quoque cessare dubitatio debet: nec enim cum secundo solum aut quarto casu construitur hoc verbum, sed et cum tertio; ut apud *Xenoph.* *Cyrop.* II. 4, 9. et apud *Platonem* in *Sympos.* p. 318. Conf. *Zeune* ad *Xenoph.* l. c. et quem is laudat *Ruhnken.* ad *Timaei Lexic.* p. 8 seq. Quod si cui minus h. l. satis facit usitatio notio mirandi, probandi, laudandi; indicabit huic *Ruhnkenius* ibid. *Philonis* locum, ubi idem verbum ἄγασθαι ἐπὶ τινι cognati verbi ἀγάλλεσθαι notatione, laetandi exultandique, usurpatur. S.

10. κατασώχουσι) Glossator Σώχουσι, τριβουσι, et *Suidas* ex eo, nimis licenter, ut solet saepe. *Nicander Ther.* vs. 696. Σῶχε διακνήστι: ubi Critici διάσωχε καὶ τριβε τῇ κνήστιδι εἰς μικρά, et paullo ante ἀνάσωχε τῇ κνήστιδι: adde vers. 590. *H. Stephano*, merito mirante *Abreschio*, κατασώχω suspectum fuit. Mox [lin. 12.] παχὺ ἰόν, καταπλ. abunde. Copula necessaria non erat. WESS.

CAP. LXXVI. [1 seq. *Εἰνικοῖσι δὲ νομαίοισι καὶ οὗτοι αἰνῶς χρεῖσθαι φεύγουσι, μὴ τι γε ὧν ἀλλήλων, Ἕλληστικοῖσι δὲ καὶ ἥμισυ*) Locum hunc, quem haud immerito *Reizius* (in *Hermannii* Adnot. 266. ad *Viger.*) difficilem dixerat, obiter attingens *Werferus* in *Act. Philolog. Monac.* T. I. p. 263 seq. „nihil erit, ait, cur difficiliorē dicas, si ad negativam particulam μὴ τι γε, χρεῖσθαι cogitaveris. Quippe φεύγειν in eorum verborum numerum, quae infinitivus; „negativa particula μὴ adiuncta, comitatur, referri debet. „De quo loquendi usu conf. *Herm. Observ. crit. in Aesch.* „et *Eur.* loc. p. 5 seq. et *Heindorf.* ad *Plat. Parmen.* p. 246. „atque ad *Soph.* p. 339.“ — Scilicet quoniam, sicut verba prohibendi, negandi et similia, (conf. Adnot. nostram ad II. 27, 3.) sic et fugiendi, abstinendi etc. notionem habentia, ita construuntur ut sequatur negans particula ad consequentem infinitivum alterius verbi pertinens; ubi ex aliarum linguarum genio negativae particulae nullus erat locus; inde facile intelligitur, cur hic post χρεῖσθαι φεύγουσι dicat *Herodotus* Ἕλληστικοῖσι ἥμισυ, ubi in eam-

dem quidem sententiam ex nostri sermonis usu *μάλιστα* expectasses. Nempe hoc *vehementer cavent* Scythae, ut *minime* instituta sequantur Graecorum: id est, *vehementer et maxime abhorrent ab usu* Graecanicorum institutorum. Sed indidem non dum satis patet quid sit quod dicat, *μή τι γε ὦν ἀλλήλων*. Illud quidem adparet, non posse *μή τι γε* h. l. usitata notione *nedum*, multo magis, aut multo minus, accipi. Ne quidem vertunt vulgo: *ne quidem mutuo inter se, Valla*; et sic fere *Wess.* cum Gron. At formulam *μή τι γε* nusquam alibi ista notione positam reperies. Similiter tamen *Hermannus*, et ipse hunc *Herodoti* locum in *Vigeri* editione secunda p. 804. leviter attingens, germanice vertit *wirklich nicht einmal*: at is veterem probat scripturam *μή τοι γε ὦν*, quam et equidem repositam velim. Sed, utcumque et de scribendi ratione et de vi huius formulae statueris, suspectum h. l. vocab. *ἀλλήλων* esse debet: pro quo sicut *ἄλλων* me maluisse in *Var. Lect.* significavi, sic et eundem *Hermannum* (cuius *novissimam* illam *Vigeri* editionem nunc primum mihi inspicere contigit) video *ἄλλων* legendum censere. Quo posito, hoc dicere *Herodotus* videtur: *A peregrinorum institutorum usu vehementer abhorrent Scythae, utique quidem ab aliorum etiam populorum institutis, maxime vero Graecorum.* Quod in *Var. Lect.* ubi monui codicem F. cum *Arch.* in *μή τι γε* consentire, adieci „nec aliud ex *Paris.* adnotatum:“ id dormitanti excidit, et indictum velim. Quoniam enim *Parisienses* codices, in usum nostrae editionis, cum *ed. Wess.* collati fuerunt; hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis adnotatum est, declaratur consentire eos cum *ed. Wess. S.*

3. *ὡς διδίδξαν Ἀνάχαρσις τε καὶ --- Σκύλης*) Credo voluisse, uti *mssti* monstrant, *διδίδξαν Ἀναχάρσι --- Σκύλην*. Neque enim *Anacharsis* et *Scyles* ostenderunt, Scythas ab aliarum nationum ritibus abhorreere; sed utrique, data necis caussa, Scythae patefecerunt, quo ipsi animo in cultus et rituum sint novatores. *WESS.* — Scripturam a Viro docto commendatam recepi cum *Reiz.* et aliis. Fortasse tamen eandem in sententiam teneri debuerat id quod olim vulgabatur, *Ἀνάχαρσις τε καὶ --- Σκύλης*, ut exemplo fuere *Anacharsis* et *Scylas*. Quod autem in nostra *Var. Lect.* scribitur, *Σκώλης* legi in *ed. Wess.* id typothe-

the error commisso: Σφάλῃς habet ed. *Wess.* cum superioribus. Meum illud erratum, quod scripsi „puto et Paris. cum *Arch.* et *Vind.* consentire.“ Ex *Parisiensibus* enim codicibus iterum h. l. nullus ab ed. *Wess.* dissensus notatus est. S.

4. Τοῦτο μὲν γὰρ Ἀνάχαρσις etc.) Τοῦτο μὲν, ob copiosorem narrationem, non habet suum τοῦτο δὲ, quo et caruit lib. II. 99. et in *Plutarchi* Consolat. p. 115. c. *WESS.* — Isti Τοῦτο δὲ respondent illa, Πολλοῖσι δὲ κάρτα ἔτισι ὕστερον etc. initio cap. 78. Et in hoc quidem nihil inest difficultatis: sed in hac ipsa periodo consecutionem connexionemque orationis non expedio; nisi illa δὲ particula, quae post πλῶν inde ab ed. *Med.* inserta legitur, aut deleatur, aut certe prorsus abundare statuatur. Quare, quum eam cum *Aldo* codices *Arch.* *Vind.* et *Pc.* ignorent, deletam velim; et nunc maxime animadverto, merito eam ab accuratissimo *Schaefero* abiectam esse. S.

5. ἀποδείξαιμος) Quod ἀποδείξαιμος mutatur, inprobo vehementer. Non iam dico, ἀποδείξασθαι ἔργα μεγάλα *Herodoti* sermone frequentari; id tantum, Anacharsin in Graecia plura prudentis viri argumenta et rerum inventarum, de quibus docti viri in *Diogen.* lib. I. 105., ostentasse. Simile est, sine caussa a *Stephano* sollicitatum, *Platonis* *Hipparch.* p. 228. B. ὅς ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο. *WESS.* — Quis sit qui probam sollicitaverit scripturam, aut quid in ea non nemo desideraverit, incompertum est mihi. S.

7. ἐς Κύζικον, καὶ, εὔτε γὰρ etc.) Interpunxi post καὶ, serie rerum ex postulante. Confer *Abresch.* *Diluc. Thucyd.* p. 373. [et quae ad *Herodot.* I. 24, 17. notata sunt.] *Matris Idaeae cultum*, ni fallunt *Cyziceni* et poëtae, *Cyzici Argonautae* instituerunt, apud *Strabon.* lib. I. p. 76. [p. 45. ed. Cas.] Legi dignus est ill. Comes *Caylus*, *Recueil d'Antiquit.* T. II. p. 199. *WESS.*

16 seq. τύμπανόν τε ἔχων) Inspice *Apollon.* *Rhod.* I. 1138. Sequens ἐκδησάμενος praeclare *H. Valesius* ad *Fragm. Polybii* p. 36. et *Gronovius* exposuerunt. [Vide *Polyb.* nostrum lib. XXII. 20. cum *Adnott.* T. VII. p. 469 seq.] Nihil tamen accommodatius *Clementis Alex.* *Protrept.* p. 20. conpluseulis illis, sed mire opportunis: Πολλὰ ἀγαθὰ γίνοντο τῷ *Herodot.* T. V. P. II.

τῶν Σαυθῶν βασιλεῖ, ὅστις πατὴρ ἦν. Ἀνάχαρσιν οὗτος, sic vere Steph. Berglerus, τὸν πολίτην τὸν ἑαυτοῦ, τὴν παρὰ Κυζικηνοῖς μετὰ τῶν θιῶν τελευτὴν ἀπομιμούμενον - - - τύμπανόν τε ἐπικτυπεῖν τα καὶ κύμβαλον ἐπηχοῦντα, καὶ τοῦ τραχήλου τινα, οἷα Μναγύρτην, ἐξηρημένον, κατετόξευσιν. Sic, ex Herodoteis deprompta, olim fuerunt; neque fugit eruditos Clementis interpretes, quos adire consultum erit. WESS.

[19. Σαυδαίω) Ut Σαυδαίω Arch. et Vind. sic et Sauleo habet Valla; iterumque extr. cap. Saulei, et Sauleo. S.]

25. Ἰδανθύρου) Scythicum nomen, etsi Gronovius ad Arrian. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurium auctoritate sic pingendum, etiam c. 127. Ἰδανθύρος, certe Straboni et Plutarcho, nonnunquam Ἰδανθύρας, Clementi Ἰδανθύρας, quo de Salmas. in Solin. p. 594. non bene. WESS.

27. εἰ ὦν ταύτης - - -, ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφικοῦ ἀποθανών.) Formulam expressit, ut Herodotea amat, Pausanias lib. I. 6. p. 17. εἰ δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος - - -, ἴστω τὸ ἐπιμανὲς νεκτῆρας. Optime Gronovius ὑπὸ τοῦ ἀδελφικοῦ. [conf. Laërt. I. 102.] Periiit enim Anacharsis manu fratris, patruus Idanthyrsi. Idem monuerat Stanleius Histor. Philosoph. Atque ad haec vellem animum advertissent Editores Histor. Catholicae T. V. p. 124. [T. IV. edit. Germ. p. 541.] ubi Stephanicam secuti editionem mira conminiscuntur. WESS. — ἴστω sciat interpretatus sum cum Gron. Videndum vero, ne, ut ἴσθι non modo scias significat, sed et sis, a verbo εἶμι, sic et ἴστω subinde dixerint Graeci pro eo quod aliàs, ἴστω, sit, fuerit. Valla h. l. constat posuit; Pausaniae interpres l. c. facile credi potest. S.

CAP. LXXVII. 8. πῖπαισται) Cum praeter Eustathium tres manu descripti codices πῖπαισται edant, professus in Diss. Herodotea fui, verum videri. Παῖζιν, qui per iocum quid produnt, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in Platone, Plutarcho et aliis, quae stabiliendo verbo pro sunt; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac μάτην docuit Cl. Perizonius ad Aeliani Var. lib. II. 13. WESS.

Ibid. ἄλλως πῖπαισται ὑπ' αὐτῶν) Sic ex Eustath. et Codd. restitutum iri constat e Diss. Herod. Wess. p. 71. ubi satis illud πῖπαισται communitum; inventum etiam Vallae monstrant eius Latina: aliter haec narratio ab ipsis,

Graecis delusa est: quibus recte substituerunt: *temere ab ipsis Graecis ficta est*: hic *πίπαισται* inservire potuit interpretando Herodoteo *πίπαισται*. *Galeum* miror, cur *ἄλλως* voluerit in *ὄλως* mutatum. *Ἄλλως*, pro *μάτην*, quibusvis ferme fuit in usu, non veteribus tantum, quorum loca Clar. noster *Ruhnken.* exposuit in *Tim.* p. 144. [p. 199 ed. sec.] sed et Iudaeis Hellenistis. Ubi *Symmachus* dedit *διακηνῆς*, interpretes *Alex. Iobi* xi, 12. habet *ἄλλως. κατὰ ἀλήθειαν* et *ἄλλως* opponuntur in IV. *Maccab.* v, 18. Vulgatum a *Schotto* in App. *Vatic. Prov. I.* 3. *ἄδεις ἔχων* significare non potuit *μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς*. Praefigatur vox *Ἄλλως*. *Ἄλλως ἄδεις ἔχων* purus putus est Atticismus, qualis in *ληρεῖς ἔχων* similibusque obtinet: eius loco *Ἄλλως ἄδεις* est apud *Zenobium*. In Scholiis ad *Aristoph. Eq. vs.* 436. scripserim: *Ἰνα ὁ λόγος αὐτῷ πίστεως ἔχεισθαι δοκῇ, καὶ μὴ ἄλλως τῆς τοῦ Κλέωνος διαβολῆς λελέχθαι χάριν*. Vulgantur ibi ista: *καὶ μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περὶ τῆς τ. Κ.* Ex alio Cod. ad *ἄλλως, μάτην*: ad *χάριν, περὶ*, tanquam diversas lectiones, ni fallor, adscripserant. VALCK.

9-11. ὁ δ' ὦν ἀνὴρ etc.) Duplex epilógus, qui succedit, orationem dedecorat. Adsentior doctis viris *Pavio*, *Abreschio*, *Reiskio*, alterutrum ex scholio venisse, et fortasse priorem, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ - - *διεφθάρη*. Melior sane cultiorque qui insequitur. WESS. — Immo vero meminerimus, verbosiorum subinde, quam opus erat, esse *Herodotum*, et veniam optimo candidoque viro concedamus. Sed, verum si quaerimus, ne recte quidem dicitur, esse hic duplicem epilógum. Nam priora verba, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ, ὥσπερ πρότερον εἰρήθη, *διεφθάρη*, ad proxime praecedentia spectant; videnturque hi, qui a rege in Graeciam missum *Anacharsidem* dicebant, narrationem istam de illius obitu, et de caussa caedis, pro fabulosa habuisse: contra quos contendit *Herodotus*, ipsorum narrationem temere fictam esse, vere obisse praedicto modo *Anacharsidem*. Deinde illis verbis, Οὕτως μὲν γὰρ εὔτω etc. (collato principio capitis LXXVI.) transitum sibi parat Scriptor ad alteram, quam promiserat, narrationem, de *Scylae* calamitate. S.

CAP. LXXXVIII. 4. Ἰστρινῆς) *Passionei* Ἰστρινῆς littera augeri debet. Urbs Ἰστρία *Arriano*, cives Ἰστριανοὶ *Diodoro*, lib. XIX. 73. Ἰστρία Ionibus, inde Ἰστρινῆνοι ap.

Steph. Byz. [voc. Ἰστρὸς.] et supra lib. II. 33. [ex scriptura olim ibi vulgata,] tum ἸΣΤΡΙΗΝΩΝ numi apud Vail-
lantium. WESS. — In Var. Lect. monere debueram,
Ἰστρινῆς scribi in ed. Wess. et superioribus, scriptisque
omnibus, excepto Pass. pariterque ex uxore istrina dare
Vallam; veriore scripturam Ἰστρινῆς primum a Reizio
fuisse receptam. S.

Ibid. ἐξ Ἰστρινῆς) Ἰστρίνης scribi poterat; sed scrip-
serat, ni fallor, Herod. ἐξ Ἰστρινῆς δὲ γυναικός. Urbem ad
os Istrī sitam, ubi se in Pontum exonerat, Ἰστρον et Ἰστρίαν
dixerunt: hinc fit secundum Steph. Byz. Ἰστριανός, καὶ κατὰ
τροπὴν Ἰστρινός: hoc Ionicum et Herodoti, II. 33. τῇ Ἰστρίνῃ οἱ
Μιλησίων οἰκίονσι ἄποικοι: ubi tamen spectabilem nobis
optimi duo Codd. praebent scriptionem, τῇ Ἰστρίνῃ οἱ
Μιλησίων οἰκίονσι ἄποικοι. Horum cum Scythiis commercia vel
solae Hesychii demonstrarent Ἰστριανίδες, Holstenio commo-
dum memoratae. VALCK.

[20. λάβειναι αὐτὴν] Vide ad III. 119, 12. not. Similiter,
ubi adiicit ἔχων δ' αὖ ταύτην ἡγόραζε, particula αὖ non ad
ἔχων, sed ad ἡγόραζε fuerit referenda. S.]

28. ἐν Βορυσθηνίῃ) Quia Βορυσθηνιῶν ἄστρῳ et Βορυσθηνιῶν
πόλει, et c. 53. ἐπὶ τῷ Ἰππῶν Βορυσθηνίταις κατοίκηνται, male-
bat vir doctus ἐν Βορυσθηνίταις, nec confidenter tamen: ni-
hil vulgato verius. Urbs amni Borystheni erat ὁμώνυμος ap.
Strabon. lib. VII. p. 470. [pag. 306. ed. Cas.] et Stephan.
Hinc cap. 24. τῶν ἐκ Βορυσθηνιῶς τε ἑμπορίου καὶ τῶν ἄλλων.
WESS. — Eadem Olbiopolis et Olbia IV. 18. S.

29. γυναῖκα ἔγημι ἐς αὐτὰ) Plenius, ἔγημι καὶ ἠγάγετο ἐς
αὐτὰ: ut lib. IX. 107. καὶ ἠγάγετο ἐς ἰωῦτοῦ. Lysias de Caed.
Eratosthen. c. 2. ἔδοξε μοι γῆμαι καὶ γυναῖκα ἠγαγόμενῃ ἐς τὴν
οἰκίαν. Quales in omni sermone ellipses obviae. WESS.

Ibid. καὶ γυναῖκα ἔγημι ἐς αὐτὰ) Intacta hic Latina Val-
lae reliquerunt, quae sane minus tritae locutionis vim
non explanant, significantis, et quam illic sumsit uxorem,
non exstans aedes deduxit. Inscriptionum Herodis Attici, quas
Salmas. illuminavit, secundae vs. 5. de Regilla dicitur Ro-
mana puella: Γῆματο δ' ἐς Μαραθῶνα: quod ita vir sum-
mus interpretatur, ut ad minuta talia non satis attendisse
videatur. Significant ista: in agrum Marathonium, seu Ma-
rathonia venit, ut ibi nuberet Herodi. Mulier γήμασθαι, vir

dicitur γῆμαι. De Seyle Herodotus: οἰκία τε ἰδιόματ' ἐν Βορυσθηνίδι, (tentari non debuerat:) καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ ἐπιχωρὶν: aedes sibi curavit in urbe construi Borysthenide, atque in istas aedes uxorem duxit indigenam. Ἄγεσθαι γυναῖκα quum idem vulgo notaret ac Γαμεῖν, novator Herodotus γαμεῖν ἐς οἰκία γυναῖκα dixit, quoniam plena phrasi dicebant et Graeci, domum uxorem ducere, ἄγεσθαι εἰς οἶκον. Lysias p. 4. γυναῖκα ἡγαγόμεν ἐς τὴν οἰκίαν. Pausanias IV. pag. 362. Φιλάμμωνα γὰρ οὐκ ἐθέλειν ἐς τὸν οἶκον αὐτὴν ἄγεσθαι. Theodestes Trag. Stobaei pag. 422, 37., Ὅταν γὰρ ἄλογον εἰς δόμους ἄγῃ πόσις: illud ἄγῃ magistris minus Atticum videretur; et est certe multo minus usitatum ἄγειν γυναῖκα, quam ἄγεσθαι, quod et vulgaris usus fuisse docet Eustath. ad Iliad. ξ'. pag. 954, 35. [p. 969. ed. Rom.] frequentatum Pausaniae, cui pro ἀνάγεσθαι restituit ἄγεσθαι Clar. Abresch. lib. VII. pag. 571. sicuti lib. X. p. 870., pro ἡγούμενος οὐκ ἐπὶ ἀμείνοισι τῷ δαίμονι, vir amicissimus primum ἀγόμενος corrigebat, deinde dedit ἡγμέιος. Scribi quoque potuit ἀγαγόμενος, illic ἀγαγέσθαι, ut in Epigramm. IX. p. 731. [Anal. Brunck. T. II. p. 179.] Ἀμφιτρεύων δ' ἔμελλ' ἀγαγέσθαι δεῦρο γυναῖκα. VALCK.

CAP. LXXIX. 3. Διονύσω βακχεῖω τελεσθῆναι) Titulus Dionysi hic et deinceps Βάκχειος, estque adeo Dionyso Bacchio initiari. Θεὸς Βάκχειος Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1124., δεσπότης Βάκχειος, tum Βάκχειος et Βάκχιος in Euripid. Cycl. vs. 9. 38. etc. Plura L. Küsterus ad Comici Thesmoph. 997. Mox [lin. 6.] ὀλίγον τι, quomodo c. 81., adscisci posset, nisi in scriptis eadem ibi discordia, quae multis aliis in locis. Vide lib. VII. 113. et 239. WESS.

12. Διὸν ἔξευρίσκειν τοῦτον, ὅστις etc.) Valla vertit τοῦτο, ὅ, τι μαίνεσθαι etc. refragantibus mssis. Scythae, non esse rationi consentaneum deum excogitare, qui homines in furorem agat, innuebant: τοῦτον ἔξευρίσκειν Διὸν, ὅστις μαίνεσθαι etc. Bene poeta de Cupidine, Τίς Διὸν εἶπεν ἔρωτα; Διὸς κακὸν οὐδὲν ὀρώμεν Ἔργον. Florileg. lib. I. 27. [Anal. Brunck. T. III. p. 249.] WESS.

14. διειρήστευσε) De famoso ἐπρήστευσε sive διειρήστευσε neque scio quid dicam aut coniectem. Exstant doctorum emendationes διεδήστευσε, ἰδεδήστευσε, διπρήστευσε, ἐπρήκτιυσε, διπρόβευσε, partim alienae, partim auctoritate defectae, sola sermonis ex analogia arcessitae. Blandieba-

tur nonnihil Arch. διπίστευσε --- πρὸς τοὺς Σκύθας λέγων, *fidem fecit*, seu ut *Valla*, indicium defulit Scythis dicens. Sed amplius aliquid Scriptor voluisse videtur. Rediit in possessionem διπρήσταντε. WESS.

Ibid. ἐπρήστευσε --- πρὸς τοὺς Σκύθας) Nihil nos iuvat illud ἐπρήστευσε ex Med. Cod. positum, pro διπρήστευσε. Varia viri docti excogitarunt: διεπρέσβευσε, διεδρήστευσε, διπρήσταντε: quorum primum, *Galei*, sententiam praebet minus accommodam; reliqua carent auctoritate: διέπρησσε vel διέδρη potuerant exemplis firmari. Pro διπρήσταντε praebet Arch. Cod. διπίσταντε. Si quis daret διέπρεσε, vel διέπιπτε τῶν τις Βορυσθενείτων πρὸς τοὺς Σκύθας, hoc reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis ocllulis sacris Rex Graecanicis operaretur, insciis custodibus urbe delator elabi: hoc *Xenophonti* saepius est διαπιστῆν. Eadem, qua hic poneretur, structurá, Έλλ. IV. p. 504, 14., διαπιστῆν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν: ποχ, παρῆντι τοὺς διαπίπτοντας: quae, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in *Agasil. Encom.* p. 35, 36. ed. *Hutchins*: rursus Έλλ. III. p. 285, 14. ἀπεχωρῶσαν, ἐν τῇ μάχῃ διαπισόντες, ἀμελησάντων τῶν Βαθωνῶν. Hinc, et a se invicem, nonnihil diversa sunt διεπιστῆν et διακπῆν. VALCK. — διεδρήστευσε probans *Schneider* in *Lexic. crit.*, quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commode ad *Hesychii* δρῆται, δραπίται, provocavit. ἀδρηττα ἀνδράπεδα dixit *Noster* IV. 142, 6. S.

18. καὶ βακχεύει τε καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται) Vel servari debuerat βακχεύει καὶ, vel, primo καὶ (ex κε nato) praetermisso scribi: βακχεύει τε καὶ ὑπὸ θεοῦ μαίνεται, *Bacchi saceris operatur, Deique furit instinctu. Instinctus divino spiritu, ἱμπνευσθῆς ὑπὸ θεοῦ*, saepius ἐκ θεοῦ vel ἐκ θεῶν τοῦ κατέχεσθαι dicebatur: iunguntur et a *Platone* κατέχεσθαι καὶ μαίνεισθαι. Dantur loquendi formae eiusdem ferme significatus. Διονύσῳ μαίνεισθαι et ἐκ Διονύσου: ἐξ Ἄρεος μαίνεισθαι ἐξ Ἐρωτος ἐκ Νυμφῶν. Verbis neutris ὑπὸ longe plurimis adiungitur; rarius verbo μαίνεισθαι. *Lucian.* Dial. Deor. XII. 1. ἐκείνη μέμνην ὑπὸ σοῦ. XVIII. 2. μεμνηνότες ὑπὸ τοῦ πότου. VALCK.

21. ἐπὶ πύργον κατίσσε) Dedit hoc Med. pro ἐκτίσσει: alii forte Codices dabunt κατίσσει, collocavit. *Homericum* καθεῖσσε, pro ἐκτίσσει, Codices etiam praebent scripti *Thucyd.* p. 501, 95. [lib. VII. c. 82.] probatum *Dukero*, διαβάς πρὸς μετῶν.

πὺν τι καθίστη τὴν στρατίαν. Euripides Phoen. vs. 1195. "Ἐξω τάφρου καθίστην Ἀργείων στρατὸν. VALCK.

CAP. LXXX. 4. ἐκ τῆς Τήρῳ θυγατρὸς etc.) Vere scripti Codices: vere etiam ἐπανορθώσατο Arch., Ionum more, pro ἐπανορθώσατο. Agnovit hoc librariorum peccatum et correxit Portus; quem ducem, uti solet, sibi Editor Genevensis legit. Confer huius Musae c. 167. WESS.

Ibid. ἐκ τῆς Τήρῳ) Docte Valla: ex filia Teris genitum; Vallam corrigens Gronovius, dum dat Terei, videri queat ipse potius reprehendendus; nam sicubi, hic certe, possunt adhiberi verba Thucydidis II. c. 29. Τηρεῖ, -- τῷ Περσικῇ -- σκόντι γυναῖκα, προσῆκεν ὁ Τήρης οὗτος οὐδὲν οὐδὲ τῆς αὐτῆς Θράκης ἐγένετο· ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ, -- ὁ Τηρεὺς, ὦκει -- Τήρης δὲ, οὔτε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, rex fuit Odrysarum. Fuerunt itaque, secundum Graecos, diversa nomina Teres et Tereus: alterius sunt generis Ἀχιλλεύς, Achilles; Περσῆς, Perses etc. Rex hic Thraciae Teres pater fuit Sitalcis. Ista duo Thraciae regum nomina nota sunt ex historia Graeca, etiam Philippica. Teris filius Sitalces bello Peloponnesiaco cum Atheniensibus iniit societatem: huius filium Σάδοκον, sive patri cognominem, Athenienses civitate donarunt. Hoc ubi tradit Aristoph. in Achar. vs. 145., vitiosissimum hoc prostat Scholion: Τοῦτον πόλιν ἐποίησαν Ἀθηναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς παραπίμποντα· ἐλέγετο δὲ οὗτος Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει. Σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται. Θουκυδίδης προστίθησι καὶ τὸ ὄνομα λέγων οὕτως, καὶ Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον. Postrema leguntur ap. Thucyd. p. 115. ult. Iam primum auferatur hinc in indicem relatus Symmachus, alibi saepius in his scholiis citatus: deinde sic ista me iudice sunt redintegrandae: Τοῦτον πόλιν ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, τὸν πατέρα αὐτοῦ παραπίμποντες (patre insuper habito, filium civem fecere:) ἐλέγετο δὲ οὗτος Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει, σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται. Θουκυδίδης προστίθησι δὲ καὶ τὸ ὄνομα. VALCK.

14 seq. ταῦτα -- ἐπισημαίνετο.) Neglexit haec Valla. Qui Latina adposuit, [Gronov. cuius sunt illa, pacem firmabat,] notionem verbi ἐπισημαίνειν, in missis caduceatoribus obviam, et ab Ammonio indicatam, contempsit. Ad Valckenar. ad Grammaticum lib. I. c. 20. Statim [L. 16.]

ἄλλοις Σιτάλειω, uti lib. VII. 137. ὑπὸ Σιτάλειω τοῦ Τή-
μεω. Neque temere damno πεφύργως τοῦτον, tot schedis mu-
nitum. WESS.

CAP. LXXXI. [6. Ἑξαμπαῖος. Vide c. 52. S.]

9. ἄποτον ποιέει) Lenius hoc ob cap. 52. WESS. —
Nempe, quia ibi non diserte dixerat ἄποτον ποιῆ. At,
quod ibi dicebat κινῶ τὸν Ἰππιν, id, si sententiam spe-
ctas, idem atque ἄποτον ποιῆ valet. Amat autem *Herodo-*
tus orationem infinitam ita continuare, ut nos, prae-
cun-
tibus probatis codicibus, edidimus. S.

11 seq. κρητῆρος, τὸν Πανσανίης etc.) *Atheneum Pausaniae*,
Cleombroti F., craterem ad os Ponti, inscriptumque illi
carmen, *Nymphis* habet in *Athenaei* lib. XII. pag. 536. et
Pet. Gyllius Bosp. Thrac. lib. III. 5. Tota autem haec mul-
titudinis Scythicae indicatio speciem praefert scriptoris
coniectantis ac nihil definientis. WESS.

[17. τοῦτον βουλόμενον εἶδεναι τὸ πλῆθος -- κελύειν μὲν
πάντας Σκύθας) Vide quae in *Var. Lect.* super hoc loco
disputavimus. Si τοῦτον valet, non video equidem quo
pacto teneri commode potuerit κελύειν μιν, ubi ex con-
iectura μὲν pro μιν posui, quemadmodum video etiam a
Reiskio praeceptum. Quod vero repetitum βουλόμενον
cum viris doctis adieci; sic solere *Herodotum* studiosus
quisque Lector frequentibus exemplis observaverit: unus
tamen mihi occurrit locus, ubi tali in orationis structura
verbum ante positum, dein post τούτους non repetitur,
c. 172, 18. Itaque non intercedam, si quis hic aut *omitten-*
dum prae-
euntibus libris omnibus, aut certe *uncis includen-*
dum fuisse contendat. Etiam μιν fortasse non debuerat mu-
tari; quia post τοῦτον pluscula verba interiecta sunt. S.]

21. χρεῖμα πολλὸν ἀργίων) Certam praestant *Porti* emen-
dationem schedae, et *Camerarii* [videtur *Passionei* scribere
voluisse] lib. VI. 43. χρεῖμα πολλὸν νεῶν. Simile *Comici*
ex *Pluto* χρεῖμα πολὺ τεμαχῶν, [vs. 895.] et *Nostri* lib. I.
36. [ubi quidem non χρεῖμα πολλόν, sed εὐδὲς χρεῖμα μέγα.]
WESS. — Restituetur χρεῖμα πολλόν ex codicibus, qui-
bus *Valla* concinit, [magnam vim aculeorum] et VI. c. 43.,
χρεῖμα πολλόν νεῶν: sic et alibi loquitur *Herodotus*. ἑδάτας
χρεῖμα πολλόν dixit *Lucian.* de *Syr. Dea* [c. 13.] T. III. pag.
459. Συδὲς μέγιστον χρεῖμα, *Soph. Meleagro*; *Θυσανροῦ*, χρεῖμα
ἀμύθητον, *Philostratus*. VALCK.

21 seq. καὶ οἱ δόξαι -- ποιήσαντι ληίσθαι) ποιήσας insolentissimum est, et protectum minime. Nam auxilio quae arcessuntur, [ex I. 19, 9. et V. 109, 6.] ποιήσαντες postularent, qualia in Musis plura. WESS.

CAP. LXXXII. [6. βήματι non tam pedi interpretari debueram, quam vestigio pedis. S.]

CAP. LXXXIII. 4. ζιγγυῖσθαι τὸν Θρήν. Βοσπ.) Malo ex schedis Britannicis ζευγνῦναι, quod Scriptori tali in re tritissimum, lib. III. 89. 90. 134. VII. 36. Verius statim [lin. 6.] στρατηγὴν -- ποιήσας, nec fugit vulgatae menda Editorem Genev., etsi male tollentem. Error frequens et manifestus, de quo I. 205. atque alibi. WESS.

CAP. LXXXIV. 7. τοὺς ἐπιστάτας) Accedo Gronovio. [scil. duo verba ἐπὶ τούτων ex codicis auctoritate abiciendi.] Persae omnes, quotquot militari aetate, ipso rege in hosticum abeunte, obstricti ut eum armati sequerentur videntur fuisse. Hinc rex iram, quasi insigne regum, in Oeobazum stipendia unius e filiis suum in solatium deprecantem, exercuit, et occisos tres in conspectu parentis abiicit, crudelis futurus, si omnes abduxisset, bene Seneca de Ira lib. III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudelitas, ab eodem Philosopho non praeterita, in Nostri lib. VII. 38. WESS. — Τοὺς ἐπιστάτας) adstantes interpretatus sum cum Wess. et Gron. Sic I. 59, 6. λίβητις ἐπιστάτης, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim editum erat et a Schaeff. revocatum est, τοὺς ἐπὶ τούτων ἐπιστάτας, id Valla parum prudenter praepositos filiis Oeobazi; multo rectius H. Stephanus, quorum id officium erat. Et τὸν ἐπιστάτην quidem τῆς διώρυχος fossae praefectum dixit Noster VII. 117, 2. conf. II. 148, 20. Sed, quorum hoc officium est, dicuntur potius Nostro οἱ ἐπὶ τούτῳ τιταγμένοι, aut τοῖς προστεταγτο ταῦτα πρῆσαι, ut VII. 39, 16. S.

CAP. LXXXV. 5. ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἱερῷ) Ex conjectura Pavii ἐπὶ τῷ βίῳ, in promontorio, seu vertice Cyanearum, sed incongrua. Elegantior Valckenarii, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continentem exscensu ac transitu in fanum, quod praeter morem minime. Τὸ ἱερὸν ad os Ponti erat, sive παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πόντου in Philostrati I. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem os πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου Cyaneae, Strab. lib. VII. p. 492.

[pag. 319. D. ed. Cas. Conf. Nostrum mox cap. 87 extr.]
Ex Fano ingens aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petrae Cyaneae ipsumque mare clarissime, conspicique in hunc possunt diem, docente *Pet. Gyllio Bosp. Thr. lib. III. 5. WESS.*

Ibid. ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἱερῷ) Praeter ceteros accurate de templo Iovis Οὐρίου, quod ad os Ponti positum eximie dicebatur τὸ ἱερόν, agens *Clar. Io. Taylor* in Praefat. ad *Marmor Bospor.* Iovi Urio sacrum, *Herodotea* non omisit: meminit certe *Herod. c. 87.*, μέσση ἐστὶ Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse diceretur in isto templo Darius, qui in navi sederet Ponti spectator? nam ἐσβάς ἐς νέα ἔπλει ἐπὶ τὰς Κυανίας καλεσμένας ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ . . . ἰθύτερον τὸν Πόντον ἐόντα ἀξιολύττον: tandem cap. 86., admirando hoc satius spectaculo Darius ἔπλει ὀπίσω ἐπὶ τὴν γέφυραν: hic Bosporum contemplabatur: pons autem iungebat eam partem Bospori, quae esset media Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Quid itaque? hic navigans Darius, ut Pontum oculis perlustraret, sedisse videtur iuxta navis magistrum in puppi, qui locus Homero dicitur ἵκριον. Quid si scripserit itaque *Herod. ἐξόμενος ἐπὶ τῷ ἱερῷ*, sedens in tabulato navis. Νηῶν ἱκρία Homero, *Hesychio* sunt aliisque τὰ σανιδώματα τῶν πλοίων. vide *Io. Scheffer. de Mil. Nav. lib. II. c. 5. VALCK.*

7. τοῦ τὸ μὲν μήκους etc.) Constat pristina verbis sanitas. Ponti et longitudo et latitudo, antea deficiens, bene habet. Constat stadiorum numerus, reditque secum in gratiam *Herodotus*. Scripserat cap. 86. in latum patere stadiis μμμ ccc., quot utique ex trecentis et triginta orgyiarum millibus, quae illis aequantur, oriuntur; si quidem decem earum myriades mille efficiunt stadia, cap. 142. huius libri, et centum pares uni sunt stadio, lib. II. 149. Quae quidem nullum cum habeant dubium, merito cum *Pavio* stupemus, monitoris *Th. Galei* rationem non fuisse habitam, ac contra verum stadia cc. durasse. [Monuerat *Galeus*: „Cod. Arch. τρικῆστοι, quod verum est, „et exsequentibus confirmatur.“ Ceterum conf. *Var. Lect.*] Statim δ' αὐχὴν [lin. 11.] per appositionem, quam dicunt, deponitur; nec superfluous atque ex scholio Abbati *Meloto* esse debuerat. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα c. 89. et ἐπὶ τῷ αὐ-

χένι τοῦ βοσπόρου cap. 118. videbimus. Olima similis in his *Maximi Tyr. Diss. VIII. 7.* appositio: οἱ ἱσπῆριοι Αἰβυες οἰκοῦσι γῆν, αὐχένα στενὸν καὶ ἐπιμύκη καὶ ἀμφιδάλαττον. Mutavit *D. Heinsius*, sequente, sed haesitante, *Davisio*, quem adi et Criticos ad *Sophocl. Oed. Col. vs. 688.* WESS. — Turbare l. 11. lectorem non nihil poterat quod τὸ articulus non ad proximum vocab. ὁ αὐχὴν, sed ad remotius refertur: ferendum id tamen hoc ipso, quod vocab. ὁ αὐχὴν velut in parenthesi interponitur. Porro idem τὸ articulus non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μῆκος τοῦ στόματος refertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini *Bosporus* vocatur, sed τὸ μῆκος τοῦ στόματος, longitudo ostii, tota ostii continuatio, nempe universus meatus ab ostio Ponti Euxini usque ad Maeotidem paludem progrediens. Caeterum de usu vocabuli αὐχὴν conf. quae ad l. 72, 13. notata sunt. S.

CAP. LXXXVI. 3. νυκτὸς δὲ, ἑκατισμυρίας) Harum omissio vocum [nonnullis in codd.] ex scribarum est concordia. Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu mire fallax computatio. *Aristidi* ναῦς πανημερία θέουσα, et vento impulsa prospero, absolvit stadia mcc. *Or. Aegypt. pag. 360.* *Theophilus* in *Ptolemaei Geogr. lib. I. 9.* τὸν τῷ νυχθημέριον φορὸν πλοῦν, unius diei ac noctis secundam navigationem m. tantum stadiis aequiparat. Receptior *Herodoti* ratio, siquidem ὡμολογημένον τοῦτο seu in confesso erat, navim secundo vento dcc. stadia una die conficere, *Marciano* in *Peripl. pag. 67.* indice, iustissime adiciēte, arte augeri et huius neglectu minui eam cursus velocitatem posse. WESS.

[6 seq. ἑνδεκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων) Potuerat *Herodotus* eandem in sententiam (nempe 1,110,000 org.) ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὀργ. scribere: sed neutiquam necesse est, ut cum *Larchero* in *Notis* ad h. l. et cum *Breigero*, in *Comment. de difficiliorib. Asiae Herodotae* pag. 38. istum in modum mutetur constans librorum scriptura. Nec enim ambigua est vis huius scripturae: nec significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 *orgyas*. Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων καὶ ἑκατὸν ὀργυιαί, aut, praemisso (ut fere solet) minore numero, ἑκατὸν ὀργυιαί καὶ ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων. Quem-

admodum mox (lin. 12.) τρεῖς μυριάδες καὶ τριήκοντα ὀργυίων, non sunt triecies mille et triginta orgyae, sed triginta tres myriades; sic ἑνδὲκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων, sunt centum et undecim myriades. S.]

10. ἐκ τῆς Σινδικῆς) Quod in Latinis olim e Scythica, imputatur Vallae iniuria: absunt haec et quae adhaerent principi versionis editioni, addita aut a Phoenice aut Heresbachio. [Immo leguntur ista, e Scythica, in Laurentianae versionis editionibus, Heresbachiana et Phoeniciana vetustioribus. in ea certe quae mihi nunc maxime sub oculis versatur, anno 1494. in lucem emissa.] Reposui, praeposita litera, quam articuli postrema, uti c. 28., deglutierat, τῆς Σινδικῆς. Qua quidem in parte audacior si censear, patroni Cl. viri aderunt P. Bertius de Agger. et Pontib. c. 2., Holstenius ad Steph., Is. Vossius, Gronovius, Belhelius, atque alii. WESS.

18. μήτηρ τοῦ Πόντου) Conmoda, et, quod sciam, nondum publicata haec Dionysii Byz. ex Anaplo Ponti: Μὲν δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Pontum, ἀνακέχεται λίμνη Μαιώτις, ἣν μητέρα καὶ προφὸν τοῦ Πόντου κατεφῆμισε λόγος ἐκ παλαιᾶς μνήμης παραδεδομένης. ταύτης τὸ μὲν περίμετρον ἴσθι διαχιλίων σταδίων, τὸ δὲ πέρας ποταμὸς Τάναϊς, ὅρος τῶν δυεῖν ἡπείρων: in quibus ambitus paludis nimius, uti Casauboni ad Strabon. lib. VII. 477. [p. 310. ed. Cas.] observatio patefaciet. Mater Ponti, Maeotis; quod huius gignatur aquis et incrementa capiat. Tzetzae ὡς μήτηρ καὶ μαieύτρια γένους παντὸς ἰχθύων Chil. VIII. 773., quae et Hipparchi professio ap. Voss. ad Melam lib. I. 1. WESS.

CAP. LXXXVII. 4. στήλας ἔστησι δύο ἐπ' αὐτὸν) Si dedisset Med. ἐς αὐτὸν, significari posset: duas columnas illuc deportatas statuit, vel erexit: atque hoc cum aliis Herodoteis etiam comparari. Sed placet coniectura Gronqvii, legentis ἐπ' αὐτῷ, ad Bosporum. Quod vero in eam rem excitat e lib. VII. cap. 226. ὁ λίθινος λίων ἔστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ, mallet omisisset: in honorem enim Leonidae Leo fuerat is erectus. Clem. Alex. Protr. pag. 32, 23., Ἀργύννου νεῶν Ἀφροδίτης ἵστασθαι ἐπ' Ἀργύννῳ τῷ ἱερωμένῳ. VALCK. — Ἐπ' αὐτῷ scripsi ex schedis, sicuti paullo supra [c. 86, 9.] ἐπὶ Θερμάδορι ποταμῷ. [Similiterque frequenter alias.] Si qui priscum ἐπ' αὐτοῦ servatum vult, utatur Pausaniae; de

quo supra, cratere, [vid. Adn. ad c. 81, 11 seq.] Μνάμ' ἀρε-
τῆς κινέθηκε - - Πόντου ἐπ' Εὐξείνου, et consimilibus. WESS.
— Apud prosaicum tamen scriptorem praepositio ἐπὶ ista
notione cum genit. constructa aegre (puto) reperietur. S.

[4-6. ἐνταμὼν γράμματα, ἐς μὲν τὴν Ἀσσύρια, ἐς δὲ τὴν
Ἑλληνίδα, ἔθνεα πάντα ὅσα περ ἦγι. Literae Assyriae, eae-
dem quae Babylonicae et Chaldaicae. Assyriae enim et
Babyloniae nominibus pro synonymis uti Nostrum, ad
cap. 39, 4. et ad I. 192, 8. monuimus. Caeterum super
hoc loco consulendi viri docti, Anquetil in Actis Acad. In-
script. T. XXXI. p. 436. et Heeren Commentat. Soc. Goett.
T. XIII. p. 35 seq. Γράμματα quidem h. l. non potissimum
litteras sive characteres intelligi par est: sed idem valet
γράμματα atque ἐπιγραφή, inscriptio, quemadmodum mox
cap. 91, 4. et ad I. 187, 5. et 18. Et, sicut ibi ait Scriptor
γράμματα λέγοντα ταῦδε, sic h. l. scribere potuerat γράμματα
- - - λέγοντα ἔθνεα πάντα, aut tale quidpiam: verum
etiam per adpositionem, quam loquendi formam et alias
amat Noster, absque vinculo iungi ista poterant γράμματα,
ἔθνεα, insculpi iussit inscriptionem, vel titulum, (scilicet) po-
pulos omnes; id est, populorum omnium nomina, et co-
piarum fortasse, quae e singulis aderant, numerum. S.]

[11. τῆς Ὀρθωσίης Ἀρτίμιδος) De hac consuluisse iuvabit
quae Fabricius collegit ad Sext. Empir. Pyrrh. Hypotyp. III.
298. S.]

CAP. LXXXVIII. 3. ἰδωρήσάτο πᾶσι δέκα) Unice
verum hoc. Tale Πανσανίη δὲ πάντα δέκα ἐξαίρεθη καὶ ἰδόθη
lib. IX. 80. et ὑπισχνύμενοι, τὰ πάντα οἱ μύρια δώσω lib.
III. 74. Pavius a veritate proxime afuit, πᾶσι δέκα, videli-
cet ταλάντοις, refingens: talenta enim aliena sunt. Genus
hoc egregie magnus Is. Casaubonius ad Strabon. lib. III. pag.
232. [ad p. 155. ed. Cas.] et ad Athen. IV. 10. [cap. 25.
nostrae edit.] illustravit. Pessime P. Bertius de Aggerib. et
Pont. cap. 2. παῖσι δέκα [quod olim hic legebatur,] abstu-
lit orationi, coronā aureā virtutis ergo Mandrocleum et aliis
muneribus abs rege donatum ex male intellecto, quod se-
quetur, epigrammate iactans. Παῖσι et πᾶσι conmutari do-
cuit Rigaltius in Artemidori I. 47. II. 42. Ego vero [lin.
4.] insuper ζῶα γραψάμενος habere non debui. Ecce tibi
Eustath. καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, καὶ ζῶα γραψάμενος, ἦγουν
ζωγραφήσας, ubi plura. WESS. — Vide Var. Lect. S.

3. παῖσι δὲνα) Revocabitur et hoc ex Codicibus. Verba Herodoti ex lib. I. cap. 50., κτήνια τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια ἔθνει, Galeus commodè contulit ad haec Parthenii π. Ἐρωτ. Παθῆμ. cap. ix. πάντα ἡκατὸν ἐκαχίαντες αὐτῇ. Omnia centena, Casaubonus interpretatur in Athen. IV. cap. 10. [pag. 144. F.] Homerea, quae collegit B. Martinus Var. Lect. III. 22., quaeque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALCK.

7. ἀνέθηκε ἐς τὸ Ἡραῖον) Vellicat Vallam ob Iunonis templum doctissimus Holstenius, ipsemet ab errore, si tamen eius sit, non immunis: nam Thraciae urbs Ἡραῖον, de qua Stephan. ex Nostri lib. IV., est in cap. 90. ubi Iunonis templum imprudenter Valla. Nec plane absolvo Pet. Gyllium, mire fluctuantem lib. II. Bosp. c. 13. Nobilissimum Iunonis Samiae templum, toties Herodoto lib. I. 70. III. 60. et aliis celebratum, indicatur: ipsa loquendi formula fanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνέθηκεν ἐς τὸ Ἡραῖον recurret cap. 152. Pati autem possem, ut Ἀνδρουκλῆς detracta priore littera pingeretur, ni msssti contra venirent omnes, et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

CAP. LXXXIX. [9. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα) Eam Istri regionem quae proxime supra illum locum est ubi in duo ostia scinditur, fauces fluvii (sic enim hic commodius, quam collum, αὐχένα latine reddideris) vocat. conf. Adn. ad I. 72, 13. De loco ipso, quem hic designat Herodotus, vide Mannert Geogr. Graecor. et Rom. T. IV. pag. 220. S.]

CAP. XC. 1. Ὁ δὲ Τείαρος) Tearum Thraciae amnem Plinius habet. Ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου ἀεννάου ad eundem ex Epigrammate Simonidis clar. Reiskius refert ad Cephalae Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda Libanii Orat. Antiochic. p. 346. Α. Δαρείῳ μὲν οὖν ἐπὶ Σκύθας ἡλαύνοντι Ταίναρος ἐν Θράκη ποταμὸς ἔδοξεν εἶναι κάλλιστος, καὶ στυλὸν ὃ Δαρεῖος στήσας, τοῦτο ἐνεγράφη [f. ἐνέγραψε] αὐτῷ, Ταίναρον εἶναι ποταμὸν κάλλιστον. Sic Fred. Morellus: quid Sophista reliquerit, Herodotea contendenti adfulget clarissime. WESS.

CAP. XCI. 11. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ) Ambitiosioris iactantiae ut rex absolveretur, Nobil. Palmerius Exercit. p. 21. vocibus πάσης ἡπείρου non universam Asiam,

sed quam minorem vocamus, intelligit; quae mihi quidem explanatio non ridet. Dario pleraque omnis Asia dicto audiens erat, quam ἥπειρον lib. III. 134. advertimus. WESS.

CAP. XCII. 2. Ἀρτεμις sive Ἀρτημιός amnis non alius fortasse ac Hesiodi Theog. vs. 345. Ἀρθεμιός: ubi ex suspitione Scholiastae, Ἀρθεμιός Σκυθίας fluvius. WESS.

CAP. XCIII. 2. Γέρας τοὺς ἀθανατίζοντας) Non indigemus Eustathiano ἀπαθανατίζοντας, a Fabro non provide arrepto. Simplex aequae ac compositum ea in re locum capessere Diodoro lib. I. 94. adscriptum est. Adde L. Küsteri Diatrib. Anti-Gronov. pag. 52. WESS. — Quod mutatum volebat T. Faber ob ista praesertim Eustath. in Dionys. vs. 304. Ἡρόδοτος ἀπαθανατίζοντας αὐτοὺς καλεῖ, tueretur non immerito Gronov. Explicuit utrumque de Getis adhibitum Cel. Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 105. habet et ἀθανατισμὸν Diodorus, et rarissimum ἀθανατιῶν Philostratus. VALCK.

5. Νιψαῖοι) Confidentiam celeb. Gronovii, qua Νιψαῖος ex correctione Holstenii, fide Stephani et Suidae certissimi, exploduntur, [defendunturque Μινψαῖοι] demiror; cum Vallae et Arch., quod ex Galeo cognitissimum erat, Codex ita praeferret. Mihi alia mens, Stephani auctoritatem, msstis stabilitam, non esse suggillandam opinato. Σκυρμαῖοι item videntur boni, liquido docentes, Συρμαῖοι, ἔθνος σὺν Γέραις, in Stephano olim fuisse, non Συρμαῖοις: cui suspitioni series in Ethnographo litterarum robur addit. Utrumque amplexus sum. WESS.

CAP. XCIV. 3. Ζάλμοξιν δαίμονα) Male olim aberat postremum, siquidem pro daemone [pro deo] inter Scythas habitum Lucianus, Clemens Alexandr. atque alii testificantur. Diogenes VIII. 2. καὶ δοῦλον Ζάμολξιν, ᾧ Γέρας θύουσι, Κρόνον νομίζοντες, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος: quorum postrema, nisi cum Steph. Monachio ante Κρόνον posita primitus fuisse arbitraris, erroris Diogenem arguent. Recepi Ζάλμοξιν ex tanto Codicum consensu. Porphyrius Vit. Pythag. sect. 14. sic nuncupatum tradit ex pelle ursina, quae recens nato fuerit iniecta: nam talem Thraces pellem Ζάλμων adpellare: unde iusta Cl. Alberti divinatio, in Porphyrio etiam Ζάλμοξιν fuisse. Accedit Hesychii, leviter discrepans, ex Herodoto scriptura, et in primoribus editis

Aeneae Gazaei, teste *Rittershusio*. Certissimum est, ab aliis nomen pingi aliter: hoc quaeritur, quomodo *Herodotus*; cuius scriptis membranarum si fidere licet, id maluit, quod datum est. *WESS.* — *Herodotea* de *Zamolxide* respicit *Diogen. Laërt.* VIII. 2. a *Steph. le Moine* recte emendatus. Secundum *Iamblichum* *Vit. Pyth.* §. 173. *Zamolxis* μίνιστος τῶν θεῶν ἐστὶ παρ' αὐτοῖς. *Herodoto* cap. 94. dicuntur *Getae* οὐδὲνα ἄλλον θεὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ μὴ τὸν σφέτερον. *VALCK.* 4. Γεβελίξιν *Matth. Praetorius* in *Orbe Gothico* interpretatus est e lingua *Lithuanica*, qua *gyva leysis* significat auctorem et quasi datorem quietis, sicuti eadem *Zemeluks* aut *Ziameluks* est *deus terrae*; haec *Th. S. Bayerus* *Origin. Sinicar.* pag. 283. in re lubrica et admodum incerta. *WESS.*

9. διαλαβόντες τοῦ ἀποπεμπομένου --- τὰς χεῖρας) Codicum ἀποπεμπομένους, quidquid dicatur, tueri ac laudare haud possum. Planum est vetus, ac defensum abs *Abreschio* ad *Aristaenet.* p. 156. Πιπτιῦσι et ἀπειλεῦσι [l. 11. et 17.] Ionum dialectus adprobat. Superius διὰ πεντετηρίδος [lin. 4.] verissimum: *Clemens* quidem *Stromat.* lib. IV. pag. 590. singulis annis, κατ' ἔτος, legatum ad *Zalmoxin* lectum; sed aliunde memorat. *Laurentii* autem *navigium* quinque remigum, ex pravis Graecis progenitum, multos, neque indoctos homines, decipit, Latina magis quam Graeca lectitantes. *WESS.*

CAP. XCV. 9. ἤθια βαθυτέρα) *Valesius* indolem dictionis ad *Polybii* Excerpt. p. 23. patefecit. [Vide *Polybium* nostrum T. VII. p. 601. Adn. ad lib. XXVII. 10, 3. Conf. eundem *Polyb.* VI. 24, 9.] Saepe *Philo Iudaeus*: βαθεῖ δ' ὅμως ἤθει φησὶν αὐτοῖς, in prudente et gravi oratione, *Libro* de *Ioseph.* p. 550. E. et ἤθει βαρυάτω, sive βαθυάτω potius, φησὶν αὐτοῖς p. 558. B. tum ὠνήσομαι σε, βαθὺ ἤθει φάναι, sic recte ex manu descripto *Mangeyus*, Quod *Omn. Pr. Lib.* p. 887. Iam οὐ τῷ ἀσοφωτάτῳ σοφιστῇ [pro ἀσθενεστάτῳ lin. 11.] unde *Eustath.* hauserit, an memoriae sit peccatum, adfirmare nequeo. Melius certe in tanta mssorum consensione vulgatum, ab *Aristide* olim, uti adscripta lib. I. 29. ostendunt, spectatum. *WESS.*

11. οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ) Tanquam *Herodotea* scripsit *Eustath.* in *Iliad.* δ. p. 365., ὁμιλεῖσθαι Ἑλλήνων οὐ

τῷ ἀσοφωτάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρῃ: atque ad ista, οὐ τῷ ἀσοφ-
 posuit, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀνάπαλιν τῷ πάνι σοφῷ. Vocem ἀσοφ-
 ωτάτῳ, nisi quis forte Codex dederit, neque in suo repe-
 risse videbitur. Pythagoras, Archyta iudice, non sordidus
 auctor Naturae verique, Horat. I. Carm. 28, 15. His non
 omissis, multa huius generis viri Docti collegerunt. Ne-
 mo forte frequentius hoc genere loquendi fuit usus quam
 Thucydides, cuius hoc primum est p. 5, 82. ἀνδρῶν οὐ τῶν
 ἀδυνατάτων: sic vocat omnium potentissimos; nam in his
 μείζον ἢ ἀπόφασις δημοῖ τῆς καταφάσεως, ut vere iudicat Her-
 mogenes pag. 567. Thucydidi Μηθυμναίων οὐχ οἱ ἀδυνατώτατοι
 memorantur p. 569, 14. quales Xenoph. pag. 349, 27. οὐκ
 ἐλάχιστον δυνάμενοι ἐν τῇ πόλει. Tritaei meminit Pausan. pag.
 656., τῶν οὐκ ἀδυνάτων ἐν Μεγάλῃ πόλει. Quod haec pro-
 ximum antecedit, [lin. 9.] ἤθεα βαυύτερα ἢ κατὰ Θρήϊκας,
 eleganter dictum; cuius simillima dantur apud Thucyd.
 Xenoph. Isocratem. VALCK.

[16. ἐν ᾧ δὲ ἐποίησε etc.) ἐν ᾧ τόπῳ intellexi, scil. ἀνδρῶνι,
 atque ita in Latinis interpretatus sum. Vereor autem ne
 minus recte quam alii cum *Valla*: Dum ea --- ageret
 atque diceret, (agebat atque dicebat malles) interim sub-
 terraneum aedificium (conclave) struebat. S.]

20. τὸ κατάγειον οἶκημα) Ἀντρώδης τι χωρίον vocat Strabo
 VII. p. 457. A. [p. 298. ed. Cas.] ἄβατον τοῖς ἄλλοις (δ) κα-
 ταλαβόντα, ἐνταῦθα διακταῖσθαι, σπάνιον ἐντυγχάνοντα τοῖς ἐκτός.
 Narrat et alia quaedam de illo, ab Herodoteis diversa.
 VALCK.

CAP. XCVI. 3. πρότερον τὸν Ξάλμοξιν τοῦτον γενέσθαι
 Πυθαγόρῳ) Eadem Hellanici apud Suid. et Etymolog. doctri-
 na, neque spernenda. Cauta scriptoris de Zalmoxi, sive
 daemone seu homine, admonitio veterum religioni et phi-
 losophiae debetur, in primis praecipienti, nihil eis θεοὺς
 καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἱεραμαρτάνειν* δεύτερον δὲ, εἰς τοὺς θεοὺς ἀνθρώ-
 πους: in Platonis Minoë p. 318. F. Hinc eiusdem Philosophi,
 τὰ μὲν οὖν δὴ τῶν ἀρχαίων περὶ μεθέσθω καὶ χαίρειν, καὶ ὅπῃ
 θεοῖσι φίλον λείσθω ταύτη, in X. de Legib. p. 886. D. similes-
 que dictionum formulae, a doctissimo Berglero non negle-
 ctæ. Mox ὑπὸ Περσέων [lin. 7.] iustum est; accessio uberior
 ex scholio venit. WESS.

CAP. XCVII. 6. Κῶς δ' Ἐφέανδρον) Recte, nec discre-
 Herodot. T. V. P. II.

pat lib. V. 37. Tzetzen scriptura, qualis Arch. et Vallae, in fraudem induit, cum Chil. III. 465. καὶ Κῶης Ὀρεξάνδρου, et brevi post Κῶης ὁ Ὀρεξάνδρου, aptato imprudenter nomini hominis articulo. Πέξανδρος nihili est, natum aberrantia calami ductu ex genuino Ἐξάνδρος. Qui quidem Coës, Dario asseverans, Scythicae regionis ἀνηρομένην esse οὐδὲν, novisse non videtur Scythas ἀγορήσας et γεωγρούς, descriptos c. 17. et 18. Mox σὺ νῦν, [ubi vulgo σὺ νῦν lin. 11.] ex Abreschii coniectura, verius. WESS.

10. ἀνηρομένην) Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a Porto collocari, aequae ac Ἀραιρημένος. Formarum Homeri studiosus ne hanc quidem omissam voluit, quam legerat in Iliad. σ'. 548. Hinc Hesychio Ἀνηρομένη, redditum ἡροτρωμένη: quod et alibi posuit, Ἀνήροτον explicans μὴ ἡροτρωμένην. VALCK. — Ἀνηρόμενος antepenacute scribitur in Schneideri Adpend. ad Lexic. crit. casu - ne, nescio, an auctoris consilio. S.

14. ἔσται ἄποδος ἡμῖν) Non refert multum, hoc retineas, an ἔσται ex manu exaratis libris: quamquam posterior paullo videtur significantius. Additamentum Arch. Herodoteae abundantiae praefert specimen, quo nunc non capior. Notabilius post pauca [lin. 18.] Φαίη τις ἂν με ἐωῦτοῦ εἴπεν, cuius praesidio vir doctus Miscell. Observ. Vol. III. p. 143. usum ἐωῦτοῦ et ἐαυτοῦ in prima etiam persona positi, adstruit. Non refragor, siquidem Sophocl. Aiac. vs. 1151. ita nitidissime et plures alii. Parum hic tamen locus proderit, in quo olim, testibus Vindob. schedis, ἂν με ἐμεωῦτοῦ, more Ionum. [At ex scholio hoc natum debet videri. conf. Adn. ad III. 52, 16.] Quod quidem saepiuscule pronomen vexatum a librariis misere laceratumque fuit in fragmento philosophi apud Stobaeum Serm. I. p. 20. Statim [lin. 19.] ὥς παραμένειω [καταμένειω scribere puto, voluerat, quod commode praefert Arch.] non prorsus damnable. WESS.

20. ἐς μέσον φέρω) Multo usitatius hoc est altero, quod e Med. promit Gronov. ἐς μέσον φήτω: hoc tamen, vix a librariis expectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius φήσας, nemo iure repudiaret: ἐγὼ γινώμην - - ἐς μέσον φήσας, αὐτὸς μέντοι εἶποναι τοι, ego, palam animi mei sententia verbis explicita, nihilominus ipse te sequar. ἐς μέσον hic es-

set in concilio regio: ἐν Ἀργείοις μέσσις et similia prostant collecta D'Orvillio in Charit. p. 547. Ut Herod. VIII. c. 26. εἶπε ἐς πάντας τὰδε, sic saepe loquuntur Tragici. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. τοὺς Ἰώνων τυράννους) Ostentant membranae, quod placere poterit. [Ἰωνας τυράννους.] Aderant tyranni ex Hellesponto, Chersoneso, Aeolide et Ionia, quos omnes rex si compellavit, Ionum praecipuam duxit rationem, gratia et auctoritate potiorum; nisi si patrii moris tenax Ionum titulo Graecos comprehenderit. Lege c. 137. 138. Neque negligere lorum istud, fastorum quoddam instar et ruditatis Persicae illo in genere argumentum. Similes usurpant *funiculos, nodis illigatos*, ad dierum et temporis notitiam barbarorum novi Orbis nonnulli, de quibus Nobilissimus Auctor *Originum Leg. Artium et Scientiarum* Tom. I. lib. III. p. 225. egregie. WESS.

CAP. XCIX. 1 et seq. τῆς δὲ Σκυθικῆς γῆς etc.) Cum Auctor haec commentaretur, pictam Scythiae et Thraciae ob oculos tabulam habuit, cuius e mediterraneo tractu lapsum Istri atque ostia spectavit. Θάλασσα Pontus est, utramque in regionem sese insinuans: hoc κόλπου ἀγομένου τῆς γῆς ταύτης. Nam, quod vir maluit doctus, κόλπου ἀγομένου τῆς θαλάσσης ταύτης, superato maris huius sinu, nimum ab a scriptis Codicibus, et progressum itineris, quo de nihil hic, sistit. [Nec tamen satis adparet quid sit quod κόλπου ἀγομένου dicat. Lurcher vertit: à l'endroit où finit le golfe de Thrace.] Mare ipsum, quatenus Scythiae et Tauricae oras adspersit, varie adpellat, modo in orientis, modo occidentis plagam diffusum. Quae vero adnectit, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ ἔρχομαι σημαίνων, τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθ. χώρας ἐς μέτρησιν. Ἀπὸ Ἰστροῦ αὕτη ἦδη etc. dispuncta bene non sunt: voluisse puto, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ ἔρχ. σημαίνων τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρας ἐς μέτρησιν ἀπὸ Ἰστροῦ αὕτη ἦδη etc. Res postulat Aldusque cum schedis Parisinis. Plura moveri non patior, nactus adstipulatorem virum clar. Corn. de Pauw. Certe πρὸς μεσαμβρίην τι καὶ νότον, si spectatorem regionis ex Scythiae mediterraneae finibus detrectaveris, aberrabunt vehementer. Ab Istro enim versus Borysthenem et Carcinitin urbem septemtrio tendenti obiacet, non auster. WESS. — Mihi multo commodior uniceque vera visa est ea dispungendi ratio, qua

post εἰς μέτρῃσιν interpungitur: atque etiam, deleto post σημανίων commate, cum Schaefero post τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ incidi orationem, quo significarem, verbum σημανίων ad τὸ πρὸς θάλα. referri, istud autem τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ per se stare, valereque *Inde ab Istro*; sicut c. 100, 1. τὸ δ' ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς, *Inde a Taurica*. Istum τὸ articulum iam saepius eodem modo positum observavimus: (conf. Adn. ad I. 105, 4.) sive per pleonasmum ita dici statuas, sive per ellipsin κατὰ praepositionis, quemadmodum cap. 100, 6. τὰ κατ' ὑπερθεῖς valet κατὰ τὰ κατ' ὑπερθεῖς. S.

[7. αὕτη ἡδὴ ἀρχαία Σκυθικὴ) *Haec est vetus Scythia*; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsus Cimmeriis, versus orientem limites suos promovissent. Quod si ἡδὴ particulam etiam exprimere volueris, dices, *Hinc iam incipit*. Sic ἡδὴ habes c. 100, 1. et 6. III. 5, 10. et saepius alibi. S.]

12. μέχρι Χερσονήσου τῆς Τρηχίης) *Stephano Byz. Chersonesus πόλις τῆς Ταυρικῆς*, ex Herodoteis; perperam, iudice *Holstenio*. Consequens erit ergo, ut Taurica, tanta hic diligentia et cura expicta, extra Chersonesum fuerit, quorum et erudita disquisitio docti viri, quae inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, Tauros et Tauricae partem extra eam sese porrexisse. Fossam Scytharum servi, ut accessu heros prohiberent, a Tauricis montibus ἐκ τῶν Ταυρικῶν ὑψείων ad Macotin duxerunt c. 3. Scythaeque ad Tauricam regionem pertinent c. 20. et 100. At Taurici illi montes ad extimum Carciniten sinum, ubi Isthmi Tauricae Chersonesi exordium, semet erigentes et iuxta eundem sinum longe in Pontum protensi ad urbem Chersonesum, quae ob situs aspreta τρηχίη, terminabantur. Haec Noster, nec diversa *Scylax* et *Arrianus* in *Periplus*. *Straboni* pars Chersonesi maioris ἄκρα μεγάλη, ἐφ' ἣ ἱδρύται πόλις, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερρόνησος. Addit *Strabo*, peninsulae quoddam instar habuisse regionem, urbemque Chersonesum, ubi αἱ Ταῦροι, Σκυθικὸν ἔθνος, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474. [p. 308. ed. Cas.] Non repeto, *Stephani* iudicium et *Herodotea* hinc stabiliri. WESS. — At recte *Holstenius* observasse mihi videtur, non urbem Chersonesum, sed totam peninsulam hęc Χερσόνησον τὴν Τρηχίην καλουμένην dici; quam alii, quo ab aliis peninsulae

distinguatur, *Tauricam* aut *Scythicam Chersonesum* adpellant. Hanc igitur *ad mare, quod est Orientem versus*, pertinere ait; αὕτη ἐς θάλ. τὴν πρὸς ἀπηλιώτην ἄνεμον κατήκει. Nec enim de urbe, sed de regione, κατήκειν dici consentaneum est: et *Chersonesus urbs*, non in orientali, sed in occidentali peninsulae parte sita erat. Nam, quod *Larcherus* ait, esse *Chersonesum urbem* in occidentali quidem parte peninsulae, sed ab oriente *Scythiae*, id rem non conficit: etenim, quod mare hic τὴν πρὸς ἀνηλιώτην θάλασσαν vocat, idem mare mox τὴν πρὸς τὴν ἡῶν dicit, ubi haud dubie illud mare, quod ab oriente *Chersonesi* peninsulae est, intelligitur; nempe *Maeotis palus*, quam haud multo minorem ipso *Ponto Euxino* esse, (c. 86 extr.) *Scriptor noster* existimaverat. S.

[16. παραπλήσια idem valet ac παραπλησίως, sicut ὁμοῖα persaepe idem atque ὁμοίως. S.]

19. γουνὸν) *Perrarum* in promontorio. Γουνὸς Ἀθηναίων, quorum ager minime uber, in oraculo apud *Criticos* ad *Euripid.* *Medeam* vs. 679. Est, cui ἐς τὸν πόντον de *Aegaeo* displicet mari, ἐς νότον, in austrum, reponenti. Dabit infra c. 177. ἀκτὴν προέχουσαν ἐς τὸν πόντον, in mare *Aegaeum*. ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ lib. II. 97. Inprobant praeterea τὸν ἀπὸ Θορικοῦ, maluntque aut τὸ aut τῶν. Valla verterat, quod a tribu *Thorica*, videlicet iugum: substitutum in postrema editione, [Gronoviana,] quod magis in pontum, qui a *Thorico*; me etiam atque etiam mirante. Namque τὸν ἀπὸ Θορικοῦ manifesto ad γουνὸν pertinet Σουνιακόν, quod iugum inter *Atticae pagos Thoricum et Anaphlystum* nonnihil artatum longe in *Aegaeum mare* prominet, prorsus ut *Taurica* in *Pontum Euxinum*, et *Iapygia* in primis, anguste inter sinum *Brundisinum* et *Tarentum* constricta. Quod [lin. 22.] reposui συμβαλλεῖν ratum Auctor habet lib. II. 10. WESS.

19. τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακόν) *Edoceri* cuperem, cur hoc *Attices* in altum excurrrens promontorium, γουνὸς, soli fertilis, hic honestaretur adpellatione; quum ab ea parte nunquam laudata sit *Attica*, sterilis in universum et λεπτόγως, nihilque, quod quidem ego noverim, de *Sunio* dicatur, ad istius anguli τὸ γόνιμον καὶ κάρπιμον commendandum. *Angulus* non γωνία tantum, sed et γῶνος dici potuit: *Hesych.* Γῶνος, γωνία, Ἀάκωνες; et fortasse Γουνὸς eidem

non γωνιαῖος sed γωνιαῖος τόπος fuerat dictus, *locus angularis*. Saepe memoratur Attices illud promontorium Orientale, Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν. Herodotea sic primum reddidit *Valla*, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata: τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακόν, τὸν ἀπὸ Θορικῶς μέχρι Ἀναφλύστου δήμου, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα: quo modo si legerentur in Codicibus, non displicerent. Neglexit in his *Herodotus* pagum Azeniensium, quem, raro veteribus memoratum, minoris fuisse constat momenti: hoc excepto, in Attices ad sinum Saronicum latere demus erat *Anaphlystus*, Sunio vicinus: Sunii promontorium nave flectentibus, sive super Sunium navigantibus, ab altero latere primus occurrebat ad sinistram pagus *Thoricus*. Quidquid ab *Anaphlysto* ad usque *Thoricum* terrarum magis in altum prominebat γουνὸν vocat Σουνιακόν, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα. VALCK.

[Apud *Homerum* notum est γουνὸν vulgo intelligi τόπον γόνιμον καὶ κάρπιμον: quam quidem notionem alienam prorsus ab hoc *Nostri* loco esse adparet. *Angulum* hic significari, ex *Hesychii*, Γῶνος, γουνός, probabile videri poterat: qua notione vocab. istud, cum *Valckenario*, *Schneiderus* in *Lex. crit.* accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem *Vir doctissimus* pro eodem adstruendo vocabuli usu etiam oraculum illud advocaverit, quod ab *Euripidis* vetere *Interprete* ad *Med.* 679. refertur, ubi est πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι, causam equidem video nullam. Habet *Homerus* γουνὸν Ἀθηναίων ἱερῶν, *Odyss.* λ'. 322. et *Pindarus* σὺν γουνοῖς Ἀθηνᾶν, *Isthm.* IV. 42. Quibus in locis, perinde atque in eis ubi apud *Poëtam* γουνός ἀλωῆς nominatur, *foecundum solum* γουνὸν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen mireris, quid sit quod *Attica*, cuius utique parum fertile solum fuisse constat, quamque *κραναῖς* alioqui Ἀθῆνας nominare *Pindarus* solet, (*Olymp.* VII. 51. XIII. 52. *Nem.* VIII. 19.) ab eodem *Pindaro* aliisque *foecunditatis* nomine celebretur. Itaque videndum, ne pervulgata illa vocabuli γουνός interpretatio nonnisi ex etymologica coniectura a *Grammaticis* fuerit conficta, longèque diversam vim veteres auctores ei subiecerint. Scilicet, sicut *κραναή* regio dicitur, quae edita est, montana, multas eminentias habens: similiter fortasse etiam γουνός eminentiam, locum editum, vete-

rum sermone significaverit; quam in partem haud absurde olim *Pergeras*, vir doctus, illud γουνιαῖος τόπος accepit, quod apud *Hesychium* vulgo post vocem Γουνούσθαι legitur, ut sit locus editior, instar genu eminens. Quae quidem notio, sicut et huic *Herodoti* loco, et illis poëtarum locis apte convenit, ubi γουνός Ἀθηνῶν nominatur; sic nec male congruet istis *Homeri* locis, ubi γουνός ἀλωῆς dicitur, nempe eminentia, altitudo; quandoquidem areas, in quibus frumentum triturbabant veteres, editis in locis fuisse constat, quo facilius paleae a ventis discuterentur. Ista igitur notione vocabulum hoc usurpasse *Herodotus* videtur; quae ne ab *Etymologo* quidem neglecta est, apud quem p. 233, 5. haec ipsa verba leguntur. Λέγεται δὲ γουνός, ὃ ὑψηλός τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γονάτων, ἃ ἔχει. S.]

[23. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω) Intellige τοῦτ' ἐγὼ etc. quemadmodum et c. 81, 12. S.]

[27. πολλὰ λέγω παρόμοια, τοῖσι ἄλλοις εἶκει ἡ Ταυρική.) Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λέγω παρόμοια, οἷς εἶκει ἡ Ταυρ. S.]

CAP. CI. 8 seq. ὁδὸς ἡ ἡμερησίῃ ἀνὰ διηκόσια στάδια) In singulos dies stadia centum et quinquaginta lib. V. 53. dinumerantur: sed multiplex ex citatiore militarive gressu variatio, a magno viro ad *Strabon.* I. p. 61. [ad p. 35. ed. Cas.] adnotata. Mox [lin. 10.] πρὸς Codd. et sententiae iussu exterminavi: quae enim pro voce asserenda vir *Clar.*, non urgent. *WESS.*

CAP. CIII. 2. θύουσι μὲν τῇ Παρθένῳ) Mutato leviter articulo fingeat praestantissimus *A. Kluitius*, θύουσι μὲν δ' ἡ παρθένῳ. Nihil enim in anterioribus de virgine, mox demum memoranda. *WESS. in Addendis.* — At nec δὲ particulae hic erat locus, et percommode habet τῇ Παρθένῳ, nempe immolant ei numini, quam τὴν Παρθένον adpellant. Similiter *Strabo* lib. VII. p. 308. ed. Cas. non ante facta virginis mentione, de Chersoneso urbe loquens ait, ἐν ἣ τὴν τῆς Παρθένου ἱερὸν. Caeterum, *Taurus* istos reliquias fuisse *Cimmeriorum* a *Scythis* olim finibus suis pulsorum, probabile fecit *Gatterer* Comment. Societ. Reg. Goetting. Vol. XI. p. 140. probante *Heeren* in *Ideen* etc. T. I. p. 888. S.

4. καταξέμενοι) Nihil verius liquidiusque. Recurre ad lib. II. 45. et IV. 60. Firmat *Euripidis* *Iphigenia in Taur.*

vs. 38. Θύω γάρ, ὄντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει, Ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἑλλήν ἀνὴρ, κατάρχομαι μὲν etc. Quod sufficit. WESS.

Ibid. κατὰ β' εὐξάμενοι) In Editis antiquis scriptum καταβευξάμενοι. Qui aliter primus scribendum curavit, [vide *Var. Lect.*] tmesin hic sibi deprehendisse visus est, qualis nulla datur apud *Herodotum*, vocolam etiam *βα* non adhibentem. Duplex fuit in Codicibus lectio καταρξάμενοι et κατευξάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem literis *ε* imposuisse suspicor *α*ρ, et utrumque recepit, ut solebant isti saepenumero, librarius: supra IV. 60. et alibi fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythis Tauris, pro victimis *advenas caedere* solitis, ut ait *Mela*, scripserat procul dubio *Herod.* τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων - - καταρξάμενοι βοπάλῳ παύουσι τὴν κεφαλὴν: *auspicati* velut *vectimam, clava caput percutiunt*; non ut Graeci, qui cultro victimam immolationi designabant. Huic adfirmandae lectioni sufficet vel unicus locus *Eurip.* *Iphig. in Taur.* vs. 1154. quo Taurorum Rex Thoas comites interrogat Iphigeniae sacerdotis, *utrum illa iam τῶν ξένων κατήρξατο, hospites sit auspicata.* In Graecorum sacris usitatissimum verbum de Indica gente *Nicol.* ponit *Damasc.* *Stobaei* p. 105. Sed, secundum *Herodotum* Tauros, non Scythicae fuit Iphigenia crudelitatis ministra, verum ipsa *Dea*, cui Graecos immolarent hospites: τὴν δὲ δαίμονα ταύτην, τῇ θύουσι, λέγουσι αὐτοὶ Ταῦροι Ἰφιδίνειαν τὴν Ἀγαμέμνονος εἶναι. *Hesiodus* in Heroinarum catalogo non mactatam Iphigeniam dixerat; sed, *Diana* volente, Ἐκάτην εἶναι: hoc tradens *Pausan.* in Atticis c. 43. τούτοις, ait, Ἡρόδοτος ὁμολογοῦντα ἔγραψε, κ. τ. λ. Ceterum ista potissimum inhumana Taurorum crudelitas, effecisse videtur, ut hoc praesertim nomine Scythae fuerint a Graecis in universum infamati. In diversis gentibus Scythicis tria potissimum obtinebant, quae prorsus abhorrerent ab humanissima Graecorum mansuetudine, τὸ ξενουσιεῖν, τὸ ἀνθρωποφαγεῖν, καὶ τὸ, τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρᾶσθαι. vid. *Strabo* VII. p. 458. A et 460. B. [p. 298. D. et 300. B. ed. Cäs.] et *Iacob. Elsner.* *Observ. in Ep. ad Coloss.* III, 11. VALCK.

17. ζῶσι δὲ ἀπὸ ληΐης τε καὶ πολέμου) Tales Chaldaeorum, ἀπὸ ληϊζόμενοι ζῶσι - - εἰθισμένοι: ἀπὸ πολέμου βιωτέειν apud,

Xenophontem K. Παῖδ. III. p. 74. E. — Conf. Nostrum IV. 22, 8. S.

CAP. CIV. 1. ἀβρότατοι ἀνδρῶν) Tales in Scythia fuisse vix fidem invenit: de Agathyrsis dixerat, credo, ἀβρότατοι ἄνδρες εἰσι, sicut in suis legere Codd. L. Valla, et Io. Stobaeus Tit. XLII, p. 294. Habet tamen hinc ἀνδρῶν ἀβρότατους Eustathius in Dionys. vs. 310. De Agathyrsis Salmasio notata in Solin. p. 188. partim corrigit ad Melam Is. Vossius. VALCK. — Praestat ἀβρότατοι ἄνδρες ex scriptis. WESS.

5. Θρήξι προσκεχωρήκασι) Geminum lib. I. c. 172. προσκεχωρήκασι δὲ γλῶσσαν μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος. WESS.

CAP. CV. 3. κατέλαβε ἐκλιπεῖν τὴν χώραν) Male in Vallae latinis, coacti fuerant solum vertere. Correxerit errorem clar. Lambertus Bos, Observ. Crit. c. 2. p. 9. WESS. — De usu verbi καταλαμβάνειν cf. Valck. ad IV. 11, 19. S.

[5 seq. ἐς δὲ πιεζόμενοι οἴκησαν μετὰ Βουδίνων) Haec Gatterer l. c. suffragante eodem Heerenio p. 893. sic vertenda contendit, *quamdiu premebantur, cum Budinis habitabant*. At id quidem contra Herodoti usum; apud quem ἐς δὲ *numquam quamdiu, sed constanter donec* (hac notione, *donec tandem, usque dum*) significat; adeoque commode *denique, postremo*, reddi potest; qua cum notione frequenter coniuncta illa est, *quam ob rem, quam ob causam*. Hoc loco satis erat id quod a nobis in versione positum est, *ad extremum, malis pressi*, etc. quod quidem nil impedit, quo minus (quod voluere docti, quos nominavi, Viri) credibile sit, postea Neuros, finito malo, priscas suas sedes repetiisse. S.]

7. κινδυνεύουσι --- γόητες εἶναι). H. Stephani, Vallam corrigentis versio recipi debuerat: verbum hoc usu, quem Portus adnotare neglexit, semel tantum occurrit apud Herodotum. Κινδυνεύουσιν εἶναι notat *esse videntur*, sive *sunt*; et δοκοῦσιν εἶναι saepius adhibetur pro *sic*. Frequentavit illud inprimis Plato. Xenophon. Ἀπομν. IV. p. 465, 10. κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, et vs. 35. Φροντίζω μὴ κράτιστον ἢ μοι σιγᾶν κινδυνεύω γὰρ ἀπλῶς οὐδὲν εἰδέναι. [IV. 2, 34 et 39.] Sic ille saepius alibi loquitur, et in Epist. Socrat. xxii. Demosthenes I. contr. Aristog. p. 489. δυσκατάπαυστόν τι κινδυνεύει πρᾶγμα εἶναι πονηρία. Plato-

nis etiam imitatores *Sophistae* hunc flosculum scriptis saepe suis interserunt: vide *Clariss. Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 116. quique, alienis tamen intermixtis, apta quaedam dedit *Clar. Wetsten.* in *S. Lucae Act. Ap.* xix, 27. *Neurorum praestigias* hinc attigit *Eustath.* in *Dionys. vs.* 310. *Mela* II. 2. fine: *Neuris statum singulis tempus est, quo si velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur.* *Anilem fabulam* tangit *Salmas.* in *Solin.* p. 187. VALCK.

11. αὐτίς ὁπίσω ἐς τὸ αὐτὸ κατίσταται) Demuto nihil; nam ληθεῖς *Arch.* ex αὐθις progenitum librarii negligentia. De *Neuris, Mela, Solinus* atque alii, consimilia. Durant, ut solent quae cum primo lacte inbibuntur, similes in inferiore Germania fabellae. Memini, rusticos et pastores primo aetatis flore videre, quibus haec metamorphosis insulse inputabatur. Confer *Keisleri Antiq. Septemtrional.* p. 494. WESS.

CAP. CVI. 4. γλῶσσαν δὲ ἰδίην) Non pendent ex praecedenti *Φορέουσι*, sed alio, quod in Scriptoris mente haerebat. Similes ex *Sophocle* atque aliis dicendi formulas animadvertimus antea. Dabunt plures *Thucydid.* I. 17.; *Virgilius Aeneid.* X. 26. ubi *Servius*; *Columella de Re Rust.* lib. VI. 32. et *Graev.* ad *Florum* III. 21. His vero nexa olim et apta volui, ἀνθρωποφαγέουσι δὲ μῦθοι τούτων, soli humana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem turbant. *Androphagi* sive *Anthrophagi* ex re ipsa, vorandisque hominibus, titulum habent; sicuti *Melançhlaeni* ex vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non his. Coniecturae doctorum hominum, *δμουροι τούτων*, aut *μῦθοι λυκοφαγέουσι* sive *αἰλουροφαγέουσι*, aestus, quibus ex male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit *Ampl. Nic. Witzén*, in Belgica horum versione, librario- rum peccatum, et deterisit tacens, *Tartariae Description.* T. I. p. 199. edit. primae. *Strabo* *Scytharum* nonnullos adeo fuisse inmanes, ὥστε καὶ ἀνθρωποφαγεῖν lib. VII. p. 463. [p. 302. c. ed. Cas.] ex *Ephoro* scripsit. WESS. — Vide quae ad h. l. in *Var. Lect.* disputavimus. Quod ad verbum *ἔχουσι* adtinet, ex coniectura a nobis adiectum, fuerint quidem fortasse qui nil eo opus fuisse contendunt, si quidem (docente *H. Stephano* *Thes.* T. IV. p. 89 seq.) verbi *Φορεῖν* tam late pateat usus, ut interdum idem atque

ἔχον valeat. Verum tamen, γλῶσσαν φορεῖν pro γλῶσσαν ἔχειν aut γλῶσση χρῆσθαι dicturum fuisse Herodotum, etiam atque etiam dubitare licuerit. S.

5. ἀνδροφαγίους δὲ μῦθοι τούτων) "Εμοὶ τούτων venerat in mentem Io. le Febvre: sed quae hac legit in sede Eustathius (vide in Dionys. vs. 399.) in suam restituet, de Anthropophagis olim scripta clariss. Wesseling. Vide Diss. Herod. p. 72. Recte Codices mssti vocant Ἀνθρωποφάγους, [nempe verbo utuntur ἀνθρωποφαγίους.] et Plinio dicuntur Anthropophagi Scythae, humanis corporibus véscentes, Hist. Nat. VI. c. 17. similiter Melae II. c. 1, 120. atque his τὸ ἀνθρωποφαγεῖν tribuit Ephorus Strabonis VII. p. 463. VALCK. — Proprium huius populi nomen, ut et Melanchlaenarum, Bastarnas fuisse, probatum ivit Gatterer l. c. p. 148. consentiente Heerenio p. 893. Vere quidem a Graecis Androphagos et Anthropophagos fuisse nominatos haud immerito fortasse negavit eruditus auctor Commemorationis supra laudatae, F. W. Beer, in Additament. ad Hist. Univ. ex Anglico sermone in Germ. translatam, T. III. p. 20 seq. Crudis quidem equorum carnibus vitam illos sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne solitos: quali cum feritate parum convenit sapiens illud et aequitatis plenum responsum, Scythis auxilia petentibus datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse infra (cap. 119.) perhibetur. Caeterum de his finitimisque populis consulendus Bayerus in Actis Acad. Petropol. supra laudatus Wesselingio ad cap. 18, 10. S.

CAP. CVIII. 1 seq. γλαυκόν τε - - - καὶ πυρρόν) „Ad „oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retule- „rim, glauco vel caeruleo pictum et rufo: unde Picti Geloni „Virgilio Georg. II. 115.“ belle Salmas. in Solin. p. 133. Πόλις πίπλισται recurret lib. V. 52. VII. 59. Homericomore. WESS. — Cum Salmas. et Wess. facit Larcher. Est etiam apud Claudian. in Ruf. l. 314. Heynio ad Virgil. l. c. laudatum, Membraque qui ferro gaudet pinxisse Gelonus. Ad oculorum tamen et naturalem vel comae vel cutis colorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut Heeren l. c. p. 895. et Mannert. T. III. p. 7 seq. S.

2 seq. πόλις - - - ξυλίνη) Quae sequuntur de urbe lignea Gelono in Budinis, quam Persae narrantur incendisse

c. 123., hinc tangunt Steph. Byz. in Γελωνοί, Mela I. c. 19, 140. et Eustathius. VALCK.

CAP. CIX. 1. οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίωνται καὶ Γελωνοί) Herodotea si fuerint, dederat, τῇ καὶ Γελωνοί. Equidem ob Arch. dissensum ambigo: praeferunt certe ex eo excerpta, quae Herodotum non dedecent, et comoda congruaque videntur. Utrumcunque est, vulgatum ab illis premitur maxime. WESS. — Pro καὶ Γελωνοί scribi poterit Γελωνοῖς, aut, quod malim, vocula τῇ interiecta: Βουδῖνοι δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίωνται, τῇ καὶ Γελωνοί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοις δὲ τοῖσι αὐτοῖσι χρίωνται, τοῖσι καὶ οἱ ὑπὲρ Κυρήνης. Qui praetulerit alterum, Herodoteis etiam niti poterit ex p. 96, 11. p. 257, 24. [II. 20. et IV. 112.] VALCK. — Scilicet II. 20, 11. et IV. 112, 7. constructio cum dat. obtinet. Sed nec improbanda utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu repraesentavimus, quae sane nihil differt ab ea quam cod. Arch. mox offerebat, δίκαια ἡ αὐτὴ ἐστὶ Γελωνοῖσι καὶ Βουδῖνοισι, ubi, ex doctorum duumvirorum praecepto, ἡ καὶ Βουδῖνοισι oportuerat. Similiter V. 65, 14 seqq. ἰόντες καὶ οὗτοι — ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες καὶ οἱ ἀμφὶ Κόδρον: non ἐξ ὧν aut ἐκ τῶν καὶ οἱ etc. S.

3. Φθειροτραγίους) Dederat, opinor, Φθειροτραγίους; et Φθειροτραγίοντας Arrianus in Περὶ τοῦ Ponti Euxini p. 18. ubi vulgatur: Ἡρόδοτος λέγει τούτους εἶναι τοὺς Φθειροτραγίοντας: in πρ facile πγ transierint. Φθειροφάγους vulgo dixere: vid. Strabo XI. p. 754. [p. 492. B.] et ibi Casaub. VALCK. — Phthirophagi occurrunt plures, etiam in Libya, cap. 168. huius libri. Praeclare, ut puto, de similibus, Φθειροφάγοι εἰσὶν, ἀπὸ τοῦ ῥύπου καὶ τοῦ πίνου λαβόντες ὄνομα, Strabo lib. XI. p. 763. [p. 499. ed. Cas.] WESS. — Notum quidem quod de Sinensium mulierum deliciis hodieque memoratur. Scripturam nec apud Nostrum nec apud Arrianum, necesse erat sollicitare. Quod autem Portus hunc Nostri locum sub verbo Φθειροφάγειν retulerit, id imprudenti exciderat: verbum illud nusquam apud Herodotum reperitur. S.

10. ἐνύδριες) Porti coniecturam, a Genevensi editore perperam pictam, Pass. codex stabilit, et scriptor ipse lib. II. 72. Περὶ τὰς σισύρενας [lin. 12.] iure Cl. Gronov. vindicavit, cui calculum Valckenarius noster ad Ammon. p. 205.

adposuit. Σίσυρα, αἴγιον στύλαστρον veteribus. Theophylactos lib. VII. Hist. Mauric. c. 6. σίσυρα ἐξ ἰπίου, ἐς τὰ μάλιστα εὐσελῆς, etiam *Apsyrto* Hippiatricor. lib. I. 38. p. 135. Sed hoc *Ruhnkenius* ad *Timaeum* p. 165. [p. 231 seq. ed. sec.] Ὀρχηες laudabunt, qui sermonis Ionici genium *Hippocratem*que et *Aretaeum* amant. WESS. — Licet differentiam quamdam inter σισύραν et σισύραν statuerint Grammatici nonnulli; parum tamen, verum si quaeris, ac nihil fortasse, interesse videtur. Cur σισύρας nos praetulerimus, in *Var. Lect.* declaratum est. Ἐνύδριαις, quae lutrae sunt, miratus sum canes marinos sive phocas intelligi a *Mannerto*, III. 7. Cur vero totam βῆσιν illam, ἐν τι ταύτη - - ὑπερίων ἀκίσιν, l. 10 - 14. cum *Heerenio* p. 919 seq. pro emblemate habeamus, ab aliena manu adsuto, causam equidem nullam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occasione talia referre. Quenam quidem alia animalia dicat quadrato vultu, definire non ausim. Praeter castorem et lutram tria alia quadrupedium genera *Aristoteles* Hist. Anim. VIII. 6. nominat, quae ex lacubus et fluviis victum quaerunt. S.

CAP. CX. 3. Ολόρπατα) Hoccine, an Αλόρπατα, Scythicum *Amazonum* sit nomen, non decerno. Si Αἰρ Scythis Armenisque vir sit, quae *Wachteri* in Praefat. Glossar. Sect. XII. professio, pristinum ex *Aldo* et *Valla* potius erit. Sed in talibus anceps haesitatio. Male *Herodoti* fidem *Franc. Foris* *Otrokocksi* Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggillat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur vocabulum; quasi Amazones ex ultima Tartaria, vetere Turcarum et Hungarorum sede, processerint. Quod falsissimum. WESS.

13. εἰ δὲ Κρημνοί, εἰσὶ τῆς γῆς τῶν Σκυθίων etc.) Damnantur duae voces τῆς γῆς codicum quorundam iudicio; suntque ad rem non necessariae. [Uni *Ask.* desunt illae: commode alii γῆς τῆς.] *Cremni*, liberorum erant *Scytharum*, ad *Maeotin* c. 20. Cultum habent decus ista, [lin. 15.] ἐντυχούσαι - - ἰπποφοβίῳ - - καὶ ἐπὶ τούτων etc. Scribentis in animo erant, ἐντυχούσαι - - ἵπποις, quibus ἐπὶ τούτων aptissime adhaerent. Talia medicinam respuunt. WESS.

CAP. CXI. 5. τῶν νεκρῶν ἐκράτησαν) Docent sequentia, *Amazonum* aliquas fuisse praelio peremptas: illa quoque,

καὶ οὕτω ἔγνωσαν ἰούσας etc. limpide asserunt, non aliud ex Scriptoris venisse calamo, quam τῶν νεκρῶν aut τινὰς τῶν νεκρῶν, sicuti in *Codd.* plerisque. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

[9. εἰκάζαντας) Sic edd. omnes, nec aliud e mssis enotatum. Videbatur autem mihi εἰκάζαντες scriptum oportuisse: et in nostro cod. F. postrema syllaba eo scripturae compendio picta est, quo terminationem τις indicare scriba adsuevit. S.]

15. βουλόμενοι -- παῖδας ἐγγενήσεσθαι) Substituunt clar. Reiskius et Abreschius ἐκγενήσεσθαι, sicuti c. 155. ἐξενιτό οἱ παῖς. Schedae, in quibus ἐγγίνεσθαι et ἐκγίνεσθαι confunduntur lib. V. 105. h. l. silent. Pugnat etiam hoc *Thomae Mag.* decreto in Βούλομαι, saepius fallenti. WESS. — Contendit scil. Magister ille, verbum βούλομαι nonnisi cum praesenti tempore aut praeterito construi, numquam cum futuro: cui praecepto parere *Herodotus* recusat. S.

CAP. CXIII. 4. ἐς εὐμαρίην) Ex αι et ει Iones eiecere nonnunquam τὸ ἰῶτα, *Θηλέην* scribentes et εὐμαρίην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat *Eustath.* in *Hom. Iliad.* ξ. p. 970, 13. [p. 980. ed. Rom.] Ἴωνες, inquit, τὸ περὶ τινὰ τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκκρίσεων ἀσχολαθῆναι, οἷον εὐρεῖσαι, φασίν, ἢ ἀποπατῆται, εὐχέριαν ἐκάλουν: scripserat, scribere certe debuit, εὐμάριαν ἐκάλουν, vel εὐμαρίην: quod vicina monstrant. *Suidas*: Εὐμαρίη, ἀπόπατος, παρὰ Ἡροδότῳ. Formam Codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 35. εὐμαρέη χρέωνται ἐν τοῖσι οἰκοῖσι: quod tanquam diversum a Graecorum usu de Aegyptiis dictum nemo mirabitur, qui *Casaubonum* legerit ad *Theophr.* Char. c. xiv. p. 115. Hebraeum morem loquendi, praeter *Casaubonum*, *Gatakerus* explicuit *Adv. Misc.* II. c. 3. Solitā sibi verecundiā Persicum morem *Xenophon* expresserat *Kyr. Παιδ.* p. 5, 4. [I. 2, 16.] αἰσχρὸν ἔτι [Πέρσαις] καὶ τὸ ἰόντα πονοφὸν γενέσθαι: ubi, qui pueris lectam *Cyropaediam* suis saepe contaminarunt adsumentis literatores, adiecisse suspicarer ista, ἢ τοῦ εὐρεῖσαι ἕνεκα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου: nisi *Zonaras* eadem in suo Codice legisse videretur *Annal.* III. p. 110. B. Scriptus Codex in loco huic *Herodoti* simillimo praebeuit *Kyr. Παιδ.* I. p. 21, 9. [I. 6, 36.] ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα -- ἔσθαι. Per euphemismum *Thucyd.* dixit πάντα παῖν διὰ στί-

νεχωρίαν ἐν τῷ αὐτῷ, p. 504, 3. [VII. 87.] Multarum legum conditor S. Petitus, quam inter Atticas suas septimam posuit, illam quoque me iudice rectius omisisset. VALCK.

6. αὐτίων τινὶ ἐνὶ χρίμπετο) Vallae non intellecta nativā ac simplicitate praeter cetera commendabunt elegantiarum spectatoribus Herodoti proxima; qui ubique, sicuti vere Hermogenes observat p. 509. ἢ ἢ προσώπων, εἴπερ τις ἄλλος, κάλλιστα καὶ ποιητικώτατα μεμικται. Theocritum non dedecere ista: καὶ τις μουνωθεῖσιν αὐτίων τινὶ ἐνὶ χρίμπετο, καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπαθείτο, ἀλλὰ περιεῖδε χρήτασθαι. Iusto diutius Amazo viduata Scytham iuvenem οὐκ ἀπαθείτο, sive τὸ ἔργον οὐκ ἡγάνετο, sed παρείχε βουλομένη, καὶ ὧν εἶχε μετέδδου: quae singula reperiuntur in talibus adhibita. — Ἐνὶ χρίμπετο, hic idem ac συνεχωρίζετο, atque Aristophaneum ἡρεῖδεν, de equo diceretur eximie ad equam admisso: apud Aelian. de Nat. An. IV. c. 7. a Rege Scythia generosus equus adduci non potuit, matrem ut saliret, οὐ μὴν ἐν χρίμπετοσθαι legitur. Darii Oebares marem dicitur Herodoto ἐν χρίμπτων τῇ θηλή, III. c. 85. — [Opportune Tittmannus ad Zonarae Lexicon p. 610. monuit, videri huc spectare interpretationem ἀπολαῦσαι, quae apud Lexicographum illum, sicut et apud Suidam, verbo ἐν χρίψαι adiicitur: Ἐν χρίψαι ἱμπεσιῖν, παραπολαῦσαι, παρ' Ἡροδότῳ.] — Est et illud pervenustum: [lin. 15.] οἱ λοιποὶ νενίσκω - - - καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμυζόνων: torvas viragines mansuefactas sibi fecere morigeras, ἐτιθάσσειον, χειροῖθεις αὐτοῖς ποιήσαντες. Socratis Aspasia τιθάσεν ποιῆσαι puerum dixit apud Athen. V. p. 219. r. De uxore iuvenula, Xenophontis Ischomachus in Oecon. p. 487, 32. ἐπεὶ ἤδη μοι χειροῖθεις ἦν καὶ ἐτιθασσύνετο ὥστε διαλίγισθαι. Conf. Eustath. ad Iliad. γ'. p. 305, 50. VALCK.

8. τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε) Idem ac εἰδύκνει apud Hesychium. Geminum Diodori lib. III. 18. μιμητικῇ δηλώσει διὰ τῶν χειρῶν διασημαίνειν: sed prorsus germanum Aeschyli Agamemn. 1070. Σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χειρὶ. Talia Latino-rum, Crudelem infesta saepe vocare manu; Nudaque vocat dux agmina dextra, alibi conducta. WESS.

12. τῇ δὲ ὑστεραίῃ) Non sperno tritum iteratumque Scriptori: alibi δευτέρῃ ἡμέρῃ IX. 32. et 83. Optime Gronov. δευτέρην αὐτὴν [lin. 14.] restituit et explanavit. [ipsam cum socia] In Diodoro T. II. p. 577. ἀλῶν ὅπου τύχει δευτε-

ρος καὶ τρίτος, uno aut altero comite. Vide sis ad eius lib. XIX. 17. et *Wetstenium* in Epist. II. S. Petri, c. 2, 5. WESS. — Conf. *Hoogveen* ad *Viger*. III. 2, 17. qui hic quidem cum edd. vett. εἴρε δεινέην, αὐτὸν υπομένουσαν, legit; sed plura e *Thucyd.* exempla adfert, ubi δεύτερος αὐτὸς iunguntur. αὐτὸν quidem sive αὐτοῦς subintelligi h. l. poterat, nec ut adiiiceretur erat necesse. S.

15. καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο) Ornat hoc et adauget iucundissimae narrationis lepores. *Pindarus* Cinyram, Veneris corculum et suavium, ἱερέα κίλον Ἀφροδίτας h. e. Criticis eleganter exponentibus, συνήθη καὶ εἰθισμένον τῇ χειρὶ, descripsit Pyth. Od. II. 30. Addunt κτιλώσασθαι et κτιλεύσασθαι non aliud videri ac τιθασσεῦσαι: quod in ferocientes, nec eicurari recusantes, aptissimum. Iunge Schol. ad *Nicandri* Ther. vs. 452. WESS. — Conf. paullo ante a *Valck.* notata. S.

CAP. CXIV. 17. μένουσαι ἐν τῇσι ἀμάξῃσι) Atque adeo velut οἰκουρεῦσαι. Civitatum Graecarum morem in Scythiam transtulit; nam Graecae mulieris prima virtus habebatur τὸ ἔνδον μένειν καὶ οἰκουρεῖν. *Phintis* Philosopha apud *Stobaeum* p. 444, 3. uxoris ἴδια iudicabat esse τὸ οἰκουρὲν καὶ ἔνδον μένειν: cur *Wolfius* in *Mul. Graec. Fragm.* p. 196. ad ἔνδον adscriberet οἶκος causae nihil habebat. ἔνδον μένειν praeter ceteros huic sexui saepenumero commendavit *Euripides*; *Philo Iud.* p. 803. c. et *Plutarch.* II. p. 142. c. qui in Quaest. Rom. p. 271. d. suorum tangit popularium in Boeotia consuetudinem; qui, novā nuptā in aedes introductā, καίουσι πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξινα τῆς ἀμάξης, ἐμφαίνοντες δὲ τὴν νύμφην ἐμβάλλειν: postremum levi molimine converti poterit in ἐμμένειν: mendā quoque liberari *Hyperidis* fragmentum in *Stobaei* Γαμικοῖς p. 441, 14. Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τῷ αὐτῇ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπολιπόντας (corrigere, sodes, ἀπαντῶντας) πυνθάνεσθαι μὴ, τίνος ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτηρ. VALCK.

CAP. CXV. 4. φόβος τε καὶ δέος) His usus *Ammonius* differre docet Δέος et Φόβον: quorum, ut ille noverat, plura possent similia proferri. Citat idem *Ammon.* in voc. Ἱερῶν, velut *Herodotea*, κατόπιρ ἔτι καὶ νῦν ὅταν χρηστῆρά θύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ, quae, ne quis frustra quaerat, apud *Herod.* non inventiuntur. Praeter *Aeschylum* neminem etiam

novi qui dixerit χρηστήρια θύειν, qui χαριστήρια θύειν, plurimos. VALCK.

CAP. CXVI. 8. ἐπὶ ἵππων ἐκφοιτᾶσαι) Nihil de vulgato demutassem, nisi Codices iniecissent manum, vix repellendam. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 290. de Sauro-matarum ad paludem Moeotin uxoribus, τούτων αἱ γυναῖκες ἰππάζονται τε καὶ τοξέουσιν καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις. Unde, aut hoc sane ex fonte, Plato sua hausit lib. VII. Legg. p. 805. A. WESS.

CAP. CXVII. 1. Φωνῇ - νομίζουσι explicitum ad lib. II. 43. illustratumque fuit. WESS.

4. πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἄνδρα) Ob oculos Nicolai Damasc. apud Stob. Serm. XLII. p. 292. fuerunt, παρθένον οὐ πρότερον συγκαίζουσι πρὸς γάμον πρὶν ἂν πολεμίον ἄνδρα κτείνῃ. Numerosior Cous senex, οὐκ ἀποπαρθενεύονται δὲ μεχρὲς ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Profecto dura, quantumvis bellatricibus, conditio. WESS.

CAP. CXVIII. 9. ἐκ τοῦ μέσου κατήμενοι) Adi sis ad lib. III. 83. [ibique notata,] et VIII. 22. τῷτὸ νοήσαντες [lin. 10.] obtrudunt membranae, videturque ad rem obportunum: frequentius τῷτὸ φρονήσαντες, I. 59. αὐτὰ κατὰ τῷτὸ lib. V. 2. Aldi ἀντιάζωμιν [ibid.] perperam neglectum fuit. WESS.

9. ἐκ τοῦ μέσου κατήμενοι) Herodoto proprium illud satis fuit communitum in Diss. Herod. p. 125. Mox [lin. 10.] littera producta scribi malim: ἀλλὰ τῷτὸ νομίσαντες ἀντιάζωμιν τὸν ἐπιόντα. In nonnullis, ubi Linguae Latinae ratio hunc modum poscit, alterum etiam adhibent Graeci; [poëtae praesertim:] verum in talibus, et in dubitationibus, utuntur subiunctivo, saepius a librariis oblitterato. VALCK.

[11. οὐκ ἂν ποιήσετε ταῦτα, ἡμεῖς μὲν etc.) Pro εἰ ἂν οὐ ποιήσετε ταῦτα. Commode ἐρωτηματικῶς vulgo ῥῆσις illa effertur, οὐκ - - ταῦτα; quod in talibus enunciationibus praestare censuit Schaefer ad Bosii Ellips. Graec. p. 758. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolatis, poterit hoc adici Herodoteum. S.]

[16. ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὑμέας) Sic solet Noster cum Atticis particulam negativam pleonastice ponere. Vide Gregor. Herodot. T. V. P. II.

Dial. Att. §. 44. ibique Schaeff. p. 102. Cf. infra, V. 94, 14. VII. 16, 31. S.]

23. διέβη τήνδε τὴν ἡπειρόν) Consideravit *Laurentius*, quasi διέβη εἰς τήνδε, quod supra [lin. 5.] depositum, fortasse iniuriā: Thraciae vicinaeque regionis transitum Scythae designant. [Forsan vero idem valet διέβη τήνδε ac διέβη εἰς τήνδε. conf. *Var. Lect.* VII. 20, 12 seq.] Rectius ἡμεροῦται, pacat. Tale, πᾶσαν πόλιν καὶ πᾶν ἔθνος - - ἡμερύνμενος βασιλεῖ lib. V. 2. Alia in re. eleganter τιθασσέων καὶ ξημερῶν ἐπράυνεν *Philo Iud.* Vit. Mos. lib. I. p. 606. D. et *Aeschyl.* Eumen. vs. 14. χθόνα ἀνήμερον τίθεντες ἡμερωμένην. WESS.

CAP. CXIX. 18. ἄρξῃ τε ἀδικέων) Verissime ex *Med.* vir Celeb.; locutio obvia, sive participium putes, seu casum secundum, longe tritissimum. *Aelianus* Hist. Animal. V. 34. ἀδικῶν μὲν οὐκ ἄρχει: et XVII. 24. οὐ μὲν ὥστε ἄρχειν ἀδικῶν, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν ἄρξαντα. Auctor eadem ap. *Demosth.* ex vetere lege ἂν τις τύπῃ τινὰ ἄρχων χειρῶν ἀδικῶν contr. Aristocrat. p. 410. et saepiuscule. WESS. — 'Αδικέων non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, ἀδικῶν puto dicturus erat, aut ἀδικιῶν, aut ἀδικίης, ut I. 130, 14. VI. 119, 5. S.

Ibid. καὶ ἡμεῖς οὐκ οἰσόμεθα) Coniectori favet benignum *Wesselingi* praeiudicium in Diss. *Herod.* p. 126. cui non mirarer si quis alius obiecisset incogitantiam sincera tractanti. Talia videri poterunt prima facie veterum loca spectanti, qui quidem πείσομαι et πήσομαι in istum paene sensum adhibuerint, quo nostro loco cepit illud *Valla*; frequenter occurrunt, δεινὰ πείσομαι; vel ἀνόσια, τί πείσομαι; et similia: οὐδὲν πείσεται ἄχαρι, et ἄχαρι οὐδὲν παθόντες, sunt *Herodotea* II. 141. VI. 9. VII. 50. Verum, aut fallor, aut οὐκ οἰσόμεθα significare nequit, haudquaquam tolerabimus, vel non sinemus. In suo forsitan *Cod. Laurentius* invenit, quod praebet *Arch.* οὐκ οἰσόμεθα. Si Graecum esset περισόμεθα, sicuti περιπύθειν *Herodoteum* est, ingeniosa videretur *Reiskii* coniectura: meae me nondum poenitet, qua corripiebam ἡμεῖς σφὶ τισόμεθα. Vos primi Persas iniuria provocastis; neque nos illis ullam fecimus, neque etiam inferemus: quod si tamen Persa nos armis infestis invadens prior affecerit iniuria, et nos de illo sumemus vindictam, iniuriam illatam propulsando, καὶ ἡμεῖς σφὶ τισόμεθα;

exemplorum in *τίσασθαι* congesit affatim *Portus*. Crediderunt itaque barbari, contra Scythas iustum movisse bellum *Darium*: a quibus dissentiens *Plato* in *Gorgia* pag. 483. D. ποῖω, inquit, δικαίῳ χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἱστράτευσιν, ἢ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; *VALCK.* — Istud οὐ πειρόμεθα molestum est. *Vallae*, haudquaquam tolerabimus, congruit *Arch.* εὖν εἰσόμεθα, ad sensionem ebanditurum, ubi verbo similis notio constiterit. *Laudavi* [in *Dissert. Herod.*] *Valckenarii* hariolationem, [ad *Euripid. Phoen.* pag. 533. prolatam,] doleoque schedis displicere. Relinquo quod reperi. *WESS.* — Et ego vulgatum praelaturus eram *Valckenarii* hariolationi. Caeterum vide *Var. Lect.* Fortasse vero et ego, si vulgatum (quantumvis suspectum) interim dum certius quidpiam foret repertum, tenuissem, prudentius eram facturus. Etenim blandiri quidem *πανσόμεθα* utique debuerat, si certis exemplis ostendi posset, significare id verbum, otiosi sedebimus, quieti manebimus. Vereor autem, ne in eisdem exemplis, ad quae in *Var. Lect.* provocavi, perinde atque alibi, *παύεσθαι* non quietum manere significet, sed requiescere, cessare ab opere, desinere, incepto desistere, quae notio parum opportuna fuerit huic loco. *S.*

CAP. CXX. 14. Ἰδάνθυρος optime mssti, uti c. 76. Mox [lin. 16.] *προσγινόμενην μοῖρην Arch.* [pro *προσγινόμενων, ἡμέρης*] speciem ostentat, praeterea nihil. *Diurni* enim itineris mentio exsulare non potest ob c. 122. *WESS.*

24. ἣν δὴ βουλευόμενοισι δοκέη) Spectarunt librarii [qui βουλομένοισι dederunt] ἂν ὑμῖν βουλομένοις ἢ apud *Demosth. Orat. Prolog.* p. 760., similesque *Thucydidis* lib. VII. 35. VIII. 93. ac plurium dictiones. Tum non insipide ex *Sallustii Iugurth. cap. 84. si volentibus putatur.* In vulgato equidem acquiesco. *WESS.* — *Βουλευόμενοισι* inde ab *H. Stephani* edit. 1. receptum ex msstis, et sic *Medic. Ask. Pass. F.* et tres *Paris. S.*

CAP. CXXI. 6. τσαῦτα ὑπολιπόμενοι) Erunt quibus ὑπολιπόμενοι arridebunt. At *Noster* lib. VI. 7. τὸ δὲ ναυτικὸν πληροῦν, ὑπολειπομένους μηδεμίαν τῶν νεῶν. *Cl. Reiskius* distinguit, τσαῦτα (ὑπολιπόμενοι τὰ ἄλλα) ἅμα etc. veritus, ne sententia emergat, liberos et uxores a Scythiis desertos et hosti permissos, quae adtendenti nasci vix potest. *WESS.*

CAP. CXXII. 3. τούτους εὐρόντες, ἡμέρης ὁδῷ προέχοντες) Rectissime sic Pass. [et F. puto et alii.] Scythae sunt, quos ex nationis decreto unius diei itinere Persas praegredi oportebat: ἡμέρης καὶ τούτους ὁδῷ προέχοντας τῶν Περσῶν c. 120. dixit. Neque fugit hoc Reiskii sollertiam. WESS.

4. τὰ --- φουόμενα λεαίνοντες) Ἐκτρίβοντες, explicante Hesychio. Ipsi Scythae decreverant τὴν πόλιν ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν c. 120. Amplius autem λεαίνοντες, quam κόπτοντες. Philo Iud. lib. I. Alleg. p. 58. d. τοῖς ἀθληταῖς οἱ ἀλείπται παραγγέλλουσι μὴ κόπτειν, ἀλλὰ κατὰ σχολὴν λεαίνειν, sed cibum per olivum masticare et minutatim conmolere. τὰ φουόμενα ergo λεαίνειν deglabrare, uti in glabretis et glabrentibus locis apud Columellam. Graviter Menander Excerpt. Legat. p. 102. καὶ ταύτη λεῖναι τε καὶ ἐκτρίψαι τῶν Λογγιβάρδων τὴν δύναμιν h. e. friare et obterere prorsus. WESS. — Apud Philonem vero l. c. haud dubie κάπτειν, non κόπτειν, fuerit legendum. S.

8. πρὸς ἧν τε καὶ τοῦ Ταναΐδος) Notabilis structura: Potuisset πρὸς ἥδος aut ἡὺς τε καὶ τοῦ Ταν. ut Cl. Pauw. Verum πρὸς ἧν in Musis sexcenties. Variavit, ut in verbis et praepositionibus solent, casus. [Qua de variatione ad I. 202, 16. pag. 204. dictum. conf. II. 121, 6. IV. 17, 11. et 13. VII. 176, 14 seq.] Vide Aeschyl. VII. contr. Theb. 930. Raphelium ad Lucae Eu. cap. 1, 54. ex Polybio, Abreschium in Aeschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem hic Persarum trans Tanain traiectus, tam brevi temporis spatio, nec verus nec vero similis Nob. Palmerio. Ab Istro ad Maeotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.; quanto longius difficilisque exercitui immenso, totque inpedimentis praepedito? Confer Exercit. ad Graec. Auctor. pag. 21. WESS. — Perspecte PALMERIUS l. c. „Ut Alexander Bessum persequens, postquam eum in potestate habuit, laxartem usque perrexit, et se Tanain vidisse vel credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius Hypanin aut forte Borysthenem, Tanaim esse credidit, vel credere se simulavit, ut suae gloriae audaci mendacio velificaretur.“ Consuluisse neminem poenitebit, quae ad hoc cap. cxxii-cxxiv. spectantia disputavit auctor Commentationis iam saepius nobis laudatae, in Additamenti ad Hist. Univ. T. III. p. 9 seq. cum quo conf. Danville, Act. Acad. Inscr. T. XXXV. p. 582. S.

CAP. CXXIII. 10. εἴσα πλῆθος ἑπτα ἡμερῶν ὁδοῦ) Vere atque ex finitione c. 22., ubi male in *Vallae* Latinis octo dierum. Πλῆθος locorum amplitudini quadrare, testabitur lib. I. 203. WESS. — Conf. Adn. ad I. 203, 6. Similiter χῶρος πολλός, *amplus, vastus locus*, IV. 39, 8. ἰδὴ πλείστη, *vastissima sylva*, IV. 109, 9. Verborum structura h. l. talis intelligenda, εἴσα ὁδοῦ ἑπτα ἡμερῶν (κατὰ) πλῆθος. S.

15. Σύργης) Idem Ὑργίς cap. 57. Ita *Halmydessus, Salmydessus: Halmyris, Salmyris*, et conplura hoc de genere. Nunc Tanain minorem vocari et *Seviersky*, quod vestigium veteris vocabuli, testem fero *Bayerum* T. I. Conm. Petropol. pag. 414. WESS. — Alium esse *Syrgin* fluvium, alium *Hyrgin*, contendit *Larcher* in Indice Geogr. voc. *Hyrgis*; item *Beer* in Addit. ad Hist. Univ. T. III. ubi vide pag. 11. §. 12. et p. 12. §. 14. S.

CAP. CXXIV. 2. παυσάμενος) Perperam παυσαμένον τοῦ δρόμου ex *Medic.* Vetut sermonis habitus, quo οὕτω παυσάμενος τοῦ δρόμου c. 126. et II. 159., neque oblitus est *Cl. D'Orvillius* ad *Chariton*. lib. I. 7. p. 91. WESS.

6. πρὸς ταῦτα ἐτραπέτο) Tentatur ἰσχυρῶς ex *Hesychii* Στρεύσθαι, διατρίβειν. Addi *Nicandri Alexiph.* vs. 290. potuerat, tum στρατεύσον et στραγγευσον manifesto confundi in *Alexandr.* versione *Iudic.* XIX, 8. Quid porro? Incrustandum-ne propterea, quod toties totiesque in usu versatur? WESS.

CAP. CXXV. 3. ὑπεκφύγοντας) *Vallam* non arbitror ὑπεκφύγοντας invenisse; vertit, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas ὑπεκφύγοντας, cui in formae, virtutis, aliarumque rerum praestantia, sedes lib. VIII. 144. IX. 95., eligendi. Ὑπεκφύγοντας, semet ex conspectu auferentes, illustrat *Eustath.* in *Homer.* p. 1478, 7. [*Odyss.* p. 142, 11. ed. Bas.] Iam, quod [lin. 4.] in membranis ἀνίει, dedit lib. II. 113. IV. 28. 152. etc. WESS. — Sed et percommodum et vere ionicum est id quod plures membr. cum edd. praeferunt ἀνίει, ex quo contractum ἀνίει. Et hoc ipsum ἀνίει nonnunquam quidem videri potest esse imperfecti temporis, ut II. 113, 5. IV. 152, 8. alibi vero haud dubie praesentis est temporis, ex ἀνίει per synopen factum, de qua in *Var. Lect.* ad I. 180, 5. monuimus. S.

21. οὐτε πρὸς ἀλκὴν ἐτρέποντο) Latina laxius. Τρέπεσθαι πρὸς ἀλκὴν, ad vim propulsandam se convertere lib. III. 78. [et saepius alias, tum] Arrian. Indic. c. 24. Appian. Mithrid. pag. 328. Simili in re saepiuscule Procopius ἰδεῖν, βλέπειν, ὁρᾶν εἰς ἀλκὴν, quibus non utor. Examinandum est, οὐκ ἔτι ἀπείπαντας, [lin. 24.] quod Laurentio disiunctim οὐκ ἔτι, adprobante Palmerio. Malo Stephani vestigia legere, vertentis, At Scythae, non iam ad Agathyrso, quippe qui ingressu regionis interdixissent, tendebant, sed ex Neuride regione in suam Persis praeibant. Nusquam Scriptor dixit, Agathyrso damnasse, quod ante ingressi erant, consilium. Scythae praeterea non ex Agathyrso finibus, sed ex Neuride, ad quam devenerant cedentes, suam in regionem Persis praeiverunt. Necti debent Ἀγαθ. ἀπίπ. οὐκ ἔτι ἀπικνύοντο. Consimili usu ἀπίπας lib. III. 153. WESS. — Locum hunc, ab H. Stephano recte expositum, prorsus a Scriptoris mente aberrans Valla sic converterat: Scythae partim ad Agathyrso, iam non recusantes societatem, se conferebant, partim e Neuride regione in suam Persis praeibant. De disiunctum scribendo οὐκ ἔτι, pro οὐκ ἔτι, nec Valla cogitavit, nec Palmerius: nec ista disiunctio ullum momentum in alteram partem erat adlatura. Vallae versionem neutiquam probans Palmerius: „Credo, ait, τὸ οὐκ ἔτι motum esse loco, et sic legendum puto, εἰς μὲν τοὺς Ἀγαθύρσους ἀπίπαντας οὐκ ἔτι ἀπικνύοντο: id est, versus Agathyrso, „recusantes non amplius iter fecerunt.“ Atque hoc ipsum haud dubie Herodotus voluerat; sed eandem in sententiam necesse non erat vocem οὐκ ἔτι loco movere: amare novimus Nostrum traiectionem verborum; et ad declarandam illius sententiam satis fuit verba ita distinguere, ut a nobis cum Reiz. et Schaef. factum. ἀπικνύειν idem valet ac paullo superius ἀπαγορεύειν. S.

CAP. CXXVI. 6. εὐ δὲ στάς τε καὶ παντούμενος πλάνης μάχισθαι) Verissime Gronovius ad Arrian. Ἀναβ. lib. V. 11. pag. 210., antiquissimos mssos hoc velle et ex margine in contextum repetendum: hic, quod mirere, altum silentium. [Vide Var. Lect.] Omnia praeclara et rege digna. Formula Scriptori familiarissima: Σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι lib. III. 134. Atossa ad Darium. Σὺ δὲ μὴ βοηθεῖν Graeci ad Gelonem lib. VII. 159. Multa ibidem vir

Celeb. coacervavit, quae *Herodoti* amatorem fugere non possunt. WESS.

CAP. CXXVII. 1. et seq. Ἰδάνθυρος ἔλεγε ταῦτα· Οὕτω τὸ ἰμὸν etc.) Quae dicentem facit Idanthyrsum, illa Scythae Regi mirabiliter congruunt, artisque sunt Herodoteae plena, qua semper τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρέποντας ἱφαρμόττει λόγους. Hanc historici huius virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresserunt accurate *Lysias* et *Demosthenes*. Hic locum quoque *Theonis* invenit observatum *Progymn.* p. 114., βερβαφικῶς ἐπιτεῖν πολλὰς τὸν Ἡρόδοτον, καίπερ Ἑλληνιστὶ γράφοντα, ὅτι τοὺς ἐκείνων λόγους μιμῖμται. Quoniam haec etiam insignita sunt τῷ ἡφελῇ αὐτοφυνί, in exemplum τῆς Σκυθικῆς ἀπλότητος designat *Strabo* VII. p. 461. c. [p. 301. ed. Cas.] ἃ λέγει Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ἐφ' ὃν ἰστρατοπεδίουσι Δαρειῶς καὶ τὰ ἐπισταλμένα παρ' αὐτοῦ. VALCK.

2. ὦ Πέρσαι) Male Πέρσαι *Med.* et sequaces. Ὁ Αὐδὸς, ὁ Μῆδης, ὁ Πέρσης, ὁ Σαυρομάτης, ὁ Βουδῖνος, et ceteri nationum earum reges, cap. 119. Attigit *Cl. D'Orvillius* ad *Chariton.* VII. 4. pag. 610. Eleganter autem huius epistolae sive Scythicae orationis simplicitatem commendat *Strabo* lib. VII. p. 461., ubi *Casaubonus.* [ad p. 301. suae edit.] WESS.

6. ἡμῖν οὔτε ἄστυα, οὔτε γῆ) Hoc nihil audientem *Darium* iam ante frater monuerat *Artabanus*, καταλέγων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀπορίαν, IV. 83. Permanserant idcirco semper invicti, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν, secundum *Ephorum* apud *Strabon.* VII. p. 464. A. [pag. 303. ed. Cas.] et *Aegyptii* Regis legatis dixisse perhibentur *Iustino* II. c. 3., tam opulenti populi ducem stolide adversum inopes occupasse bellum. Apud eundem, IX. c. 2., *Atheas* *Philippi* legatis vere nullas sibi opes esse dicebat, quibus tantum Regem expleat. *Dromichaetes* apud *Strabon.* pag. 463. A. ἐκείνοις τοῖς τοιούτοις μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι. VALCK.

11. φέρεται) Blanditur *Arch.* φέρε, quod lib. I. 205., alibi φέρε νῦν δὲ. At vide cap. 115. *Valerius Max.* hinc culte lib. V. 4. Ext. 5. Responderunt *Scythae*: se nec urbes ullas, nec agros cultos, pro quibus dimicaret, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, sciturum quemadmodum

dum Scythae praeliari solerent. In quibus venissent sine gravi sollicitatur ratione. WESS.

20. Τοῦτό ἐστι ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Nobilis paroemia, ab Erasmo in Chiliad. illustrata; qui quidem cum Herodoti mentionem neglexerit, Schotto [in Notis ad Paroemiographos, pag. 280.] praebita asseverandi ansa est, in Melpomene de eo dicto sileri. Tetigit errorem Abreschius. Qui in Cyri rebus proverbium adhibuit Ctesias ap. Auctorem περὶ Ἑμμν. cap. 223. aut a vero abiit, aut probavit prolepsin. WESS. — Nisi proverbialis forma loquendi Herodoto statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, quod e Paroemiographis liquet, intellexerunt illud Idanthyrssi Herodotei saepius adhibitum κλαίειν λέγω, vel ἀγορεύω. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur χαίρειν λέγω, vel κελεύω. Bias Diogenis Laërt. I. 83. ἐγὼ δὲ, Φησὶν, Ἀλυσάτῃ κελεύω κρόμμυα ἰσθίειν, id est κλαίειν: notat ibi Menagius. VALCK. — Locus ex libello περὶ Ἑμμενίας a Wesselingio citatus exstat sect. 216. ed. Schneid. At, quae ibi leguntur, τοῦτο γὰρ ἡ λεγομένη ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις ἐστίν, non sunt Ctesiae verba, sed ipsius Demetrii monitum, qui auctor illius libelli fertur, Ctesiae verbis intersertum. Videtur autem proverbialis illa formula utique fuisse Herodoto vetustior: cuius proverbii origines auctores ii, quos Diogenes Laërtius I. 101. secutus est, ab Anacharsidis apud Graecos peregrinatione, et ab huius viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. Herodotus vero nunc ait, hoc esse vere Scythicum loquendi genus, si quis recta et sine ambagibus (ἀποτόμως, ut est apud Suidam, quasi dicas praecise, et abrupte) plorare aliquem iubet, sicut Idanthyrssus fecit in mandato ad Darium dato. Quem ipsum Herodoti locum et Suidas ob oculos habuit in his quae in Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις scripsit, et auctor Appendicis Vaticanae Proverbior. Cent. II. num. 7. ubi minus recte ἀτόπως legitur pro eo quod ἀποτόμως apud Suidam est. Eundemque Nostri locum et auctor libelli περὶ Ἑμμν. in animo habuisse videtur, et Clearchus in his quae apud Athenaeum lib. XII. p. 524. E. leguntur. Quo minus caussae esse mihi visum erat, cur eadem verba apud Nostrum cum viris doctis suspecta haberem. S.

CAP. CXXVIII. 6 seqq. ἔδοξε πλανᾶν μὲν μηκέτι Πέρσας etc.) Valla male, errare Persas: male, conneatu erepto; et distributis illis, qui copiis frumenta auferrent. Corregerat Stephan., quem sequor. Σίτρα αἰρεόμενοι et ἀναίρεόμενοι, qui prandent cibumque sumunt, lib. III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, P. Leopardus Emend. lib. VII. 14. Quia tamen αἰρεσθαι eo in negotio teritur praecipue, maluit ἀν αἰρεόμενοις, et iterum, Abreschius. Platonium ex Cratylo p. 411. D. τὸ γὰρ νομᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτὸν, Stephani et Porti opinionem [νομῶντες observantes intelligentium] adfirmat, nec minus Aeschyli coecus Tiresias, auribus et mente observans, ἐν ᾧσι νομῶν καὶ φρεσὶν, in VII. contr. Theb. vs. 25., tum Agamemn. vs. 791. πᾶν δ' ἐπὶ τίμῃ νομᾶ. WESS.

CAP. CXXIX. 7. τοπαράπαν οὔτε ὄνος) Clemens Alex. Protrept. pag. 25. Scythias victimas asinorum sollemnes ex Callimacho et Apollodoro dedit, derivatas lutulentis Hyperboreorum e fontibus, quod Pindarus docebit. Tu supra cap. 28. vise. Ὑβρίζοντας, Glossator σκιρτῶντας, et cum eo Suidas et Corinthus, [Gregor. Dial. ion. §. 149. ubi vide Koen.] non explodente [immo comprobante] in Thes. suo Stephano. Verius Valla. [rudentes interpretatus.] Quae deinceps et c. 135., ea unice animalis rudium sibi requirunt. Potest alioqui asellus ὑβρίζειν lascivire variis modis. Signate Xenophon Κυρ. Ἀναβ. lib. V. [c. 8, 8.] pag. 433. Ed. Hutch. εἰ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ὑβρίζον, ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβριστότερος εἶναι: οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὑβρεως κόπον οὐκ ἐγγίνεσθαι. In Pindari Pyth. Od. X. 55. Apollo, dum Hyperborei asininis victimis operantur, γελᾷ δ' ὄρων ὑβριν ὀρθιᾶν κνωδάλων: ad quae Critici, τὴν ἀναίρεσιν φησι, διὰ τὰ σκιρτήματα, ἃ ἐν τῇ σφαγῇ ποιῶνται οἱ ὄνοι: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. WESS. — Utique de ruditu maxime h. l. cogitaverat Scriptor: nec vero idcirco ὑβρίζοντες in Lat. vers. rudentes reddi debuit, sed omnino lascivientes. S.

11. ὀρθὰ ἰστάντες τὰ ὦτα) Sumsit forsitan a Sophocle, cuius ista nobilis est imago Elec. vs. 25. Ὡς περ γὰρ ἵππος ἐν γῆνι, καὶ ἢ γέρον, Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλει, Ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἰσθῆναι: sed potius aures arrigit: integrum locum eleganter expressit H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 144. Ubi eundem adhibet in Observ. in Aeschylum p. 390.,

haec in libro Leidensi manu sua Ios. Scaliger adscriptat: Nam sicut acer, sit licet senex, equus Non perdit iras in gravi discrimine. Hinc ad homines illud transfertur qui aures ad audiendum arrigebant. Philostr. p. 687, 2. ἐγὼ σου ἀκούων τὰ ὦτα ἴστημι: et pag. 750, 2., ὦτα habet ἰστηκότα πρὸς τοὺς λόγους. Horat. II. Od. XIX., aures capripedum Satyrorum acutas: ut Latinum acuo, sic Graecum ἀκούω peperit vetus Ἄκω. VALCK.

13. ταῦτα μὲν νῦν ἐπὶ συμκρόν τι ἰφίεροντο τοῦ πολέμου) Haud absone Laurentius: [Atque hoc quidem paululum quiddam momenti ad bellum afferebat.] Proderat Persis non nihil, in Scytharum equestri incursu atque inpressione, asinorum is clamor, nec multum tamen ad belli successum. Si verba spectes, convenient ex lib. VII. 211. οὐδὲν πλέον ἰφίεροντο τῆς στρατιῆς τῆς Μηδικῆς: eritque adeo ἐπὶ συμκρόν τι non diversum ac συμκρόν, quomodo ἐπὶ συμκρόν Φράσσι paucis eloqui in Sophocle, quod admovit Abreschius. WESS. — Sententia quidem haud obscura: mira vero utique locutio, minimeque conferenda cum ea, quam ex lib. VII. c. 211, 6. vir doctissimus advocavit; quae, ad sententiam quod spectat, nihil cum hac commune habet. Commodius paullo conferri illud posset, ex III. 134, 9. ἐπ' αὐμφοτέρα δὲ τοι φέροι, ad utrumque tibi hoc prodest; si modo ἰφίερον hoc loco, non ἰφίεροντο, legeretur. S.

CAP. CXXX. 3. τῶν πάντων ἐπιδεύεις ἰόντες) Non sperno ἐπιδεύεις, gemmulae instar ex Homericō βίης ἐπιδεύεις ἦσαν. Rhianus in Stob. Serm. III. pag. 54. βιόταιο μὲν ὅς κ' ἐπιδευῆς στρωφᾶται. Scytharum valde miror institutum. Persas conneatu intercludere volunt, et pecora illis abigenda relinquunt; quae utique consilio non respondent. Expectasses ὅπως - - μὴ καταλάβοιεν, μετὰ τῶν νομίμων αὐτοὶ εἶν etc. ne pecora interciperent, cum pastoribus ipsi in alium locum etc. Id si olim scriptum non fuit, intellexit parvum animalium, quem sibi ἐς Φορβήν, ad victum, servaverant, numerum, reliquis longe in septemtrionem dimissis, ut cap. 121. Hinc rapere, sed non sine difficili opera et periculosa, concessum Persis. Quod statim ἐπὶ ἔργον εἶν τῷ πεποιμένῳ, gestientes pecudum abactores et praeda laetos sistit. At Darii angustiae et consilii inopia aliud postulat, cui ἐπιπῶντο, exercebantur, fatigabanturque, ut in scriptis, utcum-

quæ satisfacit. WESS. — Immo vero optime habet verbum *ἐπύρρο*. Scilicet (quod perspecte etiam Larcherus monuit) hoc fuit Scytharum consilium, ut spe Dario facta praedae idemtidem, unde exercitum alerēt, faciendae, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad extremum, ponte Istri ab Ionibus rescisso, (coll. c. 33.) reditu exclusus exercitus fame esset periturus. S.

CAP. CXXXI. 4. ὄρνθα τέ καὶ μὺν etc.) Haec non satis accurate *Athen.* excerpserit VIII. p. 334. A. Δαρείῳ Σκύθαι ἐπερχομένῳ αὐτῶν τῇ χώρᾳ ἔπιμψαν, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, ὄρνθ, καὶ οἰστὸν, καὶ βάτραχον. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν νόον τῶν δίδομένων, tum [lin. 9.] τὸ ἐθέλει τὰ δῶρα λήγειν: id est, τί διακονήσιντες, aut πρὸς τί ἀφορῶντες, sive τίνα ποτὶ γνώμῃ χρωμένοι ἔπιμπον. Verbum Noster in talibus adhibet ἐθέλει, *Homerum* sequutus. *Euripid.* *Hippol.* vs. 865., ἴδω, τί λήξει δέλτος ἥδε μοι θέλει; *Herodotus* II. 13. et V. 80. συνίναί, τὸ ἐθέλει λέγειν τὸ χρηστήριον. VI. 37. τί θέλει τὸ ἔπος εἶναι; ut in *Homil.* *Clement.* XIV. 9., τί θέλει τοῦτο εἶναι; Magis usitata sunt τί τοῦτο βούλεται; et βούλεται λέγειν, vel εἶναι. Etiam apud *Herod.* δύναται in talibus adhibetur: δύναται τοῦτο τὸ ἔπος, II. 30. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύναται λέγειν, ut mirer cur adiectum sit apud *Eunapium* pag. 13, 23. Semel apud *Thucyd.* pro βούλεται εἶναι reperitur φρονί, pag. 367, 5. In *Lysiacis* οἶται pag. 266. de cuius sinceritate dubito. VALCK. — *Lysiae* locum habes p. 138. ed. Tayl. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturae sinceritate immerito dubitasse vir doctus videtur. S.

4. καὶ βάτραχον) *Eustathio* inter τὰ τοῦ γλυκίος Ἴωνος Ἡροδότου est βάτραχος ad *Iliad.* pag. 468, 31. [p. 356 extr. ed. Bas. Iterumque ad *Odyss.* p. 271, 46. ed. Bas. p. 1570. ed. Rom.] Qui nunc in manibus sunt Codices, editum probant. In *ranae* nomine Graecos mire, florente lingua, variasse, docet Cl. *Alberti* *Peric. Critic.* cap. 18. Ceterum *Scytharum* dona, sed auctiora, ex *Pherecyde* *Syrio*, seu *Lerio* potius, adnumerat *Clemens Alex.* *Strom.* lib. V. p. 671. WESS.

CAP. CXXXII. 3. εἰκάζοντος τῆδε) Parum sibi constans vir Cl. hic vellem *Herodoto* *Mediceam* restituisset lectionem, εἰκάζων τῆδε, quam et *Valla* reperit et forte

plures dabunt Codices: Δαρείου μὲν νῦν ἡ γνώμη ἦν, -- εἰκό-
ζων τῇδε. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, qua
non τὸ ἥγρον respicitur, sed τὸ σημαίνονμενον, refertur εἰκό-
ζων ad ἔγνω Δαρείος, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil.
Thuc. p. 71. VALCK. — εἰκάζων dubio vacat. WESS.
— Conf. Var. Lect. S.

5. ὄρνις δὲ μάλιστα ἵσκει ἵππῳ) Quid hoc ad rem? In
Clemente Orthopagas coniectat aviculā aërem indicari, τὸν
αἶρα ἀπὸ τῆς ὀρνίθος, quod in eo vagetur. Darii explicationi
Cl. de Pauw opitulatur, reponens, τῷ ἵππῳ, τὸν τοῦς τε
δοῖστους, avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut
potentiam suam, tradunt. Argute. WESS. — Poterit libro-
rum scriptura in eandem sententiam locum tueri, ut co-
gitemus, in equis et in telis positum esse robur Scytharum. S.

7. συνεστήκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύεω) Bene schedae
veteres. Viri docti aut ἐνεστήκει, aut οὐ συνεστήκει corrigentes,
fruantur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deflecto.
Caussam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussim
Gobryae, donorum Scythicorum et aenigmatis explana-
tori, Xiphodrae ap. Clementem declaratio. WESS. — Ad-
iicit idem WESS. notulam huiusmodi: „Mox τῶν ἀνδρ.
„τ. ἐστ. τῶν τὸν -- Arch. et Vind. voluisse videntur, quo-
„modo lib. III. 153. “ — In Var. Lect. ad h. l. notaverat,
duo verba ἐνός et τῶν non legi in Arch. et Vind. Nunc pu-
to monitum voluit Lectorem, satis commodam fore ho-
rum codicum scripturam, si una solummodo vox ἐνός ab-
esset. S.

9. Ἦν μὴ ὄρνιθες γενόμενοι) Huc transtulit aetatis suae
Graecis usitatam proverbialem locutionem, Euripid. Phoen.
vs. 1222., Ἦν μὴ γε Φεύγων ἐκΦύγῃς πρὸς αἰθέρα, nempe λυκτίον
σοι, vel λέξεις. Prostant ibi [in Valckenarii Notis] similia
quaedam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. Qua-
drigas si nunc inscendas Iovis, Atque hinc fugias, ita vix po-
teris effugere infortunium. VALCK.

CAP. CXXXIV. A. διῆξι) Sic pingunt omnes,
etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch ad Aeschyl. Animadv. lib.
I. 4. διῆξι ex διῆκω. Vulgatum in leporis celeri cursu aptius;
estque, uti eius simplex, in Euripidis et Sophoclis saepius-
cule fabulis. Adcomodatissimum Polyaei lib. VII. cap.
10, 1. locum corruptiase Mapsvicum adscripsit Berglerus.
Melius ibi Casaubonus. WESS.

Ibid. λαγός - - - διῆξι) Hinc recte Casaubon. διῆξε Polyae-
no restituit VII. 10, 1. Δαρίῳς παρατάσσειτο Σκυθαίς· λαγός
διῆξε παρὰ τὴν Σκυθικὴν Φάλαγγα: pro διήλαξε: nam sua Po-
lyaeum ex Herod. sumsisse sequentia demonstrant: attigit
haec D'Orvill. in Charit. pag. 257. Ionico more scripserat
Herod. διήξι. Atticis veteribus αἰέσειν semper scribitur
ut dissyllabum, αἴτειν, et αἴξαι, ἡξι: in his saepe fuit er-
ratum. VALCK.

17. νῦξ ἐπέλθῃ) Res levis, in Codicum discordia non
praetereunda: sive ἐλθῇ, seu ἐπέλθῃ amplexere, eadem sen-
tentia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τοὺς
δὲ - - - ἀγωνιζομένους νῦξ ἐπελθοῦσα διέλυσε, lib. VIII. 11.
In talibus iudicio et gustui, ut sic dicam, locus est.
WESS.

CAP. CXXXV. 5. αὐτοῦ ταύτη ἐν τῷ στρατοπέδῳ)
Herodoteum est αὐτοῦ ταύτη, et idoneis exemplis adfirma-
tum Gronovio et Abresch. Dil. Thuc. p. 403. Ab aliis scri-
beretur αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, est Thucyd.
III. 81. ἐν τῇ Τεγείᾳ αὐτοῦ, Xenoph. Ἑλλ. VII. pag. 374, 23.
αὐτοῦ Ἀθήνῃσι, Theopompi Athen. XII. p. 532. c. αὐτοῦ ἐν τῷ
συμποσίῳ, Luciani Prom. §. 8. Ut indidem Thebis, indidem
Megaris, indidem ex Aventino, sic ἐκ τοῦ Ἀργεῖος αὐτόθεν ex-
stat ap. Thucyd. V. 83. Quia legitur in Schol. Αὐτόθεν) ἐκ
τοῦ Ἀργεῖος: Dukero haec ex interpretamento videbantur ad-
iecta; a cuius hic iudicio non dissentio, quia semper sic
αὐτόθεν simpliciter ponit Thucyd. cuius etiam Scholiastes
p. 402., ad Αὐτόθεν) ἐκ τῆς Σικελίας adscripsit; quantumvis
Ἀργεῖος ἐξ ἱεροῦ Αὐτόθεν legatur in Theocriteorum Carm. XXV.
170. VALCK.

8 seq. προφάσις δὲ τῆσδε δηλαδὴ, αὐτὸς μὲν - - - ἐπιθήσει-
σθαι μέλλοι) Adstruitur a doctis ὥς εἰ αὐτὸς μὲν, vel ἴνα
αὐτὸς, aut ἢ αὐτὸς μὲν etc. quibus scripti auxilium libri
negant. WESS. — Ad προφάσις e superioribus repetenda
vox ἔνεκα, ut προφάσις ἔνεκα idem valeat ac διὰ πρόφασιν,
VII. 230, 2. hanc, quae praetendebatur, ob causam. Tum
ad αὐτὸς μὲν μέλλοι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι par-
ticula. Denique videndum, ne paullo commodius sic di-
stincta foret oratio: προφάσις μὲν τῆσδε δηλαδὴ αὐτὸς μὲν etc.
Post δηλαδὴ quidem interpungunt nostrae membr. F. cum
edd. neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

9. ἐν τῷ καθαρῷ τοῦ στρατοῦ) *De flore exercitus, Vallas; de integris et expeditis, Portus. In Thucydide lib. V. 8.* τῶν γὰρ Ἀθηναίων, ὅπερ ἐστράτευε, τὸ καθαρὸν ἐξῆλθε: explicant Scholiastae, οὐχὶ συγκλυδὼν, οὐδὲ ἐπικούρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν. Hoc si hic valeat, Persae praeter ceteros erunt. Atque haec commentanti offerunt se ista *Plutarchi in Nicia pag. 535. c. οὐδὲ Φυλακὴν ἐποίησάτο καθαράν*, quae manifesto prava in ἐποίησάτο ἰσχυράν convertit *Moses Solanus: praefertem καρτεράν*, quod saepe prioris sedem nullo iure occupavit. Huc trahitur *Appiani Punic. p. 37. [cap. 44. nostrae ed.] καὶ γενομένης τῆς μάχης καθαράς τῶν Θηρίων*, quoniam in *Mithridat. p. 361. [c. 65.] καὶ εὐθύς ἀμφὶ τῷ ποταμῷ μάχη γίνεται καρτερά*: et *Iberic. p. 457. [cap. 31.] μάχη γίνεται καρτερά*. At haec bene quidem, nec prava priora, in quibus καρτερὰς si elegeris, deturbabitur rei nexus. Μάχη καθαρά Θηρίων, a qua elephantum absunt; ut sane convulserati et perterrefacti abierant: unde continuo apud *Appian. ὁ ἀγὼν ἐγένετο μόνων ἀνδρῶν καὶ ἵππων*. Verum alienis his non inmoror. WESS. — Apud Nostrum I. 211, 3. ὁ καθαρός στρατός opponitur τῷ ἀχερνίῳ, inutili copiarum parti, quae *ibid. cap. 207, 35. τῆς στρατιῆς τὸ Φλυρότατον*. Est igitur, vi oppositionis, ὁ καθαρός στρατός, melior saniorque pars exercitus. S.

14. οὕτω μὲν δὴ μᾶλλον πολλῶ ἴσαν τῆς Φωνῆς) Capitur voculae μὲν usu Scriptor, neque adeo auferendae. In *Aldo ἴσαν*, quomodo II. 2., etsi, quod [ibi, in Adnot. ad II. 2, 11.] adscriptum, contra sermonis indolem. Ibidem *Φωνὴν ἴσαι*, atque alibi. Cur ab eo hic more discesserit, fortasse causam vicens dialectus praebuit. WESS. — τὴν Φωνὴν malebat *Reiskius*. Quod si vero quarto casu uti voluisset Scriptor, non τὴν Φωνήν, puto, sed nude Φωνὴν absque articulo erat dicturus. Nunc adiectus articulus significare videtur, a voce μᾶλλον pendere hunc genitivum, et ita accipiendam ἴσαι istam ac si dixisset μᾶλλον ἴσαν (Φωνήν) τῆς (εἰδικμένης) Φωνῆς, multo maiorem et frequentiorē, quam pro solito, ruditer ediderunt. S.

15. ἀκούσαντες δὲ οἱ Σκ. τῶν ὄνων) Addit ad ista *Polyaenus lib. VII. c. 10, 4. καὶ ταῖς σκηνῶν ἀνεραίους ὀρώντες, ὥντο παρῆναι τοὺς Πέρσας*. Darius enim secundum illum, ὅπως λάβοι τοὺς Σκύθας, τὸ στρατόπεδον ὡς εἶχεν ἐὰν κατὰ χώραν μένεν.

Fortasse legit in proximis Herodoti: [lin. 16.] πάλῃ κατὰ χώρην ἤλαψεν τοὺς Πέρσας μένειν vel μῆναι, ubi vulgatur εἶναι. Εἶναι quidem et Μένειν permutantur in nonnullis loquendi formis; sed suo loco manere Herodoti aevo dicebatur κατὰ χώραν μένειν, non item κ. χ. εἶναι. Aristoph. Eq. vs. 1351., οὐχὶ κατὰ χώραν μενῆς; Thucyd. IV. 75. εὐ μενῆν κατὰ χώραν τὰ πρᾶγματα. Plura dedit L. Küster. ad Hesychii Ἐν πίσει, et ad Arist. Plut. vs. 367. Herod. IV. c. 201. μένειν τὸ ὄρμιον κατὰ χώρην. Adde I. 17. VALCK. — Mirari saepe numero subito longe doctissimum Emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus κατὰ χώρην εἶναι dixit, id ipsum verbo παρῆναι Polyaeus expressit. Nec vero μένειν huic loco opportunum foret; ne μῆναι quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, μεμνηκέναι in perfecto praeterito dixisset. Atqui κατὰ χώρην εἶναι idem valet ac κατὰ χωρ. μεμνηκέναι. S.

CAP. CXXXVI. 6. καὶ ἡ μὴν, Σαυρομάται καὶ Βουδ. etc.) Arridebat primo intuitu καὶ ἡ μὴν Σαυροματίων καὶ ex Arch. Sed Scytharum, Sauromatis iunctorum, abesse mentio non potest. Clare c. 120. καὶ πρὸς μὲν τὴν μὴν τῶν μοιρῶν - - - προσχωρεῖν Σαυρομάτας. Apertius c. 133. ἡ δὲ Σκυθίων μὴ μοίρῃ, ἡ ταχθεῖσα πρότερον etc. Denique c. 128. τὴν μὲν δὴ μετὰ Σαυροματίων μοίρῃν ταχθεῖσαν - - - πέμπουσι. An excidit ex Arch. praepositio, olimque ἡ μὴ μετὰ Σαυροματίων fuit? an Σαυρομάται τε καὶ Βουδ., leniore Cl. de Paquin medicina? Non displicet. WESS. — Post Σαυρομάται quam pronus fuerit librariorum lapsus, τε praetermittentium, in oculos incurrit. S.

10. εὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν) Ex Laurentianis, ea praesertim, quae divortia habebant, Nob. Palmerius, non legisse negantem eum voculam, confecit. Ipse Exercit. p. 22. incisas, id est, signatas orbitis, elegit. Cur non sectas? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit. De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. II. 100. καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε. Qua quidem in viarum munitione τέμνειν et ἀνατέμνειν ap. Philon. Iud. saepe. De Mundi Opif. p. 14. β. πολυσχιδεῖς ἀνατέμνων ὁδοὺς, λεωφόρους ἀπάσας: et Creat. Princip. pag. 723. β. ἐν ἀνοδείας ἀπλασεῖς καὶ λεωφόρους ὁδοὺς ἀνατεμνῆν, etc. WESS.

CAP. CXXXVII. 4. Ἰστιάου δὲ τοῦ Μιλησίου) Hi-

stiaeus Milesius, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipsis qui summas imperii tenerent, expedire, et multitudini; quod Darii regno ipsorum niteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis poenas daturos: Corn. Nepos in Milt. cap. 3. quem D. Lambinus iam monuit Herodoti locum fere expressisse. Quam paucis tradit Noster, Miltiadis sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatius Nepos, qui hortatus dicitur pontis custodes, ne a fortuna datam occasionem liberandae Graeciae dimitterent. Miltiades iste fuit in ista nobili familia Attica huius nominis secundus. VALCK.

8. οὔτε ἄλλον οὐδένα οὐδαμῶν) Notabilis structurae ἀλλοίωσις. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδεὶς οὐδαμῶν: verum, tanquam praecessisset, οὔτε αὐτόν οἶόν τε εἶναι, instruxit orationem. Cuiusmodi variatae dictionis argumenta apud Homerum, Thucydidem, atque alios obvia saepe. Adi I. Fr. Gronovium ad Senecae de Benef. lib. IV. 32. WESS.

CAP. CXXXVIII. 7. Στρατῆρις) Ita lib. VIII. 132. ἐπεβούλευον θάνατον Στρατῆρι τῷ Χίου τυράνῳ. De Samio Tyranno lib. VI. 13. ὁ δὲ Αἰάκης -- παῖς μὲν ἦν Συλοσάντος τοῦ Αἰάκῃος. Recte ergo scriptae schedae. Φωκαεὺς coniecturā L. Holstenius ad Stephani Φώκαια extuderat. WESS.

7. Αἰάκηδης) Saepius idem ille Nostro dicitur et aliis Αἰάκης: hoc nisi Codices adfirmant, forsā illud inveniet defensores, qui quidem eorum meminerint, quae summus docuit T. Hemsterh. ad Luciani Timon. p. 157. et ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 325. Paulo post [lin. 9.] articulum malim interiectum: τοῦ ἣν γνώμη ἡ προκειμένη. WESS.

CAP. CXXXIX. 12. χρηστῶς ὁδοῦται) Valla culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. Prometheus in sui nominis fabula Aeschyli vs. 497. δυστέκμαρτον ἐς τέχνην ᾤδωσα θνητοῦς, viam monstravi: et consimiliter Agam. vs. 184. τὸν Φρονεῖν βροτοῦς ὁδῶσαντα. Sed vide lib. VI. 73. WESS.

CAP. CXL. 11. ταύτῃ διεξιόντες) Passionei διεξιόντες plus vice simplici legitur in c. 123. Itaque alterutrum ex glossa. Ἀντιπολέμους dabit lib. VIII. 68, 2. [et VII. 236, 18.] habetque Hesychius, Herodotea frequenter exerpens. Mox [lin. 15.] τὸν πρότερον ἐω ὕτῳ γενομ. στίβον belle

Arch. et *Suidas*. Viderat *Pavii* et *Reiskii* opinatio. *WESS.* — In ἀντιπολιτείων c. 134, 6. consentiunt (quod sciam) libri omnes. Rursus vero iidem omnes VII. 236. et VIII. 68. ἀντιπολέμων praeferunt, quemadmodum h. l. ἀντιπολέμους habent mss. *Arch.* et *Vind.* Facileque equidem *Schneidero* adsentior, unice veram videri breviorē hanc vocabuli formam. *S.*

15. Οἷα δὲ νυκτός, etc.) Nihil verius limpidiūque. [istamque scripturam, ni fallor, *Parisienses* nonnulli mss. cum *Arch.* praeferunt.] Iustum quoque ἀπίκατο, [lin. 17.] ex formula linguae saepe spreta a librariis: vide lib. VI. 118. et 153. VIII. 6. [conf. *Adn.* ad l. 2, 11.] *Abydenus* in *Praep. Euang. Eusebii* lib. X. 12. ἀπίκατο γὰρ δὴ πηλοῦ κατὰ πλείους τοὺς παρσούς, a quo *Vigeri* manus abstinere debuerat. Neque causa aderat [pro λελυμένης τῆς γεφύρης lin. 16.] λελυμένη τῇ γεφύρῃ reformandi; siquidem composita servare nonnunquam simplicium adsolent structuram. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 70. ἐν δυσμάτορες κότου τυχών. *Sophocles* *Philoct.* 325. οἶδα συντυχών κακῶν ἀνδρῶν. Monuit *Abreschius*. *WESS.* — Idem grammaticum praeceptum adstruxit *Brunck* ad *Sophocl. Philoct.* 320. et ad *Orest. Euripidis* vs. 1291. Videtur tamen huiusmodi enallage poëtis magis licita esse quam prosaico scriptori: ac lubens equidem hic intelligam ἐντυχόντες τῷ πόρῳ, ut λελυμένης τῆς γεφύρης sint genitivi absoluti: ad tractum pervenerunt, ponte iam rescisso. *S.*

15. Οἷα δὲ, νυκτός τε ἀπίκα.) Cum praecedentibus ista non satis apte cohaerent: οἷα δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἐωυτῶν γενόμενον στίβον τοῦτον φυλάσσοντες ἦσαν, καὶ οὕτω μόγις εὗρον τὸν πόρον. Haec sequentur accommoda, οἷα δὲ νυκτός τε ἀπικόμενοι, καὶ λελυμένης τῆς γεφύρης. Ex *Arch.* οἷαδὲ enotatum *Galeo*; alterum usus est *Herodotei*: vide ad II. 28. *VALCK.*

CAP. CXLI. 6. τῷ πρώτῳ κελεύσματι) κελεύματι *Pass.* non. insuetum. Redibit ex *Pass.* et *Ask.* lib. VII. 16. In *Dionis Cassii* libro L. pag. 51. E. πολλὰ παρακελεύματα et πολλὰ κελεύματα. Christianis scriptoribus *celeuma* frequentari *Rosweidus* docet ad *Paullini Nolani Carm.* XVII. 109. p. 94. et *Munker.* ad *Hygini Fab.* XIV. fin. *WESS.*

CAP. CXLII. 3. ὡς ἰόντας Ἰωνας ἐλευθέρους) Vehementer aversor ἀνελευθέρους *Arch.* et *Vind.*; *Scythae* de *Ionibus*, et qua liberis et qua servis, sententiam ferunt. *Liberos*, *Herodot.* T. V. P. II. V

habent censentque κακίστους τε καὶ ἀνανδρώτατους: *mancipia* vero, φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα. Haec, meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, anxiam disputationem recusant. Gemina germana de iisdem Callicratidae opinio, quaerenti ὅποιοι ἄνδρες οἱ Ἴωνες, regerentis ἐλευθεροὶ μὲν κακοί, δούλοι δὲ ἀγαθοί, in *Plutarchi Lacon. Apophthegm.* p. 222. D. WESS.

3 seqq. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους etc.) Codicis lectionem ἀνελευθέρους, inventam quoque *Vallae*, *Galeus* adprobat. Est qui participium in his, νομίζοντες, vel quidpiam simile, putet deesse: mihi non videtur a vulgatis secedendum: nomen Ἴωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fuit. Nihil his inerit obscuri hoc modo collocatis: τοῦτο μὲν Ἴωνας, ὡς ἰόντας ἐλευθέρους, κακίστους - - κρίνουσι εἶναι ἀπάντων ἀνδρ. τοῦτο δὲ, ὡς ἰόντας δούλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων Ἴωνων τὸν λόγον ποιούμενοι,) ἀνδράποδα φιλοδέσποτά φασι εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. *Servi fugitivi*, δούλοι sunt δραπεῖται *Phocaeënsi Dionysio*, de *Ionibus loquenti Herod.* VI. 11. *Heris fideles et minime δραπεῖται, sunt ἄδραστοι.* Ex *Herod.* sua hausit *Plutarchus* T. II. p. 174. E. ubi *Ioniae Tyrannos Ἰδάθυρος* (*Ἰνδαθ. Herod.*) rex *Scytharum* διὰ τὴν πρὸς Δαρίῳ πίστιν ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα ἐκάλε. Vocem rariorem adhibuit *Dion Chrys.* in *Corinth.* p. 457. B. ab aevo usque *Daedali* neminem fuisse scribens *statuarium*, qui valuerit δρασμὸν ἐμποιεῖν τῷ χαλκῷ: paulo post τό γε ἐπ' αὐτοῖς, αἰτ, εἴη χαλκὸς ἄδραστος. VALCK.

6. καὶ ἄδρηστα) *Plutarchi* rex *Idathyrsus*, seu, ut alibi scribit, *Idanthyrus*, ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα T. II. p. 174. E. ubi similis error Latina maculat, qui haec olim. *Dionis Chrysost.* χαλκὸς ἄδραστος *Or. Corinth.* p. 457. B. a *Casaub.* expeditur optime. WESS.

CAP. CXLIII. 4. Μεγάβαζον) Qui hic [et lib. V.] *Μεγάβαζος*, is in superioribus [III. 70. et 81 seq.] *Μεγάβυζος*, etiam *Eustathio Vallae*que. Culpam, tametsi in vocis scriptura varietur, acceptam librariis fero. *Valla* lib. V. cap. 12. etc. moris sui tenax manet. WESS.

5 et seqq. ὠρμημένου Δαρίου βσιᾶς τρώγειν, etc.) De *Megabazo* (vel *Megabyzo*) dictum *Darii* per errorem transtulit in *Zopyrum* *Plutarchus* in *Apophthegm.* p. 173. A. vide ad finem libri III. notata. *Herodotea* paulo aliter expressit

Eustath. *Iliad.* β. p. 182, 27. ubi Darius, Μεγαβύζους, ἔπεν, θέλειν αὐτῷ τοσοῦτους εἶναι. De duplici Persici nominis apud Graecos scriptione Ti. egit *Hemsterh.* in *Luciani Timon.* pag. 134. VALCK.

CAP. CXLIV. 3 seqq. γινόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ etc.) Multo concinnius γινόμενος: [quam, quod Gron. e Med. adscivit, ἐρόμενος.] Adsolet quoque in talibus, ἱστορίων - - ἐκπύεσθαι. In tempore conditae Chalcedonis discrepat *Hesychius Miles.* *Rer. Constantinopol.* pag. 48. δέκα καὶ ἑνὴς ἔτισιν ἔμπερσθεν, XIX annis ante Byzantium. Nostri numeros *Eustathius* tuetur. Si *Straboni*, *Tacito*, et aliis creditur, coecos Apollinis oraculum Chalcedonios dixit, ob neglectam aptiorem in urbe fundanda regionem. Docte ad *Strabon.* lib. VII. p. 494. vir summus. [*Casaub.* ad pag. 320. suae ed.] Cives Καλχηδονίους lib. V. 26. et τὴν Καλχηδονίην supra c. 85. vidimus, quo et hic modo mallet. Certum ex numis est veterumque testimoniis, valuisse hanc olim scriptionem. Lege adnotat. L. Holstenii ad Καρχηδῶν *Steph.* et *Sirmondi* in *Sidonii Carm.* II. p. 666. ed. Ven. WESS. — Adde quae ad *Polyb.* V. 39, 5. et ad *Athen.* III. 92. e. et VII. 320. a. notavimus. S.

CAP. CXLV. 4 seqq. ἐξελασθέντες ὑπὸ Πελασγῶν, τῶν ἐκ Βραυρωνῶς etc.) A Pelasgis, qui Brauroniae Dianae sacra celebrantes Atticas rapuerant mulieres, eiecti Lemno quorundam Argonautarum posteris, (legerim in *Herod.* ἐκ τῶν τῆς Ἀργεῦς ἐπιβατείων παιδῶν παῖδες.) Minyae adeoque, narrantur hic in Laconicam venisse, certisque sub conditionibus in Spartanam recepti civitatem; atque horum uxoribus Lacenis laudabilem tribuit *Herod.* in maritis servandis fraudem. Minyas Lemno exactos Spartam venisse narrat *Apollonius Rh.* IV. vs. 1759. Οἱ πρὶν μὲν ποτὶ δὴ Σιντιδα Ἀῆμον ἔναιον· Ἀῆμον τ' ἐξελασθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρρηνόισι Σπάρτῃν εἰσαφίκανον ἰφίστοιοι. Illud etiam clarum muliebre facinus enarrans *Plutarch.* T. II. p. 247., nihil de Minyis tradens aut Argonautarum posteris, uxoribus illud imputat Pelasgorum sive Tyrrhenorum, quos Athenienses exegissent Imbro Lemnoque. Sequutus eundem auctorem *Polyaenus* VII. c. 49., Tyrrhenos horumque commemorat uxores, quae Lacenae certe verius dicerentur, quam Tyrrhenides, ut sane dicuntur ipsi quoque *Polyaeno* VIII.

cap. 71., quo sequutus Herodotum, Λακεδαιμονίων, αἱ, αἱ θυγατέρες ἐγήμεντο Μινύαις τοῖς ὑπὸ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργοναυτῶν γεγόνειν: docte notat ibi Maassvic. Quos Herodotus hic Pelasgos, eosdem Tyrrhenos vocant Apollon. Rhod. et Plutarch. l. c. et ubi tangit eandem historiam in Quaest. Gr. p. 296. B. Sed priori loco, quum primum Τυρρηνῶν meminisset τῶν Ἀἰώνων καὶ Ἰμβρον κατασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνῶνθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subiungit, ταῦτα ἔπραττον οἱ Πηλεσγοί. Zenobius Cent. III. Prov. 85., Πηλεσγοί τινες τὴν Ἀἰώνων οἰκοῦντες ἦλθον ναυσὶν εἰς Βαίβρωνα (imo leg. Βραυρωνῶνα, pagum mari vicinum, ἀγχίαλον Βραυρωνῶνα dixit Euphorion in Schol. ad Aristoph. Lys. vs. 646.) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκείθεν ἤρπασαν. Saepe Pelasgos Atticā leguntur insulisque exegisse Athenienses; quod multis narrat Herod. VI. c. 137. iidem illi nonnunquam dicuntur Τυρρηνοί, Sophocli, Thucydidi, aliisque: vide I. Meursii Cecrop. cap. 5. P. Wess. ad Herod. p. 26. [ad lib. I. c. 57.] VALCK.

7. ἰζόμενοι) In Musis ἰζόμενος raro se tutari potuit. Ἐζόμενος ἐπὶ τῷ ἱερῷ exhibent Edd. cap. 85. Mssti frequenter, lib. II. 113. III. 64. IV. 165. Ita ludunt librarii. WESS. — Vide Var. Lect. II. 113, 14. III. 64, 4. 65, 8. IV. 165, 10. Ἐξέσθαι videtur de singulis magis dici; Ἰξέσθαι de multitudine hominum sedes alicubi capientium. In ἰζον c. 146, 16. consentiunt omnes. S.

8. πῦρ ἀνέκαιον) Tutum hoc est et munitum ob καὶ πῦρ αἰθέριον, quod deinceps, et Homeri Odyss. 4. 13. Confer D'Orvillium ad Charit. p. 633. et haec Heliodori Aeth. II. p. 96. ἑτέρα κάλπην ἔφερε καὶ πυρὶν ἔκαυε: ubi Codex Falkenb. ex vero πῦρ ἀνέκαυε. [Cf. Nostrum, I. 202, 9.] At in similibus delinquitur saepe. Strabonis de his Μινύις narratio, mirifice turbata, lib. VIII. p. 534. A. [p. 347. A.] auxilio (quod viri docti praeterviderunt) Eustathii ad Homer. p. 880, 51. [p. 832, 1. ed. Bas.] instaurari potest. WESS.

8. πῦρ ἢν ἔκαυον ex Med. dedit Gronov. pro πῦρ ἀνέκαυον. Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte restitutum arbitror πῦρ ἀνακαίειν lib. VIII. cap. 19., pro πυρὴν. In his saepe variatum docebit Clariss. D'Orvill. in Charit. pag. 633. Ignem accendere, πῦρ ἀνακαίειν, infra dicitur hoc cap. πῦρ αἶθειν. πῦρ αἶθειν et πῦρ ἀναίθειν leguntur aliquoties apud Poëtas Atticos; nusquam, quantum recordor, πυρὴν

αἶθιν. Ut corripi posset syllaba, πυραΐθιν scribitur in Eurip. Rheso vs. 78. Τίς γάρ πυραΐθι πρόφασις Ἀργείων στρατόν; sed in anapaestico versu 41. poni debuerat Πῦρ αἶθι στρατός Ἀργόλας, Ἐκτὼρ: quorum loco dicitur vs. 95. Αἶθοντι πᾶσαν νύκτα λαμπάδας πυρός. Pro αἶθεσθαι, fulgere, more suo Sophocles scribit Αἶθιν Αἰ. vs. 285., ἡνίχ' ἔσπειροι λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον: sed, si vera mea est divinatio, verbum iam ante sic adhibuerat Aeschyl. Choëph. vs. 534. Πολλοὶ δ' ἀνῆθον ἐκτυφλωθέντες σκότῳ λαμπτήρες ἐν δόμοισι: ubi vulgatur ἀνῆλθον: alterum, ut puto, spectat in Schol. ἀνέλαμψαν. VALCK.

22. τῶν Τυνδαριδῶν ἢ ναυτιλῆν) Similiter factum illud Minyis adscribens Valerius Maximus lib. IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, Spartana civitas respectu Τυνδαριδῶν --- deductos inde (e Taygeto) legibus commodisque suis immiscuit: sed hoc tantum beneficium in iniuriam bene merita urbis, regnum affectantes, verterunt: quae de his expressa sunt Herodoti, οἱ Μινύας ἐξύβρισαν, τῆς τε βασιλείης μεταίτεοντες καὶ ἄλλα ποιῶντες οὐκ ὅσια. Tyrrenos advenas, sive Pelasgos, cur iure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem Plutarch. T. II. p. 247. A. et Polyæn. VII. 49. De Spartiatis Herodotus, δεξάμενοι, inquit, τοὺς Μινύας, γῆς τε μετέδοσαν καὶ ἐς φυλάς διεδάσαντο. Postremum illud de receptis in civitatem [lin. 24.] dignum est observatu. Plataeenses, in Atticam receptos, κατανεῖμαι εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλάς, in demos et in certas tribus referre, psephisma iubet apud Demosth. pag. 741. Attigit istam non sane protritam antiquitatis Graecae partem T. Hemsterhuis (is enim latet sub literis I. E.) in Miscell. Obs. VII. p. 325. et ad Aristoph. Plut. p. 368. Cicero pro C. Balbo c. xii. Vidi egomet nonnullos --- nostros cives Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero. Suspicio a librario vocem numero male repetitam e proximis, et Cicero-nem scripsisse: certa tribu, certo demo. Hinc finis Epist. 46. Philostrati explicandus est. VALCK.

CAP. CXLVI. 4. κατέβαλον ἐς ἑρκτὴν) In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur; hunc enim in finem subdit ista Herod. κτείνουσι δὲ τοὺς ἀν κτείνωσι λακεδαίμονιοι νυκτός, μετ' ἡμέραν δὲ οὐδένα: conf. huius insistens vestigiis Valer. Max. p. 387. Morem tangunt N. Cragius de Rep. Lac. pag. 457. et I. Meurs. Misc.

Lac. p. 139. Diutius Tyrrenos in vinculis custodivisse dicuntur *Plutarcho* T. II. pag. 247. ζητούντες ἐλεῖν σαφείς καὶ βεβαίους ἐλέγχους, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanæ carceris exorasse custodes, ut sibi liceret ingressis morituros alloqui: πολλὰς ἡμετέρας καὶ δεήσεις παρήθησαν ὑπὸ τῶν φυλάκων ὅσον ἀσπασσάσθαι καὶ προσιπεῖν τοὺς ἄνδρας: hinc *Polyaenum* recte corrigit *Casaub.* p. 689. Apud *Herod.* mulieres in carcerem dicuntur intromisisse custodes, οὐδένα δόλον δοκίοντες ἐξ αὐτῶν ἔσεσθαι. [lin. 11.] Sic *Valla* legit in suo Cod. et e *Med.* optime reposuit *Gronov.* In enarrando dolo cum *Herodoto* conspirant *Plutarch.* *Polyaen.* et *Valerius Max.* qui non absurde addidit ista: per simulationem doloris velatis capitibus eos abire passi sunt, nempe custodes carceris viros velatis capitibus, vestibus indutos muliebribus, quos et ἀπέναι περικαλυψάμενους scribunt *Plutarch.* et *Polyaen.* Perperam itaque vulgatur apud *Valer.* eos abire passae sunt. VALCK.

9. ἐς δ' ἐλθεῖν τε) *Gronovii* explicatio aliis fortasse placebit. Equidem ἐσελθεῖν τε praeferrem, nisi si ἐς ὧν ἐλθεῖν. Ionum more, quo de supra c. 60.; ἔσω in marg. *Stephani* huc tendit. WESS. — *Stephani* ἔσω videtur ex ipsius coniectura margini adscriptum, quum ἐσθ in aliquo codice reperisset. ἐς δ', cum *Gronovii* interpretatione, eo usque ut intrarent, alienum est ab hoc loco, quoniam deinde demum ait Scriptor, οἱ δὲ σφίσι παρήσαν. S.

11. οὐδένα δόλον *Med.* et sequaces pulcre, coniectaratque *Galeus*. Tot tamen schedarum λόγον, tantaque consensione propagatum, ducere ad λόχον insidias videtur. Elegans ea Cl. de *Pauw* suspicio. WESS. — At vocabulum λόχος, quod homines significat in insidiis locatos, non videtur huius esse loci. S.

16. ἐς τὸ Τηύγετον) Nihil in his contra usum. Admonuit *Steph.* [Byz.] montem Laconicae triplici genere poni. τὸ Τηύγετον iterum cap. 148., *Strabo* lib. VIII. pag. 557. c. [p. 362. extr. ed. Cas.] et *Pausan.* III. 20. In *Plutarchi* T. II. p. 247. c. τὰ Ταύγετα, et, qui eadem memorat, *Polyaenō* Strateg. lib. VII. 49. Hinc *Taygeta*, *Laconices*, ap. *Vibium Sequester.*, frustra sollicitante *Barthio*. Iunge N. Heinsium in *Claudiani* sec. Consulat. Stilicon. vs. 259. Atque haec, ne qui in posterum offendantur. WESS.

CAP. CXLVII. 1. Θήρας ὁ Αὐτσίωνος) Quando saepe Nostro concinit in Therae genere tradendo Pausanias, in huius lib. III. [cap. 1.] p. 205., pro Θήρα τῷ ἀπὸ Ἴωνος restitui debuerat Θήρα τῷ Αὐτσίωνος. Palmerii correctio Kuhnio venit in mentem ad p. 245. Ad Herodoti sententiam eidem Pausaniae, IV. [cap. 3.] p. 285. Theras fuisse dicitur τὸ ἀνέκαθεν Θηβαῖός τε, καὶ ἀπόγονος πέμπτος Πολυνείκους: atque adeo Callimacho ἔκτον γένος Οἰδιπόδαο, Hymn. in Apoll. vs. 74. VALCK.

[3. ἔσται εἰς ἀποικίην) „ἔσται, subauditur ἱαντόν: „sic etiam cap. 148. Alius dixisset ἔσται εἰς ἀποικίην.“ REISKE. — Sic haud raro etiam apud Tragicos στέλλειν, pro στέλλεσθαι, iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148, 2. sic et hoc loco, intelligere ἔσται εἰς ἀποικίην: sed tragicorum exemplis, quae offert Brunckii Index Sophocleus, et Schneideri Lexicon criticum, satis firmata prior interpretatio. Alias dux coloniae dicitur ἀποικίην στέλλειν, ἀποικίαν ἄγειν: coloni vero εἰς ἀποικίην στέλλεσθαι vel σταλῆναι, ut c. 159, 5. S.]

13. Μιμβλιάρεω) Secundus casus est, qualis Βάττω IV. 160. Κροίσω VIII. 122. Κλειομβρότῳ V. 32. Δημοκρίτῳ saepius in Hippocratis epistola. Critici ad Pindari Pyth. Od. IV. [vs. 88.] μετὰ Μιμβλιάρεω (quomodo post pauca [c. 148, 10.] Arch.) τοῦ Κάδμω συνεξορμήσαντος: cui descriptioni prima dat S. Bochartus, ut Phoenicum e lingua commodior esset originationis, de Phoen. Colon. lib. I. 15. ubi conpluscita de Therae coloniis. Quae proxime posita sunt, clarissime expressit, Nostri saepe aemulus, Callimachus apud Strabon. lib. VIII. p. 534. A. et XVII. p. 1194. B. [p. 374. B. et 837. B. ed. Cas.] nec non Apollon. Rhod. IV. 1763. WESS.

19. τῶν ἱωνοῦ συγγενέων Μιμβλιάρεον) Quem alii sic vocant, Μιμβλιάρεα dixisse videtur Herodotus. Non illum Cadmi συγγενία Pausanias III. [c. 1.] p. 206. sed Phoenicem de plebe fuisse scribit, ἄνδρα τοῦ δήμου, atque isthac de causa sibi persuasisse Theram, quod et evenit, futurum, ut Membliari posteris Callistes insulae sibi facile cederent imperium. VALCK.

CAP. CXLVIII. 1-3. Ἐπὶ τοὺς δὴ ὦν ὁ Θήρας, λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν Φυλίων, ἔσται, συνοικήσων τοῦτοις) Dedi schedis mutandi arbitrium: alioquin prius ἐπὶ τοῦτοις non damnabile. Iisdem συνοικήσων, sine quo oratio hia-

bat, debetur. Geminum c. 159. χρήσασα ἡ Πυθὴ πλείν, συν-
 ειπήσοντας Κυρηναίους Λιβύην ex Msstis. WESS. — Ubi The-
 ras profectus dicitur συνοικίσων τούτοις, et λαὸν ἔχων ἀπὸ
 τῶν φυλῶν, tribuum numerus, olim verisimiliter adiectus,
 determinari non poterit: sed scribendum puto συνοική-
 σων: nam ante octo generationes cum Membliare a Cadmo
 relictis, hi tum ipsulam iam συνήκισαν. VALCK. — Com-
 modius utique est Ἐπὶ τούτους, Ad hos, quam Ἐπὶ τού-
 τοις, quod sonat Adversus, Contra hos: non enim contra
 illos profectum esse, mox diserte declarat Scriptor: ἀπὸ
 φυλῶν idem valet ac si dixisset ἀπὸ αἰσῶν vel πολιτειῶν, e
 civium Spartanorum numero; quemadmodum ipse Valck.
 ad c. 145, 24. adnotavit, ἐς φυλὰς διεδάσαντο intelligendum
 de receptis in civitatem: quare nil opus est, ut numerum
 tribuum h. l. olim adiectum fuisse statuamus. Ferri utique
 συνοικήσων potuit, quod nos etiam, a Wess. primum re-
 ceptum, tenuimus. Sed verbum συνοικεῖν non nisi de coniū-
 gibus fere usurpat Noster: et VII. 73, 4. ubi de populis
 ἑκὼς habitantibus alii libri συνήκουσαν dabant, alii συνοικήσαν,
 ibidem ipse Wess. cum aliis σύννομοι ἦσαν vel ἴσαν proba-
 vit. Nec vero video, cur h. l. hiatura statuatur oratio, si
 συνοικίσων, teneretur, quum e proximo intelligi possit τὸν
 λαὸν συνοικίσων. cf. ad c. 147, 3. notata. Denique nulla urget
 necessitas, ut (quod Valck. statuere videtur) συνοικίζειν non
 nisi de primis coloniae conditoribus dici posse arbitre-
 mur: quin potius percommode, ac fortasse etiam commo-
 dius, poterit id verbum de his etiam usurpari qui novis
 colonis urbem aut regionem quampiam frequentant. S.

10. οὐ τι [perperam ὅ τι ms. F.] πάντας ἄγων τοὺς Μινύας)
 Minyas istos, τοὺς ἐκβληθέντας ὑπὸ Πελασγῶν (sic leg. pro Πε-
 λαγοῦ) ἐκ Λήμνου, cum Lacedaemoniis colonos in ipsulam
 Callisten duxisse Theram narrat Pausan. VII. [c. 2.] p. 524.
 De iisdem Apollon. Rhod. IV. 1761. ἐκ δὲ λιπόντας Σπάρτην
 Αὐτεσίανος εἰς πάς ἤγαγε Θήρας Καλλίστην ἐπὶ νῆσόν. Qui Mi-
 nyas Pelasgos sive Tyrrhenos substituit Plutarch. T. II.
 p. 247. D. p. 296. B. hos veluti coloniam Lacedaemonio-
 rum e Laconica deducit in ipsulas Melum et Cretam; di-
 cuntur ibi πόλιν ἡγεμόνα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κραταῖδα Λακεδαι-
 μονίους λαβόντες: quae, certo mendosa, fortasse non male
 sic legerentur, καὶ τὸν ἀδελφὸν Καλλικρατίδαν. Secundum

*Herodotum, Minyae plerique, manentes in Peloponneso, ἱερὰ-
ποντο* [lin. 12.] ἔς τοὺς Παρωριάτας καὶ Καυκῶνας: quibus
antiquis incolis τῆς Τριφυλίας eiectis sex in ista parte Pelo-
ponnesi dicuntur urbes condidisse, [lin. 15.] Λέπριον, Μάκι-
στον, Φρίξας, Πύργον, Ἡπειον, Νούδιον: sic cetera videntur
nomina integranda, partim iam emendata Clar. *Wesseling*.
ad *Diodor.* [lib. XIV. c. 17.] T. I. p. 653. qui, mihi nus-
piam inventum, postremum etiam illuminabit. Περὶ τῶν
ἐν Τριφυλίᾳ Καυκόνων egit *Strabo* VIII. p. 531. [p. 345. ed.
Cas.] cui p. 532. c. [p. 346. b.] Παρωριάτας tenuisse tradun-
tur olim montanam Triphylliae regionem περὶ τὸ Λέπριον
καὶ τὸ Μάκιστον. Hi Ionice *Herodoto* sunt Παρωρηῆτας VIII.
c. 73. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata
manifestant. VALCK. — Cur Παρωριάτας non absurde
dare *Arch.* dixerit *Wess.* in Var. Lect., non magis equidem
exputare possum, quam quid sit quod etiam *Valck.* in pro-
xima adnotatione constanter Παρωριάτας scriperit: quan-
doquidem et origo nominis, et constans aliorum auctorum
usus, et apud *Herodotum* editionum omnium et mssorum
(uno *Arch.* excepto) consensus, Παρωρηῆτας aut ionico idio-
mate Παρωρηήτας requirit. Operarum puto incuria turbas-
istas peperit. S.

15. Μάκιστον, Φρίξας) Sic oportuit. Prius habet *Val-
la*, quorsum codicis *Arch.* Κάκιστον aurigatur: nam Μάκι-
στον, quod *Galeus* excitavit, non ita scriptum. Μάκιστον τῆς
Τριφυλίας *Strabo* lib. X. p. 687. A. [p. 447. D.] et *Steph. Byz.*
ubi bene *Holstenius*. Φρίξας *Pass.* cum *Stephani* margine
constabit, Φρίξα constanter *Polybio* lib. IV. 77. et 80. *Xe-
nophonti* atque aliis. Ἡπειον, [lin. 16.] sive *Arch.* Ἡπειον,
itidem *Polybius*: quo tamen in oppidi nomine turpis apud
plures discordia. Verum in his occupabar olim ad *Diodor.*
lib. XIV. 17. Νούδιον prorsus ignorans. Sunt Triphylliae
quidem oppida, quae scripturam non longe deflectunt; ele-
ctio anceps et difficilis. WESS. — Quum Φρίξας (acuto
tono) casu in ed. *Wess.* irrepsisset, inde eadem scriptura
in posteriores editiones atque in nostram propagata est.
Rectius Φρίξας penacutè scribetur, quod et ipse *Wess.*
voluisse videtur. De alterius oppidi nomine, quod Ἡπειον
h. l. aut Ἡπειον scribitur, conf. Var. Lect. apud *Polyb.* IV.
77, 9. et 80, 13. et quae ad priorem *Polybii* locum olim

notavimus; ubi quidem tunc praeterierat me *Westelingii* ad *Diodorum* Adnotatio. Verum oppidi nomen Ἡπειον esse censuit Vir doctissimus cum *Holstenio*. S.

CAP. CXLIX. 3. εἰν ἐν λύκοις) Memorabile illud Christi Nostri ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων cum *Herodoteis* prudenter contendunt praeclari viri, S. *Bochartus Hieroz.* lib. II. c. 43. p. 438. *Raphelius*, et *Wetstenius* ad *Matth. Evang.* c. x, 16. *Oiolycei*, *Therae* F. patris *Aegei*, commemorat *Pausanias* lib. III. 15. p. 245. *WESS.*

4. καὶ κως τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπεκράτησε) Non male *Valla* Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri praevaluit. *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 578. B. Μᾶλλον τὸ πάρεργον ἐπεκράτησ' ἢ τὸ ὄνομα. de muliere, quae vulgo Μανίης nuncupabatur, infans olim nomine proprio dicta Μέλπητα. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen praevaluerit. *Plato* proprio nomine dictus fuerat *Aristocles*; *Tyrtamo Theophrasti* nomen tribuit *Aristoteles*, quod et, altero propemodum oblitterato, evaluit, ἐπεκράτησε: *Diog. Laërt.* III. 4. V. 38. ibique *Aeg. Menag.* Quem pater velut εἰν ἐν λύκοις reliquerat, *Therae* filium, *Οἰόλυκον* bis terve adpellat *Pausan.* III. p. 245. IV. [c. 7.] p. 296. ubi *Lacedaemonius Euryleon* antiqua dicitur origine *Thebanus* a *Cadmo*, Αἰγέως τοῦ Οἰόλυκου τοῦ Θήρα τοῦ Αὐστειώωνος ἀπόγονος πέμπτος. *VALCK.*

8. ἰδρύσαντο) *Vallae* Latina, Ex hac tribu viri - - exstruxerunt, coniecturae *Cl. de Pauw* materiem dederunt, οἱ δὲ ἐν τῇ φυλῇ ταύτῃ ἄνδρες - - ἰδρύσαντο, admodum labanti et omni tibicine defectae. Itaque in Ἰδρυτο vel ἰδρύνθη inclinavit; cui accedere possem, si per *Codices* liceret. Ut nunc sese verba dant, ἰδρύσαντο de *Lacedaemoniis*, qui fanum tribui *Aegidae*, (cuius illustris in *Pindari* Od. IV. *Pythion.* memoria,) excitarint, accipiendum cum *Reiskio*. Excitarunt autem, quod *Aegidarum* stirps *Furiis Laii* et *Oedipodis* inminui et succidi putaretur. Τῶν δὲ Ἐρινύων τῶν λαίου καὶ Οἰδιπόδος μῆνιμα alia in re apud *Pausaniam* lib. IX. 5. p. 723. *WESS.*

8 seqq. ἰδρύσαντο ἐκ θεοπροπίου etc.) Ἰδρυτο vel ἰδρύνθη si *Codex* exhiberet scriptus, mihi aptius in hac sede videretur; et σφί ἐμειναν, quam ὑπέμειναν. Τοῖσι δὲ ἐν τῇ φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι (οὐ γὰρ σφί ἐμειναν τὰ τέκνα) ἰδρύνθη ἐκ θεοπροπίου Ἐρινύων.

νῶν τῶν Λαίου τε καὶ Οἰδιπόδω ἱρόν· καὶ μετὰ τοῦτο σφί ἔμειν.
A viris ex hac tribu, quum liberi ipsorum in vita non manerent, oraculo monitis delubrum fuit dedicatum Dirarum Laii atque Oedipi; hoc postquam fecissent, ipsorum liberi manebant in vivis, neque adeo pueri πρὸ ὧρας rapiabantur. Ἰδρύσθαι hac adhibetur structura quum alibi, tum his lib. II. c. 44. ὁκίστος χρόνος εἴη ἐξ εὖ σφί τὸ ἱρόν ἰδρύσθαι. In his dirae, quibus Aegidarum progenitor Oedipus, Furiis agitatus, filios suos devovit, a Thera quodammodo renovatae, filium se dicente καταλείψεν ὅν ἐν λυκίῳσι, dicuntur Oedipodis Ἐρινύες. Laium quoque dirae dederant praecipitem, quibus illum Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἐρινύς Oedipi diras vocant Tragici, Aeschylus Theb. vs. 70. Sophocles Oed. in Col. 1294. [vs. 1434. ed. Br.] Euripides Phoen. 627. VALCK.

[Nec sollicitari verbum ἰδρύσαντο, recte habens, debuit: nec vero Lacedaemonii (ut *Wess.* interpretatur) communi civitatis nomine fanum illud tribui Aegidae excitarunt: sed ipsi tribules huius tribus, quoniam liberi eorum in vita non manebant, sui caussa (haec vis est verbi medii) fanum illud Diris Laii et Oedipodis dicatum extruxerunt, quo illas placarent, quibus calamitatem eam acceptam ferebant. Hoc ipsum suo loquendi more Scriptor noster diserte et perspicue declarat. Est enim hic usitata illa Nostro ἀνακλονῶσα et hyperbaton, et familiaris particulae γάρ usus, de quo ad I. 24, 17. dictum est, et quem iam saepius deinde observavimus. Quae loquendi forma paullo minus fortasse offensionis habuerit, si post ἀνδράσι comma deleatur. Vallet autem τοῖσι δὲ --- ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο --- ἱρόν, idem ac si dixisset, ὅτι δὲ (vel ἐπειδὴ δὲ) τοῖσι --- ἀνδράσι οὐκ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο --- ἱρόν. Recte idem Reiskius, cui alteram istam interpretationem *Wesselingius* tribuit, in editis Animadverss. monuit, similem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200, 4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ εἰκόοντο τοὺς λόγους. Adde I. 114, 9 seqq. ubi εἰς δὴ (sive ibi εἰς δὲ malueris) τούτων τῶν παιδίων --- οὐ γὰρ δὴ ἐποίησε τὸ προσταχθὲν ἐκ τοῦ Κύρου, ἐκέλευε αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβεῖν. Immo vero haud admodum dissimile est quod in eiusdem huius capitis, in quo versamur, initio legitur: Ὁ δὲ παῖς, οὐ γὰρ ἔφη οἱ συμπλεύεσθαι, τετραγῶν ἔφη αὐτὸν καταλείψεν etc. S.]

[9 seq. Si sana atque integra esse statuas ista, quae vulgo et in editis et in scriptis omnibus hic leguntur: καὶ μετὰ τοῦτο ὑπέμεινε τὸν τόπον τοῦτο καὶ ἐν Θήρῃ etc. sententia haec erit: et postea mansit idem hoc (nescio utrum templum, an malum) etiam in Thera etc. Sed persuasum equidem habui, et adfectum esse locum, et tali quodam modo curari debuisse, quo a nobis (praeunte Reiskio in Animadverss. editis) factum. Eamdem Reiskii emendationem ex Miscellan. Lips. nov. T. VIII. p. 111. laudavit Larcher, et in gallica Herodoti versione expressit. S.]

CAP. CL. 6. εἶποντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι) Delendum est secundum illud οἱ. Scripserat suo more: εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιτῶν, καὶ δὴ καὶ Βάττος ὁ Πολυμήστου, ἑὸν γένος Εὐφρημίδης τῶν Μινυέων. In his mirum est quantum a vero Valla aberrarit; sed illud magis etiam mirandum, a Palmerio repertam veritatem a Gronovio tamen fuisse repudiatam. Nobilis fertur inprimis inter Iasonis socios Minyas, Euphemus, de quo praeter ill. Spanhem. in Callim. Hymn. in Apoll. vs. 75. cel. Burmannus egit in Argonaut. Catal. Huius compressu gravis puella Lemnia Battis pepererat progenitorem: erat itaque Battus γένος Εὐφρημίδης [lin. 7.] τῶν Μινυέων, e posteris vel genere Euphemi, unius e Minyis. Εὐθυμήδης hic olim vulgabatur; Εὐφρημίδης prodiit e Med. Εὐφρημίδης ex Arch. dederat Galeus: haec verae proxima scriptio; veram coniectura Palmer. fuerat adsequutus in Exercit. p. 23. Sicuti saepe patronymica facta sunt propria, in vera historia Graeca veteri et recentiori memorantur Euthymidas, et Euphemidas vel Euphamidas. Restituendum hoc nomen in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 791. Εὐφρημίδης Ἀριστωνύμου, pro Σισυφρημίδης Ἀριστοδήμου, ex Thucyd. IV. c. 119. ubi nomen Ἐρυξιδάδα convertendum est in Ἐρυξιδάδα: idem vitium Spartiatæ nomen corrumpit in Aeliano de Nat. An. XI. 19. Παντελίδης verum nomen fuit, non Παντερίδης: noti sunt Lacones Pasitelas, Epitelidas, Eutelidas. Sed Corinthium Euphamidam in Thucyd. V. 55. praebent septem minimum Mssst: cur itaque forma non Graeca Ἐφρημίδης in Thucydide fuit relicta? VALCK.

7. Εὐθυμήδης) Elegantem veramque Palmerii correctionem Εὐφρημίδης, Ed. Simsonius Chron. An. 3389. antevertit, laudavitque meritissime Bouherius Diss. Herod. c. 12.

Pindarus Battiadas, Euphemi posteros, laudibus ferens, locuples suasor auctorque. Τόθι γάρ, *Cyrenis*, γένος Εὐφάμου Φυτιῶν, λοιπὸν αἰεὶ τέλλεται, *Od. IV. Pyth.* prope finem. [vs. 455. seq. ed. Heyn.] Quamquam autem nihil in hoc genere liquidius, relinquere pravum debeo, sine haesitatione instauraturus, modo Εὐφημίδης, sicuti *Galeus* ostentavit, in schedis *Arch.* foret: at secus habet. WESS. — At ea quidem cautio nimia profecto: scripturam, quam liquido veram agnoscas, non audere in locum haud dubie pravae substituere; praesertim ubi, quam pronus fuerit librariorum lapsus, satis constabat. Taceo vocalium π, ι, υ, confusionem. Literas Φ et Θ et alibi temere a librariorum inter se permutatas observavimus, et haud multo ante, cap. 148, 15. ubi ex Φρίξας, Θρίξας fecerant. Sic apud *Polyb. XV. 34, 6.* εὐφύιστατον ab ingenti scribarum numero in εὐθύιστατον vidimus detortum. Mitto reliqua: conf. quae ad *Herod. II. 44, 6.* notavimus, et quae ab eodem ipso doctissimo *Wesselingio* ad *II. 48, 7.* adscripta sunt. S.

9. χρωμένω — — — περὶ ἄλλων, χρᾶ ἢ Πυθίν) Hoc illi saepe in more. Exemplum *Valckenarius* conduxit ad *Tragici Phoeniss.* p. 678. Illud *Grini* καὶ βαρὺς αἰερεσθαι [lin. 11.] senii inconmoda, quibus difficulter erigebatur, explicat. Ἀτίρεσθαι, ἀνω αἰρεσθαι *Hesychio* ex *Sophoclis Trachin.* vs. 220. cui senex χρόνῳ βαρὺς in scriptis *Codd. Oed. Colon.* vs. 926. et νόσῳ βαρὺς *Trach.* vs. 239. WESS. — Possis αἰερεσθαι interpretari loco me movere, quemadmodum αἰεθέντες *IX. 52, 5.* idem valet ac κινήθεντες, coll. vs. 7. S.

CAP. CLI. 1. οὐκ ὤε τὴν Θήρην) Hoc sanequam insolens. Aliis etiam usitato more scribi potuit οὐκ ὤε, non pluebat; in insula nempe *Thera*: hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestassent. ὁ Ζεὺς vel ὁ θεὸς ὤε vulgo dicebatur etiam *Herodoto*; ὤε simpliciter etiam ponitur, pluit: εἰ ὤε, c. 185. huius libri. Fortassis ut alibi ὁ θεός, hic quoque lectori relinquatur supplendum. Saepius ὁ θεός vel ὁ Ζεὺς dicitur ὕσαι χρωσόν, τίφραν, ut *Ἀθῶνις, βατράχους*. Utrumque etiam Latinis: lapidibus pluit; et pluit carnem vel sanguinem. Priori ratione hic οὐκ ὤε ὁ θεός τὴν Θήρην significaret, *Theram* pluvia non irrigavit: atque ita semel *Pausaniam* loquutum memini lib. II. [c. 29.] p. 179. αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χρόνον ἐπίεξε, καὶ οὔτε τὴν ἐκτὸς Ἰσθμοῦ

χώραν, οὔτε Πελοποννησίους ὕσιν ὁ θείας. Idem ille Herodotei forte loci recordabatur p. 186. novem annorum siccitatem memorans, quae Troezenios afflixerit. VALCK. — De subintelligendo nomine & θείας vide ad c. 28, 13. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13, 19. Tum, quod ad verbi ὕσιν constructionem cum accusativo casu adtinet: qua ratione dicitur ἡ χώρα ὕσεται, II. 13, 15. IV. 50, 9. eadem etiam ratione dici poterat ὁ θείας ὕσιν τὴν χώραν. S.

4. κακοῦ οὐδὲν ἦν σφι μῆχος) H. Stephano μῆκος debetur, id sero in recensione Voc. Herodoti corrigenti. Euripid. Androm. vs. 535. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσαιμ' ἄν. Tale et Aeschyli Suppl. 743. μῆχος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνῳ. Nam μῆκος, quod Stanleio explicare et tueri visum, non respondet satis puellarum timori. WESS. — Perperam etiam μῆκος vulgatur in Aeschyli Agam. vs. 2. ubi vox Homerea μῆχος, vel Aeschyli μῆχος, quod et Stanleius suspicabatur, sine controversia restitui debet. Theocritea Eid. II. 95. χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος, haud sane felicissimus Poëtarum interpres Iac. Palmerius sollicitabat legendo, εὐρέ τι μ' ἄκος. Herod. II. c. 181. τοῦτο γὰρ οἱ κακοῦ εἶναι μῆχος. Conf. Eurip. Androm. 536. VALCK.

9. ἀπεινιχθεὶς ἀπικέσθαι ἐς) Arch. ἀπαγέσθαι speciem habet allicientem, solidi nihil. Insulam sive tu Πλάταιν scripseris, seu Πλάταιαν, minimi referet. Stephanus Byz. utrumque edit. Scylaci Πλάταια. Infra c. 156. et 169. idem, qui hic, in mssis dissensus. WESS.

15. σιτία καταλίπ. ἔσων δύο μηνῶν) ἔσων δὲ μηνῶν, quod praebent cod. Med. et Vallae, reponerem. VALCK. — Vitiosam veterem scripturam h. l. in contextu reliquerat Gronovius, sero demum in Notis professus se, ut alibi, sic et hic codicis sui auctoritatem colere debuisset. S.

CAP. CLII. 10. τὸ δ' ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκήρατον) Ἀκείρατον offert Galeus ex Arch. intentatum. Ἀκείρατον est apud Herod. p. 384, 11. [VII. 9, 42.] Hoc si plerique darent Codd. alteri non postponerem. Emporium Graecis usque in hoc tempus intactum, solis ante Phoenicibus notum mercatoribus, Graecis intentatum dixerit noster, ut puto, potius ἀκείρατον, quam ἀκήρατον. Ἀκήρατον tamen etiam purum vocat, et intaminatum; quo usu vox Platoni praesertim et philosophis frequentatur aequae ac ἀκίρατον: quae

duo permutat et in eadem locutione Eurip. Or. vs. 574. et Helen. vs. 48. De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: Herod. ἀνέβαινεν τὴν πόλιν, III. 146. Thucyd. II. 18. Xenoph. Κυρ. Παρ. VI. p. 96, 4. VALCK.

17. *πίμξ δὲ αὐτοῦ*) Postulat hoc schedarum concurs editum, patiturque usus. Adi sis *Portum*, et cap. 15. [ubi vide quae a Valck. et a nobis ad lin. 18 et seq. adnotata sunt.] Accessit crateris picturae ex schedis pronomem, [lin. 18. κεφαλαὶ οἱ πρόκροστοί τις.] quo *gryphum capita prominentia* clarius signantur. Confer Eustath. in Hom. p. 903, 5. WESS. — Pronomine αἱ, (i. e. αὐτῶν) quod ex Arch. et Vind. receperat Wess., carere utique potueramus: satis enim erat περὶ αὐτοῦ. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adiectum illum dativum vidimus, (Adn. ad I. 86, 28 seq.) facile patiar si quis loco suo repositum voluerit. Apud Eustath. loco ab eodem Wess. citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad Iliad. μ'. 258.) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio, nisi quod ait, κρέσσαι -- αἶον κέρσαι καὶ κεφαλαί. Insequente quidem pag. 863. med. adfert idem illa ex Athenaeo verba, (I. 30. a.) πρόκροστοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: quae, pro significatu paullo ante prolato vocabuli κρέσσαι, intelligere potueras *praecipites in periculum*; (vel, *in pugnam ruebant*;) sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, βαθμηδόν, κλημακῆδόν, κατὰ στίχος, κατὰ ἑπαλληλίαν, εὐταίως. Alibi idem Eustathius (ad Iliad. ξ'. 35. p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.) adfert ex Herodot. VII. 188, 6. naves quae πρόκροστοι ὀρμίσοντο ἐς πόντον, quas praecunte fere ipso Herodoto ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, ἀντιπρώρους, interpretatur; hunc vero, in quo versamur, Scriptoris nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fateor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit Herodotus, haud satis liquet. Altero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum *naves nostris in mare spectantes, et octo deinceps ordinibus in quincuncem locatas*: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco *gryphum capite in quincuncem disposita* scripsi, id vereor ut eruditissimè adprobaturus. Fortasse satis fuerat *gryphum capita prominentia* cum Wess. interpretari. Vallae versionem, quam tenuerant fere Herodoti

editores, gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis, his gallicis reddidit Larcher, des têtes de gryphons, l'une vis-à-vis de l'autre. S.

22. συνεκρίθησαν) Miror cur dubio vacuum συνεκρίθησαν a Gronovio non fuerit in contextum receptum. VALCK.

Ibid. Φιλίαι μεγάλαι συνεκρήθησαν) Belle Gronovius. [scilicet qui in Notis scripturam hanc commendavit.] Putes hoc Epicharmi apud Plutarch. T. II. p. 110. A. pugnare; συνεκρίθη, καὶ διεκρίθη καὶ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, πάλιν: at hoc aliud est, ex Philosophiae adytis sumtum. In coalitis et consociatis artissime animis illud valet. Scriptor incertus Stobaei Serm. XXVIII. p. 197. δοκίοντός γε δὴ, ὡς τὰ πρὸς ἐωυτὸν ἀριτίως ἐν φιλίᾳ συνεκρήσθαι. Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. τοῖς γοῦν ἀμφὶ τὸν Δημοστράτην οὕτως συνεκρίσαντο, ὡς etc. Talium apud alios magna merx. WESS. — Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Eurip. Med. vs. 136. S.

CAP. CLIV. 4. ἔστι τῆς Κρήτης Ἀξὸς πόλις) Stephanus Byz. Ἀξὸς πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ. Docti interpretes Ethniconographo errorem, quo ὁ Ἀξὸς fecerit ex Ὀαξὸς, inputant, ipsimet aberrantes. Humanius Meursius Cretae suae lib. I. 8. verbo hominem defendit, Ἀξὸς hic fuisse olim decernens; cuius quidem suspicionem msti egregie tuentur. Cretenses ἄξους suo vocabant sermone κρημνώδεις τόπους, loca praerupta, qui Graecorum aliis ἀγμοί, Stephano in Ὀαξὸς teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et positurae. Sit-ne vero Ἀξὸς, Ὀαξὸς et Σαξὸς, quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, ab Edm. Chishull docte anquiritur, Antiq. Asiatic. p. 125. WESS.

6. ἐπὶ ταύτῃ ἔγνημε ἄλλην) Multum distat hoc Andocidis de Myst. p. 16, 44. ἐπέγνημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα, ab Euripideis in Alc. vs. 305. καὶ μὴ πηγῆμης τοῖσδε μητρυιάν τέκνους. Andocidis ista rem continent Graecis propemodum inauditam, filiam et matrem simul uxores habere; Euripidea concinunt Herodoteis: ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι --- ἔγνημε ἄλλην γυναῖκα, quae τῷ ἔργῳ Phronimae fuerit μητρική. Dici quoque potuerat Etearchus ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ὑποληφθεὶς. VALCK. — ὑποληφθεὶς scripserat aut scribere voluerat Vir doctissimus. Vide Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. VII. 1. et quem is laudat Berglerum ad Alciphr. I. Ep. 3. S.

9. μαχλοσύνην ἐπενείκασα) Mutatum indignor, siquidem Ἰακόν, atque idem ac κατηγορήσασα, monente Eustathio. Sic hoc libro c. 167. αἰτίνῃ αἱ ἄλλην ἐπενείκας, cui persimile lib. I. 68. Quod deinceps [lin. 14.] παραλαβὼν ἐπὶ ξείνια, in controversia haeret, de qua olim ad Diodori lib. XIII. 80.; dubium enim in Codd. differitate, quid ipsi maluerint Scriptores. Ἐπὶ ξείνια lib. II. 107. VI. 34. IX. 88. at ἐπὶ ξενία V. 18. quod tamen Ionismo non facit satis. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

20. ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν) Sinceram scripturam hic et infra IV. 203. dudum iam detexerat ante Portus, quam hic in Med. illic in aliis inveniretur Codicibus. Usitatam verbi formam praebet in voc. Βάττος Herodotea transscribens Suidas, ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν: id est, ut exsolveret se iurisiurandi religione. Poterit et eodem hic modo verbum accipi, quo apud Isaeum illud interpretatur Harpocrat. τὸ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὅσας ἔνεκεν, Ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα: leviter et dicis causa te defungi. Ista periit oratio; sed et in sexta superstitum Isaei adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriae civis utilissimus Apollodori pater solus ornasse triremem, οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἶόν τε ἄριστα παρασκευαζόμενος, p. 67, 19. vide ad Harpocr. Mauss. et H. Vales. p. 259. Exstat insignis Isoeratis locus p. 289. v. [Panathen. sub finem, T. II. p. 612. ed. Auger.] Plato de Legib. VI. p. 752. d. μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας, — συντόνως δ' ἐπιμελεθῆναι τὰς πρώτας ἀρχὰς εἰς δύναμιν, ὅπως ἀν' στῶσιν ὡς ἀσφαλέστατα καὶ ἄριστα. VALCK.

CAP. CLV. 3. χρόνον δὲ περιϊόντος) Is. Vossius προϊόντος adscripserat, quod lib. VI. 36. VII. 197. ut χρόνον προβαίνοντος V. 58. Addi conplura aliunde possunt: sed cui bono? Utrumque usus patitur. χρόνον δὲ περιϊόντος vidimus lib. II. c. 121. et 133. Memorabilius Scholion San-Germ. [ad lin. 4. spectans:] Ἰσχύφωνος τὸν μογιάλον οὐκ ἐῷσι λέγειν, ἀλλ' ἀπελευνόνσι. Ἡρόδοτος ἰσχύφωνον. et hoc amplius, quod Budaeus in antiquo Herodoti exemplari idem invenerit, Comment. Ling. Gr. p. 345. adprobaveritque Paul. Leopardo Emend. lib. III. 11. Scaligeroque ad Eusebium. Battus sanè non erat λεπτόφωνος, exili linguae et gracili sono, quales ἰσχυρόφωνοι: sed vitio naturae innato lingua in proferendis

Herodot. T. V. P. II.

X

animi sensis offendeat ac haesitabat; et tales ἰσχύφωροι: siquidem eorum praepeditur lingua, ὅτι ἰσχύονται τοῦ φωνῆν, ut loquitur Aristoteles Problem. Sect. XI. 35. ubi docte Sylburgius ἰσχύφωρος Philosopho, ex adiuncta originationis causa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet, docto Battum obligatione linguae laborasse primum et deinde linguae nodis solutis loqui coepisse ex Iustini lib. XIII. 7., sequi non licet, quoniam omnibus in mssis variatur nihil, et de Battō Heraclides Pontic. ἢ γὰρ ἰσχύφωρος in Cyrenensium Politia. WESS. — Paulum Leopardum fefellerat memoria, Emend. III. 11. haec scribentem: „Admonuit Budaeus, se in antiquo Herodoti exemplari legisse ἰσχύφωρος, i. e. haesitans.“ Nam, ubi de hoc vocab. egit Budaeus, (eodem loco qui est a Wess. indicatus, in Comment. Ling. Graec. p. 345.) ne nominat quidem Herodotum, nec antiqui meminit exemplaris in quo ἰσχύφωρος legatur: sed locum Aristotelis ex Probl. XI. 35. tractans, ait: „Huiusmodi homines ἐνίσχονται τῇ φωνῇ ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Quare ἰσχύφωροι fortasse legi posset, et, ut ἰσχυροὶ et ἰσχυροῖα ab urinae suppressione dicuntur, sic ἰσχύφωροι, quibus vox supprimitur et sistitur inter loquendum apud Aristotelem.“ Quae verbo tenus huc transscribere visum est, ne quis Wesselingii, praestantissimi viri, auctoritate commotus, (qui se a Leopardo in errorem passus est abduci) existimet, in prisco aliquo Herodoti codice scripturam istam fuisse repertam. Denique, librorum consensu nisus, ita statuendum arbitror, probum esse vocabulum ἰσχύφωρος, eademque notione, qua ἰσχύφωρος docti viri maluerunt, olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex ἰσχανόφωρος natum: ἰσχάνω autem idem atque ἰσχω valuisse constat. Est etiam apud Hesych. in Βάττος, τραυλόφωρος, ἰσχνόφωρος: et apud eundem, ubi ἰσχνόφωρος exponitur ἀπεχόμενος τὴν φωνήν, haud dubie ἐπεχόμενος legendum: sic quidem Schol. Pind. ad titulum Pyth. IV. τὸ ἐπέχισθαι τὴν γλῶτταν βατταρίζειν φάμεν: ibidemque plus semel ἰσχνόφωρος scribitur. S.

9. ἀπὸ τῆς τιμῆς τὴν ἔσχε) Nihil verius. Batti pristinum nomen Aristoteles, apud Euseb. Chron., ubi p. 73. doctissime, ut solet, ill. Scaliger, ex Callimacho, Pindarique Criticis ad Pyth. Od. V. 117. Multa quoque Spanhemius ad

Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 75. Ex oraculo autem, [lin. 15.] Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες, liquidissima verbis Plutarchi T. II. p. 205. medela, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν Φωνὴν παραγνόμενον Battum, nam ἐπὶ τὴν Ῥώμην, quod nunc est, longe ineptissimum. Idem Cl. Reiskium Animadverss. ad Plutarch. p. 261. conperio observasse. WESS.

15. Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν etc.) Eadem habet Tzetzes Chil. VI. vs. 349. [et Scholiast. ad Pind. Pyth. IV. 10. ubi etiam ex aliis auctoribus alia caussa, cur oraculum Battus consulerit, aliudque responsum refertur.] Paulum diversa prostant in Schol. ad Callim. Hymn. in Apoll. vs. 76. Ἄναξ δὲ σε Φοῖβος ἀνάγει ἐς Λιβύην ἐλθεῖν μηλοτρέφον οἰκιστῆρα. His proxima, nisi fallor, Herodotus ista subiecerat: [lin. 19.] Ὁ δὲ αἰμείβετο τοῖσδε, Ὡς ἴναξ etc. Intermedia quae leguntur, mea quidem opinione, literatoris notam sapiunt marginalem: ὥσπερ εἰ εἴποι Ἑλλάδι γλώσση χειωμένη, ὦ βασιλεῦ ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες. [Me vero non poenitet, Scriptori nostro, verborum neutiquam ita parco, eadem adservisse.] Herodotum utique sola decent ista: Λίβυες τὸν βασιλέα Βάττον καλέουσι, καὶ τούτου εἵνεκα δοκέω θισπέζουσιν τὴν Πυθίην καλέσαι μιν Λιβυκῇ γλώσσῃ, εἰδυῖαν ὡς βασιλεὺς ἔσται ἐν Λιβύῃ. Ad interrogata non respondere mos Deo fuit Delphico, quem attigi in Schol. ad Phoen. p. 678. Quod suspicabatur Herodotus, aliud olim Battō proprium inditum fuisse nomen, aliorum firmatur testimoniis, collectis ill. Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 75. VALCK. — Hesychius: Βάττος βασιλεὺς, τύραννος, Λίβυες. Videtur alium etiam, praeter Herodotum, secutus auctorem. S.

24. οἴχετο μεταξὺ ἀπολιπὼν -- ἐς τὴν Θήρην) Sedandae sunt turbellae, quas innocens illud μεταξὺ fecit. Sive enim ex Hesychio, Μεταξὺ, ἐξαίφνης, μετ' ὀλίγον interpreteris; sive cum Porto, μεταξὺ ἀπολιπὼν (τὸν πρότερον τόπον) interea relicto priore loco abiit; quid tandem in sermone salebroso? Recurret c. 160. ἐς ὃ μιν οὗτοι ἀπολιπόντες οἴχοντο ἐς ἄλλαν χώραν. In Platonis Lysid. p. 207. A. ἔπειτα ὁ Μενέτιος --- μεταξὺ παίζων εἰσέρχεται. Geminum dabit Isocrates Evagor. p. 200. E. Ex Plutarcho μετ' ὀλίγον Hesychii lucem mutuatur, referente Philippum, a Graecis terra marique imperatorem salutatum, καὶ μεταξὺ δὲ Ἀλέξανδρον -- μετὰ τὴν Θηβαίων καταστροφὴν, tum de insecutis deinde regibus,

τοῖς μεταξύ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, T. II. p. 240. At horum satis. WESS. — Pro μεταξύ ἀπολιπών, Reiskius μετά ξυμπολιτῶν aut ionice μεταξύ ξυμπολιτηίων legendum coniecit: quae violenta utique foret mutatio. Μεταξὺ quidni, ut alibi, *interim* intelligeremus? scilicet, interim dum occasionem nactus esset oraculo obtemperandi; dum ei δυνάμεις et manus hominum adfutura esset, qua ad coloniam in Libya condendam proficisceretur. Sic ἀπολιπών intelligi debet αὐτὴν, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπὼν Δελφούς, *interim* relictis Delphis Theram abiit. Possit vero etiam ἀπολιπών significare *desiit*, *destitit*: scil. desiit urgere Pythiam, et aliud responsum petere; atque *interim* (scil. dum accidit id, quod continuo deinde narratur) Theram rediit. S.

CAP. CLVI. 1 - 3. αὐτῷ δὲ τούτῳ --- συνεφέρετο παλίγκως) Παλίγκωτα et παλιγκότως illuminat Galenus ad Hippocrat. de Fractur. p. 547. WESS. — Vide Foësi Oecon. Hippocr. voc. Παλίγκωτος. Sunt παλίγκωτα παθήματα, recrudescentes, denuo exandescences dolores. Et homo παλίγκωτος Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἐξ ὑποστροφῆς πάλιν ὀργισθεῖς. Itaque non satis est quod in Gronovii latinis positum, male cessit; aut quod in nostris, ira dei incubuit: oportebat, denuo incubuit; denuo male cessit: respicitur enim ad ea quae cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συνεφέρετο videri τὸ θεῖον deesse monuit Reisk. similique ratione Portus nominativum ἡ Πυθίη subintelligebat. At verbum προσφέρεισθαι τινεῖ isto modo construitur, non συμφέρεσθαι. Legimus c. 157, 1. οὐδὲν γάρ σφι χρηστὸν συνεφέρετο, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86, 6. ἔμελλε τοιοῦτό σφι συνοίσεσθαι, οἷόν περ ἀπέβη. Tum vero impersonaliter, I. 19, 2. συννεύχθη τοιόνδε γενέσθαι πρῆγμα. Sic II. 111, 3. συννεύχθῃναι δὲ οἱ τυφλὸν γενέσθαι. Quoniam tamen; quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adiicitur in infinitivo; si qui h. l. codices συνεφέρετο παλίγκωτα dedissent, id praelaturus eram: quemadmodum IV. 15, 15. ait, πειθομένοισι δὲ ἄμεινον συνείσεσθαι, nisi ibi ἄμεινον non nominativum adiectivi esse statuas, sed adverbium, sicut hic παλιγκότως. S.

3. ἀγνοεῖντες δὲ τὰς συμφοράς) Causas calamitatum; ut tritissima Novi Foed. ζῶν, ἀνάστασις, [Iohann. xi, 25.] atque hoc de genere plura. WESS.

[5 seq. συνκρίζουσι βάττω --- ἄμεινον πρήξειν) „Aut

„συνκρίζονται legendum, (adnotavit Reisk.) aut εἰ συγκρί-
 „ζονται.“ Copiose de hoc loco, in *Var. Lect.* disputavi: sed,
 ut tunc, sic etiam nunc, quidnam potissimum probem,
 incertus haereo. Erunt quibus expeditissima Schaeferi ra-
 tio videatur, παρέξειν corrigentis: meliora se (nempe Dei
 nomine Pythia loquitur) illis daturum, Cyrenen cum Batto
 condentibus. Sicut πόνον aut κρήματα, sic et ἀγαθὸν et ἄμει-
 νον παρέχειν τινὶ dici potuerit. Mirum vero, in vulgatam
 scripturam libros coniurasse omnes. S.]

12. ἀπέπλων) In Ionum πλώειν, derivataque, amanuen-
 sium grassatur licentia. Ἀπέπλων ὁπίσω ἐς τὴν Ἀσίην mssti
 lib. VI. 116. ἀπέπλων ὁπίσω ἐπὶ τὸ Ἀρτεμίσιον concorditer
 plerique omnes lib. VIII. 14. Hic manum iniicit et mora-
 tur [lin. 13.] εἰρήθην Codd. ex Poëtae εἰρήθην, quod lib. VI. 15.
 sicuti prius supra in Edd. c. 77. et VII. 184. in scriptis.
 Utrumque genio Ionismi minime pugnare ex *Eustath.* ad
Homer. p. 1540, 12. [Odyss. p. 230, 32. ed. Bas.] certum
 est. WESS. — Vide *Var. Lect.* ubi etiam significavi, non
 Πλάτεια, (lin. 14.) sed Πλατεία editum me voluisse, sicut
 Πλατίαν c. 151. et 152. *Stephanus Byz.* Πλατεῖα, νῆσος Λιβύης. S.

CAP. CLVII. 7. Αἶ τὺ ἐμεῦ) Principis poëtae πολ-
 λῶν ἀνθρώπων ἰδὲν ἄστυα, et μεγάλα ἄστυα ἀνθρώπων Nostri
 lib. I. 5. vereor, ut efficiant, *Libyam ἄστυ*, quod hic antea,
 optime dici. [„Ἄστυ bene habet. (ait Reiske, in *Animadv.*
 editis) Non urbem modo, sed provinciam quoque signi-
 „ficat; proprie populum coetumque. Vid. I. 5. Hinc emen-
 „dandus *Plutarch.* in *Opusc.* T. I. p. 726, 2.“] Mihi αἶ τὺ
 blanditur mirifice, solo ingenii remigio a Cl. de Pauw
 productum, atque a Gronov. ex manu exaratis assertum
 quidem, sed haud feliciter explicitum. Sententia gravis
 est, et εἰρωνική: Si tu Libyam, ovibus foecundam, neque a te
 aditam melius, quam ipsemet ego, nosti, sapientiam huc acce-
 dentis nimis miror. Al Dorum, vice εἰ, et μεμπτικόν, non
 nesciunt Grammatici. WESS.

Ibid. Ἄστυ ἐμεῦ Λιβύην etc.) Edixit nonnemo, Ἄστυ omni-
 no rectum esse, neque debere sollicitari. Perversa vir Cl. [Gronov.]
 interpretatione corruptit inventam a se lectionem in
 Med. Codice, αἶ τὺ, vel αἶ τὺ, reddens Eia tu: non recor-
 dabatur εἰ, si, Dorice pronunciatum αἶ. Huius oraculi leni
 medela persanati laudem *Adrianus* noster *Heringa* reporta-

bit, qui mihi aliquando domi suae facile persuasit scribendum: Αἱ τὸ ἐμεῦ Λιβ. -- Μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ. Sua Dialecto Cyrenaei vel acceperant vel certe memoriae tradiderant oraculum, quod aestimare licet ex Plutarchi T. II. p. 408. Α. Βάττος ἤκει δεύτερον ποτνιαόμενος· ὑπειπὼν οὖν ὁ θεὸς -- -- με Λιβύαν μαλοτρόφον· οἶσθαι ἄρειον, Μὴ ἐλθὼν· ἐλθόντος ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ· οὕτω πάλιν αὐτὸν ἐξέπεμψε. Sententiam prorsus obscurat inter voces ἐλθὼν et ἐλθόντος perperam posita distinctio, recte praetermissa in antiquis Edd. Hic naturalis esset ordo verborum, Αἱ τὸ, μὴ ἐλθὼν, Λιβύαν οἶδας ἄρειον ἐμεῦ ἐλθόντος, etc. Tuam ego valde miror sapientiam, si tu, qui Libyen nondum adiisti, melius illam nosti quam ego, qui illuc venerim. Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, Plutarcho repertam:

Αἱ τὸ ἐμεῦ Λιβύαν μαλοτρόφον οἶδας ἄρειον
μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ.

Ore loquens Ionico Noster, quandoquidem Dorica quoque dedit in oraculo sequenti c. 159. fortasse ne hic quidem Doricum in Λιβύαν μαλοτρόφον evitaverat πλατειασμένον, sicut αἱ pro ii. In Doricis reliquiis, Sophronis inprimis et Epicharmi, pro ἱ κε, vel ἐάν, frequentatur αἶκα, subiunctivis modis iunctum. Commodum hic locum inveniet ingeniosa Medici nostratis Heringae coniectura, in Hesychio pro Βαῖκαν, Κρήτες· corrigentis, Βαῖκα, ἐάν, Κρήτες. VALCK.

14. τῷ οὐνομα ἦν Ἀζήρις, τὸν νόπαι) Conspirant in voce Ἀζήριστον divellenda doctissimi homines Is. Vossius, Pavius, Berglerus, Melotus, Bouherius, Bondam, [Petr. Bondam, I. C. Variar. Lect. lib. I. c. 3. Zutphan. 1759.] a quibus non dissentio. Herodotus praecivit omnibus c. 169. Locus ipse promiscue Ἀζήλις ac Ἀζήρις, ut saepiuscule in talibus, ap. Steph. Byz. Mox συγκληθῆναι ex dialecti formula, qua συγκληθίσμινη lib. VII. 129. etc. WESS.

CAP. CLVIII. [3. et seqq. ἦγον δὲ σφαις --- πρὸς ἐσπέρην· καὶ τὸν κάλλιστον τῶν χώρων, ἵνα --- μὴ ἴδωιν --- νυκτὸς παρῆγον.) In ed. Wess. et superioribus edd. post χώρων interpungebatur oratio, ut verba καὶ τὸν κάλλ. τῶν χώρων ad praecedentia referrentur: et Vallae interpretationem (vesperam versus et ad locorum speciosissimum duxerunt, et quidem noctu, ne Graeci -- -- diurnum spatium metiendo asinadvertenter:) ipse etiam Wesselingius, nihil ad hunc locum monens,

tenuerat. Veram verborum distinctionem et auctoris sententiam primus Reizius, quum in contextu, tum in Praefat. p. x-xii. aperuit. Cuius in distinguendis verbis rationem quum Borheck esset secutus, Larcherus, eandem rationem merito probans, in msto codice fuisse eam a Borheckio repertam putavit. Ita constanter ille, etiam tunc quam alteram Versionis suae editionem procuraret, Reizii de Herodoto merita ignoravit, et, quidquid hic ad expoliendum Scriptorem nostrum contulerat, id Borheckio suo acceptum retulit. Eandem vero verborum distinctionem in uno ex Parisiensibus codicibus a se repertam esse idem Larcherus significat. At noster quidem ms. F. et post ἐσπέρην, et post χώρων interpungit. Pro πρὸς ἐσπέρην, πρὸς ἐσπέρας se maluisse Reizius l. c. professus est: idque opportunum utique foret, sed et perinde ferendum vulgatum, in quod consentiunt libri. S.]

10. ἰθαῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τέρεται) Virulentum est Comici, Iovem pluvium διὰ κοκλίνου εὐρεῖν, per cribrum meiere Nub. vs. 372.; Afrorum, ὁ οὐρανὸς τέρεται, de copiosa isthuc coelestis aqua, suavius multo; Hebraeorum Genes. c. vii, 11. וַאֲרֶבֶת הַשָּׁמַיִם נִפְתָּחוּ, et coeli fenestrae reseratae sunt, excellentissimum. Audiatur Eustath., ὁ δὲ περὶ τινὰ Λιβυκὴν γῆν, Nostrum spectans, τετρηῆσθαι τὸν οὐρανὸν, φάμενος --- ἐτερετεύσατο. θέλει γὰρ εἰπεῖν, τὸν οὐρανὸν, ὡς εἶτα τινὰ δεχόμενῃν, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γαίαις ἐστεγανῶσθαι· περὶ δὲ τὸν τόπον ἐκείνον, οἷον συντετρηῆσθαι, ὡς ὑπερὸν συχνὸν ἐξεμύγεσθαι, καὶ ἄρδεν τὰ ἐκτὸς πρὸς τροφίμότητα: quibus ad loci explanationem nihil nitidius clariusve. Rem perspectam habuit citra Eustathii auxilium Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 12. p. 138. WESS.

10. ὁ οὐρανὸς τέρεται) Galeo significant ista loci fertilitatem et ubertatem: vellem docuisset, quo modo tandem fertilitas per coelum possit foratum designari. Dum quis ista nobis probabilius interpretetur, interea quae mihi venit olim in mentem coniecturam proponam. Οὐρανὸς in antiquis scribi solet Codd. οὐρανός: unicam his literam praefigamus, recuperabimus vocem βουνός, quam ego hic valde commodam iudico, ut Battum et comites quum ad fontem indigenae duxissent Libyes, dixisse perhibeantur: ἄνδρες Ἕλληνες, ἰθαῦτα ὑμῖν ἐπιτῆδεον οἰκίαν, ἰθαῦτα γὰρ ὁ βουνὸς τέρεται: hoc in loco commoda vobis erit sedes, haec enim col-

lis vel ager perforatus est; fontibus nimirum: id est γῆ ἔντ'
 ἱανδρὸς πίδαξι, quod legitur c. 198. Primum Βουνός vox fuit
 Cyrenaeis usitata: Herod. IV. 199., χώρων τὰ μέσα -- Βου-
 νούς καλοῦσι: attigit Casaub. in Athen. III. c. 22. [ad III. pag.
 100. f.] Eustathius in Hom. Od. τ'. p. 680, 37., Κεῖται καὶ ἐν
 Ἡρόδοτῳ βάρβαρος λέξις ὁ Βουνός, Λιβυκὴ γὰρ. Idem in Iliad. λ'.
 p. 831, 32. ἡ δὲ καλὴν καὶ λόφος ἀν' λέγοιτο καὶ Βουνός, ὅπερ
 Ἡρόδοτος μὲν Λιβύαν λέξιν εἶναι φησιν, Ἄλλος δὲ Διονύσιος λέγει,
 ὅτι Φιλῆμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λόφον γὰρ καλοῦσι.
 [Eustath. p. 1854. et p. 880. ed. Rom.] Quos respicit Ae-
 lius Dionysius comici Philemonis duo senarios Io. Clericus e
 Phrynichi repetere potuerat Ecl. p. 156., cui Βουνός etiam
 ὀνεία dicitur ὦνῃ τῆς Ἀττικῆς. A Doriensibus in Sicilia vo-
 cem transsumsisse videtur Aeschylus; a Cyrenaeis accipere
 potuerunt Alexandrini: recentiores Graeci quivis colles et
 tumulos Βουνούς dixerunt et μαστούς, Aetoli veteres βωμούς.
 Cyrenaeicae regionis βουνοὶ similes fuere βουνουίδισιν ἀνα-
 στήμασι τόπων γεωργησίμοις, Diodoro memoratis V. 40. Prae-
 terea tumulum hic a Batto occupatum fontibus fuisse con-
 stat irriguum: vide P. Leopard. Em. III. cap. xi. S. Bochart.
 Geogr. Sacr. II. 1. c. 25. et Ez. Spanhem. in Callim. Hymn.
 Apoll. vs. 88. Iustinus XIII. 7. Montem Cyram et propter
 amoenitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere.
 Fons Apollinis Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est
 Κύρη, unde nomen acceperit Κυρήνη. κρήνην Θέστιν memorat
 Herodot. c. 159. VALCK.

CAP. CLIX. 1. 2. Ἐπὶ --- τοῦ οἰκιστέω τῆς ζόης)
 Inprudens Valla, vertendo qui condidit Zoam, urbem ex-
 struxit, nequaquam a viro Celeb., quod demiror, destru-
 ctam, quandoquidem interpretis lapsum eruditissimus P.
 Leopardus dudum detexerat Emend. lib. III. 11. Potuerat
 Scriptor ἐπὶ τοῦ οἰκιστέω, [absque τῆς ζόης] sicuti mox; ele-
 git aliud, aequae adcommodatum et iucundum. Battus,
 Cyrenarum conditor, οἰκιστῆς Pindaro Callimachoque, na-
 ctus apud populares honores, quales οἰκιστῆς mos defere-
 bat lib. VI. 38. Facessat ergo in Morboniam, quorsum a
 Pavo et Bouherio amandatur, urbs Zoa, addita in Abr.
 Ortelii Thesaurum Geographicum et pictas tabulas inpru-
 denter: facessant irrita aliorum molimina. WESS. —
 Non modo Vallae latina intacta h. l. reliquerat Grono-

vius, verum etiam primus, pro excellenti suo nimirum iudicio, Ζόης maiuscula litera initiali curaverat edendum: neque in Notis retractavit errorem. S.

Ibid. Ἐπὶ μὲν νυν Βάττω τοῦ οἰκιστῆς τῆς Ζόης) Hic etiam Thesaurum Ortelii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallae versio: illa Battum nobis dedit qui condidit Zoam. Error absurdus propagari per Edd. non debuerat, quem ante annos ducentos iam indicatum sustulit Leopardus Em. III. c. xi. Vita, ἡ ζωή, Herodoto scribitur ζῶν. ἐπὶ μὲν νυν τῆς ζῆς Βατ. τοῦ οἰκιστῆς. Errorem peperit e situ suo, Herodoteo more, distracta vocula. Nihil est in his aut vicinis nodosi. Dum viveret Cyrenes conditor Battus, qui per annos regnavit quadraginta, huiusque filio Arcesila per annos xvi. regnante, res Cyrenaeorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδαίμων dictus, Graecis divinitus in Africam evocatis, amplificatae. Sed, si licet, suspicor equidem, ante haec verba, Ἐπὶ μὲν νυν Β. τοῦ οἰκιστῆς τῆς ζῆς, olim alia quaedam lecta, quae nobis perierint, de condita Cyrene, quo referretur adpellatio τοῦ οἰκιστῆς, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguae: Monte Cyra occupato, secundum Iustin. XIII. 7., Battus linguae nodis solutis loqui primum coepit; quae res animos eorum, ex promissis Dei iam parte percepta, in reliquam spem condendae urbis accendit. Auctore Pausania X. [cap. 15 extr.] p. 834., vidit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δαῖμα τὸ ἐκ τῆς θείας βοῆσαι σαφὲς καὶ μέγα ἠνάγκασεν. Instar Battii forte τραυλὸς Croesi filius in subito terrore vitium nodumque linguae rupit, planeque et articulate eloquutus est, Gell. Noct. Att. V. 9. Ἐβήξε φωνὴν ὑπὸ δέους τε καὶ κακοῦ, Herod. I. 85. VALCK.

5. 6. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττω τοῦ Εὐδ.) Optime ad hunc modum interpunxit Nob. Palmerius Exercit. in Gr. Auctor. p. 24. Nam Battus, eius nominis secundus, Felix adpellatus est, non tertius. Ἐπὶ τρίτου successionis ordinem requirit. Bene Plutarchus in Coriol. p. 218. E. εὐτυχίας δὲ (Graeci ἐπάνημον ἔθεντο) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ δευτέρῳ τῶν Βάττων. Attigi ad Diodorum T. II. p. 551. WESS.

24. ἀντὶ τούτων Αἰγ. κατ' αὐτὰ ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίη, ἀπίστησαν ἀπ' αὐτοῦ) Adi sodes lib. II. 161. ubi ἐν τοῖσι Λιβυαῖσι

λέγοις, de hac *Melpomenēs* parte. WESS. — Κατὰ ταῦτά, ut apud alios, sic constanter aliās apud Nostrum, quoad quidem aut memini aut adnotavi, eodem modo, significat. Sic II. 48, 5. 104, 18. 105, 3. III. 48, 14. etc. Sic item II. 30, 13. ubi quidem etiam *eisdem in locis* intelligi possit. Quarum notionum quum neutra huic loco opportuna esset, de eodem tempore accepi, et protinus interpretatus sum; idem significare posse κατὰ ταῦτά ratus atque αὐτίκα, quod adverbium eodem de fonte derivatum est: in eandemque sententiam Scriptor noster, de eadem re agens II. 161, 17. ἀπίστησαν ἐκ τῆς ἰθείης dixerat. Eandem formulam κατὰ ταῦτά de tempore etiam Wess. accepit: qui eam, quum in *Vallae* latinis nihil ei responderet, adverbio temporis *tum* expressit, qua de re *Aegyptii* *tum succensentes* *Apriae*, ab eo defecerunt: et sic ille quidem κατὰ ταῦτά cum ἐπιμεμφόμενοι iunxit, ego vero ad ἀπίστησαν referens, comma post ταῦτά interserui. Quodsi κατὰ ταῦτά cum ἐπιμεμφ. iungi debeat, tum vero κατὰ ταῦτά ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίῃ significabit hoc ipsum exprobrantes *Apriae*, propter hoc ipsum succensentes *Apriae*. cf. ad V. 33, 12. notanda. Atque haec verissima explicandae huius ῥήσεως ratio esse videtur; quare deletum comma post ταῦτά, et ante κατὰ repositum velim: sic vero etiam, pro κατὰ ταῦτά, commode cum ms. *Arch.* κατὰ ταῦτα (aut potius κατὰ ταῦτά ταῦτα, coll. cap. 160, 8.) legetur. In eandem sententiam II. 161, 12. absque κατὰ praepositione ait, Αἰγύπτιοι ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι. S.

CAP. CLX. 1. Ἀρκεσίλειος) Sic [loco olim vulgati Ἀρκεσίλειος et Ἀρκεσίλαος] ob secundum quartumque caput Ἀρκεσίλειω, Ἀρκεσίλειων: et quoniam toties totiesque in sequentibus Ἀρκεσίλειως. Similis sunt flexionis Μενέλειος, Χαρίλειος, etc. WESS. — Pari ratione atticā formā λείως, pro λείος, utitur Noster I. 22, 9. II. 129, 3. VIII. 136, 12. S.

[11. ἐν Λεύκωνι) Apud *Ptolemaeum* lib. IV. c. 5. p. m. 104. in memoratur *Μαρμαρικῆς κόμης μεσόγειος Λευκόν*, nescio an eadem quae *Herodoto* Λεύκων. S.]

[16. Φάρμακον nescio an δηλητήριον (venenatum) intelligatur, quod ei a fratre paratum fuisset, nec vero lethalem exercuisset vim, quare dein strangulatus ab eodem fuisset. S.]

16 seq. ὁ ἀδελφεὸς Λέαρχος) Habeat suum sibi nomen homo infelix et ingratus. *Plutarcho* Virtut. Mulier. pag.

260. Ε. Ἀάραχος, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater, sed φίλος πονηρός, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditu hominis interitu et Ερυxo, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidiς, Aegyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de lib. II. 181. Polyaeo consimiliter Ἀάραχος lib. VIII. 41. sed ex Plutarcho. WESS. — Vide Var. Lect. S.

17. Ἀάραχος) Cyrenaica, ni fallor, nominis forma Ἀάραχος in Ἀλαρχος vel Ἀλαρχος facile transiit. Amicus infidus, qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus evasit patriae, frequenter Ἀάραχος dicitur Plutarcho T. II. pag. 260. et 261. etiam in Ἀάραχος concinit Plutarcho Polyaeus VIII. c. 41. Arcesilai viduae Ερυxus uterque virtutes praedicat. VALCK.

CAP. CLXI. 2. χαλός τε ἰὼν καὶ οὐκ ἀγρίπους) Cl. de Pauw καὶ οὐκ ἀγρίπους, et minime sollers. Quo non indigemus. Est inter exempla Herodoteae περιεβολογίας. Claudum praeterea hunc Battum Plutarchus praedicat, non insulsum neque stupidum, nedum Herodotus. WESS.

6. ἐκ τῆς Μαντινέας) Secum in Africam ducere iubentur, qui ipsorum componeret dissidia, καταρτιστῆρα, sive reconciliatorem pacis; qualis petentibus concessus fuit a Mantinensibus Demonax. In Excerptis etiam e Diod. Sic. p. 550., τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητής fuisse dicitur Δημόναξ Μαντινέας, συνέσει καὶ δικαιοσύνη δοκῶν διαφίειν. Arcasin his non vulgaris honos iste fuit a Deo Delphico tributus tanquam εὐνομοτάτοις. Aelian. Var. Hist. II. 22., εὐνομοτάτους γενέσθαι καὶ Μαντινέας ἀκούω, οὐδὲν ἥττον Λακωνῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαιμονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Ex hac gente magistratam Socrates, discipulam habuit Plato. Dissidentes inter se Milesii Parios ex omnibus Graecis sibi delegerunt καταρτιστῆρας, Herod. V. 29. VALCK.

7. καταρτιστῆρα) Demonax, τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητής in Diodori T. II. p. 550.; Nostri ex nationis dialecto prius lib. V. 29. Pervenit in hanc usque aetatem aureus Cyrenaeorum numus, ab Harduino indicatus, in quo partim ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΥΡΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin Mantinensem Demonactem, eiusque egregiam operam, haud ingratis Cyrenaeis inpensam, posteris ille tra-

diderit: an vero sub hoc tempus procusus, mihi quidem valde ambiguum. At vide Ampl. *Bouherii* Diss. Herod. c. 12. p. 142. super illa quaestione. WESS.

14. *τεμένεια ἐξελών*) *Laurentius fana*. Melius *certas agri portiones*, quales et illae, in quibus *Silphii* proventus ap. *Hesychium* Βάττου σίλφιον. Vetus consuetudo, a *Poëta* *Iliad.* ζ. 194. signata, et *Aristide* T. I. p. 12. ὡς περ τοῖς βασιλεῦσι τεμένη καὶ χώρους ἐξαίρουσι. Addidit *Demonax* ἱρωσύνας, quoniam τὰ γέρεα regum olim *sacerdotia*, uti *Spartae* lib. VI. 56., complectebantur. *Vallae* lapsus tetigit consultissim. *Barbeyracius* *Histor.* Foeder. T. I. p. 58. WESS. — De vocab. τέμνειν vide *Homeri* *Interpres* ad *Iliad.* ζ. 194. Equidem *sacros agros* τεμένεια hīc interpretatus sum, ratus *agros* intelligi e quibus *sacerdotes* reditum percipere soliti erant. Facile autem *certas agri portiones* cum *Wess.* reponi patiar. S.

Ibid. *τεμένεια ἐξελών καὶ ἱρωσύνας*) Itaque adeo, si sana est lectio vulgata, populi *Demonax* adusctus imperio *Regem* fecerit *sacrificulum*; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam praeterea honoris praerogativam, quam legitimam habuerant maiores. Diis solebant fatioque functis heroibus regibusve τεμένη ἐξελεῖν: vivo *Batto* cur τεμένεια voluerit ἐξελεῖν non exputo. Ne rigida quidem *Arcadis* severitas alia maiorum ἤτ'α saltem γέρεα denegare Regi potuit, praeter ἱρωσύνας, sive curam sacrorum administrandorum. Legisse videtur a vulgatis diversa *Valla*, qui proxima, τὰ ἄλλα — ἐς μέσον τῷ δήμῳ ἔθηκε, cetera in medium posita populo restituit, minus commode expressit. Legitur lib. III. c. 80. ἐς μέσον Πέρσῃ καταθεῖναι τὰ πρήγματα: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur ἐς μέσον Κώοις καταθεῖς τὴν ἀρχήν, lib. VII. 164. Graecorum more, in medium ponere, dicere non recusant Latini. VALCK.

CAP. CLXII. 10. ἐν τῷ Κορινθίων Θησαυρῷ) Non *Corinthiorum* populus dedicarat, sed *Cypselus*, *Herod.* I. 14. Quam *Olympiae* dedicarat *Sicyoniorum* tyrannus *Myron*, aedacula tamen dicebatur Σικωνίων Θησαυρός, teste *Pausan.* lib. VI. c. 19., quo capite in *Alti Olympiacae* superstites sua aetate recenset aedículas sive Θησαυροὺς καλουμένους *Sicyoniorum*, *Carthaginiensium*, (de horum spoliis a *Gelone* fuit

is thesaurus consecratus:) Epidamniorum, Sybaritarum, Cyrenaeorum, Metapontinorum, Megarensium, Geloo-
rum: initio capitis, καὶ ἐν Δελφοῖς, inquit, Ἕλλανων συνέ-
ποίησαντο τῷ Ἀπόλλωνι θησαυροὺς: in quibus sua quaeque
civitas donaria, aurum etiam et argentum Apollini sa-
crandum, deponeret, sive τὰ ἀναθήματα et τὰ ἱερὰ χρήματα.
Civitatum thesauros hic Apollinis veluti fidei commissos,
quibus ubi posceret usus illinc repetitis uterentur, mihi
quidem non liquet. Τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρὸν me-
morat Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. lib. V. p. 206, 33. Clazomenio-
rum, Herod. I. 51. Siphniorum, idem III. 37. Sicyonio-
rum, Thebanorum, Cnidiorum, Syracusanorum, Poti-
daearum, Pausanias lib. X. c. 11., cuius aevo nihil in
his erat pecuniae sacrae. Haec addantur H. Valesio nota-
tis in Exc. Peiresc. p. 77. VALCK.

11. ἀπικομένη δὲ παρὰ τοῦτον) Operarum Aldi socordia
τοῦτο peperit et secuturis reliquit. Critici ad Pindari Od.
Pyth. IV. pr. de Pheretima filioque, πέμπτος δὲ ἐστὶν Ἀρκε-
σίλαος, Φερετίμης υἱός, ὡς Ἡσίοδος μνημονεύει. Falso de Hesiodo,
qui de eo nec scripsit, neque potuit. Voluerunt ὡς Ἡρόδο-
τος. Falso insuper πέμπτος. Arcesilaus hic regum fuit sex-
tus. Salaminius Euelthon locum occupat in Polyaei lib.
VIII. c. 47. WESS.

14. λαμβάνουσα τὸ διδόμενον) Syllabam effecisse suspicor
postremam, ut vocula nobis αἰεὶ perierit, reponendum-
que ἢ δὲ λαμβάνουσα τὸ αἰεὶ διδόμενον. De sibi invicem continua
serie succedentibus sic solet αἰεὶ venuste poni pro συνεχῶς.
Homerus μελισσῶν meminit, Πέτρης ἐν γλαφυρῇ αἰεὶ νέον ἐρχο-
μένων, Iliad. β'. 88. Vide Hesych. in Αἰεὶ νέον. Thucyd. p. 277,
78., Ἀθηναίων ὁ αἰεὶ ἐντός γενόμενος. Herod. II. 168. ταῦτα τοῖσι
αἰεὶ δορυφοροῦσι ἐδίδото: et saepius alibi. Vocem autem istam,
quod fatendum est, valde accommodam, hoc in loco legisse
videtur Eustathius, ex Herodoto sic historiam enarrans in
Ἰλ. ζ. p. 523. [p. 657. ed. Rom.] αἰεὶ γὰρ ἐκείνη τὸ μὲν διδόμε-
νον, Φησὶν, ἐλάμβανε, καὶ καλὸν ἔλεγε, κάλλιον δὲ ἔκρινε (lege
ἐκείνη,) τὸ στρατιῶν λαβεῖν. τελευταῖον ἐξέπεμψεν αὐτῇ δῶρον ἄτρα-
κτον χρύσειον καὶ ἡλεκάτην, ἢ καὶ εἴριον προσέκειτο, καὶ προσέπι-
πεν, ὅτι γυναῖκα τοιούτοις δωρεῖσθαι χρὴ, ἀλλ' οὐ στρατιᾷ θησκούσῃ
ἐκ τῶν τρωμάτων. Miror ultima, et in his vocem Ionicam
Herodoti. Paene ultima lectiones adfirmant a Gronovio

reiectas. Homericæ, Ἰστέον τ' ἡλακάτην τι etc. *Aristophanis* etiam expressit *Lysistrata* vs. 519., Ὁ δὲ μ' εὐθύς ἔφασκεν ὑποβλέψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσω, Ὅσογύξισθαι μακρὰ τὴν καφάρην· πόλεμος δ' ἀνδρῶσι μελήγει· sic modulus versui reddendus est, vitiatas in vulgatis, Ὁ δὲ μ' εὐθύς ὑποβλέψας ἔφασκε, καὶ μὴ etc. VALCK.

20. ἀλλ' οὐ στρατιῇ) Unde *Eustath.*, qui excerpserit, στρατιῇ adstruxerit *Δησκούση* ἐκ τῶν τραυμάτων, cum illis scio, quid penitissime ignorant. Sibi habeat servetque: ad *Herodotum* nihil. WESS.

CAP. CLXIII. 6. Ἐπὶ μὲν τίσσερας Βάρτους etc.) Quæ de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais* hic leguntur, illuminarunt *Palmerius* in *Exercit.* pag. 24. *H. Valesius* et *P. Wesseling.* in *Exc. Diodori* T. II. p. 550. 551. VALCK. — Oraculum de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais*, ex tripode dictum. Valuit in illa regum stirpe et serie, quod celebri olim in usu, ut nepos avi nomine insigniretur. Multa ad *Diodor.* T. II. p. 550. *H. Valesius*, et *Bouherius* in *Diss. Herodoteæ*. WESS.

11. ἀπόπλεπε κατ' οὐρόν) Trade secundo vento, præstiterat; ex formula *Sophocl.* *Trach.* vs. 474. ἀλλὰ ταῦτα μὲν Πείτω κατ' οὐρόν, et *Aeschyl.* VII. *Theb.* vs. 696. ἴτω κατ' οὐρόν. Adde *Schol.* ad *Trachin.* vs. 828. WESS.

14. ταῦρος ὁ καλλιστεῦων) Maxima taurus victima, ὁ καλλιστεῦων τῶν ταύρων, *Diodoro* lib. IV. 23. *Pythia* obscure *Alazirem*, *Arcesilai* socerum, indigetasse videtur, una cum genero interiturum, prorsus ut ταύρου titulo *Philippum*, *Alexandri Magni* patrem, apud *Diodor.* lib. XVI. 91. WESS.

CAP. CLXIV. 12. ἐπ' ἐξεργασμένοις) Sic vere ex *Aldi* ἐπιξεργασμένοις. Prævum idem in *Plutarchi* *Maliginitate* pag. 870. B. e *Nostri* lib. VIII. 94. Elegans *Euripidis* *Bacch.* vs. 1037. πλὴν ἐπ' ἐξεργασμένοις Κακοῖσι χαίρειν, ὧ γυναικες, οὐ καλόν. Utitur plus simplici vice *Aeschylus*, in *Pers.* vs. 526., *Agamem.* vs. 1388. etc. WESS.

15. ἔργετο ἐκ τῆς) Hic quoque vetus et *Vallæ* reperta lectio revocabitur, ἔργετο ἐκ ὧν τῆς *Κυρηναίων πόλεως*, urbe *Cyrene* ultro abstinebat; sive, semet ipse volens arcebat urbe. Male vir Cl. verbum ἔργετο reddidit arcebatur: apud *Herod.* ἔργεσθαι, formæ mediæ verbum, significat semet arcere,

adeoque *abstinere*. Lib. II. c. 18. θηλέων βοῶν μὴ ἔργεσθαι, idem est ac θηλέων βοῶν γένεσθαι, IV. 186. Similiter πολλῶν ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι, lib. V. c. 57. VALCK.

CAP. CLXV. 7. Εὐφρεσίαι εἰς Καμβύσιαν) Non neglexit in *Polyaeni* lib. VIII. 47. apud *Aryanden* τὰς εἰς Καμβύσιν εὐφρεσίας *Pheretima*. In pingendo *Satrapae* nomine libri *Strategematum* et *Pollucis* [vide mox ad cap. 166, 9 seq.] discordes quoque sunt, in vulgatum tamen proniores. WESS. — *Arcesilai* non meminit *Herodotus* III. 13. ubi donorum mentionem facit, ad *Cambysem* a *Cyrenaeis* missorum: quae quidem dona neutiquam benigne a *Cambyse* accepta esse ait, sed per contemptum militibus ab illo proiecta. Videtur deinde *Arcesilaus* traditā *Cambysi* *Cyrenaicā* melius de illo voluisse mereri. In Graecis nostris lin. 8. vitiosum ἔδωκε, pro ἔδωκε, facile vel tyro quilibet corrigit. S.

CAP. CLXVI. 3. παρσιεύμενος) Ionum ex more, saepe spreto. Dederunt schedae ἀποσιεύμενος c. 154., praebebunt illud ipsum c. 203. tum ἀνταγωνιστέμενος lib. V. 109. atque his similia. Ex *Darii* studio, quod *Aryandes* stolidē aemulabatur, aurum multo purissimum ψήγμα *Δαρείου* χρυσοῦ apud *Plutarchum* in *Pactolo*, et numi aurei *Δαρεικοί*, *Darici*. Negant Critici ad *Comici* Ἑκκληζ. vs. 589. appellatos ἀπὸ *Δαρτίου*, τοῦ Ξέρξου πατρὸς, sed ab alio rege *Dario*: sequitur *Suidas*, et omnibus *Harpocratio* prior. Equidem his dicam inepi *Observ.* lib. II. 24., nec poenitet: nihil ad arguendos manifestius *Herodoteis*. Succurrit tamen labanti *Grammaticorum* fidei amicissimus *H. Venema*, *Herodotea* probans, *Dariumque* *Hystaspiden* *Persis* *Daricos* cudisse, *Medis* vero antiquiorem *Darium*, nomine *Medum*, cuius exemplum rex *Persa* fuerit imitatus, *Dissert.* ad *Vaticin. Daniel.* p. 160. WESS.

9. 10. καὶ νῦν ἐστὶ ἀργύριον) Ita ex schedis oportuit. *Polux* argentum Ἀρυανδικόν lib. III. 87. VII. 93. hinc derivavit: quae de *Daricis* ibidem, ἀπὸ *Δαρτίου*, ὡς ὑπ' ἐκείνου ἀκριβοθέντος εἰς κάθαρσιν τοῦ χρυσοῦ, ostendunt originem. Statim ἐπανιστήκατο [lin. 12.] dubio caret. WESS.

CAP. CLXVII. [5. ἄνδρα Μαρόφιον) Vide I. 125; 13. S.]

Ibid. Βάδρην) *Haesito*, quid verius certiusque. In pro-

priis nominibus frequentissima mssorum discordia. Idem classis praefectus c. 203. Βάρης, ubi *Badres* Laurentius, quod retineo: Μάδρης codicis *Vind.* huc ducit, ex confusione litterarum β et μ in codicibus tritissima. Mox [lin. 9.] αὐτοὶ ὑπιδεικνέατο ex c. 200. liquidissimum. WESS. — Infra c. 203., ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγὸς dicitur Βάρης: ob tantillam scriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiationem non debuerant tanquam diversi considerari *Badres* et *Bares*: genuinum forte nomen Βάρην onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβάρης ἀνὴρ Πέρσης, VIII. 136. et V. 21. qui idem videtur, cuius nomen scribitur Βούβαρις VII. 21. Persam Καρτίβαρην ex *Clearcho* memorat *Athen.* X. p. 416. v. hinc *Aelian.* Var. Hist. I. 27. Ab Aegypti satrapa *Aryande* classem et exercitum accepisse *Pheretimam*, *Herodoto* consentit *Polyaenus* VIII. 47. VALCK.

12. πρόσχημα τοῦ λόγου) Ex Latinis titulus inferendi belli, putes πρόσχημα τοῦ πολέμου *Vallam* vidisse, quale *Polybii* ὄνομα καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου lib. XI. 5. [XI. 6, 4. nostrae ed.] sed eius nec vola nec vestigium in manu descriptis. *Reiskii* elegans coniectura πρόσχημα τοῦ στόλου, obtentus expeditionis, in eadem haeret difficultate. Potius erit novationi vale dicere. Λόγου πρόσχημα velamentum et color sermonis est, quo veritatem dissimulabant Persae. Geminum germanum lib. VI. cap. 133. τοῦτο μὲν δὴ πρόσχημα λόγου (sic mssii) ἦν: hoc colore inter fandum *Miltiades* utebatur. Post nonnulla, ἐφρόντιζε Δαρείου [lin. 16.] ex *Aldi* et aliorum praescripto; ingrata erat βασιλέως iteratio. Confer cap. 197. WESS.

13. ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, ἐπὶ Λιβύων καταστρεφῆ) *Ista Herodotum* adiecisse ceteris opinor, ut commodam hoc in loco sibi pararet occasionem gentes recensendi *Libycas*: nam libenter ille narrationibus interiectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper iucunda varietate teneat et oblectet, ποικίλην ἱβουλὴν ποιῆσαι τὴν γραφὴν, Ὁμήρου ξηλωτῆς γενόμενος, ut scribit *Dionysius Halic.* in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte *Thucydidi* *Herodotum* praeferens, et fatetur ipsemet *Herodotus*, quaesivisse se digressiones, lectoribus velut ἀναπαύσεις: IV, 30. προσθήκας δὲ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἰδίζητο. Istiusmodi *Thucydidis* imi-

tatori Philisto prorsus evitatas digressiones supra modum ineptas et fabulosas ubique captaverat Theopompus: hoc ubi tradidit Dionys. in eiusdem Epistolae fine pag. 213., Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam ubi peccasse dicitur Theopompus κατὰ τὰς παραβολάς, in comparisonibus, corrigi debet παρεκβολάς, quod p. 126, 3. dicitur κατὰ τὰς τῶν παρεκβάσεων ἐπισαγωγάς, ubi eadem designantur exempla: e quibus in transcurso redintegrari poterit Theon. Soph. pag. 15. Theopompi Philipp. viii. narratio ἡ τοῦ σιλῖνου, de apio, nulla fuit; emendandum, ἡ τοῦ Σιλῖνου, vel περὶ τοῦ Σιλῖνου, de Sileno, qui in Macedonia ferebatur adparuisse. VALCK.

CAP. CLXVIII. 13. ΠΛΕΥΝΟΣ) Tzetzes ad Lycophron. vs. 149. Πλυνὸν, πόλιν Λιβύης habet; quae huic lacui si accubuerit, Πλυνός, ut veteres schedae, optabilior. WESS. — Scylaci, plurali numero, Πλυνοὶ λιμὴν, pag. 106. ed. Gron. S.

CAP. CLXIX. 1. Γιλγάμμαι) Stephani Byz. Γιλγάμβαι, ἔθνος Λιβύης, Ἡρόδοτος δ'. robur accipit ex Med. et sequacibus, vicissimque addit. Recepi Γιλγάμμαι et Γιλγάμμιων ex ductibus Codicum et Stephani, obsecutus Gronovio, cuius laudatio libri Florentini modum excedit. Recepi tanto autem promptius, quod Brit. A., quo sicuti et altero deinceps utar, clare Γιλγάμμαι, Γιλγάμμοι, Γιλγάμμιων. WESS.

5. Ἀζις) Callimachi πνικὴν δὲ νάπαις Ἀζίλιν ἔναιον Hymn. in Apoll. vs. 89. stabilit haec et superiora cap. 157., nec nocet diversior, quae in Aldina eius et Basileensi constat editione, scriptura, uti monitum antea [ad c. 157, 14.] Quod de laserpitio, [lin. 6.] καὶ τὸ σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τούτου, sive ἐκ τούτου: in Scylace p. 108. ed. Gronov. post insulam Plateam, ἐντεῦθεν ἄρχεται τὸ Σίλφιον φέεσθαι γῆς: ubi Gronov. quid velit postrema vox, nec exprimit Vossius, nec ipse assequor, pro qua repono γνήτιον. Nonne φέεσθαι γῆς, aut γῆς, in arvis, lenius et propius? Multa de Silphio Salmas. in Solin. p. 262. et ex Scylace φέεσθαι γῆς. WESS.

CAP. CLXX. 2. Ἀσβύσται) Irrita opera Viri Celeb. [Ἀσύντας, qui nulli sunt, defendentis.] Ἀσβύστας in Libya norunt conplures, ab Holstenio ad Steph. Byz. signati, tum Lycophron quoque vs. 895. Quis Ἀσύντας tandem? Herodot. T. V. P. II.

Liquidus *Mediacei* lapsus ex schedis est *Pass.* Neque officit hilum, quod *Asbystarum* sedes latius in Africae mediterranea porrigatur ab aliis; siquidem in talibus multiplex variatio, et *Asbystae* minime maritimi. WESS.

CAP. CLXXI. 2. *Αύσχίται*) *Stephani* *Αύσχίται*, ἔθνος *Λιβύης* ὑπὲρ *Βάρκης*, optime hinc *Holstenius* emendat et *Cuperus* in *Sylog. Epistol. Burmanni* T. II. p. 690. Certe *Αύσχίται* in *Codicibus Diodori et Ptolemaei*, sicuti ad prioris lib. III. 49. adnotatum. WESS.

3. καὶ *Εὐσπερίδας*) *Promiscue*, *Ἑσπερίδες* et *Εὐσπερίδες*, cives *Ἑσπερίται* et *Εὐσπερίται*: quod in promptu magno viro non fuit, *Strabonis* lib. XIV. p. 957. D. [pag. 647. B. ed. Cas.] καὶ ἔτι ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις* *Λίβυσι*, reformanti ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις* *Ἰβησι*. Amnis enim *Lethaeus*, quo de *Geographus*, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud *Libyae Hesperitas*. Iterum *Strabo* lib. XVII. p. 1193. C. [p. 836. D. ed. Cas.] ἔστι δὲ καὶ λιμὴν *Ἑσπερίδων*, καὶ ποταμὸς ἐμβαλλεῖ *Λάθων*, seu, uti aliis, *Λήθων*. Qui sequuntur [lin. 4.] *Cabales*, verius-ne *Bacales* scribantur, non finio. WESS.

CAP. CLXXII. [2. *Νασαμῶνες*] Horum iam facta mentio lib. II. c. 32. Confer vero paullo post, cap. 182. huius libri, ubi et de loco cui *Augila* nomen. S.]

6. τοὺς δὲ *ἄττελέβους* etc.) Credo ob oculos haec *Arriano* fuisse de piscium apud *Indos* captura, *Indic.* c. 29. p. 344. ὑπὸ ἡλῶ ἀναίοντες, εὐτ' ἂν ἀφανυνθῶσιν, καταδύντες: ubi mira *Celeb.* viri in participio isto fluctuatio. *Ἀττελέβους* *Arch.* et *Vind.* habet *Eustath.* in *Dionys.* vs. 209. [ubi quidem mendose vulgo *ἄττεσλάβους*, et *εἶδος δὲ ἀκρίδας ὁ ἄττεσλαβος.*] novitque *Graecus Nahumi* interpretes c. III, 17. Editum *Iones* maluerunt. *Vallam* autem, graviter in palmulis hic lapsus, primus adiuvit *P. Leopardus* Emend. lib. VII. c. 16., tum *Portus*, *Heraldus*, et *L. Bos* Obs. Critic. cap. 7., cui optimo viro temeritatem acerbius exprobratam nollem. Haeret adhuc animo iusta eius de malignitate *Gronoviana* querela, sancte testati, se, cum *Observationes* digereret, *Leopardum*, et quos nominavi, nondum lectitasse. Et quid si eorum aliquem versavisset, quis continuo omnium recordatur? Obsoleta haec quidem, sed memoriae praeclari Praeceptoris debita. Mox [lin. 8.] ἐπὶ γὰρ

ἐπιπάσσοντες ex schedis non sine consilio Th. Galeus laudavit; nam locustis, in pulverem conminutis, bene congruit ἐπιπάσσειν, non lacti. Erunt tamen, qui ἐπὶ γάλα πάσσοντες explicabunt. WESS.

9. ἐπίκεινον αὐτίαν τὴν μίξιν ποιῶνται) Quae posui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quoque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitar verisimile. Duae sunt res sanequam diversissimae, tametsi de iisdem dici possint, ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῖσθαι, et ἐμφανίως, vel κτηνηδόν, μίσγισθαι. Utrumque facere sive-rant secundum Herodotum Ausenses in Libya, cap. 180., μίξιν ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν ποιεῖνται, οὔτε συνοικέοντες, κτηνηδόν τε μιτρώμενοι: quod ibi addit de liberis, habet et Mela I. cap. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῶνται, hac addita ratione, ἵνα κασίγνηταί τε ἀλλήλων ἔωσι, καὶ οἰκήτοισι ἴοντες πάντες, μήτε φθόνῳ, μήτε ἔχθει χρέωνται ἐς ἀλλήλους: quae a Platonica haeresi non abludunt; ut non iniuria Strabo dixerit τὰς γυναικὰς Πλατωνικῶς ἔχοντας κοιναὶς καὶ τὰ τέκνα, lib. VII. p. 461. A. [p. 300. D. ed. Cas.] Gindanes Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Iam vero verba, ἐπίκεινον αὐτίαν τὴν μίξιν ποιῶνται, bis apud nostrum de aliis posita, hinc arbitrator aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut fit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo Codice; deinde quaero quem habeant inter se nexum μίξιν ποιῶνται - - - μίσγονται? Praeterea, si dederat ista, cur tandem tanquam rem miram prodidit memoriae, novam nuptam prima nocte διὰ πάντων διεξιθεῖν τῶν δαιτυμόνων μισγομένων? quale Diodorus etiam Sic. institutum in insulis obtinuisse narrat Balearibus, lib. V. c. 18. Neque Mela legit, quae reiicienda censeo; dum sic vertit Herodotea lib. I. cap. 8, 55., Feminis eorum solemne est nocte qua nubunt omnium stupro patere; - - - et tum cum plurimis concubuisse, maximum deus; in reliquo pudicitia insignis est. Evincit illud tandem, meo saltem arbitrato, comparatio moris Massagetarum. Istis autem reiectis, apte sibi respondent Herodotea: Γυναῖκας δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἕκαστος, τρόπῳ παραπλησίῳ τῷ καὶ

Μασσαγίται ἐπὶ τῶν σκίπωνα προστήσονται μίσγονται. Liqueat, opinor, non quod cum multis habuerint commune Massagetae, sed horum peculiarem quandam respici consuetudinem: quanam autem illa? Herod. I. 216. ait: Μασσαγίτης ἀνὴρ, τὸν Φαριετρεῖωνα ἀποκρεμάσας πρὸ τῆς ἀμαξίας, μίσγεται αἰδεώς: similiter Nasamones. Supra dixerat lib. I. cap. 203. [Sic haud dubie distincta verba in sua Adnotatione voluerat Valck. non (uti hic editum erat) „similiter Nasamones supra dixerat I. c. 203.“ quasi id quod I. 203. scribit Herodotus, ad Nasamones pertineret.] μίξιν τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανέα κατὰ πᾶν τοῖσι προβάτοις. vide Zenobii Prov. p. 122, 17. VALCK.

[Zenobius I. c. (nempe Proverb. Cent. V. 25.) nil aliud, quod huc utcumque spectet habet, nisi quod de Massagetis ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησίαζουσι. Verba ista, ἐπὶ κοινοῖν - - μίσγονται, quae cum Valckenario aliena ab hoc loco iudicaverat Reizius, prorsusque Borheck abiicit, eadem eodem hoc loco minutissima differentia libri omnes agnoscunt: pariterque Eustath. ad Dionys. vs. 209. de Nasamonibus loquens, ἄλλοι δὲ καὶ πολυγυναικίαις τούτους ἰστοροῦσι, καὶ τὴν μίξιν τῶν γυναικῶν ποιοῦμένους ἐπὶ κοινοῖν: quae ex Herodoto desumpta esse, liquido adparet ex eis quae continuo deinde de divinatione ex somniis adiecta sunt. Et, cur ea verba ne Vallam quidem videri suo in codice legisse dixerit Vir doctus, nihil caussae erat. Legerat eadem Valla, hisque latinis interpretatus erat, et cum eis in propatulo coeunt; quam in sententiam Coray apud Larcherum, ἦσαν istam servans, pro ἐπὶ κοινοῖν censet ἐπὶ κοινοῦ legendum, quod idem valeat ac ἐμφανῶς, I. 203, 14. et III. 101, 2. Sed ne hac quidem ut novatione utamur ulla necessitas urget: nec enim video quid prohibeat quo minus constantem librorum scripturam teneamus, et ἐπὶ κοινοῖν μίξιν, ut IV. 104, 2. et 180, 23. de promiscuo coitu intelligamus: qua item notione I. 216, 2. de Massagetis ait, ταύτησι (ταῖς γυναιξί) ἐπὶ κοινοῖν χρέωνται: nempe ἐπὶ κοινοῖν adverbialiter, pro ἐπὶ κοινοῖς: mulieribus in commune utuntur, promiscue coeunt. Et sicut hic mos apud Massagetas non impedit, quo minus (ut ibidem refert Noster) uxorem quicunque ducat: sic non secum pugnant quae hic de Nasamonibus traduntur. Quaerit Valckenarius, quem habeant inter se nexum μίξιν ποιοῦντας - - - μίσγονται? At perapte ista ne-

xa sunt, *ἐπὶκοινον* -- μίξιν ποιῶνται τρόπῳ παραπλησίῳ, τῷ καὶ *Μασσαγίταις μίγονται*, *ἐπὶαν* etc. Videtur Virum doctissimum turbasse distinctio paullo fortior post verbum *ποιῶνται* interposita: quae si cui incommoda videtur, tolli prorsus nullo incommodo poterit, aut simplici commate mutari. Illud quidem negare nolim, si abesset h. l. *μίγονται*, neminem id verbum magnopere desideraturum fuisse. S.]

11. *ἐπὶαν σκίπωνα προθήσονται*) Strabo in Arabum consimili ritu δὲ θάσας εἰσὶν μίγνται, προθεῖς τῆς θύρας βάλβον, plura absurditatis pro nostro more plenissima adiungens lib. XVI. p. 1129. D. [p. 783. A. ed. Cas.] De *Massagetis* ad lib. I. 216. WESS. — Gronovius e *Med. σκίπωνα* recepit: nihil interest, hoc probetur, an ante receptum *σκίπωνα*. Venit in mentem aliquando diversum ab utroque, *ἐπὶαν σκίποδα προθήσονται*, in propatulo posito grabatulo. De Mosynoecis legatur *Apollon. Rhod. II. 1025.* et Scholiasta. VALCK. — At apud *Apollon. l. c.* nihil, quod pro ista coniectura faciat, reperiens: quin potius inde intelliges quam sit ridiculum de grabato h. l. cogitare. Mox lin. 14. vitiosum *δαιτυμόνων*, pro *δαιτυμένων*, e Reiziano exemplo in nostrum irrepsit. S.

20. *ἐγκατακοιμίωνται*) Servat verbum Ionismi indicia, servandumque fuerat. In illa incubandi superstitione *ἐγκοιμᾶσθαι*, *κατακοιμᾶσθαι*, et eiusdem originis alia teri, dixi ad *Diodori* lib. I. 53. Constat quoque, *Tertullianum* de *Animac. 57.* ad haec alluisse. Quae statim e msstis mutata fuerunt, rata hac lege habeo, si τούτῳ etiam *χρᾶται* locum recipiat. Non obliviscor moris, in vocabulorum numeris saepiuscule variantis, qui suum tamen modum habet. [Quoniam ἴδη, ut par erat, in contextu cum Gron. posuit Wess.; mireris cur non perinde *χρᾶται*, quod ei mssstis offerebant, haud continuo receperit.] Illa vero dandae accipiendaeque fidei, quae subsequitur, consuetudo, necdum in Africa prorsus eviluit, teste sollertissimo *Shaw* Itiner. T. I. p. 309. WESS.

CAP. CLXXIII. 5. *ἐσπαρεύοντο ἐπὶ τὸν Νόρον*) Fabulam enarrans ex *Herodoto* Gellius Noct. Att. XVI. 11., *Pysillos*, ait, re aquaria defectos, eam iniuriam graviter *Austrum* succensuisse; decretumque fecisse, uti armis sumtis ad *Austrum* (proinde quasi ad hostem, iure belli res repetitum,) pro-

ficiscerentur, etc. Ista forsā in vulgus vicini sparsere Nasamones, a quibus gens Psyllorum *prope internecione sublata* dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2. Herodotus fabulam se tradere formula significat adiecta: λέγω δὲ ταῦτα τὰ λέγουσι Αἰθιοῖς: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiae fidei. Qui lenem non sentiunt historici nostri suavitatem, Herodotum ob ista talia, si lubet, exagitent huius seculi sophi! Quas innumerabiles esse scribit apud Herodotum *fabulas*, [de Legib. I. 1.] ne Cicero quidem vitio vertit historiae patri, neque severissimus ipsius Thucydis et Platonis censor Halicarnassensis Dionysius; qui et antiquioribus et Herodoto necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas accepissent, fabulosas etiam narrationes tradere memoriae, atque ita ποικίλλειν τοῖς μυθώδεσιν ἐπιστοδοῖς τὰς τοπικὰς ἀναγκαφάς, T. II. pag. 226, 52. [de Thucyd. c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 823.] VALCK. 8. ἔχουσι τὴν χώραν οἱ Νασαμῶνες) Superiora culte, sed liberius, Latine expressit A. Gellius Noct. Att. XVI. 11. Etsi autem Psyllorum natio internecione sublata fuerit, durarunt nonnulli in seriora aevi tempora. Plinius, qui Nasamonibus excidii causam adsignat: Genus hominum, ait, ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, abfuerant, hodieque remanet in paucis: Hist. Nat. lib. VII. cap. 1., ubi Harduinus. WESS.

CAP. CLXXIV. 3. οὔτε ὄπλων ἐκτέταται ἀρήϊον οὐδὲν) Rectum est ὄπλων ἐκτ. ἀρήϊον. Argippaei IV. 23. ἰσθὶ λέγονται εἶναι, οὐδὲ τι ἀρήϊον ὄπλον ἐκτέταται. Apollonius Rhod. inter se permutat τεύχεα δῆϊα, et τεύχε' ἀρήϊα. Philostratus Aetien pingit ὄπλα μὲν ἐνδεδυνότα ἀρήϊα γίγαντός τινος, Icon. pag. 882. Eustath. in Dionys. vs. 217., οἱ Ταράμαντες -- οὔτε ὄπλα ἔχουσι πολεμικὰ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε ἀμύνεσθαι οἶδασιν. Gentis illud nomen servandum statuit Salmas. in Solin. p. 384. mihi Pintiani non displicet sententia ad Melam p. 52. VALCK. — Scil. Pintianus ad Melae I. 8. sub fin. statuit, Ταράμαντες hoc cap. ex Melae codicibus in Γαμφάσταντες esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis Garamantibus, de quibus infra cap. 183. agitur. Ac sane ita diversa sunt quae de utroque populo memorat Noster, ut vix credibile sit, utrobique de eodem populo agi. Quod si etiam cum Larchero (in Not. ad h. l. et in Indice

Geogr.) aliisque viris doctis, duas eiusdem populi tribus statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tranquillitasque sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 183. nullo verbo significari, *Garamantes* illos, de quibus ibi agitur, esse eundem populum, aut aliam eiusdem populi tribum, aut certe cognominem illius, de quo hic. Quare quum de *Garamantibus* cap. 183. ita loquatur, tamquam de populo cuius nullam antea mentionem fecisset; quumque et ex eodem *Mela* et ex compluribus aliis auctoribus noti sint iidem illi *Garamantes*, de quibus ibi agitur; sane quam probabile fit, huius populi, qui hic memoratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. At *Herodotei* quidem libri, qui hodie supersunt, nihil hic variant, nisi quod *Γαράβαντες* nostrae membr. F. praeferunt: *Γαράμαντες* vero suis in *Herodoti* exemplaribus h. l. non solum *Eustathius* legerat, sed iam olim multo vetustior *Stephanus Byz.* Verum cum *Mela* consentit *Plinius*, eundem hunc *Herodoti* locum ob oculos habens, quum lib. V. cap. 8, 8. scriberet: *Gamphasantes*, nudi (scil. sine armis; γυμνοί, ut Graeci dicunt;) praeliorumque expertes, nulli externo congregantur. Quod ad scripturam *ὄπλων* adtinet, recte eam restituit *Wess.* et recte sic ms. F. cum aliis, non *ὄπλων*, ut per operarum socordiam in nostra *Var. Lect.* positum. S.

CAP. CLXXV. 3. ἔχονται τὸ πρὸς ἑσπέρης) Cum *Abreschio* τοῦ πρὸς ἑσπ. malo ob scriptoris aduetudinem. Quid propter λόφους κείρονται [lin. 4.] *Portus* et *Salmasius* de *Coma* p. 541. fuerint machinati, *Gronovius*, a cuius iudicio non discrepo, docebit. *Κροτάφους κείρονται*, quod in coniecturam docti viri venit, nimium est, adversosque experitur Codices cunctos. *WESS.* — Bene habet τὸ πρὸς ἑσπέρης, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ articulus, (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus) centies Nostro frequentatus in huiusmodi formulis, sicut proximis in verbis τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν. conf. c. 191, 1. Genitivus casus ad verbum ἔχισθαι pertinens, in proximo est, nempe *Νασαμώνων*: unde hic facile αὐτῶν subintelligitur. λόφους κείρονται, ad verbum, *cristas sibi tondent*: id est, *capillos tondendo* (eo modo qui mox exponitur) *cristas sibi efficiunt*. S.

6. στρουθῶν καταγαίων δοράς Φορέουσι) De Aethiopum armatura, προβλήματα δὲ ἀντ' ἀσπίδων ἐποιεῦντο γεράνων δοράς, lib. VII. 70., ut absonum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δοραῖς τῶν στρουθῶν σκεπασθέντες avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux I. 138. spectasse videtur, fides, lib. XVI. p. 1117. c. [pag. 772. B. ed. Cas.] Iam cur *Valla* hic et cap. 192. *subterraneos struthiones* elegerit, caussam habuit ex Graeco nimis presse sumto: Latine qui ita appellarit, novi neminem. Στρουθοὶ χειρᾶσι, *passeres terrestres*, quomodo praestat, *Aeliano* de Animal. XIV. 13. Alios *bestiae magis quam avis*, licet *pennatae*, ut *Tertullianus* Veland. Virgin. c. 16., titulos cumulatim doctissimi viri N. Heinsius ad Carm. de Phoenice vs. 145. et S. Bochartus Hieroz. Part. II. p. 221. congesserunt. WESS.

7. 8. ἐκ λ' ὁ θ' οὖ καλεσμένου Χαρίτων) Λέγου Χαρίτων mentionem Critici deposuerunt ad Pindari Pythion. Od. V. vs. 32. ex *Callimachi* fragmento: Ἡ ὑπὲρ αὐσταλέων, sive, ex *Ruhnkenii* emendatione ἀσταλέων, Χαρίτων λόφον: de quo et *Nicaeneti* Epigrammate in Dissert. Herodotea cap. 2. plura. WESS. — Vide *Callimach.* ed. Ernest. p. 534. S.

CAP. CLXXVI. 3. περισφύρια δερμάτων) Aut falsus aut mendosus est *Sextus Empiric.* Hypotypos. lib. III. 24. p. 177. cum de *Aegyptiis*, ὅτι αἱ πλείστοις συναῖσαι, καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐταῖς σεμνολογήματος. Nihil tale de eius nationis feminis. Scribi potest in Philosopho παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν Λιβύων, loco Αἰγυπτίων, cum *Berglero*. At sunt in illa *Sexti* disputatione alia, negliger posita, ut alias observabitur. WESS.

CAP. CLXXVII. 3. ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπός etc.) *Loti* Cyrenaeae habitum attigit lib. II. 96., nihil dissentiente *Polybio*, sicuti animadvertit *Athenaeus* lib. XIV. 18. pag. 651. Utrum autem eadem ex loto cibum et vinum *Lotophagi* confecerint, Is. *Vossius* ad *Scylac.* p. 114. ed. Gron. et Bod. a *Stapel* in *Theophrastum* Hist. Plant. lib. IV. 4. p. 327. operose disputant. WESS. — Lib. II. 96. *loti arboris* vel *arbusti* mentionem obiter fecerat *Herodotus*: hic de fructu agitur. De utroque *Polybius* disseruit, referente *Athenaeo* lib. XIV. cap. 65. nostrae ed. Vide *Polybium* nostrum lib. XII. cap. 2. et quae ad cum locum

Hermannus olim noster, Tom. VIII. Polybii nostri pag. 121. disputavit. Conf. *Munko Park, Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique* p. 157 seq. ubi et icon arbusti et fructus. Iconem etiam exhibet *Desfontaines*, in *Comment. de Loto Lotophagorum*, inter Acta Acad. Scient. Paris. 1788. pag. 443. S.

4. γλυκύτητα δὲ) *Eustathii* γλυκύτατος aberrat, nec laudatorem *Th. Galeum* merebatur. *Herodoti* amatorem talia non morabuntur. WESS.

CAP. CLXXVIII. 1. Μάχλεις) *Is. Vossius* Nostri Μάχλεις et *Nicol. Damasceni* Ἰαλχλεις, apud *Stobaeum* eodem incertissimā censuit coniecturā: probabiliore *Holstenius* et *Berkelius* Μάχμεις in *Stephani* Μάζμεις hinc instaurant. *Machlyas* non neglexit *Plinius* Hist. Nat. VII. 1. WESS. — *Literarum* venatores huius nominis invenient vestigia in Ἰαλχλεις, quorum Λιβύων morem enarrat *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* pag. 292, 50. atque ibi restituent mecum Μάχλεις. Qui *Herodoto* c. 191. Μάζμεις, similiter dicti fuerant in *Hecataei* *Periegesi*: Μάζμεις invenit in suo Cod. *Stephanus Byz.* et probabiliter scripserat in ista voce, εἰς δὲ ἑτέροις Μάζμεις, καὶ ἑτέροις Μάχλεις, uti corrigit *Berkel.* pro Μάχμεις: facilem errorem fuisse monstrant saepius a librariis confusa συνέκαμψεν et συνεκάλυψε. VALCK.

[3. ἐπὶ ποταμὸν μέγαν) Locum hunc tractans *Heeren* in *Ideen* etc. T. II. p. 42 seq. suspicatur ex Argonautico quodam poëta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Augēt eam etiam *Steph. Byz.* (voc. Φίλα) in citando hoc *Herodoti* loco ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν scribens. S.]

6. τῇ οὐνομα Φιλᾶ.) Quae in palude *Tritonide* fuisse dicitur insula Φιλᾶ, Φίλα dicta videtur in Cod. *Steph.* ut illa nobilior inter Aegyptum et Aethiopiam sita: prostant hinc descripta verba quaedam apud *Steph.* ubi pro ἐκδιδόντος scribi debuerat ἐκδιδόι οὗτος. VALCK. — Dubium est, an Φίλα *Stephan. Byz.* hic invenerit olim. Excitat Nostri verba ista in voce, nomen Φίλα non adiungens. [Postrema ab Epitomatore forsitan omissa.] Utcunque fuit, extremae Aegypti Φίλα, sive Φίλαι potius apud *Diodorum* lib. I. 25. longissime a *Tritonide* absunt palude. Sequentia, Λακεδαιμονίοισι Φασι λόγιον εἶναι, a *Laurentio* male reddita, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 16. explanavit. WESS. — Bene *H. Ste-*

phan. in ora: *Aiunt editum esse Lacedaemoniis oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. S.*

15. ἐπιθεσίσαντά τε τῷ τρίποδι) Consideranda docti homines viderunt, tanquam θεσίσαντα ἐπὶ τῷ τρ. super sive ex eo tripode vaticinantem. Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Praep. Euangel. lib. V. 12. καὶ ἀγάλματι πολλὸν Κσίτῳ ἐπευχόμενος. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron vs. 887., tum Pindarus, [Od. Pyth. IV.] Apollonius Rh. [IV. 1548 seqq.] non usque quaque concordēs, et Diodorus lib. IV. 56. WESS.

CAP. CLXXX. 1. Αὐσίς) Is. Vossius adscripserat Αὐχίσαι: quos amplo hinc intervallo c. 171. Herodotus removet, et Stephanus damnat, Αὐσίς optime legens. Attica Αὐσῆς, βασιλῆς, ἱππῆς, Herodotus improbat: sicubi occurrunt, librariis debentur. Adi sodes lib. VI. 57. WESS. Ibid. Αὐσῆς) In Apollodori Periegesi [apud Steph. Byz.] Αὐσίς, dicti videntur Ionico Herodoti flexu Αὐσῆς. Attica veteri dialecto nomen scriberetur Αὐσῆς. VALCK.

8. τὰ πάτρια ἀποτελεῖν) Laudo Arch. ἐπιτελεῖν, quale c. 186. καὶ ὄρτῳς ἐπιτελεῖν, et conplura ap. Portum. [Nec vero improbandum ἀποτελεῖν, hac praesertim notione, officium praestare, debitum honorem habere.] Laudo quoque καλέωμεν, a Gronovio praeclare illustratum. Τρωμάτων vocabulum [lin. 9.] dialectus tuetur, et Lucianus Dea Syr. c. 20. WESS. — Sed vide Var. Lect. S.

17. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κράνος) In Platonis Tim. p. 24. B. Aegyptius sacerdos genti suae prae omnibus Asiaticis ἀσπίδων καὶ δοράτων usum et originem vindicat; mirifica de illis Porphyrio et Iamblichō nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervae natalibus spectavit Pausanias lib. I. 14. Kühnio monitore. Adde Aeschyl. Eumen. vs. 292. WESS.

19. Ποσειδῶνος εἶναι θυγατέρα) Libycam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 36., qua perhibebant illi Minervam Ποσειδῶνος καὶ λίμνης Τριτωνίδος θυγατέρα εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκούς εἶναι ὥσπερ τῷ Ποσειδῶνι ὀφθαλμούς. Habet ista, partim et quae sequuntur, ex Herodoto Eustath. in Dionys. vs. 267., λέγει δὲ καὶ, --- ὅτι μεμψεῖσά (τι) ἡ Ἀθηναῖα τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι ἐποιήθη εἰς θυγατέρα (τούτῃσι θετῇ θυγατρὶ ἐγένετο,) τῷ Διὶ. Adoptare sibi filium, υἱὸν τινὰ ποιήσασθαι, frequens

apud Oratores; θυγατέρα ποιήσασθαι qui praeter Herodotum dixerit, neminem novi, nisi *Isaeum* p. 84, 12. et pag. 88, 15. Iunonem permovit adulter υιοποιήσασθαι τὸν Ἡρακλέα: ridiculum commemorat *Diodor.* Siculus ritum, quo hoc in coelo fingeretur peractum, lib. IV. c. 39. VALCK.

[22. Μίξιν δι' ἐπίκουρον) Vide ad c. 172, 9. not. Mox lin. 25. τρίτου μηνός cum superioribus interpretibus pro διὰ τρίτου μηνός accepi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181, 16. et III. 108, 20. IV. 53, 23 seq. S.]

CAP. CLXXXI. 1. Οὗτοι μὲν οἱ -- εἰρήναι) Corrigitur Οὗτω μὲν ex c. 186. οὕτω μὲν μέχρι τῆς Τριτωνίδος λίμνης -- νομάδες εἰσι. Verum recurrit c. 196. οὗτοι μὲν εἰσι τοὺς ἡμεῖς ἔχομεν Λιβύων ὀνομάσαι: positaque in superioribus similia saepe sunt. WESS. — Locum istum Herodoti (a CAP. CLXXXI. usque CAP. CLXXXV.) quo *Via publica* describitur, qua mercatorum et omnino itineratorum societates iam olim *media Africae deserta* peragere consueverant, post *Rennellum* et *Larcherum*, exquisita diligentia solertiaque *Heeren* T. II. operis iam saepius a nobis laudati p. 226 et seqq. tractavit, et, quae ab Herodoto traduntur, cum praecipuorum *Itineratorum*, in his recentiorum, *Brownii* et *Hornemanni*, contulit observatis. Nostrum quum non ferat institutum, ut singula persequamur, ad illorum virorum scripta remittimus Lectorem, S.

3. ὄφρυν ψάμμος) Ὀφρύν ψάμμος, si ψάμμιος foret, uti lib. II. 99. aut ψάμμου, sicuti deinceps, neminem offenderet: nunc suspecta merito manet. ψάμμος ex codicibus sententiam rotundat, alibi vix obvium. WESS. — Apud *Aristoph.* *Lysistr.* 1260. dorico idiomate senex ait, ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἐλάσσους τᾶς ψάμμας. S.

8. ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ αἰλὸς ὕδαρ) Convenit *Callistrati Ecphras.* Stat. c. 14. ὡς καὶ ἀνακοντίζειν θαλασσίους ἄβρας, et quae *Eustath.* in *Hom.* p. 995. 30. [p. 990, 45. ed. Bas.] Hinc vero, et post deinde iteratis, *H. Stephani* Thes. T. I. p. 365. et *Palmerii* Exercit. p. 793. arguitur lapsus, confidentius asseverantium, vocem αἰλός, [in sing.] de sale non usurpari, sed semper de mari. Alia omnia docte *Cl. Alberti* Observat. in *Matth.* c. v, 13. De salis autem ubere per *Libyae* hos tractus copia, et caussa fertilitatis, prudenter accuratissimus *Shaw* Itiner. T. I. p. 296. WESS.

13. ὡς καὶ προτ. εἴρηται μοι) Dixit lib. II. 54. et de Iove κριοπροσώπῳ, qui Athanasio κριοκέφαλος Ἀμμων Orat. ad Gent. T. I. p. 9. cap. 42. eiusdem libri. WESS.

15 seqq. ὕδωρ κρηναῖον ἰὸν etc.) Ex illis qui de mirabili hoc Solis apud Ammonios fonte egerunt, Herodotea mihi videntur vestigia sequuti Arrianus Ἀναβ. Ἀλ. III. c. 4. Curtius IV. 7. et Mela, I. 8. Unius Curtii ponam verba: Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die; quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὸ ὕδωρ μεσημβρίας γίνεσθαι θερμόν, tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Ὑδ. Παράδ. p. 125. et Antigono Carsyt, c. 159.) inclinato in vespere calescit, media nocte fervide exaestuat; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit; donec sub ipsum diei ortum adsueto tepore languescat. Singula cum Herodoteis comparari poterunt. VALCK. — Conf. quae ad Antigonum a Beckmanno adnotata sunt. S.

18. ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρας) Mutari non debet. Lib. III. c. 104. ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεσημβρίας: sole a meridie devero. Vulgo Sol in vespere inclinatus κλίνειν dicebatur: vide Luce Ev. IX, 12. et Wetsten. VALCK. — Nempe duobus vocabulis ἀπὸ κλινομένης scriptum voluerat Reisk. S.

20 seq. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν etc.) Haec mutanti docto viro in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 112. non accedo: deest caussa, et vetant Codd. Posset ἐπὶ δὲ porro, deinde, uti in Indic. Arriani p. 316. sumi, si necessitas, quae nulla, urgeret. Vide lib. III. 104. [ἐπὶ μᾶλλον ἰὸν, magis magisque progrediens.] Πελάζει iustum et satis protectum est. [conf. II. 19, 10.] De miraculo huius fontis Diodorus etiam lib. XVII. 50. et isthic advocati. WESS. — Similem quodammodo fontem eisdem in locis Brownium et Hornemannum vidisse refert Heeren l. c. p. 239. S.

Ibid. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν --- πελάζει) Illud ipsum ἐπὶ μᾶλλον Codex praebet Arch. in loco simillimo III. c. 104. ἀποκλινομένης τῆς μεσημβρίας γίνεταί σφι (Indis) ὁ ἥλιος κατὰ πρὸς τοῖσι ἄλλοις: ὁ ἑσπέρης καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον ψύχει, ἐς ὃ ἐπὶ δυσμῆσι ἰὼν καὶ τὸ κάετα ψύχει: cui lectioni nisi faveret Cl. viri praeiudicium, alteram ego neque hic postposuissim. Arrianus de re eadem, ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἔτι θερμότερον ἔσται ἐπὶ μέσας τὰς νύκτας. In proximis nunc tan-

dem mihi quoque sincera scriptio videtur *Med. Cod.* *πελάζει*, *adpropinquat*; quod verbum apud *Hesychium* etiam in *Πελαγίζειν* male fuit transformatum. Credo equidem *Gronovium*, quum huc pervenisset, veterem voluisse lectionem suo loco relictam p. 95, 38. [II. 19, 10.] Statuit *Is. Vossius* *πελαγίζει* a *Mela* conversum *perfervet*; sed nusquam illud in talibus legerat adhibitum. Erat, nam illuc abiit ante diem raptus, cui *παφλάζει* venerit in mentem, aptissimum quidem in talibus verbum; sed hic tantum locum invenit *πελάζει*: illud autem alterum sequente colo sic expressit *Herod.* *τηνικαὐτὰ δὲ ζεῖ ἀμβολαδὴν*. *Curtius*: *media nocte fervide exaestuat*. Idem dicitur *παφλάζει*: de fonte bulliente ad *Tyana* *Philostr.* *Vit. Apoll.* I. c. 6. *παφλάζει ὥσπερ ὁ θερμαινόμενος λίβης*: de crateribus fratrum *Palicorum Polemonis* nobis locum e *lib.* de admirandis *Siciliae* fluv. servavit *Maerob.* *Saturn.* V. 19. qui, τὸ ὕδωρ, αἶτ, φέρεται κολλοπούμενόν τε καὶ παφλάζον, αἶά εἰσιν αἱ δῖναι τῶν ζιόντων ἀναβολαδὴν ὑδάτων. VALCK.

CAP. CLXXXII. 5. [Αὔγυλα) *Conf.* cap. 172. Locus hodieque eodem nomine celebratus ab *Itineratoribus*. S.]

CAP. CLXXXIII. [4 seq. καὶ ἄνθρωποι οἰκίσουσι ἐν αὐτῷ, τοῖσι οὐνομα Γαργάμαντις ἐστὶ) Sic plane de hoc populo verba facere instituit, ut parum credibile videatur eundem hic populum significari, de quo haud multo antè iam ex professo disseruerat *Scriptor*. Vide quae ad c. 174, 3. notavimus. Quod mox adiicit auctor de *triginta dierum itinere a Garamantibus ad Lotophagos*: de illo itineris spatio consuli *Heeren* potest l. c. p. 255 seqq. S.]

8. οἱ ὀπισθανόμοι βόες) *Boves* ὀπισθανόμους hinc *Aristoteles*, *Mela*, *Plinius*, *Aelianus*, mutuati sunt; quos magnus *Animadversor* [*Is. Casaubonus*] contra *Athenaeum* lib. V. c. 20. antestatur. [Vide *Animadv.* in *Athen.* V. p. 221. E.] Id addo, *Plinium* lib. V. c. 4. *Hist. Nat.* *Garamantas ab Augilis dierum XII. itinere* separare; qui διὰ δέκα ἡμερῶν ὁδοῦ [ut ait *Noster* *lin.* 1.] distabant tantum. *Adiuvandus* ergo optimus *scriptor*. WESS.

15. ἐς παχύτητα τε καὶ τρίψιν) *Τρίψιν* *duritiem* *Laurentius*; qua notione *τρίψιν* ignoro: *attritum frictionemque* indicare certum est: *παρὰ τὴν τρίψιν, inter fricandum, in Polyaei* lib. VI. 1, 7. WESS. — Sed haud immerito

cum Larchero quaeras, quid sit quod dicat corium horum boum frictione praestare? Nec vero cum eodem Larchero intelligenda mollities videtur. Duritiem cum Schneidero tenendum putavi, firmitatem intelligens, attritui frictionique diutissime resistantem. S.

20. σαύρας) Hoc sibi postulant schedae et Auctor ipsemet c. 192. nec minus τετρίγασσι, quo de ad lib. III. 110. WESS. — Σαύρας an σαύρους legas perinde est: atque hoc, quod e superioribus editis revocavi, probatorum etiam codicum auctoritate nititur. Quoniam vero cap. 192. foemininum genus communi consensu praeferunt libri, facile patiar σαύρας hic reponi. Caeterum conf. ad cap. 201, 6. notanda. S.

CAP. CLXXXIV. 3. Qui succedunt Ἀτλαντες, ex probabili Cl. Salmasii iudicio ad Solin. p. 292. Rhiani Ἀτάραντες sunt in Steph. Byz. voc. Ἀτλαντες, et Nic. Damasceni Ἀφάραντες. Nam qui deinceps memorantur *Atlantes*, utique ab his diversi situ et omni vitae instituto apud Diodorum lib. III. 54. et 56. Plerique tamen veterum unis iisdemque *Atlantibus* cuncta tribuunt, quae *Herodotus*. WESS.

Ibid. Ἀτλαντες, οἱ ἀνώνυμοι etc.) Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes Africanos eodem universos designatos fuisse nomine quo decem ab his dierum itinere remoti, de monte nobilissimo Ἀτλαντες dicti; quantumvis, quae diversa veluti de diversis gentibus tradidit *Herodotus*, ad unos *Atlantes* retulerit *Mela* I. c. 8, 39. *Atlantes* solem exsecrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent; non vescuntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur. *Melam* sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima *Salmasii* videtur sententia, in *Solin.* p. 410. vetustissimum mendum in *Herodoto* haesisse iudicantis; corrigendumque Ἀτσαντες, atque hos esse, qui Ἀφάραντες *Rhiano* dicuntur, et perperam Ἀφάραντες apud *Stobaeum*. In eadem opinione videtur *Is.* fuisse *Vossius*; nam *Atlantes* hos ad *Melam* vocat *Atarantes*. Vide iam mihi quaeso quam parum ab Ἀτλαντες distent Ἀτάλαντες et Ἀτάραντες: postremum, opinor, mecum genuinum iudicabis munium auctoritate *Rhiani*. *Eustathius* in *Dionys.* vs. 66. Ὁ τῶ Ἐθνικῇ γραφῆς ἔθνος Λιβυκὸν λέγει τοὺς Ἀτλαντας. Ῥιανὸς δὲ, ὡς

ἔπειν, Ἀτάραντας ἰστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κῆσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἳ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν οὐρανοῦς: hinc *Stephanum Byz.* emendandum vidit *L. Holsten.* Ad mentem *Herodoti Rhianus* Ἀτάραντας ἰστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κῆσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἳ καὶ etc. Nam *Atlantes* *Herodoti* λέγονται οὔτε ἔμφρων οὐδὲν σιτίσθαι, οὔτε ἐνύπνια ὀρεῖν. *Atarantes*, ut opinor, ἀνώνυμοί εἰσι μῦθοι ἀνθρώπων, et τῷ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρῶνται. De his *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* p. 293. Ἀφάραντες (lege Ἀτάραντες) [sive Ἀθάραντες] λίβυες ὀνόματα οὐκ ἔχουσιν, ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λαοδορῶνται, ὡς πολλὰ κακὰ φήναι. Horum prius attigit et *Eustath.* in *Od.* θ'. p. 327, 41. [p. 1609 extr. ed. Rom.] sequutus nobis etiam vulgatam in *Herodoto* scriptionem, [nempe Ἀτλαντας nominans,] οὐδὲς αἶτ, τῶν ἐκεῖ κυρίου ἐκληρονόμοι ὀνόματος. Alterum de malis precibus verbisque impiis in solem iactis, gente non nominata, prodiderunt praeterea *Strabo* XVII. p. 1178. A. [p. 822. ed. Cas.] et *Diodor.* III. p. 179. f. Utriusque verba quaedam cum *Herodoteis* operose compararunt *Salmas.* et *Is. Vossius.* VALCK.

4. αἰεῖσι μὲν) *Sales*, quos *Valla* ineptius verterat, Graeco doctissimus et pariter humanissimus *P. Leopardus* Emend. VII. 16. removit. *Homero*, ob *Odys.* Θ'. 552. οὐ γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἐστ' ἀνθρώπων, *Atlantes*, sive *Atrantes*, ignorati fuerunt, ubi *Eustathius* non male, iudice *Steph. Berglero*. Mox ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι, soli superantissimo vertit *Vossius* ad *Melae* lib. I. 8, 28. quem vide. WESS.

15. οὐδέποτε γὰρ αὐτὰς ἀπολείπειν νέφεα) Vero fortasse respondet, quod hic de nimbo *Atlante*. Cum tamen ex aliorum sermone fluxerit, placuit scriptura codicum; qui τὴν κίονα si dedissent, in ampliore fuissent honore. Namque *Herodoti* lib. I. 92. et *Ionum* ἡ κίων [foeminino genere] apud Criticos ad *Sophoclis Aiac.* vs. 108. et *Eustathium* et *H. Stephanum* de *Dialect.* p. 153. Κίονα οὐρανοῦ καὶ χθονὸς alia in re *Aeschylus* *Prometh.* vs. 349., *Homerum* aemulatus. Κίων οὐρανια συνέχει, νιφάεσσι Αἴτνα, *Pindarus* *Pyth. Od.* I. 35. audaci translatione. *Stanleium* ad *Aeschyl.*, *Abreschium* *Animadv.* in eum *Tragicum* lib. I. c. 5. p. 30. et *Alberti* *Peric. Crit.* cap. 1. adi. WESS. — Quamvis praecipiant Grammatici (in quibus et *Etymologus*, p. 514 extr.) ὁ κίων dicere Atticos, ἡ κίων *Ionas*; licitum tamen, puto, fuit *Herodoto* promiscue et masculo et foemineo genere usur-

pare hoc vocabulum: quare, quum τὸν articulum longe plurimi probatissimique agnoscant libri, ferendum illum putavi; quem qui rursus eliminatum cupient, eos suo frui iudicio lubens patiar. Conf. ad e. 201, 6. not. S.

17. ἐπὶ τούτου τοῦ οὐρεος) Huius montis accolae si de monte suam traxerunt adpellationem, oportet ante memorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint Herodoto nomine designati, cuius ut plerorumque Libycorum rationem ignoraverit. Ab his *Atlantibus*, qui neque animalibus vesebantur, neque *insomnia* visebant, qualia reliqui mortales, diversi fuerunt, si fuerunt uspiam, quos Ἀτλαντίους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos Diodorus Sic. lib. III. c. 54. VALCK.

CAP. CLXXXV. 4. ἔστι δὲ ἄλός τε μέταλλον) Codicum ἐν δὲ videtur ex lib. II. 176. ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφι affirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. WESS.

6. τὰ δὲ οἰκία τούτοις etc.) Domos ex sale structas (ἀλίας οἰκίας) Gerrhaeorum Strabo memorat lib. XVI. p. 1110. c. [p. 766. v. ed. Cas.] WESS.

CAP. CLXXXVI. 5. δικαιοῦσι πατίεσθαι) Displacuit πατίεσθαι Is. Vossio, Cornelioque de Pauw, πάσασθαι vel δατίεσθαι amplexis; quorum utrumque posterius Medicei et aliorum ἄπτιεσθαι. Tale Apost. Pauli μὴ ἄψῃ, μὴ γένη, in Epist. ad Coloss. 2, 21. Plutarchi de Sanit. Tuenda p. 123. v. ἄπτιεσθαι γὰρ αὐτῶν διὰ χρόνον παρήνει καὶ γένεσθαι: et Philonis Iud. Exsecrat. p. 931. v. ἄψεται γὰρ καὶ πατὴρ υἱοῦ σαρκῶν. Quae usum quidem eius stabiliunt, minime vero, hoc legitimum esse loco. Πατίεσθαι Ionum librarii scholiis explicant, quale ἄπτιεσθαι. Dedit sēse instituti exemplum lib. II. 66. ibidem profligatum. Cl. Bos Observ. Critic. c. 7. πατίεσθαι defendens, asperam iterum in reprehensionem [Gronovii] incurrit, ad S. Bochartum permeantem, quippe paria Phal. IV. 53. professum. Ὁρτὰς ἐπιτηδεύουσι [lin. 7. pro ἐπιτελείουσι] etiam Valla vidit, blanditurque primo obtutu, ob καὶ εὐπαθείας --- ἐπιτηδεύουσι lib. I. 155.; ex grammatici tamen, nisi omnia me fallunt, interpretamento. WESS.

5. ἄπτιεσθαι) Ionicum et rarius πατίεσθαι, Lamberto Bos probatum Obs. Crit. p. 40. Si plerique tamen codices Mediceo concinunt et Vailae, ἄπτιεσθαι non temere reiice-

rem: de re eadem ponitur lib. II. c. 18. *μη ἔργισθαι*, id vero est *ἄπτεσθαι*, sive *γύσασθαι*, *πάσασθαι*, *πατίεσθαι*. Adhibetur apud alios interdum *ἄπτεσθαι* gustandi significatu, et apud Herod. II. 32. *ἄπτεσθαι τοῦ ἐπιόντος ἐπὶ τῶν δεινῶν καρπῶν*. VALCK.

CAP. CLXXXVII. [5. *ποιεῦντες, οἷόν τι*) Commodius tolletur post *ποιεῦντες* incisum. S.]

7. *Ἐπεὶν τετρατέα γένηται etc.*) *τετρατέα* ex Aldo et scriptis: nam *τετρετέα* postremae editionis operarum est delictum. *Οἷσπη* legatur, an *οἷσύπη*, minimi refert. Prius ob eos, quos adpellavi, Galenumque in Exegesi Hippocrat. et Hesychium retinui. Quid sit, disquiritur. Hier. Mercurialis Var. Lect. II. 2. *stercus ovillum, διαχώρημα*, ex Erotiano interpretatur: Steph. Monachus ad Barnabae Epist. p. 727. *sordes ovium crassas et pingues*, fortasse praeter rem. *Οἷσπη, lana succida*, (sive ἔριον τὸ ἀπὸ τῆς οἷος ἔξιν τοῖς λύμασι, in Aretaëo Cappadoc. lib. II. 5. de Morb. Diuturn.) ignis ob sordes concretas satis est patiens. Melius Monachus, et prior eo ill. Scaliger Emend. Temp. lib. VII. p. 682. durare apud Aethiops Christianos, Muhamedanos, paganosque similem ad destillationes vitandas ustionis consuetudinem, ab aliis in superstitionem versam, docuerunt. WESS.

13. *πάντων ὑγιεστάτοι*) Aliam dat et magis probabilem rationem lib. II. c. 78. cur sint Aegyptii *μετὰ Λίβυας ὑγιεστάτοι πάντων ἀνθρώπων*. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a Codd. oblatam. Proverbium erat Graecis in usu, *Κρότωνος ὑγιεστερος*, cuius originem pandunt Strabo VI. p. 414. A. [p. 269. ed. Cas.] et Schol. in Aristoph. Eq. vs. 1089. VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 2. *ἡπτέουσι ὑπὲρ τὸν δόμον*) Postremum sincerum non puto. VALCK. — Suspicio Reiskii, *ὑπὲρ τὸν ὄμον super humerum*, uti in Virgilii Pharmaceutria, *For cineres Amarylli foras, rivoque fluenti, Transque caput iace, ne respexeris: aut ὑπὲρ τὸν βωμόν super arcam*. Alia Pavii, *ἀποστρέφουσι τὸν αὐχένα αὐτῶν*, avertunt cervicem suam, quale quidpiam in sacris olim piacularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et Afris morem obtrudens, cuius an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. WESS.

Herodot. T. V. P. II.

Z

7. καὶ τῷ Τρίτωνι) Ecce aliam tibi Cl. de Pauw correctionem, καὶ τῇ Τριτωνίδι, cui adsensum, modo quid praesidii ex schedis adesset, non recusarem. Minervam Libyes Tritonide et Neptuno satam fabulabantur c. 180. unde parem matri patrique cultum potuerunt tribuere. Potuerunt profecto: Quidni et Tritoni, ad quem fluvium nata ferebatur? In talibus frequens hiatus, ex locuplete divinitium penu vix explendus. WESS. — Quod καὶ τῷ Τρίτωνι in Adnot. scripsit Wess. casu adiecta est καὶ particula, quam ibi et editi omnes et mssii ignorant. Pavius, puto, post τῷ Τρίτωνι excidisse καὶ τῇ Τριτωνίδι coniecitaverat. S.

CAP. CLXXXIX. 5. οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, οὐκ ὀφείας εἰσι) Haud paulo melius, et genuinum procul dubio, quod insipidum videbatur viro Clarissimo, οἱ θύσασαι, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι (nempe Libyssis) οὐκ ὀφείας εἰσι. VALCK. — Examen merentur οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, sumpta ex Med. et laudata: quae boni si coloris, Palladis aegidem, non loris serpentinis, sed coriaceis ornabunt. Atqui Cyclopes Aegidaque horrifera, turbatae Palladis arma Certatim squamis serpentum auroque polibant, Connexosque anguis, Aeneid. VIII. 435. Hoc amplius, Libyssarum vestis pellicea describitur, quaque illa re a Minervae aegide discrepant: hanc serpentium in modum fimbrias ostentasse, illam coriaceas. Quare congruentior scriptura αὐτῇ εἰσι, videlicet Λιβύσσαι: forsan etiam ἐκ τῶν αἰγίων, quales erant. WESS.

[6. τὰ δὲ ἄλλα - - - ἔσταλται) Minus curate haec a nobis sic conversa: reliqua omnia eodem modo instructa sunt. Oportebat: in reliquis vero omnibus (s. quod ad reliqua omnia adtinet) eodem modo instructa est, nempe vestis Libyssarum. S.]

8. αἰγίδας γὰρ περιβάλλονται) Obsequentia placebit plerisque αἰγίας, Maussaco probatum ad Harp. in Αἰγίς, et repertum in Codd. etiam Eustathio in Iliad. ε'. p. 459. [p. 603. ed. Rom.] Eadem tamen Libyssarum amacula pellicea dixit et αἰγίδας in proximis, [sc. l. 5. ubi quidem αἰγίων, pro αἰγίδων, scribendum coniecitavit Wess.] Glossar. Herod. Αἰγίς, ἣν Λίβυες (Λίβυσσαι, Hesych.) φοροῦσι δοράν. Vid. Meurs. Lect. Att. VI. 10. et Wess. ad Diodor. T. I. p. 217. [lib. III. c. 49.] VALCK.

Ibid. αἰγίας γὰρ περιβάλλονται) Sequentia, ἐκ δὲ τῶν αἰγίων συντίων, desiderant talem scripturam, nec veteres Gram-

matici et Codd. aliam. Docte Maussacus ad Harpocratonis Αἰγίς. [e quo sua hausere Suidas et Zonar. in Lexic. h. v.] Illud autem vestimenti-genus Afris omnibus unicum olim et familiare: ἐν αἰγίῳσι δέρμασι κατακρίονται, καὶ κρέασι αἰγίῳσι χερῶνται· ἐπεὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στρώμα, οὔτε ἱμάτιον, οὔτε ὑπόδημα, ὃ τι μὴ αἰγίον ἐστίν· οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἄλλο προβάλειον οὐδὲν ἢ αἰγίς καὶ βόεις, notabiliter Hippocrates de Afris, mediterraneam regionem habentibus, de Morb. Sacr. p. 302. WESS.

12. καὶ ἡ ὀλολυγὴ) *Sacrum mulierum iubilum*, ὀλολυγὸν ἱερὸν Aeschyli, doctissimi homines, ad Diodori lib. XVI. 11. laudati, praeclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit Poëtae ex Iliad. Z'. 302. Αἱ δ' ὀλολυγὴ πᾶσαι Ἀθῆναι χεῖρας ἀνίσχον. Hinc illa observatio. Prorsus autem Herodoti genium habet, χεῖρῶνται αἱ Λίβυσσαι καὶ χεῖρῶνται καλῶς, quod Galeo obsecutus scriptori ex Codd. redonavi. WESS.

Ibid. καὶ ἡ ὀλολυγὴ ἐν ἱεροῖσι) Sic legit interiectum ἡ articulum, ut sane requiritur, Eustath. in Hom. Iliad. Z'. p. 503, 48. rectius etiam proxima, quam vulgantur, et prout exhibent Codd. Arch. et Vallae: κάρτα γὰρ ταύτῃ χεῖρῶνται αἱ Λίβυσσαι, καὶ χεῖρῶνται καλῶς. *Sacer ululatus mulierum ὀλολυγὴ* dicebatur: et, frequentatum veteribus in re ferme tantum laeta verbum ὀλολύζειν, planissime constat. VALCK. — Pro eo, quod apud Herodotum est, ἐν ἱεροῖσι, suo arbitratu aut memoriae lapsu Eustathius l. c. ἐπὶ ἱερῶν scripsit, quod idem valet. S.

14. τέσσαρας ἴππους συζευγνύναι) ζευγνύναι (cum Aldo) legit et Eustath. in Dionys. vs. 175. et simplici verbo facile poterimus esse contenti. A sua fortasse Minerva Neptunine hoc didicerant Libyes, Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται, Sophocli Elect. vs. 704. Vid. Steph. Byz. in Βάρκη, Harpocr. in Ἰππία Ἀθηνᾶ, ibique Valesius, et in Sophocleis Βαρκαίους ὄχοις Hesychius. VALCK.

CAP. CXC. [4. ἐπεὶ ἀπὴρ (scil. ὁ ἀποθήσκων) τὴν ψυχὴν. Transitus a plurali numero ad singularem, familiaris Nostro. Conf. I. 195, 1 et 3. S.]

5-7. οἰκήματα δὲ σύμπηκτα --- περιφορητά.) Idem tradidit Hellenicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. ἐν Ἑθνῶν ὀνομασίαις λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς --- οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθηρίου πεποιθμένους μικρὰς ὅσον σκυῶς ἐνεκα, αἷς καὶ περιφέρουσιν

ἔπον ἀν πορεύονται. Multa περὶ ἀνθρώπων, omissis tamen Herodoteis, notavit ill. Ez. Spanhem. in *Callim. hymn. Del. vs. 193.* aptiora quaedam L. Bos. Obs. Crit. p. 40. Sumsit et ista forsitan Milesius Hellanicus ex Herodoto; nam et τὰ βαρβαρικά Νόμματα Ἑλληνικὸν ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάστου (lege Δαμάστου) Damastes enim intelligitur, Sige natus:) συνῆκται, teste Pophyr. in Eusebii Praep. X. p. 466. VALCK.

6. ἐξ ἀνθρώπων) Laurentii *lentiscos* explosit Nob. Palmerius Exerc. p. 25. et copiosius Cl. Bos. Observ. Crit. c. 7. WESS. — Suidas: Ἀνθρώποις - - - Ἡρόδοτος τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων. S.

CAP. CXCI. 2. 3. οἰκίαι νομίζοντες ἐκτῆσθαι - - - Μάξυες) Afri *Maxyes* abs Steph. Byz. in Μάξυες agnoscuntur: [conf. Adn. ad c. 178, 1.] et horum quidem οἰκίαι veri nominis domus fuerunt; superiorum duntaxat οἰκίσματα, *turguria*; eaque περιφορητά, sicubi usus requireret. WESS. — Quae de eorumdem tonsura subiiciuntur, conferenda cum cap. 180, 4. S.

14. καὶ ἄρκτοι) In Africa ursum non gigni confidenter Plinius Hist. Nat. VIII. 36. Sequitur Lipsius Elect. II. 4. *pellelem Libystidos ursae* [Aeneid. V. 37. ubi vide Interpp.] leoninam interpretatus, similemque in modum alia. Contra Plinium olim venerat Bodinus ad Oppiani Cynaget. lib. II. p. 76. contra vero utrumque, Lipsium et Plinium, operosa ac erudita disputatione Cl. Salmasius ad Solin. p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, G. Io. Vossio lib. III. Idol. c. 52. Harduinus tamen Plinio suo adstipulatur, errorem de ursis Afris ex commutatione vocis *Λεγυκοί* in *Λιβυστικοί* late sparsum coniiciens, quae utique in Herodotum, ἄρκτους sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi Salmasiana non displicent, stabilita testimonio doctissimi Shaw Itiner. T. I. p. 323. Statim Gronov. belle, καὶ οἱ κυνοκέφαλοι καὶ οἱ ἀκέφαλοι, οἱ etc. [lin. 16.] quomodo Corn. de Pauw ex ingenio. Blemmyis, verba Plinii Hist. Nat. V. 8. traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis, ad haec alludentis. WESS. — De his vide quae ad Plin. ab Harduino notata. Ut *cynocephalos* (simiorum quoddam genus, de quo Diodor. Sic. III. 35.) sic et *acephalos*, non ut populum aliquem memorat Herodotus, sed in bestiarum numero refert, et quidem in fabulosarum (ut ipsi

videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, ὡς δὴ λέγονται γὰρ ὑπὸ Λιβύων. S.

19. ἀκατάφυστα) Scinduntur eximii viri *Montfauconius* et *Gronov.* in contraria studia hanc ob vocem: illi *Ἰνφία ἀκατάφυστα*, *ferae intractabiles*; huic ἀκατάφυστα, *haud ementitae*, ut olim *Valla*, *veriores*. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos *Herodoti* codices venit, quorum in locupletibus Italiae Galliaeque bibliothecis decem *Montfauconio*, totidem *Gronovio* favent, sicuti *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 264.* testificatur. Ita in aequilibrio negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, praegravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua lex. Ut ἀκατάφυστα valeant, series urgeatur narrationis, fabulosa animalia ex Afrorum fide repentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut huiusmodi monstra, *Cynocephalos* et *sine capite homines*, reapse exstitisse sibi persuaserit: cavisse ipsum praestruendo, ὡς δὴ λέγονται γὰρ ὑπὸ Λιβύων, ut quidem illi ab *Afris* memorantur. Nusquam quidem, quod *Gronovius* obiecit, ἀκατάφυστα [apud Graecos scriptores] nunc haberi; succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, praesertim cum ἀκατάφυστα non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parili ratione nitantur. Id non iniuria *D'Orvillius* arripit ad *Chariton. lib. III. p. 241.* ἀκατάφυστα, nisi si ἐκατάφυστα, de quibus facile quis mentiat, praefendum, eligens. Atque haec viri doctissimi. Equidem pronior in ἀκατάφυστα olim fui; quam muto sententiam, arbitratus καὶ ἄλλα --- ἀκατάφυστα, et alias *feras* --- nullo mendacio fictas, clare a praecedentibus segregari. Libyū e fabulis *cynocephalos* et *acephalos*, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur viri *feminaeque ferae*, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in *Africa*, sicuti multae aliae non fictae, *Ἰνφία ἀκατάφυστα*, *bestiae*, sive, ut alia in re *Iamblichus*, ἀδιάφυστα, *Protrept. p. 137.* WESS. — Merito mireris *Reizium Schaeferumque*, prudentissimos viros, hisce rationibus non persuasos, reiectā certissimā plerorumque et probatissimorum codicum scripturā, praeter necessitatem locum dedisse coniecturae, ne unius quidem veteris libri auctoritate comprobatae. S.

CAP. CXCII. 5. καὶ ὄρνεις) Passim ὄρνεις corriguntur, invito *Corn. de Pauw.* ad *Horapollin. c. 49.* ubi

peregrinum animal, atque ex Aegypto, ἄρως, ὄρυγες, ὄρυξ: ex illo ὄρυγες, ex altero ὄρυγες venisse, coniectatur dubie. "Ορυγες in nostris Codd. constanter. WESS. — Videntur ὄρυγες Nostro dici qui aliis ὄρυγες: quo de genere dixi ad Athen. V. p. 200. f. T. III. Animadv. p. 113 seq. S.

5 seq. τῶν τὰ κέρα τοῖσι Φοῖνιξι οἱ πῆχες ποιῶνται) Plus difficultatis [quam scriptura ὄρυγες] verba trahunt τῶν τὰ κέρα etc. quomodo Med. et alii. [In nostra Var. Lect. per operarum socordiam „τὰ κέρα Med.“ pro τὰ κέρα Med. editum.] Gronovii sententiam utcunque evolvunt Latina, in quis normae fidium obscuriores. Saepe πῆχες cithararum cubita, sive ἀγκῶνας, dant, nec raro ulnas, quibus metimur: has Reiskius, damnatis, quae in Miscellan. Lipsiensibus deposuerat, sibi sumit, ut H. Steph. ante, τοῖσι οἱ πῆχες ποιῶνται Φοῖνιξι ordinans vertensque, e quibus sunt ulnae Phoenicibus. Sunt Salmasio in Solin. p. 157. et Bocharto Hieroz. p. 946. Φοῖνικες citharae, punicae dictae, quod Graeci orygmum cornua haberent ex Africa, Poenis deferentibus. Memorantur sane Φοῖνικες inter Musica instrumenta, ab Athenaeo lib. XIV. p. 636. B. parcius, quam certi ut quid statui queat, descripti. Citharae si fuerint, πῆχες recte aptabuntur. Ex vetere scriptura τῶν κατὰ τὰ κέρα etc. [At non κατὰ τὰ κέρα dabat vetus scriptura: sed κατὰ κέρα: sub quo fortasse καὶ τὰ κέρα latebat.] ad modulum cornuum orygmum Poenis cithararum ἀγκῶνας, cubita fieri, tradetur, sententia satis adcommodata. Mihi res anceps. WESS. — Non erat cur haesitaret Vir praestantissimus. Iam ante Salmasium et Bochartum perspecte Conr. Gesnerus, De Quadruped. p. 770. ὄρυγες pro ὄρυγες legens, et τῶν καὶ τὰ pro olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti sunt instrumentis musicis quae phoenices vocant. De instrumenta musico, cui Φοῖνιξ nomen, paullo copiosius, quam p. 636. B., idem Athenaeus, a Wesselingio citatus, disseruit p. 637. B. quem ad locum et nos in Animadverss. T. VII. p. 475. quid sit quod πῆχες in instrumentis musicis Graeci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κέρα -- οἱ πῆχες ποιῶνται, similis est illi VIII. 27, 20. ἡ δὲ δεκάτη ἔγένετο τῶν χρημάτων -- οἱ μεγάλοι ἀνδριάντες etc. S.

[7. βασσάρια) Hesychius: Βασσαρίς· ἀλώπηξ. Et Βασσάρια τὰ ἀλωπίκια (Βασσάρια debuit, et ἀλωπίκια) οἱ Αἰβυες λέγουσι.

Suidas: Βάσσαρος, ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. *Etymologus* p. 190 extr. Λέγεται Βάσσαρος ἡ ἀλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. S.]

[8. δίκτυες, καὶ θῶες) *Thoëm* consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino aut vulpino genere, quae *chakal* vulgo nominatur. Qua de bestia *Aristot.* *Hist. Anim.* IX. 44. *Plin.* VIII. 34. *Arrian.* *Indic.* p. 329. et *Belin* ad *Oppian.* *Cyneg.* III. 338. laudati *Schneidero* in *Lexic. crit.* quibus adiici potest *Camus* in *Notis* ad *Aristot.* *Hist. Anim.* *Dictys* nulli alii scriptori nominatus: nec enim huc facit quod *milvum* apud *Lacedaemonios* δίκτυον nominatum fuisse *Hesychius* tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede hic agi, consentaneum est. S.]

[10. τῇσι σαύρησι) Conf. ad IV. 183, 20. not. S.]

13. ἔλαφος δὲ etc.) Nihil ab hac assertione abeunt *Aristoteles*, *Antigonus Caryst.*, *Plinius*, *Aelianus*, alii. Falsam aiunt *Virgilius*, *Oppianus*, *Philostratus*, quorum testimoniis *Brodaeus* *Miscell.* VIII. 13. et *Bodinus* ad *Oppiani* lib. II. *Cyneget.* p. 76. utuntur. *Herodoti* aeo cervi et apri *Libyae* si defuerint, dicendum erit, aliunde in regionem devenisse: nam conspicui isthic et venatu intercipi, docuit *Th. Gatakerus* *Miscellan.* II. 8. et *Shaw* *Itin.* T. I. p. 323. *WESS.*

15. δίποδες καλίσσονται) Satis erit, si *Bochartum* *Hieroz.* p. 1010. et *Scultensium* ad *Salomonis* *Proverb.* c. xxx, 26. δίποδας hos mures uberrime magnaue eruditione ex Graecorum et Arabum copiis illustrasse dixero. Mures ζυγίμης, [lin. 15. et 17.] *Hesychio* ζυγίμαι, explicantur βουνοί, colles: an quod in collibus cubilia posuerint? Quae quidem inpedition foret vocabulū expositio. *Bochartus* *Colon.* *Phoenic.* lib. II. c. 3. βουνῖνοι refingit, formatum ex βουνίον: eam enim herbam esse, quae Punice *zigar*: inde ζυγίμης, sive βουνίνους, hos mures, quod plantae eius esu aut umbra delectentur, dictos; eleganter, modo vere. *WESS.* — Conf. *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab.* *Auscult.* cap. 27. De mure dipode, indigenis *Ierbóa* dicto, conf. *Schaw*, *Voyage* T. I. p. 321 seq. et *Bruce*, *Voyage aux Sources du Nil*, T. V. p. 146 seqq. laudatos *Larchero* in *Adnot.* ad h. l. S.

16. ἔστι μὲν Λιβυκόν) *Arch.* Λιβύστινον: quam formam adfirmat exemplis *Wetsten.* ad *Lucae* *Act.* Ap. vi, 9. Si *Libystina* Ζεγίμης est adpellatio, quomodo tandem in barbarae vocis vi reddenda illa βουνῶν uteretur? quod noster vocabulum veluti proprium tribuit *Cyrenaeis* IV.

e. 199. De his diversis murium generibus agentes *Aristot. Theophrast. Aelian.* nihil iuvant ad haec illuminanda. *Bovivivi* venit in mentem *Bocharto* Geogr. S. II. II. cap. 3. et *Hieroz.* I. III. c. 33. *Bovivivides* etiam dici potuerunt ob quamdam cum *napis* similitudinem. *VALCK.*

[17. *ἐχινέες*) *ἐχίνες* probat *Schneid.* in *Lex. crit.* Conf. *Sylburg.* et *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab.* *Auscult.* c. 27. Commodius vero *ἐχινέες* videtur, a sing. num. *ἐχινεύς.* S.]

18. *τῆς Ταρνησίης*) Docte de his *mustelis*, *Iac. Perizonius* ad *Aelian.* Var. XIV. 4. Animalculum, quod cum his contenditur, numi *Cyrenaeorum* sub *silphio* ostentant in *Haymii* *Thes.* *Britan.* T. II. p. 124. ubi eiusdem accuratior ex *Africa* pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censi, ac μὲν δίποδα, quippe, ut superiora postulant, alium. Vidit descripsitque, in paucis discrepans, animal, quod hic adcommodatius, sollertissimus *Shaw* *Itin.* T. I. p. 321. *WESS.*

— *Dipodi* nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. S.

CAP. CXCV. 2. *Γύζαντες*) Sic oportebat. Erroris *Steph. Byz.* reus est in *Βύζαντες*, quando παρ' *Ἡροδότῃ* δι' *κακῶς* διὰ τοῦ γ *Γύζαντες*. Longe hinc distabant *Afri Byzantes* et *Byzadium*, infra *Carthaginem* *Syrtibus* adfines. *Γύζαντες* sunt et in *Apollonio* [*Dyscolo*] *Hist.* *Mirab.* c. 38. ubi his de mellificio artificioso ex *Eudoxo* *Cnidio* consimilia. Bonum itaque factum *Bocharti*, *Holstenii*, *Gronovii*, iudicium et *crisin Stephani* improbantium. *WESS.* — Errorum suum ipse *Stephanus* tacite retractavit in voc. *Γύζαντες* et *Κύραντις*. *Apollonii* locum, ubi de melle arte facto agitur, exhibet *Holstenius* in *Notis* ad *Steph. Byz.* voc. *Γύζαντες*. Et hos quidem e collectis floribus mel parare *Eudoxus* ait, alibi vero (in *Cariae* oppido quodam) ex *myrica* et *tritico* confici *Herodotus* tradit VII. 31, 6. Qui conficiendi mellis (cuius in bellariis apud veteres maximus usus) artem exercebant, hi, ut h. l. *δημιουργοὶ ἄνδρες*, sic et VII. 31. *ἄνδρες δημιουργοὶ* vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut *Casaubono* visum erat, apud *Athenaeum* IV. 172. A. legi, τοὺς τὰ πέμματα, προσέτι δὲ τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακούντας (eos qui bellaria conficiebant) οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλεον: ubi τὰς - - - ποιοῦσας scriptum oportuisse doctissimus *Animadversor* censuit. S.

CAP. CXCV. 2. *Κύραντιν*) Eiusdem *Ethnicographi* [*Stephani Byz.*] scripturam amplector, *Κύραντιν* redu-

cendo. [Κυραυνὸς quidem acute scribitur apud Steph.] Prae-eunt *Aroh.* et *Ask.* Non obliviscor schedarum *Stephani* *Perusinarum*, quarum auctoritatem potio-rem non arbitror. Ad lacum, unde *Afrae* virgines aurum egerebant, [lin. 5-7.] *Achilles Tat.* *Amor.* lib. I. p. 97. in paucis dissentiens, digitum intendit. *WESS.* — Nescio qui factum, ut pro *Cyraunis* temere *Ceraunis* in Latinis nostris sit positum. *S.*

8. εἴη δ' ἂν πᾶν) Claudicare hoc *Reiskio* videbatur ratio-cinium; nec miror. Tota periodus ista, εἴη δ' ἂν πᾶν, οὐκ --- usque ad αὐτὸς ἐγὼ ὤρεον, in sua mihi sede legi videretur ad finem capitis, post vocem *Λιμνῆς* collocata; atque his ista proxime subiecta meā sententiā responderent aptissime: οὕτω ὦν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς νήσου τῆς ἐπὶ Λιβύῃ κειμένης εἰκότα ἐστὶ ἀληθινή. Formulae, εἴη δ' ἂν πᾶν, habet alibi similem in re diversa, γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ: qualibus utebantur fabularum et ἀπίστων narratores. Prudenter *Pausan.* in *Arcad.* et vere p. 601. ἐν τῷ παντὶ, inquit, αἰῶνι πολλὰ μὲν πάλαι συμβάντα, μηκέτι δὲ γινόμενα, ἀπίστα εἶναι πεποιήκασιν ἐς τοὺς πολλοὺς οἱ τοῖς ἀληθέσιν ἐποικοδομοῦντες ἐψευσμένα. Ab hac culpa vereor ut noster ille censeri queat immunis. *VALCK.* — Sunt sane res non admodum similes, quae hic inter se conferuntur: et poterat utique, quae de *Zacynthio* fonte subiicitur *παρενθήκη*, loco non commodissimo interserta videri. Sed veniam concedamus *Scriptori*, huiusmodi *παρενθήκας* amanti, et occasione illius in *Libyae* insula fontis, de alio memorabili fonte, quem alibi ipse viderat, verba facienti; neque obtrudamus ei transpositionem verborum, quam ipse deprecaturus erat. Ex ratione a *Valckenario* proposita, fons ille, qui mox describitur, e quo pix asphalti odorem habens hauritur, in *Libyca* insula *Cyrauni* fuerit. Atqui *Cyraunius* fons non-nisi ex incerta *Carthaginensium* fama innotuerat *Scriptori* nostro: de illo autem, e quo pix hauritur, ita enucleate et particulatim loquitur, ut qui cuncta ipse viderit: et fontem, de quo hic agitur, in *Zacyntho* fuisse, ex dis-serto *Eudoxi Cnidii* testimonio apud *Antigonum Caryst.* c. 169. constat. *S.*

13. ἐπ' αὐρῷ νυρσίην προσδήσαντες) *Zacynthii* lacus mira-culum attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 169. et *Vitruvius* lib. VIII. c. 3. *Βυρσίην* et *Βυρσίην* qui instaurant, [ut *Reiskius*,] praeter *scriptionis* vicinitatem, quo nitantur, haud perspi-

cio: dubium mihi quoque, an unquam *βυσσίνη* sola *amphora* sit coriacea. WESS. — Percommode sane *μυρσίνη myrti ramus* potuerit intelligi. Ex Agragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolae arundinum paniculis, citissime sic adhaerescens, colligunt, Plinio teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam *Zacynthium liquidum bitumen* laudatur. S.

15. τῆς Πιερίκῃς πίστεως ἀμείνω) τῆς πευκίνης πίστεως codicis Arch. [quam scripturam Galeus probavit] illaudatum transmitti debuerat. Asia olim, Plinio auctore Hist. Nat. XIV. 21. picem *Idacae* maxime probabat, Graecia *Piericam*. WESS.

[19. Ubi in *Var. Lect.* nostra *Antigon.* c. 159. citatur, ibi c. 169. scriptum oportuit. S.]

CAP. CXCVI. 3 seqq. ἐπιάν -- ἐξέλωνται τὰ φορτία etc.) Merces navibus exemptas deponere dicuntur παρὰ τὴν κυματογωνίαν, in litoris erepidine, prout in *Luciani Timone* §. 56. dedit *Hemsterhusius*. *Sophoclis Oed.* in Col. vs. 1237. ἀκτὰ κυματοπλῆξ, aliis κύματος ἀγὴ et *Apollon.* *Rhodio* I. 554. aliquoties etiam *Herodoto* dicitur κυματογωνίαν, vide *Celeberr. Wess.* *Diss. Herod.* p. 207. Rarius illud *Archilochi* apud *Etymol.* p. 47, 22. Ἀκὴ, ἢ ὀξύτης οὕτως Ὠρος (praebet ista Cod. mstus.) Ἀρχιλοχος, Ὅστι κατ' ἡκὴν κύματος κυανίου: vitia senarius attento mendae moveret suspicionem; corrigatur Ὅστι κατ' ἡκὴν κύματος τε κἀνέμου, ex p. 424, 18. Enarrans *Herodotea Eustath.* in *Dionys.* vs. 752. αἰγιαλὸν habet, et, τὰ φορτία ἐξελόντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ὑποτύφουσι καπνόν: ubi rectius ex *Herod.* posuisset ἐξελόμενοι: in talibus enim apud veteres ἐξελίσθαι vel ἐξαμεῖσθαι adhibetur; nunquam, opinor, ἐξελεῖν. Qualia de his Africanis absque linguae usu propositarum rerum pretia aestimantibus *Herodotus*, de Seribus saepius in eam rem citati tradiderunt, *Plinius*, *Solinus*, et *Ammianus Marcell.* ex *Uranii* forsan Arabicis petita; ex quibus *Stephano* Σῆρες esse dicuntur ἔθνος Ἰνδικὸν ἀπροσμυγὲς ἀνθρώποις. Cum *Herodoteis* componi poterunt *Eustathio* l. c. narrata de Seribus: τῶν πωλουμένων τὸ τίμημα σακκίοις ἐπιγράφαντες ὑποχωροῦσιν, εἴτα ἰθὺντες οἱ ἔμποροι καὶ θέντες τὴν τιμὴν ἀναχωροῦσιν ἐφ' οἷς ἔρχονται οἱ Σῆρες, καὶ, εἰ μὲν ἀρέσκονται, λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μὴ γε, τὰ ἴδια. VALCK. — Nondum exolevisse permutandarum hanc mercium in interiore Africa Nigritas inter et Mauros consuetudinem, luculentus testis *Shaw* *Itin.* T. I. p. 393. Va-

luit eadem, valetque in pluribus utriusque Indiae nationibus apud amplissimum Orig. Legum, Art. et Scientiar. scriptorem T. I. lib. iv. c. 1. p. 265. WESS.

CAP. CXCVII. [2 seq. καὶ τούτων οἱ πολλοὶ - - ἐφρόντιζον αὐδὲν. Sic filum narrationis cum superioribus, unde digressus erat, paullatim rursusnectere instituit. conf. cap. 167 extr. S.]

4. τέσσαρα ἔθνη νέμεται αὐτὴν) Quod invexit vir Cl. [ταύτην] si lectum fuisset in Editis, alterum ego quidem censuissem restituendum. Quatuor gentes, in quas Africa fuerit Agathoclis aetate divisa, commemorat Diodor. Sic. XX. 55. Eidem lib. III. c. 49. quatuor αὐτοχθόνων genera tantum recensentur, Νασαμῶνες, Αὐχίσαι, Μαρμαρίδαι, Μάκαι: ceteros iisdem, Marmaridas diversis adpellationibus Herodotus designavit. VALCK.

CAP. CXCVIII. 2. εἶναι τις Λιβύη σπουδαίη) Putares ob cap. 23. οὐ γὰρ τι σπουδαῖαι νομαὶ αὐτῇ εἰσι, hoc etiam loco εἶναι τι ἡ Λιβ. σπουδ. oportere cum viro erudito. At hoc vide Philostrati Epist. 38. Οὐδὰ τις ξανθή, ῥόδα ζῆταις: inque primis Sophocleum Aiac. vs. 1283. τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖα τις βροτοῖς χάρις διαρρίῃ, ubi docte Critici veteres. Non addicio ex Act. Ap. cap. VIII, 9. λέγων εἶναι τινα ἑαυτὸν μέγαν, tametsi adsimile. Homeri γαῖάνων, de quo Eustath. p. 1598, 46. [Od. p. 311, 41. ed. Bas.] non me, quominus γαιῶν post pauca [lin. 5.] revocetur, inpedit. Posterioris usum ex Democrito et Crinagora aliàs adfirmavi. WESS.

5 seqq. ἀρίστη γαιῶν Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν etc.) Cinypis comparat fertilitatem cum illa agri Babylonii; Cinypis enim ager ἐκφέρει - - ἐπὶ τριηκόσια: Babylonius minimum ἐπὶ διηκόσια, ἐπειδὴ δὲ ἀρίστα αὐτὴ (ἡ χώρα) ἐωυτῆς ἐνεῖκη, ἐπὶ τριηκόσια ἐκφέρει, lib. I. cap. 193. ubi praeterea dicitur esse χωρίων αὐτῇ ἀπασίων μακρῶ ἀρίστη Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν. Pro χωρίων ἀρίστη hic legitur ἀρίστη γαιῶν: multum me iudice praestat γαιῶν, munitum auctoritate Democriti in Diss. Herod. p. 183. Plurativum γᾶς vel γαίας qui adhibuerit veterum novi neminem, qui quidem scripserint accuratius; restituendum forsitan Aristoteli ap. Demetrium π. Έρμ. §. 233., εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οἴχεται γᾶς φωνὰς οὗτος, ubi vulgatur τὰς φων. Τὰς ἀρίστας τῶν γαιῶν, Schol. Thucyd. p. 3., similesque dixere. Γαιῶν habet aliquoties interpres Gr. semibarbarus libri Esdrae: superest, quod ab aliis non anim-

adversum miror, eiusdem libri Graeca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistae Iudaei cuiusdam additamenti auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatam γῆς: quod ille, ἐπιγαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, IX, 14. id hic dixit (VIII, 84.) ἐπιμιγῆναι τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ἰδνῶν τῆς γῆς. Quae de hac regione subiungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenicae regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, [cap. CXCIX. 4.] ὄργα ἁμᾶσθαί τε καὶ τρυᾶσθαι, perdocte tractatum Ruhnkenio nostro ad Tim. p. 104. In talibus adhibuit [aliàs verbum] θέλει nativum tamen istum e succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

8. ὁμβρον πλέω πιόῦσα) Veram praestant hanc Raphelii coniecturam schedae. Iovis erat in Graecia, cum plueret, ποιεῖν ὕδωρ, in Theophrasti Charact. cap. 3. cum Casauboni observatis: terrae vero, πίνω sive πιῖν τὸ ὕδωρ, unde γῆ -- πίνουσα τὸ ὕδωρ lib. III. 117. et frequentissime alibi. Librariorum aberratio in ποιῖν et πιῖν exposita satis est Diss. Herod. c. 11. pag. 182. Mox [lin. 9.] τῶν δὲ ἐκφορίων bene habet. Τὰ ἐκφόρια τῆς γῆς, terrae proventus, [sc. ἃ ἡ γῆ ἐκφέρει] illustrantur ad Hesychii Ἐκφόρια. Minime autem displicet [lin. 10.] τῇ Βαβυλωνίῃ γῇ ex lib. I. 193., ubi de ubertate et multa eius fruge. WESS.

CAP. CXCIX. 3. τρεῖς ὥρας ἐν ἑωῦτῇ) Hoc, apud H. Stephanum laudatum, multo potius. Ingratum certe ἔχει -- ἡ Κυρηναίη χώρα -- τρεῖς ὥρας. Diversa et sibi succedentia autumnitatis tempora elegantissime pinguntur. Ὅργα [lin. 4.] ornat hinc Timaei Lexicon pag. 104., ubi Ruhnkenius erudite. [pag. 193 seq. ed. sec. Conf. Valck. supra, ad c. 198, 5 seqq.] Illa autem, [lin. 6.] τὰ βουνοὺς καλέουσι, ad fructus non refero, verum ad τὰ μέσα, quae collibus videntur excelluisse. Profecto sanequam inconcinne βουνοὶ fruges dicuntur, quod ἐν τοῖς βουνοῖς adolescant. Simile, controversum tamen, de muribus Afris cap. 192. Eustath. ad Hom. p. 1854, 21. [Od. p. 682, 37. ed. Bas.] vocabulum habuit in oculis. WESS. — Conf. Valck. ad c. 158, 10. S.

CAP. CC. 1. Οἱ δὲ etc.) Interruptum longa digressionem redordiens sermonem suam forsitan et hic voculam posuerat, Οἱ δὲ δὴ Φερετίμης τιμωροί. VALCK.

[4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν etc. Idem sonat, ac si dixisset ὅτι (vel διότι) δὲ τούτων πᾶν τὸ πλῆθος etc. Vide Adn. ad I. 24, 17. et ad IV. 149, 7 seqq. supra p. 305. S.]

8 seqq. τὰ μὲν νῦν ὀρύγματα etc.) *Barcaeī χαλκίως* laudabile factum hinc enarrans *Eustath.* in *Iliad.* N'. pag. 883, 40. firmat lectionem [προσίχαι] a *Gron.* mutatam: et ὀρύγματα ὑπόγαια dicta *Herodoto* vocat ὑπόνομον, cuniculos. Alio modo *Demetrii* cunicularios *Rhodii*, [simili vero quadam ratione] *Romanos* fefellerunt *Ambraciotae*, apud *Diodor.* XX. 94. *Livium* lib. XXXVIII. 7. et *Polyaen.* VI. 17. VALCK. — Confer *Polyb.* XXII. cap. xi. nostrae editionis; fragmentum *Polybii* ab *Herone* in libello de repellenda Obsidione conservatum. S.

11. προσίχαι πρὸς τὸ δάπιδον) Reduxi, quod errans *Med.* et alii mutaverant: aberrarunt pariliter in secuturis *Pass.* et *Ask.* Optime, etsi nunc luxatus, *Aeneas Poliorcet.* c. 37. ex *Herodoteis*, ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνέυρεν, ἐνθυμήσας ἀσπίδος χαλκῶμα ἐπιφέρειν, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους προσίχαι πρὸς τὸ δάπιδον τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ, κωφὰ ἦν πρὸς δ' προσίχαι τὸ χαλκῶμα· ἢ δ' ὑπάρύσσειτο, ἀντήχει. Sic, puto, hiatiibus consarcitis, dederat primitus *WESS.* — Non verbo tenus *Aeneas* transscripsit *Herodoti* locum in quo versamur: nec est in illius verbis, uti edita leguntur, tantus hiatus, quantum doctissimus *Wess.* aestimavit. Non nisi unum verbum ἐντὸς deest, latens in vitioso ὄντος, quod illius loco exhibent duo Codices mssti *Parisienses*, quorum penes me sunt Lectiones a *Godofredo Schweighausero*, filio, nunc collega meo, olim excerptae. Ista adiecta voce, et verbo ἐπιφέρειν in περιφέρειν mutato, (quae mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνέυρεν, ἐνθυμήσας, ἀσπίδος χαλκῶμα περιφέρειν ἐντὸς τοῦ τείχους, ἐπάνω προσίχαι. πρὸς τὰδε, τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ etc. Ad προσίχαιν facile τῷ τείχει intelligitur: ἐπάνω, superne, super toto tractu sub quo cuniculi agi posse videbantur: πρὸς τὰδε, ad haec, quo facto: ἀνέυρεν, invenit, reperit locum, quo cuniculos agebant hostes. S.

CAP. CCI. 6. τάφρην) Maluit τάφρην c. 3. 20. 28., aliisque in locis. *Suidas*, haec excerptens, τάφρην pro notabili deposuit in voc. Τάφρος. Cognitissimae quoque ex *Stephan.* *Byz.* Τάφραι et Τάφρη, et plures eiusmodi voces, ut

maculae suspicio cessare queat. WESS. — Τάφρος etiam pro vulgato τάφρον dant codd. Arch. et Vind. IV. 28, 7. quae ibi fortasse perinde atque hic, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quum vero apud eundem Nostrum, mox lin. 12. tum IV. 3, 5. alibique constanter ἡ τάφρος mascula terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo iam saepius monuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse Herodotum religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et ἡ ψάμμος et ἡ ψάμμη promiscue dixit, IV. 181, 3. 182, 2. itemque σαύρος et σαύρη, IV. 183, 20. 192, 10. et ὁ κίων et ἡ κίων, IV. 184, 16. I. 92, 5. et similia. S.

12 seq. ἐς τ' ἂν ἡ γῆ αὐτῇ etc.) In foederis formula Latinos inter et Romanos, citra fraudem omnem, μέχρις ἂν οὐρανός τι καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσις ἔχωσι, apud Dionys. Halic. lib. VI. p. 415. Mox [lin. 14.] ὑποτελέειν Aldi et aliorum longe verius. Namque ὑποτελέειν, de tributo, novum atque invisitatum; et ἀξίην Nostro omne, quod ex aequo iure debetur. Habe hoc ex VII. 39. τὴν μὲν ἀξίην οὐ λάμβναι, ἐλάσσω δὲ τῆς ἀξίης. WESS. — Ἡ ἀξίη, scil. τιμή. S.

13. μένειν τὸ ὄρκιον) Parum refert, hoc probetur, an futurum tempus μενέειν. Nostrum sequuntur in hac fraude Persica narranda Polyaeus. VII. 34. tempus habet in talibus usitatius: στάς μετὰ τῶν τὰ ὄρκια ταμνόντων ὤμοσεν, ἐφ' ὅσον οὕτως ἡ γῆ μένει, φυλάξιν τὰ συγκείμενα: Herodoteo enim verbo respondet τὸ φυλάξιν, neque in istis μένει mutandum, nisi scripserit: ἐφ' ὅσον ἂν οὕτως ἡ γῆ μένη: sicut in simillima fraude eadem narrata VI. 22., nihil se novaturos iurant Locri Italici ἐφ' ὅσον ἂν τὴν γῆν αὐτῶν πατῶσιν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς ὤμοις φέρωσιν: *alliorum capita sub tunicis occultata humeris imposuerant. Κεφαλὰς in oraculo Dodonaeo Pelasgis edito capita non viventium, sed fictilia*, laudabili fraude Hercules interpretabatur ap. Macrobi. I. Saturn. c. vii. VALCK.

CAP. CCII. 3. τοὺς καζοὺς ἀποταμοῦσα) Ammonius: μαστὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικεῖος κυρίως, διὰ τὸ εἶναι μεστὸς γάλακτος, in codice Bibliothecae Traiectinae. Paria Grammaticorum complures. Herodotus passim μαστὸν feminis tribuit lib. III. 135. V. 18.; μαζὸν tamen lib. II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, mssti μαστὸν malunt. Labare

vero criticorum illorum observationem docent ad Thom. Magistrum a doctis viris conducta. Significantissimum autem περιεστῖξι, *tanquam punctis moenia distincta mulierum fuisse mammis ab inmani regina, testatur*. WESS. — Conf. IV. 2, 9. ibique notata. S.

CAP. CCIII. 5. ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός) Hinc tamen distant quae similia videntur HomERICA: et debetur forsitan errori describentis vox στρατοῦ. ὁ τοῦ πεζοῦ et ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός saepius occurrunt apud Herod. Qui Persis paulo post [lin. 11 seq.] οὐδενὸς μαχόμενου φόβος ἐνέπεισι, terror fuit Graecis Panicus dictus, cuius utpote divinitus immissi non adpareret ratio. Thucydid. lib. VII. cap. 80. φιλαί πᾶσι στρατοπέδοις, μέλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δαίματα ἐγγίνεσθαι: et IV. 125. Euripid. Rhes. vs. 36. Κρονίου Πανὸς τρομερὰ Μάστιγι φοβῆ, Φύλακας τε λυπὼν Κινεῖς στρατιάν. Πανικός ταραχάς vocat Cornutus de Nat. Deor. cap. 27. Πανικά δαίματα, Eustath. in Iliad. O. p. 1021, 32. De adpellationis egerunt origine Eratosth. Catast. c. 27. Plutarch. de Is. et Osir. §. 14. et Polyæn. I. 2. VALCK.

CAP. CCIV. 4. ἀνασπάστους ἐποίησαν) Praestantius hoc, atque in aliorum ex patrio solo abductione in Musis tritissimum lib. V. 12. VI. 32. et pluries: in quibus ἀναστάτους ποιῆσαι amplius conplectitur, ipsamque patriae everisionem. Solent ea in dictione varios se scribae dare, et ἀνάρπαστον, ἀνάστατον, ἀνάσπαστον conmutare, in Demosthen. Philipp. IV. pag. 81., Ioseph. Ant. Iud. lib. XIV. 8, 4. etc. WESS. — Ἀνασπάστους [pro ἀναστάτους, quod Gron. tenuerat] recipiatur ex Codd. in contextum: vide Diss. Herod. p. 114. Docta sunt quae dedere Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 212., et D'Orvillius in Charit. p. 318. necdum tamen liquido constat, quid distent in talibus ἀνάστατον, ἀνάσπαστον, et ἀνάρπαστον. Multa dici possent quae huius non sunt loci: vid. interim A. Dounaeus in Demosth. p. 8. VALCK.

CAP. CCV. 1. Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερετιμή) Crudelissimae mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor Herodotus satisfaceret, et ut formidine poenae lectores a talibus absterreret; adparet ubique historici διάθεσις, qualis Dionysio dicitur Halicarn. II. p. 209. [Epist. ad Cn. Pomp. T. VI. ed. Reisk. p. 774.] Herodoti Pheretima [lin. 3 seq.] ζῶσα εὐλέων ἐξίξεσι. Qui hoc

genere morbi perierint plures enumerantur *Menagio* ad *Laërt.* IV. 4. et *Kühnio* ad *Aeliani* Var. Hist. IV. 28. In Aethiopiae gente Ἀκριδοφάγοις, qui secundum *Diodor.* III. 29., teterrimo hoc morbo passim affecti moriebantur, non potuit illud ut poena divinitus inflictā considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur *Hieroclis* iudicium in *Stobaei* Ecl. Phys. p. 10. Secundum *Herodotum*, pessima mulier viva a vermibus erosa mortalibus fuit documento, ὡς ἄρα ἀνθρώποισι αἱ λίην ἰσχυραὶ τιμωρίαι πρὸς θεῶν ἐπίφθονοι γίνονται. Ob *Dircen* crudeliter raptam *Antiopae* furorē divinitus immissum ubi scribit *Pausanias* IX. [c. 17.] p. 744., expressit haec etiam *Herodoti*, ista interserens: ἐπίφθονοι αἱ πῶς παρὰ θεῶν αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμωριῶν εἰσι. Superbos et crudeles si lento pede Deus sequitur ultor, tamen

Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διαφοράς.

VALCK. — Conf. ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata. S.

3. ζῶσα γὰρ εὐλείων ἐξέζεσε) Posses ex *Tertulliano* ad *Scapul.* cap. 3. cum viva vermibus ebullisset. *Alexander Pseudomantis* *Luciani* c. 59. καὶ σκωλήκων ζῆσας, quomodo et schedae quaedam heic loci et in versione Alexandrina *Exodi* xvi, 20. Id nollem, turpem *Vallae* errorem, quo *Φερετίμης τῆς Βάττιος*, [lin. 6.] *Pheretimae Battii filiae*, per omnes editiones sine animadversione propagari. Uxor *Battii* fuit, non filia; quod evidentissime c. 162. signatum. [Etiam mihi, quum nec capitis 162. meminisset, nec latinam versionem a *Wesselingio* h. l. emendatam, nec Eiusdem Adnotationem inspexissem, imprudenti accidit, ut *Pheretimen*, quae uxor *Battii* fuerat, filiam interpretarer.] Vertenti *Laurentio* non obversabatur Ἐκτορος Ἀνδρομάχη: ceteri praeterviderunt, non item doctissimi viri *Bouhierius* et *Pavius*, quos sequi iustissimum. Literae, quibus *Melpomenes* calcem *Codex Passion.* instruxit, numerales sunt, creberrime in *Oxonien*si et *Sandvicen*si marmore obviae; indicantque, nisi fallor, hanc Musam στιχῶς olim exaratam, versus sive στιχους mmmcliii. habuisse. Similes fini aliorum librorum adposuisse, adparebit deinceps. WESS.